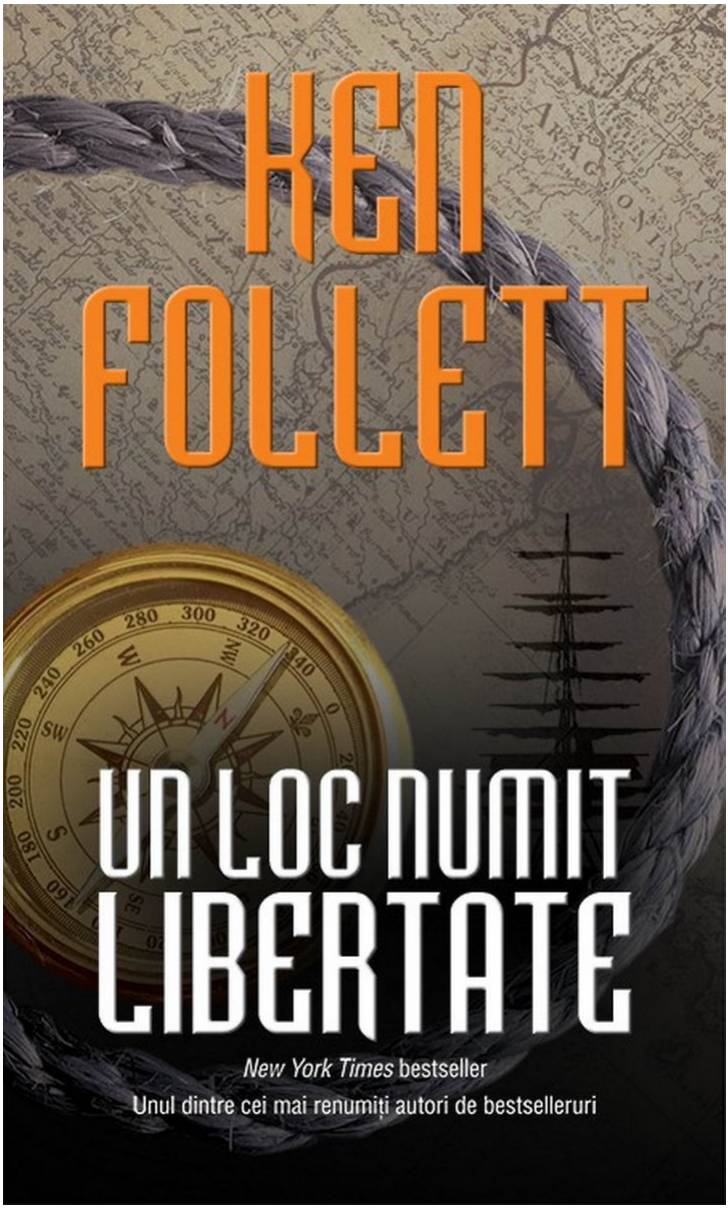
KEN
FOLLETT
UN LOC NUMIT
LIBERTATE
New York Times bestseller
Unul dintre cei mai renumiți autori de bestselleruri

KEN FOLLETT
Un loc numit libertate

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FOLLETT, KEN
Un loc numit libertate / Ken Follett; trad.: Florea Anca Mihaela.
— Bucureşti: Editura RAO, 2014
ISBN 978-606-609-706-2

I. Florea, Anca Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
www.raobooks.com www.rao. ro

KEN FOLLETT
A Place Called Freedom
Ken Follett 1995

Traducere din limba engleză
ANCA MIHAELA FLOREA
Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-706-2

În memoria lui John Smith

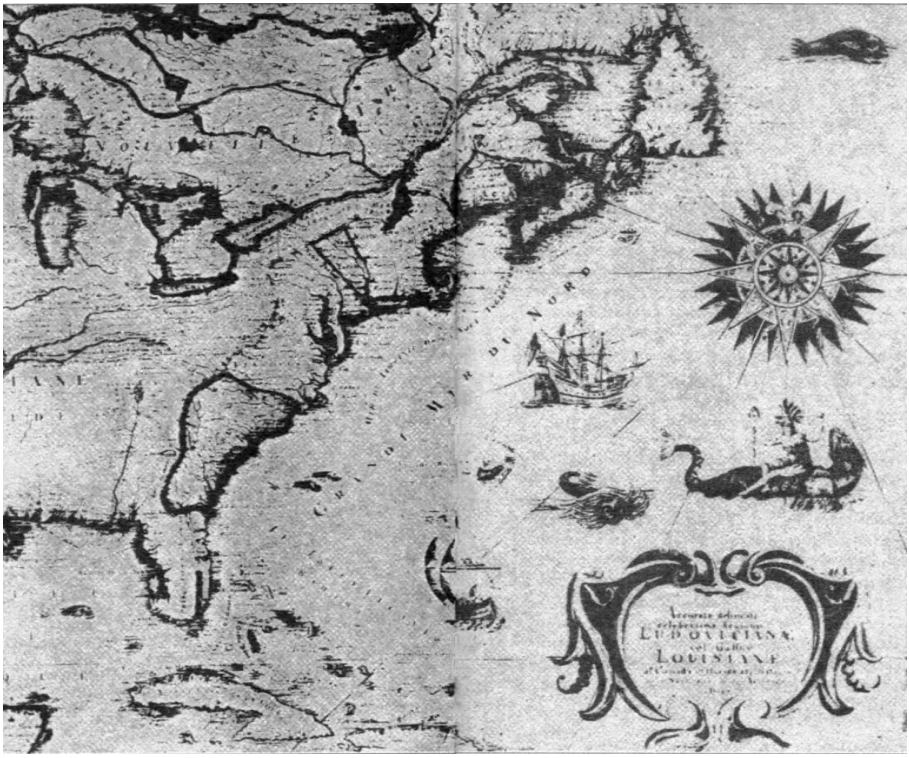
LUDOVICIANA,
LOUISIANE

M-am ocupat mult timp cu grădinăritul după ce m-am mutat în reşedinţa din High Glen şi aşa am găsit brăţara din fier.

Casa începuse să se dărâme, iar grădina era în paragină. O bătrână nebună locuise aici timp de douăzeci de ani, fără să dea o mână de vopsea. După moartea ei, am cumpărat casa de la fiul său, dealer de Toyota în Kirkburn, cel mai apropiat oraş, aflat la cincizeci de mile de aici.

Vă întrebaţi probabil de ce ar cumpăra cineva o casă dărăpănată, aflată la cincizeci de mile distanţă de nicăieri. Pentru că m-am îndrăgostit de această vale. În păduri sunt căprioare sfioase, iar câţiva vulturi şi-au clădit cuibul chiar în vârful unui pisc din apropiere. Aş fi în stare să-mi petrec jumătate din zi în grădină, sprijinit de lopată şi privind munţii albaştri-verzui.

Am şi săpat în grădină. M-am decis să plantez câţiva arbuşti împrejurul casei. Nu e o clădire prea arătoasă – doar nişte pereţi din scânduri lipsiţi de ferestre aşa că mi-am propus să-i împrejmuiesc cu verdeaţă. În timp ce săpam, am dat peste o cutie.

Nu era o cutie mare – cam de mărimea celor care adăpostesc o duzină de sticle cu vin bun. Nu era nici decorată – doar o bucată de lemn masiv nevopsit, prinsă cu nişte cuie ruginite. Am deschis-o cu tăişul lopeţii.

Înăuntru se aflau două obiecte.

Unul dintre ele era o carte veche şi voluminoasă. M-am emoţionat la gândul că ar putea fi o biblie de familie, cu o istorie interesantă scrisă pe forzaţ[1], în care erau notate naşterea, căsătoriile şi moartea celor care locuiseră în această casă cu o sută de ani în urmă. Curând am fost însă dezamăgit. Când am deschis-o, am constatat că paginile fuseseră distruse şi niciun cuvânt nu era lizibil.

Celălalt obiect era un sac din pânză cerată, putrezit şi el, care s-a destrămat după ce l-am atins cu mănuşile de grădinărit. Înăuntru se afla un inel din fier, cu diametrul de aproximativ 15 cm. Îşi pierduse luciul, dar sacul îl protejase de rugină.

Avea un aspect rudimentar – probabil că fusese fabricat de un fierar din sat – şi am crezut la început că este o piesă de la o căruţă sau un plug. În acest caz, de ce l-ar fi învelit cineva cu atâta grijă? Inelul fusese îndoit şi avea o crăpătură. Apoi, m-am gândit că fusese legat de gâtul unui prizonier care, atunci când a scăpat, l-a crăpat cu ciocanul puternic al vreunui fierar şi apoi l-a îndoit, ca să-l scoată.

Am luat inelul în casă şi m-am apucat să-l curăţ. Era o activitate laborioasă, aşa că l-am lăsat peste noapte într-o soluţie care dizolvă rugina şi m-am apucat din nou de treabă în dimineaţa următoare. În timp ce-l frecam cu o cârpă, a ieşit

1 Filă liberă, albă sau colorată, aflată între coperta unei cărţi şi prima pagină (n.tr.)

la iveală o inscripţie.

Inelul avea gravat, cu un scris de modă veche, cu litere ondulate, un mesaj pe care mi-a luat ceva vreme să-l descifrez, însă în cele din urmă am reuşit să aflu ce spunea:

Acest om este proprietatea lui Sir George Jamisson din Fife, AD 1767.

E şi acum aici, pe biroul meu, lângă calculator. Îl folosesc ca prespapier. Îl iau din când în când în mână ca să recitesc inscripţia. Dacă inelul de fier ar putea vorbi, mă întreb, oare, ce istorie ar spune?

PARTEA ÎNTÂI
SCOŢIA

Capitolul 1

Zăpada se aşezase ca într-o coroană peste crestele din High Glen, acoperind versanţii împăduriţi cu straturi de perle, asemenea unor pietre preţioase tivite pe pieptul unei rochii verzi de mătase. În capătul văii, un pârâu îşi croia rapid drumul printre stâncile îngheţate. Vântul ce şuiera aspru dinspre Marea Nordului aducea rafale de gheaţă şi grindină.

În drumul matinal spre biserică, gemenii McAsh, Malachi şi Esther, urmau o potecă ce şerpuia printre pantele estice ale văii. Malachi, căruia i se spunea Mack, purta o pelerină cadrilată şi nişte pantaloni din tweed, scurţi până la genunchi şi, cum nu avea şosete, picioarele îi îngheţaseră în saboţii din lemn. Era însă tânăr şi cu sângele iute, aşa că nu băga de seamă frigul.

Nu apucaseră drumul cel mai scurt spre biserică, însă întotdeauna cei doi fuseseră fascinaţi de High Glen. Vârfurile înalte ale munţilor, pădurea liniştită şi misterioasă şi apa care curgea zgomotos reprezentau un peisaj apropiat de sufletul lui Mack. Văzuse cum o pereche de vulturi îşi construise de trei ori cuibul aici. Asemenea vulturilor, şi el furase somonul moşierului din izvorul bogat. Şi, asemenea căprioarelor, se ascunsese printre copaci, tăcut şi nemişcat, atunci când apăruseră paznicii.

Moşierul era o femeie, Lady Hallim, o văduvă care avea o fiică. Pământul aflat de cealaltă parte a muntelui îi aparţinea lui Sir George Jamisson şi reprezenta o altă lume. Inginerii săpaseră gropi adânci de-a lungul versanţilor; dealurile de zgură făcute de mâna omului schimbaseră aspectul văii; vagoane uriaşe încărcate cu cărbune înaintau cu greu pe drumurile noroioase, iar pârâul era negru din cauza prafului. Acolo locuiau gemenii, într-un sat care se chema Heugh, alcătuit dintr-un lung şir de case joase din piatră, care urcau în susul dealului asemenea unei scări.

Cei doi erau versiunea masculină şi feminină a aceleiaşi imagini. Amândoi aveau părul blond, întunecat de praful cărbunelui, şi ochi pătrunzători, de culoare verde-deschis. Amândoi erau scunzi şi laţi în spate, cu braţe şi picioare musculoase. Amândoi erau încăpăţânaţi şi certăreţi.

Dezbaterile erau o tradiţie de familie. Tatăl lor fusese un nonconformist în toate privinţele, dispus să intre oricând în conflict cu guvernul, cu biserica sau cu orice altă autoritate. Înainte să se căsătorească, mama lor lucrase în slujba lui Lady Hallim şi, ca mulţi alţi servitori, se identificase cu clasa superioară. Într-o iarnă geroasă, când mina se închisese pentru o lună în urma unei explozii, tatăl lor murise din cauza „plămânului negru”, o boală care îi ucisese pe mulţi dintre minerii care se ocupau de extragerea cărbunelui, iar mama făcuse pneumonie şi îl urmase la doar câteva

săptămâni. Cu toate acestea, discuţiile au continuat, de obicei în serile de sâmbătă, în salonul doamnei Wheighel, un fel de tavernă din satul Heugh.

Administratorii şi micii arendaşi susţineau punctul de vedere al mamei. Spuneau că regele este trimisul lui Dumnezeu şi de aceea oamenii trebuie să i se supună. Minerii auziseră idei mai noi. John Locke şi alţi filozofi susţineau că autoritatea unui guvern se bazează pe consensul oamenilor, teorie care îl atrăsese şi pe Mack.

Puţini mineri din Heugh erau capabili să citească, însă mama lui Mack ştia, iar aceasta insistase să-l înveţe şi pe el. Femeia îşi educase ambii copii, ignorând dezaprobarea soţului, care era de părere că ideile sale depăşeau statutul social pe care îl avea. Mack era invitat la salonul doamnei Wheighel ca să citească din *Times, Edinburgh Advertiser* sau din alte gazete politice, cum ar fi ziarul radical *North Briton.* Revistele erau vechi de câteva săptămâni – câteodată chiar luni însă bărbaţii şi femeile din sat ascultau cu mare interes discursurile lungi redate integral, pamfletele sau istoriile despre greve, proteste şi revolte.

Mack redactase scrisoarea după una dintre discuţiile de sâmbătă seara de la doamna Wheighel.

Niciun miner nu mai scrisese o epistolă, aşa că se consultaseră în privinţa fiecărui cuvânt. Îi era adresată lui Caspar Gordonson, un avocat

londonez, autorul unor articole în care ironiza guvernul. Scrisoarea îi fusese încredinţată lui Davey Patch, un negustor fără un ochi, care urma să o pună la poştă. Mack se întreba dacă va ajunge într-un final la destinaţie.

Răspunsul sosise cu o zi în urmă şi era cel mai emoţionant lucru care i se întâmplase vreodată lui Mack. Urma să-i schimbe definitiv viaţa, gândea el. Îi putea reda libertatea.

Îşi dorise dintotdeauna să fie liber. În copilărie, îl invidiase pe Davey Patch, care putea să cutreiere dintr-un sat în altul, vânzând cuţite şi corzi. Ce i se părea extraordinar micului Mack în legătură cu viaţa lui Davey era faptul că acesta se putea trezi după răsăritul soarelui şi se putea culca oricând era obosit. Pe Mack, încă de la vârsta de şapte ani, mama lui îl zgâlţâia în fiecare dimineaţă ca să se trezească înainte de ora două, apoi trudea în mină cincisprezece ore, până la cinci după-amiază, după care se târa cu greu spre casă, unde adormea de cele mai multe ori cu porridge-ul[2] în faţă.

Mack nu mai voia să fie negustor, ci tânjea după o altfel de viaţă. Visa să-şi construiască propria casă, într-o vale cum era cea din High Glen, pe o bucată de pământ care să-i aparţină. Să muncească din zori până-n noapte şi să se odihnească atât cât ţinea întunericul. În zilele însorite să meargă la pescuit într-un loc unde

2 Mâncare specifică bucătăriei engleze, preparată din fulgi de ovăz sau de porumb (n. red.)

somonul nu aparţinea proprietarului, ci aceluia care-l prindea. Iar scrisoarea pe care o ţinea în mână era dovada că visul lui putea deveni realitate.

— Nu cred că ar trebui să le-o citeşti tuturor în biserică, spuse Esther în timp ce traversau o potecă îngheţată.

Nici Mack nu era sigur, însă spuse:

— De ce nu?

— Vom avea probleme. Ratchett o să fie furios.

Harry Ratchett era supraveghetorul, cel care administra mina în numele patronului.

— Dacă o să-i spună lui Sir George, ce o să-ţi facă?

Ştia că fata are dreptate şi inima îi tremura de emoţie, însă acest lucru nu îl împiedică să o înfrunte.

— Dacă păstrez scrisoarea doar pentru mine, nu mai are niciun rost, spuse el.

— I-o poţi arăta numai lui Ratchett. Poate că te va lăsa să pleci în linişte, fără să rişte vreun scandal.

Mack îşi privi sora geamănă cu coada ochiului. Nu era într-o dispoziţie autoritară, după cum îşi dădea el seama. Părea mai degrabă tulburată decât dornică să lupte. Simţi o undă de compasiune pentru ea. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea i-ar fi rămas alături.

Dintr-odată, scutură din cap cu înverşunare.

— Scrisoarea aceasta nu mă afectează numai

pe mine. Cunosc cel puţin cinci băieţi care ar vrea să plece de aici, dacă ar şti că se poate. Şi cum rămâne cu generaţiile următoare?

Ea îl privi cu viclenie.

— Poate că ai dreptate, dar nu acesta e adevăratul motiv. Vrei de fapt să te ridici în mijlocul bisericii şi să demonstrezi că proprietarul minei nu are dreptate.

— Nu-i adevărat! protestă Mack. Apoi chibzui un moment şi spuse rânjind: Se poate să fie ceva adevăr în ceea ce spui. Am auzit la atâtea slujbe că trebuie să urmăm legile şi să-i respectăm pe cei mai buni şi acum aflăm că ne-au minţit tocmai în privinţa legii care ne afectează cel mai mult. Sigur că vreau să mă ridic şi să vorbesc cât se poate de tare.

— Nu le da motive să te pedepsească, spuse ea îngrijorată.

El încercă să o liniştească.

— Voi fi cât se poate de umil şi de politicos, replică el. Ai să mă recunoşti cu greu.

— Umil! protestă ea cu scepticism. Mi-ar plăcea s-o văd şi pe-asta.

— Vreau doar să vorbesc despre lege – ce poate fi rău în asta?

— Este imprudent.

— Da, aşa este, conchise el. Dar am să o fac oricum.

Traversară creasta muntelui, apoi coborâră versantul îndepărtat, care ducea spre puţ. Pe măsură ce coborau, aerul era mai puţin rece. În

câteva clipe, silueta bisericuţei de piatră apăru lângă podul care traversa râul murdar.

Lângă curtea bisericii se îngrămădeau câteva colibe ale micilor arendaşi. Erau nişte cocioabe rotunde, în care focul se făcea în mijlocul podelei din pământ, cu o gaură în tavan care să permită ieşirea fumului din singura cameră pe care o împărţeau oamenii şi animalele pe timp de iarnă. Casele minerilor, aflate ceva mai sus, în apropierea puţurilor, erau de condiţie mai bună. Deşi înzestrate tot cu podele din pământ şi acoperiş din paie, fiecare casă avea un cămin cu horn şi geamuri la ferestrele mici de lângă uşă, iar minerii nu erau nevoiţi să împartă spaţiul cu vitele. Cu toate acestea, arendaşii se simţeau liberi şi independenţi, motiv pentru care îi priveau cu desconsideraţie pe mineri.

Oricum, nu casele ţăranilor puseseră acum stăpânire pe gândurile lui Mack şi ale lui Esther. O trăsură închisă, la care erau înhămaţi doi cai suri bine îngrijiţi, se oprise la intrarea în biserică. Câteva doamne cu fuste cu crinolină şi cape de blană coborau ajutate de pastor, ţinându-şi în mână pălăriile moderne din dantelă.

Esther îl prinse de braţ pe Mack, făcându-i semn înspre pod. Călare pe un armăsar de vânătoare castaniu, cu capul plecat în vântul îngheţat, cel care venea era însuşi proprietarul minei şi stăpânul întregii văi – Sir George Jamisson.

Jamisson nu mai fusese văzut acolo în ultimii

cinci ani. Locuia la Londra, care se afla la o săptămână distanţă cu vaporul şi două cu diligenţa. Pe vremuri, Jamisson fusese un negustor extrem de zgârcit la Edinburgh, spuneau oamenii, vânzând lumânări şi gin într-un magazin fără să fie mai cinstit decât era nevoie. Apoi, o rudă de-a sa fără copii murise prematur, iar George moştenise castelul şi minele. Pornind de la această temelie, construise un imperiu care se întindea până în zone aflate la o distanţă incredibilă, cum ar fi Barbados sau Virginia. Acum devenise o persoană extrem de respectată: era baronet, magistrat, membru al consiliului din Wapping[3], precum şi responsabil cu legea şi ordinea în bazinul fluvial al Londrei.

Urma să-şi viziteze proprietăţile din Scoţia, în compania familiei şi a invitaţilor săi.

— Ei bine, asta e, spuse Esther uşurată.

— Ce vrei să spui? întrebă Mack, deşi bănuia gândurile fetei.

— Acum nu vei mai putea citi scrisoarea.

— De ce nu?

— Malachi McAsh, nu fi prost! exclamă ea. Nu în faţa patronului!

— Ba dimpotrivă, replică el încăpăţânat. Acum e mult mai bine.

Capitolul 2

Lizzie Hallim refuză să meargă la biserică în trăsură. Era o idee stupidă. Drumul de la Castelul Jamisson era o potecă plictisitoare şi plină de

3 District din estul Londrei (n. tr.)

gropi printre crestele înghețate. Fiind un teren accidentat, trăsura era obligată să meargă extrem de încet, în vreme ce pasagerii, înghețați și plini de vânătăi, ar fi ajuns probabil destul de târziu. De aceea insistă să călărească până la biserică.

O asemenea atitudine lipsită de feminitate o aduse pe mama ei la disperare.

— Cum să-ți găsești un soț dacă te porți ca un bărbat? ripostă Lady Hallim.

— Îmi găsesc un soț oricând vreau, răspunse Lizzie.

Era adevărat. Bărbații se îndrăgosteau tot timpul de ea.

— Singura problemă este să găsesc unul pe care să-l pot tolera mai mult de o jumătate de oră.

— Problema este să găsești unul care să nu se sperie prea ușor, bombăni mama ei.

Lizzie izbucni în râs. Amândouă aveau dreptate. Bărbații se îndrăgosteau de ea la prima vedere, apoi descopereau cum este în realitate și se retrăgeau imediat. Comentariile sale scandalizaseră societatea din Edinburgh timp de ani buni. La primul ei bal, într-o conversație cu trei văduve în vârstă, remarcase că Marele Șerif are un șezut cam gras și de atunci își compromisese definitiv reputația. Primăvara trecută, mama ei o dusese la Londra și o „lansase” în societatea engleză. Fusese o catastrofa. Lizzie vorbise prea tare, râsese prea mult și se amuzase pe seama manierelor elaborate și a hainelor prea strâmte ale tinerilor spilcuiți care încercau să o

curteze.

— Toate astea se întâmplă fiindcă nu ai crescut în prezenţa unui bărbat, adăugă mama ei. Ai căpătat mult prea multă independenţă.

Apoi urcă în trăsură.

Lizzie trecu pe lângă faţada din cremene a Castelului Jamisson în drum spre grajdurile care se aflau în zona estică a proprietăţii. Tatăl ei murise când ea avea trei ani, aşa că păstra puţine amintiri legate de el. Când întrebase care fusese cauza decesului, mama ei îi răspunsese vag: ficatul. Le lăsase fără niciun ban. Mama sa făcuse eforturi considerabile, ipotecând bucată cu bucată proprietăţile familiei Hallim şi aşteptând ca Lizzie să crească şi să se mărite cu un bărbat bogat, care să le scape de probleme. Lizzie avea acum douăzeci de ani şi era momentul să-şi împlinească destinul.

Nu exista vreo îndoială cu privire la motivul pentru care familia Jamisson îşi vizita domeniile din Scoţia după atâţia ani şi de ce principalii musafiri erau Lizzie şi mama ei, care locuiau la numai 10 mile distanţă. Pretextul petrecerii era aniversarea fiului cel mic, Jay, care împlinea douăzeci şi unu de ani, însă adevăratul motiv era legat de intenţia de a-l căsători pe fiul cel mare, Robert, cu Lizzie.

Lady Hallim susţinea această idee fiindcă Robert urma să moştenească o avere impresionantă. Sir George era de acord, fiind interesat să adauge domeniului său proprietăţile

familiei Hallim. Robert părea mulţumit de plan, judecând după atenţia pe care i-o acordase fetei de la sosirea musafirilor – deşi, în general, era greu de spus ce se ascundea cu adevărat în inima lui.

Ea îl văzuse în grajd, în timp ce aştepta să i se înşeueze calul. I se păru că seamănă cu portretul mamei sale din salonul castelului – o femeie serioasă şi simplă, cu părul frumos şi ochii de culoare deschisă, dar şi cu o expresie hotărâtă, judecând după gură. Nu avea defecte vizibile. Nu era foarte urât, nici prea gras sau prea slab, nu mirosea rău, nu bea prea mult şi nu se îmbrăca extrem de efeminat. Era o partidă bună, îşi spunea Lizzie, iar dacă ar fi cerut-o în căsătorie, probabil că ar fi acceptat. Nu era îndrăgostită de el, dar ştia ce datorie are.

Hotărî să-l ia puţin peste picior.

— Câtă nepăsare din partea dumneavoastră să locuiţi la Londra, spuse ea.

— Nepăsare? se încruntă el. De ce?

— Ne-aţi lipsit de prezenţa vecinilor.

Tânărul o privea în continuare uimit. Nu părea să posede un simţ al umorului prea dezvoltat. Ea explică:

— Fără dumneavoastră nu mai este niciun suflet de om de aici până la Edinburgh.

O voce din spate interveni:

— Exceptând cele o sută de familii de mineri şi câteva sate de arendaşi.

— Ştiţi ce vreau să spun, replică ea în timp ce

se întorcea.

Nu-l cunoştea pe bărbatul care vorbise. Cu sinceritatea sa caracteristică, întrebă:

— Dumneavoastră cine sunteţi?

— Jay Jamisson, răspunse tânărul făcând o plecăciune. Fratele mai inteligent al lui Robert. Cum de m-aţi uitat?

— Vai!

Aflase că tânărul sosise noaptea trecută târziu, însă nu-l mai recunoscuse. Cu cinci ani în urmă, acesta era cu câţiva centimetri mai scund, avea coşuri pe frunte şi câteva fire de păr blond în barbă. Acum arăta mult mai bine. Însă atunci nu era prea inteligent, iar ea se îndoia că timpul ar fi putut produce vreo schimbare.

— Îmi amintesc de dumneavoastră, spuse ea. V-am recunoscut vanitatea.

El râse.

— Dacă aş fi avut exemplul dumneavoastră de umilinţă şi modestie, pe care să-l pot copia, domnişoară Hallim…

Robert interveni:

— Bună, Jay. Bine ai venit la Castelul Jamisson!

Jay se îmbufnă dintr-odată şi spuse:

— Renunţă la aerele astea de moşier, Robert. Poate că eşti tu fratele cel mare, dar încă n-ai moştenit domeniul.

Lizzie interveni şi spuse:

— Felicitări pentru aniversarea celor douăzeci şi unu de ani!

— Mulţumesc.

— Este astăzi?

— Da.

Robert se adresă nerăbdător:

— Vrei să mergi cu noi călare până la biserică?

Lizzie observă că ochii lui Jay erau plini de ură, deşi tonul vocii sale era neutru.

— Da, le-am spus să-mi înşeueze un cal.

— Să mergem!

Robert porni spre grajd şi spuse cu voce tare:

— Grăbiţi-vă!

— Totul e gata, domnule, răspunse un grăjdar dinăuntru şi, în câteva momente, fură scoşi trei cai: un ponei negru şi robust, o iapă roşcată şi un armăsar cenuşiu.

Jay spuse:

— Bănuiesc că animalele acestea au fost cumpărate de la un negustor din Edinburgh.

Deşi avea un ton critic, se îndreptă spre armăsar şi îl mângâie pe gât, lăsându-l să-i adulmece haina albastră pentru călărie. Lizzie îşi dădu seama că se simte bine în preajma animalelor şi că este ataşat de acestea.

Fata urcă pe poneiul negru şi ieşi la trap din curte, aşezată de-o parte a şeii. Fraţii o urmară, Jay călare pe armăsar şi Robert pe iapă. Vântul aducea stropi de chiciură spre faţa lui Lizzie. Zăpada de sub picioarele cailor făcea drumul nesigur, fiindcă ascundea gropi adânci în care caii se împotmoleau. Lizzie propuse:

— Haideţi să mergem prin pădure. Vom fi la adăpost, iar drumul este mai puţin denivelat.

Fără să aştepte acordul tovarăşilor de drum, se întoarse şi se îndreptă spre pădure.

Sub pinii înalţi, terenul nu era acoperit cu ierburi. Pâraiele mici şi aleile mlăştinoase îngheţaseră, iar pământul era protejat de un covor alb. Lizzie sili poneiul să meargă în galop. După câteva momente, calul cenuşiu o întrecu. Îşi ridică privirea şi văzu un rânjet provocator pe chipul lui Jay: o invita la întrecere. Scoase un strigăt şi lovi poneiul, care ţâşni înainte cu putere.

Cei doi se aventurară printre copaci, plecându-se sub crengile joase, sărind peste buştenii căzuţi la pământ şi stropindu-se accidental atunci când traversau pâraiele. Calul lui Jay era mai robust şi mai rapid în galop, însă picioarele scurte şi greutatea mai mică a poneiului se adaptau mai bine acelui spaţiu, aşa că Lizzie câştiga teren. Când nu mai auzi calul lui Jay, fata încetini şi se opri într-un luminiş.

Jay o ajunse din urmă în scurt timp, însă Robert nu se mai vedea. Lizzie bănui că era prea raţional ca să-şi rişte pielea într-o cursă lipsită de sens. Ea şi Jay începură să meargă pe jos, umăr lângă umăr, trăgându-şi suflarea. Căldura eliberată de cai îi însufleţea pe călăreţi.

— Mi-ar plăcea să ne întrecem pe un teren drept, îi spuse Jay gâfâind.

— Dacă aş călări bărbăteşte, te-aş întrece cu uşurinţă, spuse ea.

Tânărul era şocat. Toate femeile manierate încălecau doar pe o parte a calului. Călăritul obişnuit era considerat vulgar pentru o femeie. Lizzie credea că este o idee stupidă şi, atunci când era singură, călărea ca un bărbat.

Îl privi pe Jay cu coada ochiului. Mama lui, Alicia, cea de-a doua soţie a lui Sir George, fusese o blondă cochetă, iar Jay îi moştenise ochii albaştri şi zâmbetul cuceritor.

— Ce faci la Londra? îl întrebă Lizzie.

— Sunt în Regimentul al Treilea Infanterie. Un val de mândrie îi străbătu vocea, apoi adăugă: Tocmai am fost numit căpitan.

— Ei bine, căpitane Jamisson, şi ce trebuie să facă un soldat destoinic? întrebă ea ironic. E vreun război la Londra acum? Există duşmani pe care să-i ucizi?

— Avem destule de făcut ca să ţinem populaţia sub control.

Brusc, Lizzie îşi aminti că Jay fusese un copil răutăcios şi agresiv şi se întrebă dacă munca sa îi făcea cu adevărat plăcere.

— Şi cum îi controlaţi? întrebă ea.

— De exemplu, escortăm criminalii până la eşafod şi ne asigurăm că nu vor fi salvaţi de către acoliţii lor înainte de intervenţia călăului.

— Aşadar, îţi petreci timpul omorând englezi, ca un adevărat erou scoţian.

Tânărul nu păru deranjat de şicanele fetei.

— Sper ca într-o bună zi să-mi pot da demisia şi să plec în străinătate, răspunse el.

— De ce?

— Nimeni nu-l ia în seamă pe fiul cel mic în această ţară. Chiar şi servitorii se gândesc de două ori înainte de a executa un ordin.

— Şi crezi că în altă parte va fi altfel?

— Totul este diferit în colonii. Am citit despre asta în cărţi. Oamenii au mai multă libertate şi sunt mai toleranţi. Fiecare om este judecat pentru ceea ce este el însuşi.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Familia mea are o plantaţie de zahăr în Barbados. Sper ca tata să mi-o încredinţeze când voi împlini douăzeci şi unu de ani, ca o parte din moştenire, ca să zic aşa.

Lizzie simţi că îl invidiază.

— Ce noroc pe dumneata! spuse ea. Nu-mi doresc nimic altceva decât să pot ajunge în altă ţară. Trebuie să fie extraordinar.

— Viaţa e dură acolo, continuă el. Ai pierde confortul de acasă – magazinele, spectacolele, moda franţuzească şi toate celelalte.

— Nu-mi pasă de nimic din cele amintite, replică ea cu dispreţ. Urăsc hainele astea.

Purta o fustă cu crinolină şi un corset strâmt în talie.

— Aş vrea să mă îmbrac cu haine bărbăteşti – cu pantaloni, o cămaşă şi o pereche de ghete.

El izbucni în râs.

— Probabil că o asemenea ţinută ar fi cam deplasată chiar şi în Barbados.

Lizzie îşi spuse: „Dacă Robert ar fi de acord

să mă ia în Barbados, m-aş mărita cu el pe loc”.

— Şi există sclavi care îndeplinesc orice sarcină, adăugă Jay.

Ieşiseră din pădure la câţiva metri mai sus de pod. De cealaltă parte a râului, minerii se adunau deja în bisericuţă.

Lizzie se gândea în continuare la Barbados.

— Trebuie să fie foarte ciudat să fii stăpânul unor sclavi şi să ai dreptul de a-i trata aşa cum vrei, de parcă ar fi nişte animale. Nu e un sentiment straniu?

— Nicidecum, răspunse Jay zâmbind.

CAPITOLUL 3

Biserica cea mică era plină. Familia Jamisson şi invitaţii lor ocupau o mare parte din încăpere – femeile cu fustele lor ample şi bărbaţii cu spade şi cu tricornuri[4]. Minerii şi arendaşii, care reprezentau publicul obişnuit al slujbelor de duminică, păstraseră distanţa faţă de nou-veniţi, de teamă că le-ar putea murdări veşmintele cu praf de cărbune sau cu bălegar de vite.

Deşi îi vorbise cu îndrăzneală lui Esther, Mack fu cuprins de îndoială. Proprietarii de mine aveau dreptul să-i biciuiască pe mineri şi, în plus, Sir George Jamisson era magistrat, ceea ce însemna că putea cere spânzurarea unei persoane fără să i se poată opune cineva. Ar fi fost o dovadă de imprudenţă ca Mack să stârnească mânia unui om atât de puternic.

---

4 Pălărie bărbătească cu borurile îndoite în trei colţuri, foarte populară în secolul al XVIII-lea (n. tr.)

Însă dreptatea era dreptate. Mack şi ceilalţi mineri erau trataţi nedrept şi ilegal şi, de câte ori se gândea la acest lucru, se înfuria atât de tare, încât îi venea să strige în gura mare de pe acoperişul unei case. Nu putea împrăştia vestea clandestin, ca şi cum adevărul ar fi putut fi pus la îndoială. Trebuia fie să aibă curaj, fie să se retragă.

În prima clipă se gândiră să se retragă. De ce să creeze probleme? Apoi începu cântarea şi minerii fredonară armonios melodia, umplând bisericuţa cu vocile lor emoţionante. În spatele lui se auzea glasul amplu, de tenor, al lui Jimmy Lee, cel mai bun cântăreţ din sat. Melodia îl făcu să se gândească la High Glen şi la visul de libertate, călindu-i voinţa şi determinându-l să-şi continue planul.

Pastorul comunităţii – reverendul John York – era un bărbat de patruzeci de ani, cu o purtare blajină şi cu un început de calviţie. Vorbea rar, impresionat de măreţia vizitatorilor. Predica lui era despre adevăr. Oare cum ar fi reacţionat dacă Mack citea scrisoarea? Din instinct, i-ar fi luat apărarea proprietarului minei. Probabil că după slujbă urma să ia cina la castel. În acelaşi timp, era un om al bisericii. Era obligat să vorbească în numele dreptăţii, indiferent ce ar fi spus Sir George, nu-i aşa?

Pereţii de piatră ai bisericii nu erau izolaţi. Nu exista nici încălzire, aşa că aburii care ieşeau din gura lui Mack pluteau în aerul rece. Îi studie

pe invitaţii de la castel şi îi recunoscu pe majoritatea membrilor familiei Jamisson. Când Mack era copil, aceştia îşi petreceau aici o mare parte din timp. Sir George era inconfundabil, cu faţa sa rumenă şi cu burta dolofană. Soţia sa îi stătea alături, îmbrăcată într-o rochie roz cu volane, potrivită unei femei mai tinere. Tot acolo era şi Robert, fiul cel mare, un individ rece şi lipsit de simţul umorului, care începuse la douăzeci şi şase de ani să dobândească rotunjimea de trup a tatălui său. Lângă el stătea un tânăr chipeş şi blond cam de aceeaşi vârstă cu Mack: era Jay, mezinul familiei. Într-o vară, pe când avea şase ani, Mack se jucase cu acesta în pădurea din apropierea Castelului Jamisson, fiind convinşi amândoi că vor fi prieteni pentru tot restul vieţii. Însă în iarna aceea Mack se angajase la mină şi nu îi mai rămăsese timp pentru joacă.

Îi recunoscu pe câţiva dintre musafirii familiei Jamisson. Auzise de Lady Hallim şi de fiica ei. Lizzie Hallim fusese multă vreme o sursă de bârfe şi de scandaluri în zonă. Se răspândise zvonul că umbla îmbrăcată în haine bărbăteşti, cu o armă pe umăr. Îşi dăruise ghetele unui copil care umbla desculţ, apoi o mustrase pe mama acestuia că nu îi frecase cum trebuie pragul. Mack nu o mai văzuse de mulţi ani. Domeniul Hallim avea o biserică proprie, aşa că nu erau nevoiţi să ajungă aici în fiecare duminică; însă veneau în vizită ori de câte ori familia Jamisson se afla la reşedinţa sa, iar Mack îşi amintea că o văzuse ultima dată pe

Lizzie când ea avea cincisprezece ani. Deşi era îmbrăcată ca o domnişoară, lovea cu pietre în vrăbiuţe ca un băiat.

Mama lui Mack fusese cameristă la reşedinţa familiei Hallim din High Glen, iar după ce se măritase, se mai întorsese acolo în câteva duminici ca să-şi viziteze prietenii şi să se laude cu gemenii ei. Mack şi Esther se jucaseră cu Lizzie în acele ocazii – probabil fără ştiinţa lui Lady Hallim. Lizzie era o mică frivolă: autoritară, egoistă şi răsfăţată. Mack o sărutase la un moment dat, iar ea îl trăsese de păr şi îl făcuse să plângă. Nu părea să se fi schimbat prea mult de atunci. Avea o faţă poznaşă, părul ondulat, castaniu închis, şi ochi foarte întunecaţi, în care se citea răutatea. Gura ei semăna cu o fundă roz. În timp ce o privea, Mack îşi spuse: „Aş vrea să o sărut acum”. Exact în clipa în care acest gând îi străbătea mintea, îi surprinse privirea. El se uită jenat în altă direcţie, ca şi cum ea i-ar fi putut citi gândurile.

Predica luă sfârşit. Pe lângă obişnuitul ritual prezbiterian, urma să se oficieze şi un botez: verişoara lui Mack, Jen, născuse al patrulea copil. Cel mai mare, Wulie, lucra deja în mină. Mack decise că momentul cel mai potrivit pentru a face anunţul era în timpul botezului. Pe măsură ce momentul se apropia, simţea cum i se strânge stomacul. Apoi, îşi spuse că n-ar trebui să fie prost: atâta vreme cât îşi risca viaţa în mină în fiecare zi, de ce s-ar fi temut acum să înfrunte un

negustor burtos?

Jen stătea lângă cristelniţă, lipsită de vlagă. Avea numai treizeci de ani, însă născuse patru copii şi lucrase în mină douăzeci şi trei de ani, aşa că era epuizată. Domnul York stropi cu apă capul copilaşului. Apoi, soţul femeii, Saul, repetă cuvintele care îl transformau în sclav pe orice fiu al unui miner scoţian.

— Pun chezăşie că acest copil va munci în minele lui Sir George Jamisson, indiferent de vârstă, atâta vreme cât va fi în putere sau până la sfârşitul vieţii.

În acel moment, Mack se decise.

Se ridică.

În mod normal, în această etapă a ceremoniei, supraveghetorul, Harry Ratchett, se apropia de cristelniţă şi îi înmâna tatălui „garanţia” – o pungă cu zece lire, care reprezenta plata tradiţională pentru angajarea copilului. Spre surprinderea lui Mack, Sir George se ridică pentru a onora personal acest ritual.

În timp ce se ridica, surprinse privirea lui Mack.

Preţ de câteva secunde, cei doi se priviră în ochi.

Apoi, Sir George porni spre cristelniţă.

Mack făcu câţiva paşi în naosul bisericii şi spuse cu glas tare:

— Plata garanţiei nu are niciun rost.

Sir George înmărmuri şi toate capetele se întoarseră spre Mack. Urmă un moment de linişte

şi de spaimă. Mack îşi auzea bătăile inimii.

— Această ceremonie nu este îndreptăţită, spuse Mack. Băiatul nu aparţine minei. Un copil nu poate deveni sclav.

Sir George interveni:

— Ia loc, tinere fără minte, şi ţine-ţi gura!

Atitudinea de superioritate îl scoase din minţi atât de tare pe Mack, încât orice îndoială dispăru pe loc.

— *Dumneata* să stai jos, replică el cu îndrăzneală, şi întreaga adunare scoase un suspin mirat la auzul acestei insolenţe.

Arătă cu degetul spre domnul York.

— Domnule pastor, aţi vorbit despre adevăr în predica de azi – sunteţi dispus să susţineţi şi acum adevărul?

Reverendul îl privi pe Mack cu un aer înspăimântat.

— Despre ce vorbeşti, McAsh?

— Despre sclavie!

— Cunoşti legile din Scoţia, replică York pe un ton echitabil. Minerii sunt proprietatea celui care deţine mina. Din momentul în care un om a muncit un an şi o zi, îşi pierde libertatea.

— Într-adevăr, fu de acord Mack. Este imorală, dar este lege. Eu susţin doar că legea *nu* transformă copiii în sclavi şi pot dovedi asta.

Saul interveni:

— Mack, noi avem nevoie de bani!

— Luaţi banii, replică Mack. Băiatul vostru va munci pentru Sir George până la douăzeci şi unu

de ani şi asta valorează zece lire. Dar… Ridică vocea: Când devine adult, *va fi liber!*

— Te sfătuiesc să-ţi măsori vorbele, spuse Sir George pe un ton ameninţător. Ceea ce spui este foarte periculos.

— Dar e adevărat, susţinu Mack vehement.

Sir George se împurpură la faţă. Nu era obişnuit să-l înfrunte cineva cu atâta stăruinţă.

— Am să mă ocup de tine după slujbă, adăugă el mânios.

Îi înmână punga lui Saul, apoi se întoarse către pastor:

— Vă rog să continuaţi, domnule York.

Mack rămase cu gura căscată. Doar nu aveau de gând să continue ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic!

Pastorul spuse:

— Haideţi să cântăm ultimul imn.

Sir George reveni la locul său. Mack rămase în picioare, uimit că lucrurile se sfârşiseră astfel.

Pastorul continuă:

— Al doilea psalm. „De ce e plin de mânie cel necredincios, iar oamenii cred în deşertăciuni?”

O voce din spatele lui Mack interveni:

— Nu, nu încă.

Mack privi în jur. Era Jimmy Lee, tânărul miner cu voce încântătoare. Încercase să evadeze, iar ca pedeapsă purta acum în jurul gâtului o brăţară de fier cu inscripţia: *Acest om este proprietatea lui Sir George Jamisson din Fife, AD 1767.*

„Slavă Domnului că a vorbit Jimmy”, se gândi Mack.

— Nu te poţi opri chiar acum, spuse Jimmy. Împlinesc douăzeci şi unu de ani săptămâna viitoare. Dacă pot să fiu liber, vreau să aflu cum se poate întâmpla acest lucru.

Ma Lee, mama lui Jimmy, adăugă:

— Cu toţii vrem să aflăm.

Era o femeie curajoasă, care-şi pierduse toţi dinţii; dar era respectată de toţi sătenii, iar opiniile ei erau influente. Alte câteva voci de femei şi bărbaţi consimţiră.

— Nu veţi fi liberi, scrâşni Sir George ţâşnind în picioare.

Esther se agăţă de mâneca lui Mack.

— Scrisoarea! şuieră ea insistent. Arată-le scrisoarea!

Cuprins de emoţie, Mack uitase de scrisoare.

— Legea spune altceva, Sir George, strigă el fluturând scrisoarea.

York interveni:

— Ce reprezintă această scrisoare, McAsh?

— Este o scrisoare de la un avocat din Londra, pe care l-am consultat.

Sir George era atât de mânios, încât cu greu se abţinea să nu izbucnească. Mack era bucuros că îi separau câteva rânduri de bănci, altfel moşierul l-ar fi înhăţat de gât.

— *Tu* ai consultat un *avocat?* izbucni el.

Acest lucru părea să-l deranjeze mai mult decât orice altceva.

York întrebă:

— Ce spune scrisoarea?

— Am să vă citesc, replică Mack. „Ceremonia garanţiilor nu are nicio bază în legislaţia scoţiană sau engleză.”

Dinspre adunarea de oameni se auziră murmure de surprindere. Această frază contrazicea tot ce învăţaseră ei.

— „Părinţii nu pot vinde ceea ce nu posedă, şi anume libertatea unui adult. Aceştia pot sili un copil să muncească în mină până la vârsta de douăzeci şi unu de ani, dar…” – Mack îşi luă un aer dramatic, făcu o pauză, apoi continuă cât se poate de rar – „… dar la această vârstă va fi liber să plece!”

Dintr-odată, fiecare individ ar fi vrut să spună câte ceva. În sală izbucni un zgomot asurzitor, în timp ce o sută de oameni încercau să vorbească, ţipau, puneau întrebări sau îşi exprimau mirarea. Probabil că jumătate dintre bărbaţii din biserică fuseseră legaţi prin angajament încă din copilărie şi, ca atare, se considerau sclavi. Acum li se spunea că fuseseră păcăliţi şi voiau să-afle adevărul.

Mack ridică un braţ ca să se facă linişte şi imediat toată lumea tăcu. Timp de o clipă, se miră văzând că are această putere.

— Daţi-mi voie să vă mai citesc un rând, adăugă el. „Din momentul în care devine adult, se supune legii valabile pentru toţi locuitorii Scoţiei: dacă a muncit timp de un an şi o zi ca adult, omul

îşi pierde libertatea.”

Se auziră gemete de mânie şi dezaprobare. Nu putea fi vorba despre o revoluţie, după cum realizaseră oamenii – cei mai mulţi dintre ei nu căpătau mai multă libertate decât avuseseră înainte. Însă fiii lor puteau să scape.

York spuse:

— Vreau să văd scrisoarea, McAsh.

Mack se apropie de cristelniţă şi i-o înmână.

Sir George, încă roşu de mânie, întrebă:

— Cine este acest aşa-zis avocat?

Mack răspunse:

— Numele lui este Caspar Gordonson.

York interveni:

— Da, am auzit de el.

— Şi eu, replică Sir George cu dispreţ. Un radical absolut! Este asociat cu John Wilkes.

Toată lumea auzise numele lui Wilkes: era un cunoscut lider liberal care trăia în exil la Paris, dar ameninţa în permanenţă că va reveni pentru a submina puterea guvernului. Sir George continuă:

— Gordonson va atârna în ştreang pentru această faptă, atâta vreme cât acest lucru îmi va sta în putere. Această scrisoare este un act de trădare.

Pastorul fu şocat când auzi despre spânzurătoare.

— Nu cred că este vorba de trădare…

— Mai bine v-aţi ocupa de împărăţia cerurilor, interveni tăios Sir George. Lăsaţi în grija bărbaţilor care se ocupă de această lume sarcina

de a decide ce este şi ce nu este trădare.

Rostind aceste vorbe, smulse scrisoarea din mâna lui York.

Şocaţi de admonestarea brutală la adresa pastorului, enoriaşii tăcură, aşteptând reacţia acestuia. York îl fixa cu privirea pe Jamisson, iar Mack fu convins că pastorul îl va înfrunta pe moşier. Dar York îşi coborî ochii, iar Jamisson căpătă o atitudine triumfătoare. Se aşeză din nou, ca şi cum totul ar fi luat sfârşit.

Mack era furios din cauza laşităţii lui York – Biserica trebuia să reprezinte autoritatea morală. Un pastor care accepta ordine de la un moşier era complet inutil. Mack îi aruncă o privire dispreţuitoare şi îi spuse pe un ton batjocoritor:

— Trebuie să respectăm sau nu legea?

Robert Jamisson se ridică în picioare, îmbujorat de mânie, ca şi tatăl său.

— Vei respecta legea, iar stăpânul tău îţi va spune ce reprezintă legea, spuse el.

— E ca şi cum nu ar exista nicio lege, replică Mack.

— E la fel de bine în ceea ce te priveşte, spuse Robert. Eşti fiu de miner. Ce ai tu de-a face cu legea? Cât despre scrisoarea avocaţilor – luă scrisoarea din mâna tatălui său – iată ce părere am eu despre avocaţi.

Şi rupse hârtia în două.

Minerii oftară. Viitorul lor era scris în acele pagini, iar el tocmai le rupsese.

Robert sfâşie scrisoarea bucată cu bucată,

apoi o aruncă în aer. Bucăţile de hârtie zburară pe deasupra capetelor lui Saul şi Jen, asemenea unor confetti la o nuntă.

Mack fu copleşit de durere, ca şi cum tocmai pierduse pe cineva apropiat. Scrisoarea era cel mai important lucru care i se întâmplase în viaţă. Plănuise să o arate tuturor locuitorilor din sat. Îşi închipuise că va ajunge şi la minerii din alte sate, până când toată Scoţia ar fi aflat despre ea. Cu toate acestea, iată că Robert o distrusese într-o clipă.

Înfrângerea îşi arătase chipul, iar Robert părea acum triumfător, ceea ce îl umplu de mânie pe Mack. Nu voia să renunţe atât de uşor. Ura îi dădu curaj. „Încă nu s-a terminat, se gândi el. Scrisoarea nu mai există, dar legea nu s-a schimbat.”

— Văd că teama te-a împins să distrugi scrisoarea, spuse el, uimit de umbra de dispreţ care-i rămăsese încă în voce. Dar nu poţi distruge legea din această ţară. E scrisă pe o hârtie care nu poate fi ruptă la fel de uşor.

Robert era uimit. Întâi ezită, neştiind cum să răspundă unei asemenea replici. Apoi spuse mânios:

— Ieşi afară!

Mack se uită la domnul York şi la fel făcură şi membrii familiei Jamisson. Niciun laic nu avea dreptul să îi ceară unui enoriaş să iasă din biserică. Pastorul avea de gând să îngenuncheze şi să îi permită fiului patronului s-o alunge din

biserică pe una dintre oile Domnului?

— Este casa lui Dumnezeu aici sau a lui Sir George Jamisson? întrebă Mack.

Era un moment decisiv, căruia York nu-i putea face faţă. Copleşit de ruşine, spuse:

— McAsh, ar fi mai bine să pleci!

Mack nu se putu abţine să nu îi dea o replică, deşi era conştient că gestul său era cât se poate de imprudent.

— Mulţumesc pentru slujba despre adevăr, domnule pastor, spuse el. Nu o voi uita niciodată.

Apoi se întoarse. Esther era alături de el. În timp ce ieşeau, Jimmy Lee se ridică şi îi urmă.

Unul sau doi enoriaşi se ridicară la rândul lor, urmaţi de Ma Lee, după care exodul se generaliză. Se instală apoi rumoarea, generată de scrâşnetul ghetelor şi de foşnetul fustelor, care însoţeau plecarea minerilor împreună cu familiile lor. Ajuns lângă uşă, Mack realiză că toţi minerii îl urmaseră şi fu cuprins de un sentiment de solidaritate şi de triumf, care îl făcu să lăcrimeze.

Se adunară cu toţii în jurul lui în curtea bisericii. Vântul se domolise, însă ningea şi fulgii mari se aşterneau încet pe morminte.

— A fost un gest necugetat să rupă scrisoarea, spuse Jimmy plin de mânie.

Câţiva mineri fură de acord.

— Vom scrie din nou, spuse unul.

Mack interveni:

— Probabil că nu va fi la fel de uşor să punem scrisoarea la poştă de data asta.

De fapt, mintea nu-i stătea la asemenea detalii. Respira greu şi se simţea deopotrivă epuizat şi vesel, ca şi cum ar fi urcat în fugă un povârniş din High Glen.

— Legea e lege! spuse un alt miner.

— Aşa e, dar moşierul este moşier, interveni unul ceva mai precaut.

Liniştindu-se, Mack începu să se întrebe ce realizase în mod realist. Reuşise să stârnească pe toată lumea, dar acest lucru nu schimba cu nimic situaţia. Familia Jamisson refuzase să recunoască legea. Dacă îşi foloseau armele, ce aveau să facă minerii? Lupta pentru dreptate avea vreun rost? N-ar fi fost mai înţelept să-şi încerce norocul cu stăpânul şi să spere că într-o bună zi ar putea obţine slujba de supraveghetor a lui Harry Ratchett?

O siluetă scundă, îmbrăcată într-o haină de blană neagră, ţâşni de pe prispa bisericii ca un ogar scăpat din lesă. Se îndreptă spre Mack, în timp ce minerii se îndepărtau din calea ei cu repeziciune.

Mack o privi fix. Arăta destul de bine şi când era liniştită, însă acum, cu chipul însufleţit de indignare, avea un aspect devastator. Aruncând flăcări din ochii negri, fata îi spuse:

— Cine te crezi?

— Sunt Malachi McAsh.

— Îţi cunosc numele. Cum îndrăzneşti să le vorbeşti stăpânului şi fiului său pe acest ton?

— Ei cum îndrăznesc să ne ţină în sclavie

atâta vreme cât legea spune că nu ar trebui să o facă?

Minerii murmurară în semn de aprobare.

Lizzie îi privi pe cei din jur. Fulgii de zăpadă se lipiseră de haina ei din blană. Un fulg îi ateriză pe nas, iar ea îl şterse cu un gest zorit.

— Aveţi noroc că sunteţi plătiţi pentru munca voastră. Ar trebui să-i fiţi recunoscători lui Sir George că ţine minele în stare de funcţionare şi că oferă familiilor voastre un mod de a-şi câştiga existenţa.

Mack spuse:

— Dacă suntem atât de norocoşi, de ce au nevoie de legi care să ne interzică să plecăm din sat şi să ne căutăm alte slujbe?

— Fiindcă sunteţi prea nesăbuiţi ca să vă puteţi da seama cât de bine o duceţi!

Mack îşi dădu seama că această întrecere îi făcea plăcere nu doar fiindcă avea şansa de a privi o femeie frumoasă din înalta societate. În calitate de competitor, era mult mai spirituală decât Sir George sau Robert.

Coborî vocea şi adoptă un ton plin de curiozitate.

— Domnişoară Hallim, aţi coborât vreodată în mină?

Ma Lee râse pe înfundate auzind enormitatea unei asemenea idei.

Lizzie răspunse:

— Nu fi ridicol!

— Dacă vă decideţi să o faceţi într-o bună zi,

vă garantez că nu ne veţi mai considera niciodată norocoşi.

— Am auzit destule despre îndrăzneala dumitale, îi zise ea. Ar trebui să fii biciuit.

— Probabil că voi fi, răspunse el, chiar dacă nu o credea.

Nu văzuse niciodată un miner biciuit, deşi tatăl său îşi amintea că asistase la o asemenea scenă.

Pieptul ei se înălţase, iar Mack făcea eforturi ca să nu-l privească. Ea continuă:

— Dumneata ai un răspuns pentru orice, mereu ai avut.

— Probabil, însă dumneavoastră nu aţi ascultat niciodată vreunul.

Simţi o lovitură puternică de cot. Era Esther, care încerca să-i atragă atenţia că ar trebui să fie mai calm, amintindu-i astfel că nu era o idee prea bună să ia peste picior un membru al nobilimii. Ea adăugă:

— Ne vom gândi la ce ne-aţi spus, domnişoară Hallim, şi vă mulţumim pentru sfaturi.

Lizzie dădu din cap afabil.

— Eşti Esther, nu-i aşa?

— Da, domnişoară.

Se întoarse apoi spre Mack:

— Ar trebui să-ţi asculţi sora, are mai multă minte decât dumneata.

— Este primul lucru adevărat pe care mi-l spuneţi azi.

Esther şuieră printre dinţi:

— Mack, ţine-ţi pliscul!

Lizzie râse forţat, apoi toată aroganţa din glas îi dispăru brusc. Un zâmbet îi lumină faţa, transformând-o într-o persoană nouă, prietenoasă şi veselă.

— N-am mai auzit de mult fraza asta, spuse ea râzând.

Mack nu se putu abţine şi izbucni în râs alături de ea.

Ea se întoarse, chicotind în continuare.

Mack o urmări în timp ce se întorcea pe prispa bisericii, unde se alătură familiei Jamisson, care tocmai ieşise.

— Dumnezeule, zise el scuturând din cap. Ce femeie!

Capitolul 4

Jay era mânios pe mulţimea din biserică. Îl umpleau de furie oamenii care voiau să-şi depăşească condiţia. Prin voinţa lui Dumnezeu şi prin legea pământului, Malachi McAsh era silit să-şi petreacă viaţa sub pământ, în mina de cărbune, în timp ce Jay Jamisson se bucura de o existenţă îmbelşugată. Era un păcat să te plângi de ordinea naturală a lucrurilor. Iar Malachi provocase furia tuturor prin modul în care vorbise, de parcă ar fi fost egalul oricui, indiferent de rang.

Acum, în colonii, un sclav era un sclav şi atât, fără ca cineva să ţină cont de regula legată de munca timp de un an şi o zi ori să fie remunerat pentru efort. În opinia lui Jay, lucrurile puteau

funcţiona doar aşa. Oamenii erau dispuşi să muncească numai siliţi, iar forţa putea fi lipsită de milă, dacă în modul acesta îşi dovedea eficienţa.

În drumul spre ieşire, câţiva arendaşi îl felicitară pentru aniversarea celor douăzeci şi unu de ani, însă niciun miner nu îi adresă vreo vorbă. Se adunaseră într-o margine a cimitirului şi discutau încet, pe un ton aspru. Jay îşi ieşise din minţi pentru că îi stricaseră aniversarea.

Tânărul se deplasă grăbit prin zăpadă către locul în care un grăjdar priponise caii. Robert se afla deja acolo, însă Lizzie nu venise. Jay privi în jur, încercând să o găsească. Îşi dorea să meargă alături de ea până acasă.

— Unde este domnişoara Elizabeth? îl întrebă el pe grăjdar.

— Pe prispă, domnule Jay.

Jay văzu că fata purta o discuţie însufleţită cu pastorul.

Robert împinse cu putere un deget în pieptul lui Jay.

— Ascultă, Jay, s-o laşi în pace pe Elizabeth Hallim, ai înţeles?

Chipul lui Robert transmitea o atitudine extrem de ostilă.

Era periculos să-l înfrunţi într-o asemenea stare. Mânia şi dezamăgirea îl determinară totuşi pe Jay să capete curaj.

— Despre ce naiba vorbeşti? replică el.

— Nu tu ai să te căsătoreşti cu ea, ci eu.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu ea.

— Atunci, nu mai flirta cu ea!

Jay era conştient că Lizzie îl găsea atrăgător şi îi făcea plăcere să o tachineze, însă nu avea de gând să-i răpească inima. Când el avea paisprezece ani şi ea treisprezece, o credea cea mai frumoasă fată din lume, dar ea îi rupsese inima prin dezinteresul pe care-l afişa faţă de el, (şi oricare alt băiat, în fapt), – însă de atunci trecuse mult timp. Tatăl lor plănuise ca Robert să o ia de nevastă şi nici el, nici altcineva din familie n-ar fi îndrăznit să se opună dorinţelor lui Sir George. Aşa că Jay fu uimit că Robert era într-atât de supărat încât să se plângă de acest lucru. Era o dovadă de nesiguranţă, iar Robert, ca şi tatăl lor, era deseori nesigur în privinţa propriilor forţe.

Jay se bucura, fiindcă avea rareori ocazia să-l vadă pe fratele lui aşa de îngrijorat.

— De ce te temi? îl întrebă.

— Ştii foarte bine ce spun. Şi când erai mic aveai obiceiul să-mi furi lucrurile – jucăriile, hainele, totul.

Un resentiment vechi îl împinse pe Jay să spună:

— Asta fiindcă tu ai primit mereu tot ce ai vrut, în vreme ce eu nu am primit nimic.

— Prostii!

— Oricum, domnişoara Hallim este oaspete în casa noastră, adăugă Jay pe un ton mai moderat. Nu pot s-o ignor, nu crezi?

Buzele lui Robert căpătară o atitudine îndârjită.

— Vrei să vorbesc cu tata despre asta?

Acestea erau cuvintele magice care făceau să înceteze orice dispută în copilărie. Ambii fraţi ştiau că tatăl lor lua întotdeauna decizii în favoarea lui Robert. Jay simţi gustul unei amărăciuni familiare.

— Bine, Robert, conchise el. Nu voi sta în calea amorului tău.

Încălecă şi se îndepărtă în trap, lăsându-l pe Robert să o escorteze pe Lizzie până la castel.

Castelul Jamisson era o fortăreaţă din piatră de un cenuşiu-închis, cu turnuri şi parapeţi pe acoperiş şi cu înălţimea trufaşă specifică multor reşedinţe de ţară din Scoţia. Fusese construit cu şaptezeci de ani în urmă, după ce prima mină de cărbune din vale începuse să producă avere pentru proprietarul ei.

Sir George moştenise proprietatea de la un văr de-al primei sale soţii. În copilăria lui Jay, tatăl lor fusese obsedat de exploatarea cărbunelui. Îşi cheltuise timpul şi banii deschizând noi puţuri şi nu mai adusese nicio îmbunătăţire castelului.

Deşi era casa în care copilărise, Jay nu era prea ataşat de acest loc. Imensele camere răcoroase de la parter – holul, salonul, sala de mese, bucătăria şi camera servitorilor – se întindeau în jurul unei curţi interioare, în mijlocul căreia se afla o fântână îngheţată din octombrie până în mai. Locul nu putea fi încălzit. Focurile din fiecare dormitor, deşi alimentate din plin cu cărbunele de la minele familiei Jamisson, nu aveau

prea mare efect asupra aerului rece din camerele acoperite cu lespezi, iar coridoarele erau atât de reci, încât atunci când treceai dintr-o cameră în alta, era nevoie să mai pui o haină pe tine.

Cu zece ani în urmă, familia se mutase la Londra, lăsând câţiva servitori să se ocupe de casă şi să protejeze vânatul. O vreme se întorseseră în fiecare an, aducând cu ei musafiri şi servitori, închiriind cai şi o căruţă de la Edinburgh şi angajându-le pe nevestele arendaşilor să spele podelele, să aprindă focul sau să golească ţucalele. Tatăl lor îşi părăsea fără prea mare tragere de inimă afacerile, aşa că vizitele se isprăviseră. Revenirea la vechiul obicei nu-i prea plăcuse lui Jay. Descoperirea că Lizzie Hallim crescuse era totuşi o surpriză plăcută şi asta nu doar fiindcă îi oferea prilejul de a-l supune la cazne pe fratele său mai mare.

Jay dădu o tură în jurul grajdurilor, apoi descălecă şi lovi uşor cu palma grumazul armăsarului.

— Nu e pregătit pentru o cursă cu obstacole, dar e un cal ascultător, îi spuse el grăjdarului înmânându-i frâiele. Aş fi bucuros să-l am cu mine la regiment.

Grăjdarul păru încântat.

— Mulţumesc, domnule, răspunse el.

Jay întră în salonul principal. Era o încăpere mare şi întunecoasă, în ale cărei colţuri slab luminate pătrundea cu greu licărirea unei lumânări. Un ogar ursuz stătea întins pe o bucată

veche de blană, aflată în faţa focului. Jay îi dădu un ghiont cu vârful bocancului, ca să-i facă loc să-şi încălzească mâinile.

Deasupra şemineului, se afla portretul primei soţii a tatălui său – Olive, mama lui Robert. Jay ura acel tablou. Stătea acolo, cu un aer solemn şi sfânt, privind de sus, de la înălţimea nasului ei mare, pe oricine s-ar fi apropiat. La douăzeci şi nouă de ani se îmbolnăvise de febră şi murise, iar tatăl lor se recăsătorise, însă nu îşi uitase niciodată prima dragoste. Pe mama lui Jay, Alicia, o tratase ca pe amantă sau ca pe o jucărie, care nu avea nici statut, nici drepturi. Iar pe Jay îl făcuse să se simtă aproape ca un fiu nelegitim. Robert era cel dintâi născut, moştenitorul, o fiinţă specială. Câteodată, Jay ar fi vrut să-l întrebe dacă nu cumva fusese rezultatul vreunei concepţii imaculate, iar cea care-l născuse fusese virgină.

Se întoarse cu spatele la tablou. Un valet îi aduse un pocal cu vin roşu fiert, din care începu să soarbă mulţumit. Spera să-i potolească tensiunea din stomac. Urma ca tatăl lor să anunţe, în cursul acelei zile, ce avere avea să îi încredinţeze lui Jay.

Ştia că nu va obţine jumătate – şi nici măcar o zecime – din averea tatălui. Robert urma să moştenească acea proprietate, împreună cu minele bogate în zăcăminte şi flota de vase pe care o administra în prezent. Mama lui îl sfătuise să nu opună rezistenţă. Ştia că tatăl lor era neîndurător.

Robert era mai mult decât un fiu – era proiecţia tatălui său. Jay era diferit şi de aceea tatăl lor îl îndepărtase. Ca şi părintele său, Robert era inteligent, nemilos şi zgârcit cu banii. Jay era permisiv şi cheltuitor. Tatăl lor ura persoanele care nu aveau grijă de bani, mai ales când era vorba despre banii lui. De nenumărate ori îi strigase lui Jay:

— Eu mă străduiesc din răsputeri să fac bani, iar tu îi cheltuieşti!

Cu câteva luni în urmă, Jay comisese o imprudenţă, pariind o sumă mare de bani – nouă sute de lire. Îi ceruse mamei să intervină pe lângă tatăl lor pentru a o plăti. Era o mică avere, o sumă care ar fi putut ruina Castelul Jamisson, dar Sir George o plătise cu uşurinţă. În acelaşi timp însă, se comportase de parcă tocmai îşi pierduse un picior. După aceea, Jay pierduse şi alţi bani, însă tatăl lor nu mai aflase despre noile sale isprăvi.

„Nu te lupta cu tatăl tău, cere-i un lucru modest”, era de părere mama lui. De obicei, fiii mai mici erau trimişi în colonii. Era o ocazie potrivită ca să-i ceară tatălui său să-l trimită la plantaţia lor de zahăr din Barbados, unde exista o reşedinţă şi sclavi africani. Împreună cu mama lui, îi vorbiseră tatălui despre asta. Sir George nu încuviinţase, însă nici nu se opusese, motiv pentru care Jay nutrea mari speranţe.

Tatăl său intră în casă câteva minute mai târziu, scuturându-şi zăpada de pe cizme. Un valet îl ajută să-şi dea jos pelerina.

— Trimite-i un mesaj lui Ratchett, îi spuse el slujitorului. Vreau ca doi oameni să păzească podul douăzeci şi patru de ore pe zi. Dacă McAsh încearcă să plece, trebuie să-l împiedice.

Deşi era un singur pod peste râu, existau mai multe căi de a părăsi valea. Jay spuse:

— Dacă McAsh încearcă să treacă peste munte?

— Pe vremea asta? Poate încerca. Imediat ce aflăm că a dispărut, trimitem o iscoadă pe drum şi îi cerem şerifului să-l aştepte împreună cu un pluton de cealaltă parte a muntelui, înainte să ajungă. Dar mă îndoiesc că va reuşi.

Jay nu era la fel de sigur – minerii erau rezistenţi precum căprioarele, iar McAsh era un ticălos încăpăţânat – însă nu voia să-şi contrazică tatăl.

Apoi sosi şi Lady Hallim. Avea părul negru şi ochii de culoare închisă, la fel ca fiica ei, însă îi lipseau strălucirea şi fineţea lui Lizzie. Era destul de îndesată, iar pielea puhavă a feţei reflecta o atitudine reprobatoare.

— Permiteţi-mi să vă iau haina, sări Jay, ajutând-o să-şi dea jos haina grea din blană. Apropiaţi-vă de foc, aveţi mâinile îngheţate. Doriţi un pahar cu vin fiert?

— Ce băiat drăguţ eşti, Jay, spuse ea. Aş vrea.

Se întorceau acum şi ceilalţi oaspeţi care merseseră la biserică, frecându-şi palmele ca să se încălzească şi scuturând pe podea zăpada care se topea. Robert se înverşuna să poarte o conversaţie

cu Lizzie, trecând de la un subiect banal la altul, ca şi cum ar fi respectat o listă. Tatăl lor începuse să discute despre afaceri cu Henry Drome, un negustor din Glasgow, o cunoştinţă de-a primei sale soţii, Olive, iar mama lui Jay se întreţinea cu Lady Hallim. Pastorul şi soţia acestuia nu sosiseră încă, fiind probabil deranjaţi de discuţiile de la biserică. Mai erau şi alţi musafiri, în mare parte rude: sora lui Sir George cu soţul ei, fratele cel mic al Aliciei cu soţia sa şi unul sau doi vecini. Majoritatea discuţiilor se refereau la Malachi McAsh şi la scrisoarea lui stupidă.

După o vreme, vocea puternică a lui Lizzie se făcu auzită peste zumzetul conversaţiei generale, iar oamenii se întoarseră unul câte unul să o asculte.

— De ce nu? spunea ea. Vreau să văd cu ochii mei.

Robert interveni pe un ton grav:

— O mină de cărbune nu este un loc potrivit pentru o doamnă, credeţi-mă.

— Ce e asta? întrebă Sir George. Domnişoara Hallim vrea să coboare în puţ?

— Cred că ar trebui să ştiu cum arată, explică Lizzie.

Robert spuse:

— Dincolo de oricare alte considerente, este imposibil să intraţi îmbrăcată în haine femeieşti.

— Atunci am să mă îmbrac în haine bărbăteşti, replică ea.

Sir George râse pe înfundate.

— Ştiu câteva femei care ar putea face asta, spuse el. Dar dumneata, draga mea, eşti prea drăguţă ca să treci neobservată.

Era convins că îi adresase un compliment inteligent, aşa că privi în jur pentru a obţine aprobarea tuturor. Ceilalţi izbucniră în râs îndatoritori.

Mama lui Jay îi făcu un semn discret tatălui şi îi spuse ceva foarte încet.

— Ah, da, zise Sir George. A primit toată lumea câte o cupă?

Fără să aştepte vreun răspuns, continuă:

— Să bem pentru fiul meu cel mic, James Jamisson, căruia îi spunem cu toţii Jay şi care a împlinit astăzi douăzeci şi unu de ani. Pentru Jay!

Închinară un pahar, apoi femeile se retraseră pentru pregătirea cinei. Bărbaţii începură să vorbească despre afaceri. Henry Drome spuse:

— Nu-mi plac veştile care vin din America, ne-ar putea costa o grămadă de bani.

Jay ştia la ce făcea referire. Guvernul englez impusese taxe asupra unor mărfuri importate în coloniile americane – ceai, hârtie, sticlă, plumb sau vopseluri – iar coloniştii se simţeau extrem de jigniţi.

Sir George afirmă indignat:

— Vor ca armata să-i apere de francezi sau de pieile roşii, dar nu vor să plătească pentru asta!

— Şi nici nu o vor face dacă nu vor fi obligaţi, interveni Drome. La întâlnirea din Boston s-a anunţat un boicot împotriva importurilor britanice.

Vor să renunţe la ceai şi chiar au fost de acord să facă economii de pânză neagră, reducând astfel din hainele de înmormântare!

Robert spuse:

— Dacă celelalte colonii urmează exemplul oferit de Massachusetts, jumătate din navele noastre vor rămâne fără marfa.

Sir George răspunse:

— Coloniştii sunt o adunătură nenorocită de bandiţi, asta sunt, iar distileriile de rom din Boston sunt mai rele decât orice.

Jay fu surprins de exasperarea tatălui său. Probabil că avea de pierdut bani, altminteri nu ar fi fost atât de înverşunat.

— Legea îi obligă să cumpere melasă de la plantaţiile britanice, dar ei fac contrabandă cu melasă franţuzească şi fac preţurile să scadă.

— Cei din Virginia sunt chiar şi mai răi, spuse Drome. Cultivatorii de tutun nu-şi plătesc niciodată datoriile.

— Mie-mi spuneţi? replică Sir George. Tocmai ce-am avut de-a face cu un cultivator care nu mi-a plătit… mi-a lăsat pe cap o plantaţie falită. Un loc care se numeşte Mockjack Hall.

Robert interveni:

— Slavă Domnului că nu există taxe de import pentru deţinuţi!

Se auzi un murmur general de aprobare. Cea mai profitabilă parte din afacerea maritimă a familiei Jamisson era transportul deţinuţilor în America. În fiecare an, tribunalele decideau prin

sentinţă deportarea câtorva sute de oameni – era o alternativă pentru spânzurătoare, pentru pedepsirea unor delicte precum furtul – iar guvernul plătea cinci lire pentru fiecare condamnat care era transportat. Nouă din zece deţinuţi traversau Atlanticul pe un vas al familiei Jamisson. Însă banii nu proveneau numai de la guvern. La rândul lor, deţinuţii erau obligaţi să muncească şapte ani fără plată, adică erau vânduţi ca sclavi timp de şapte ani. Bărbaţii valorau între zece şi cincisprezece lire, femeile – opt sau nouă, iar copiii chiar mai puţin. Cu 130 sau 140 de condamnaţi înghesuiţi unul lângă altul ca peştii într-un coş, Robert scotea un profit de două mii de lire – preţul de cumpărare al vasului – într-un singur voiaj. Era o afacere profitabilă.

— Aşa este, spuse tatăl său în timp ce-şi golea paharul. Însă chiar şi acest lucru ar putea înceta atunci când coloniştii ar obţine ce doresc.

Coloniştii se plângeau în permanenţă. Deşi continuau să cumpere condamnaţi – susţinând că lipseşte mâna de lucru ieftină – erau nemulţumiţi că ţara-mamă le trimite toate resturile societăţii şi dădeau vina pe deţinuţi pentru creşterea gradului de infracţionalitate.

— Măcar minele de cărbune sunt de încredere, adăugă Sir George. Sunt singurul lucru pe care ne mai putem baza în ziua de azi. De aceea trebuie să-l distrugem pe McAsh.

Toată lumea avea o anumită părere despre McAsh, aşa că izbucniră imediat câteva diferende.

Sir George părea totuşi plictisit de subiect. Se întoarse către Robert şi i se adresă pe un ton vesel:

— Ce spui despre tânăra Hallim? O mică bijuterie, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Elizabeth este foarte spirituală, replică Robert cu un aer plin de îndoială.

— Aşa este, fu de acord tatăl său, râzând. Îmi aduc aminte că acum opt sau zece ani, când am împuşcat ultimul lup din această parte a Scoţiei, ea a insistat să se ocupe de pui, aşa că umbla pe aici cu doi lupi mici în lesă. N-ai văzut aşa ceva în viaţa ta! Vânătorii erau îngroziţi, se temeau că puii vor scăpa şi vor deveni un pericol, însă din păcate au murit.

— Ar putea fi o soţie dificilă, observă Robert.

— Nimic nu se compară cu o iapă ageră, răspunse Sir George. În plus, soţul este întotdeauna cel care deţine puterea. Ai putea da peste o partidă chiar mai rea. Coborî vocea şi adăugă: Lady Hallim administrează averea până la căsătoria lui Elizabeth. Cum moştenirea unei femei se transmite soţului, întreaga proprietate îi aparţine mirelui încă din ziua nunţii.

— Ştiu asta, spuse Robert.

Jay nu ştia, însă nu era surprins. Puţini bărbaţi ar fi lăsat o avere considerabilă pe mâna unei femei.

Sir George continuă:

— Trebuie să fie un milion de tone de cărbune sub pământul din High Glen – după cum indică

toate semnele. Fata asta stă cu fundul pe o avere, scuză-mi vulgaritatea.

Apoi izbucni într-un râs zgomotos. Robert era însă destul de îndărătnic.

— Nu sunt sigur că mă place.

— De ce nu te-ar plăcea? Eşti tânăr, vei fi bogat, iar după ce mor eu, vei moşteni titlul de baronet – ce şi-ar putea dori mai mult o fată?

— Dragoste? răspunse Robert.

Pronunţase cuvântul cu repulsie, ca şi cum ar fi primit o monedă necunoscută de la un negustor străin.

— Domnişoara Hallim nu-şi permite să fie îndrăgostită.

— Nu ştiu, replică Robert. Lady Hallim a avut dintotdeauna datorii. De ce n-ar continua să trăiască aşa?

— Am să-ţi spun un secret, spuse Sir George.

Aruncă o privire peste umăr, ca să fie sigur că nu-l poate auzi nimeni.

— Ştii că a ipotecat întreaga proprietate?

— Toată lumea ştie asta.

— Eu am aflat şi altceva – creditorul nu este dispus să reînnoiască poliţa.

Robert adăugă:

— Ar putea împrumuta bani de la altcineva ca să-şi plătească datoria.

— Se poate, fu de acord Sir George. Dar ea nu ştie asta. Iar consilierul ei financiar nu i-o va spune – m-am asigurat eu de acest lucru.

Jay se întreba ce ameninţare folosise tatăl său

ca să-l mituiască pe consilierul lui Lady Hallim.

Sir George râse:

— Aşadar, după cum vezi, Robert, tânăra Elizabeth nu te poate refuza.

În acel moment, Henry Drome îi părăsi pe oamenii cu care se afla în conversaţie şi li se alătură celor trei bărbaţi din familia Jamisson.

— Înainte de cină, George, aş vrea să te rog ceva. Cred că pot vorbi deschis de faţă cu fiii dumitale.

— Desigur.

— Problemele cu americanii m-au afectat destul de serios… cultivatorii care nu-şi pot achita datoriile şi toate celelalte. Mă tem că nu-mi pot achita obligaţiile faţă de dumneata în acest trimestru.

Era clar că Sir George îi împrumutase bani lui Henry. În mod normal, tatăl lor era extrem de brutal cu datornicii: fie plăteau, fie mergeau la închisoare. De data aceasta însă, spuse doar atât:

— Înţeleg, Henry. Vremurile sunt grele. Ai să mă plăteşti când ai să poţi.

Jay rămase mut de uimire, dar înţelese imediat de ce tatăl său dădea dovadă de atâta înţelegere. Drome era rudă cu mama lui Robert, Olive, iar tatăl lor era blând cu Henry de dragul ei. Jay se îndepărtă, dezgustat.

Apoi, doamnele reveniră. Mama lui Jay îşi reprima un zâmbet, de parcă tocmai ar fi aflat un secret amuzant. Înainte ca soţul ei să apuce să o întrebe ce se întâmplase, sosi un nou oaspete, un

necunoscut în veşminte clericale.

— Acesta este domnul Cheshire, spuse ea. A venit în locul pastorului.

Noul sosit era un tânăr cu faţa ciupită de vărsat, care purta ochelari şi o perucă buclată, de modă veche. Deşi Sir George, ca toţi ceilalţi bărbaţi mai în vârstă, purta încă perucă, tinerii o făceau destul de rar, iar Jay renunţase la acest obicei.

— Domnul reverend York vă transmite scuzele sale, spuse domnul Cheshire.

— Nu face nimic, nu face nimic, răspunse Sir George întorcându-i spatele.

Nu-l interesa deloc un tânăr pastor obscur.

Se deplasară în salonul pentru cină. Aroma mâncărurilor se contopea cu un miros jilav ce venea dinspre draperiile vechi şi greoaie. Pe o masă lungă, fuseseră întinse diverse feluri sofisticate de mâncare: bucăţi de vânat, vită sau şuncă, un somon prăjit şi câteva sortimente diferite de plăcinte. Jay nu avea poftă de mâncare. Oare avea de gând tatăl lui să-i încredinţeze proprietăţile din Barbados? Dacă nu pe acelea, atunci pe care? îi venea greu să stea liniştit şi să se înfrupte din vânat, în timp ce viitorul lui era indecis.

În anumite privinţe, ştia foarte puţine lucruri despre tatăl său. Deşi locuiau împreună la reşedinţa familiei din Grosvenor Square, Sir George era tot timpul plecat împreună cu Robert la antrepozitul din oraş. Jay îşi petrecea timpul la

regiment. Câteodată luau micul dejun împreună, iar în ocazii mai rare chiar prânzul – deşi Sir George obişnuia să dejuneze în biroul său, frunzărindu-şi vechile hârţoage. Jay nu putea bănui ce avea de gând să facă tatăl său, aşa că învârtea cu furculiţa în mâncare şi aştepta.

Domnul Cheshire se simţea destul de stânjenit. Râgâise cu putere de câteva ori şi vărsase vinul, iar Jay îl surprinse holbându-se în decolteul femeii care stătea alături de el.

Se aşezaseră la masă la ora trei, iar în momentul în care doamnele se retrăseseră, deja se însera. Sir George se mişcă pe scaun, lăsând să-i scape o flatulenţă impetuoasă.

— Acum e mult mai bine, remarcă el.

Un slujitor aduse o sticlă de porto, o cutie de tabac şi un recipient cu pipe din argilă. Tânărul pastor îşi umplu o pipă şi spuse:

— Lady Jamisson este o femeie al naibii de cumsecade, Sir George, dacă mă pot exprima astfel. Al naibii de cumsecade!

Părea beat, însă chiar şi în aceste condiţii o asemenea remarcă era cât se poate de nepotrivită. Jay sări în apărarea mamei sale.

— V-aş fi recunoscător dacă nu aţi mai spune nimic despre Lady Jamisson, domnule, rosti el pe un ton tăios.

Pastorul îşi aprinse o pipă, inhală, apoi începu să tuşească. Era clar că nu mai fumase niciodată. Îi dădură lacrimile, începu să gâfâie, scuipă, apoi tuşi din nou. Accesul de tuse fu atât de puternic,

încât peruca şi ochelarii îi săriră – iar Jay putu să constate că nu era un om al bisericii.

Jay începu să râdă. Ceilalţi îl priveau cu interes – încă nu observaseră.

— Priviţi, spuse el. Nu vedeţi cine este?

Robert fu primul care îşi dădu seama.

— Dumnezeule mare, e domnişoara Hallim deghizată! exclamă el.

Urmă o clipă de linişte, după care Sir George izbucni în râs. Ceilalţi meseni, văzând că se amuză, râseră şi ei.

Lizzie înghiţi o gură de apă, apoi începu din nou să tuşească. După ce îşi reveni, Jay îi admiră deghizarea. Ochelarii îi mascaseră ochii negri şi strălucitori, iar peruca îi ascunsese chipul drăgălaş. O legătoare albă din olandă îi mărise circumferinţa gâtului, acoperindu-i pielea fină. Folosise cărbune sau o altă substanţă pentru a da feţei un aspect ciupit de vărsat şi îşi conturase câteva fire de păr în aşa fel încât bărbia să pară precum cea a unui bărbat care nu se bărbiereşte zilnic. În camerele întunecate ale castelului, într-o zi mohorâtă de iarnă din Scoţia, nimeni nu ar fi putut bănui ce se ascunde dincolo de acel costum.

— Ei bine, ne-ai dovedit că poţi trece drept bărbat, spuse Sir George după ce se opri din râs. Cu toate acestea însă, nu vei coborî în mină. Mergi, te rog, şi cheamă-le pe celelalte doamne, ca să-i putem oferi lui Jay cadoul pentru aniversare.

Timp de câteva minute, Jay îşi uitase

temerea, însă acum îi dădea din nou emoţii.

Se întâlniră cu doamnele în salon. Mama lui Jay şi Lizzie se prăpădeau de râs: Alicia fusese aşadar complice la acest complot, ceea ce explica zâmbetul secretos de dinaintea cinei. Mama lui Lizzie nu ştia nimic şi avea o figură împietrită.

Sir George conduse mulţimea până la uşa principală. Era întuneric, iar ninsoarea încetase.

— Aici, spuse Sir George. Acesta este cadoul tău.

În faţa casei, un grăjdar ţinea de frâu cel mai frumos cal pe care-l văzuse Jay vreodată. Era un armăsar alb, de aproximativ doi ani, cu trăsăturile specifice unui pursânge arab. Mulţimea din jur îl neliniştea, aşa că făcea salturi în lături, iar grăjdarul era nevoit să tragă cu putere de căpăstru ca să-l ţină pe loc. Avea o privire sălbatică, iar Jay îşi dădu seama imediat că va fugi cu viteza vântului.

Rămăsese mut de admiraţie, însă vocea mamei sale îl izbi ca un pumnal:

— Asta e tot? întrebă ea.

Tatăl lui răspunse:

— Alicia, sper că nu ai de gând să faci o scenă…

— *Asta e tot?* repetă ea, iar Jay văzu cum chipul îi împietreşte de mânie.

— Da, replică el.

Jay nu se gândise nicio clipă că acest cadou avea să înlocuiască proprietăţile din Barbados. Îşi privea nedumerit părinţii, încercând să se

acomodeze cu vestea primită. Era atât de îndurerat, încât nici nu mai putea să deschidă gura.

Mama sa vorbi însă în locul lui. Nu o mai văzuse niciodată atât de furioasă.

— Acesta este fiul tău! strigă ea cu vocea ascuţită de furie. A împlinit douăzeci şi unu de ani – are dreptul să-şi primească partea de moştenire şi tu îi dai… *un cal?*

Musafirii priveau scena cu uimire şi spaimă.

Sir George se aprinsese la faţă.

— Mie nu mi-a dat nimeni nimic atunci când am împlinit douăzeci şi unu de ani! strigă el mânios. Tot ce-am moştenit a fost o pereche de încălţări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea dispreţuitor. Am aflat cu toţii cum a murit tatăl tău când tu aveai paisprezece ani şi ai fost nevoit să munceşti într-o moară ca să-ţi susţii surorile – însă acesta nu este un motiv ca să-ţi condamni la sărăcie propriii fii, nu crezi?

— Sărăcie? zise el făcând un semn cu mâna spre castel, spre restul proprietăţii şi sugerând beneficiile care decurgeau de aici. Care sărăcie?

— Are nevoie de independenţă! Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i proprietăţile din Barbados!

Robert protestă:

— Acelea îmi aparţin.

În cele din urmă, lui Jay i se descleştară fălcile şi îşi recăpătă vocea.

— Plantaţia nu a fost niciodată administrată aşa cum trebuie, spuse el. Mă gândeam că poate fi condusă întocmai unui regiment, în care negrii să muncească mai mult şi în felul acesta să devină mai eficientă.

— Eşti sigur că eşti în stare să faci aşa ceva? îl întrebă tatăl său. Lui Jay îi tresări inima. Poate că tatăl lui se va răzgândi.

— Sunt! răspunse el cu fermitate.

— Ei bine, eu nu sunt, replică tatăl său scurt.

Jay se simţea de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

— Nu cred că ai nici cea mai vagă idee despre cum se conduce o plantaţie sau orice altă întreprindere, scrâşni iritat Sir George. Cred că te descurci mai bine în armată, unde ţi se spune ce să faci.

Jay era buimăcit. Se uită la minunatul armăsar alb.

— Nu voi călări niciodată acest cal. Poţi să-l iei înapoi.

Alicia i se adresă lui Sir George:

— Robert primeşte castelul, minele de cărbune, vapoarele şi toate celelalte – trebuie să-i dai şi plantaţia?

— Este fiul cel mare.

— Jay este mezinul, dar nu este un *nimeni.* De ce trebuie să primească Robert *totul?*

— De dragul mamei sale, răspunse Sir George.

Alicia îl privi rigidă pe Sir George, iar Jay

înţelese cât de mult îl ura. „Şi eu îl urăsc, se gândi el. Îmi urăsc tatăl.”

— Să te ia dracu! strigă ea, sub privirile şocate ale oaspeţilor. Să putrezeşti în iad!

Apoi se întoarse şi intră în casă.

Capitolul 5

Fraţii McAsh locuiau într-o casă cu o singură încăpere, de aproximativ cinci metri pătraţi, în care de-o parte se afla căminul, iar de cealaltă – două locuri pentru dormit, separate printr-o draperie. Uşa principală dădea spre o potecă noroioasă, care mergea până la puţ şi apoi până la capătul văii, unde se întâlnea cu drumul care ducea spre biserică, spre castel şi spre restul lumii. Locuitorii se alimentau cu apă de la un izvor aflat în spatele caselor.

Tot drumul spre casă Mack se frământă în legătură cu cele petrecute în biserică, dar nu scoase nicio vorbă, iar Esther, plină de tact, nu îi adresă nicio întrebare. În dimineaţa respectivă, înainte de a pleca la biserică, lăsaseră la fiert o bucată de şuncă, iar la întoarcere mirosul se instalase în toată casa, făcându-l pe Mack să saliveze şi să se învioreze. Esther mai adăugă la fiert o varză, iar Mack plecă spre magazinul doamnei Wheighel după o ulcică de bere. Cei doi înfulecară mâncarea cu apetitul pantagruelic al unor salahori. După ce mâncarea şi berea se isprăviră, Esther scoase un râgâit, apoi întrebă:

— Şi acum ce ai de gând să faci?

Mack oftă. Fiindcă întrebarea venise atât de direct, ştia că nu exista decât un singur răspuns:

— Trebuie să plec. Nu mai pot rămâne aici. Mândria nu mă lasă. Voi fi memoria vie ce îi va reaminti fiecărui tânăr din vale că familia Jamisson nu poate fi înfrântă. Trebuie să plec.

Încerca să rămână calm, dar vocea îi tremura de emoţie.

— Bănuiam că vei spune asta.

Pe Esther o podidiră lacrimile.

— Lupţi împotriva celor mai puternici oameni din acest loc, adăugă ea.

— Dar am dreptate.

— Da. Însă dreptatea şi nedreptatea nu contează prea mult în lumea asta – poate în cealaltă.

— Dacă nu o fac acum, nu o voi face niciodată şi voi regreta toată viaţa.

Ea dădu din cap cu tristeţe.

— Cu siguranţă. Dar dacă vor încerca să te oprească?

— Cum?

— Ar putea posta nişte paznici pe pod.

Cealaltă posibilitate de a părăsi valea era prin munţi, însă drumul era mult prea anevoios. În plus, oamenii lui Jamisson l-ar fi putut aştepta de cealaltă parte.

— Dacă podul e blocat, am să trec râul înot, răspunse el.

— Apa e acum suficient de rece cât să te ucidă.

— Râul e lat de aproape treizeci de metri. Cred că-l pot trece înot într-un minut.

— Dacă te vor prinde, îţi vor pune la gât o brăţară din fier, cum i-au făcut lui Jimmy Lee.

Mack se înfioră. Gândul că ar trebui să poarte un laţ de gât precum câinii ar fi umilit orice miner.

— Sunt mai deştept decât Jimmy, susţinu el. El a rămas fără bani şi a încercat să se angajeze la o mină din Clackmannan, iar proprietarul l-a denunţat.

— Asta e problema. Trebuie să mănânci, cum o să-ţi câştigi pâinea? Nu te pricepi decât la cărbune.

Mack pusese deoparte ceva bani, însă nu-i ajungeau pentru prea mult timp. Oricum, se gândise la această posibilitate.

— O să mă duc la Edinburgh, spuse el.

S-ar fi putut urca într-unui dintre vagoanele trase de cai care încărcau cărbunele de la gura puţului, însă era mai sigur să meargă pe jos.

— Apoi am să mă îmbarc pe un vapor – am auzit că este nevoie tot timpul de bărbaţi tineri şi puternici care să lucreze pe cargouri. În trei zile am să ies din Scoţia. Şi nu te pot aduce dintr-o altă ţară – legea nu le permite.

— Un vapor, replică Esther uimită.

Niciunul dintre ei nu mai văzuse un vapor în altă parte decât în fotografiile din cărţi.

— Unde ai să te duci? întrebă ea.

— La Londra, cred. Majoritatea vaselor care transportă cărbune de la Edinburgh se îndreaptă

spre Londra.

Mack aflase că unele ajung chiar la Amsterdam.

— Sau în Olanda. Ori poate chiar în Massachusetts.

— Astea sunt doar nişte nume, replică Esther. Noi nu am cunoscut pe nimeni care să fi fost în Massachusetts.

— Îmi închipui că oamenii de acolo mănâncă pâine, locuiesc în case şi dorm noaptea, la fel ca toată lumea.

— Şi eu cred la fel, răspunse ea pe un ton de îndoială.

— Oricum, nu-mi pasă, spuse el. Merg în orice loc departe de Scoţia – oriunde oamenii sunt liberi. Gândeşte-te: să stai acolo unde îţi place, nu unde ţi se spune. Să-ţi alegi slujba, să fii liber să pleci într-un loc mai bine plătit ori mai sigur, ori mai curat. Să fii propriul tău stăpân, nu sclavul altcuiva – nu e un lucru extraordinar?

Lui Esther îi curgeau lacrimi fierbinţi.

— Când vrei să pleci? îl întrebă ea.

— Aştept o zi sau două, în speranţa că Jamisson nu va mai fi la fel de îndârjit. Însă marţi împlinesc douăzeci şi unu de ani. Dacă merg în mină miercuri, voi fi muncit un an şi o zi, şi atunci voi fi din nou sclav.

— Eşti sclav oricum, indiferent ce spune scrisoarea.

— Îmi place să cred că legea e de partea mea. Nu ştiu de ce este important, însă aşa simt. Cei

din familia Jamisson sunt nişte criminali, chiar dacă nu îşi dau seama de asta. Aşadar, am să plec marţi seara.

Cu voce slabă, fata îl întrebă:

— Cu mine cum rămâne?

— Poţi lucra pentru Jimmy Lee, e un miner bun şi are mare nevoie de un cărăuş. Iar Annie…

Esther îl întrerupse:

— Vreau să vin cu tine.

Vestea îl luă prin surprindere.

— Până acum nu ai mai spus una ca asta!

Fata ridică glasul:

— De ce crezi că nu m-am măritat? Dacă m-aş mărita şi aş avea un copil, nu aş mai pleca niciodată de aici.

Într-adevăr, Esther era cea mai în vârstă femeie necăsătorită din Heugh. Însă Mack fusese convins că nu găsise un bărbat potrivit. Nu-i trecuse prin cap însă că în toţi anii aceia ea sperase să plece.

— N-am ştiut asta!

— Mi-a fost teamă şi încă îmi este. Dar, dacă tu pleci, vin şi eu cu tine.

Mack vedea disperarea din ochii ei şi i se rupea inima să o refuze, însă era nevoit să o facă.

— Femeile nu pot fi marinari. Nu avem bani pentru bilet şi nu te vor lăsa să munceşti. Voi fi nevoit să te las singură în Edinburgh.

— Nu rămân aici dacă tu pleci!

Mack îşi iubea sora. Se apăraseră întotdeauna unul pe celălalt în conflicte, încă din

copilărie, atunci când se certau cu părinţii sau când apăreau diferende cu cei din conducerea minei. Chiar şi atunci când se îndoia de înţelepciunea fratelui ei, Esther îl apăra ca o leoaică. Ar fi vrut să o ia cu el, dar era mult mai greu să evadeze în doi.

— Mai aşteaptă puţin, Esther, îi ceru el. Când ajung la destinaţie, am să-ţi scriu. Iar când o să am de lucru, voi pune bani deoparte şi te chem.

— O să faci asta?

— Poţi fi sigură!

— Jură!

— Să jur?

Din copilărie procedau astfel, ca să pecetluiască o înţelegere.

— Aş vrea s-o faci!

Mack îşi dădu seama că vorbeşte serios. Scuipă în palmă, întinse braţul peste masa de scândură şi îi luă mâna grea într-a sa.

— Jur că am să te chem.

— Mulţumesc, răspunse ea.

Capitolul 6

Pentru dimineaţa următoare era stabilită o partidă de vânat căprioare, iar Jay se hotărâse să participe. Simţea nevoia să ucidă.

Nu mâncă nimic la micul dejun, dar îşi umplu buzunarele cu gustări – nişte chifteluţe din fulgi de ovăz înmuiate în whisky apoi ieşi afară să vadă cum e vremea. Se lumina. Cerul era cenuşiu, însă norii erau îndepărtaţi, aşa că nu existau şanse de

ploaie. Se putea vedea uşor vânatul.

Stătea pe treptele din faţa castelului şi încerca să potrivească o bucată de cremene în mecanismul de tragere al armei sale, fixându-l cu un ghemotoc de piele moale. Dacă ar fi omorât câţiva cerbi, poate că şi-ar mai fi ostoit ura, deşi cel pe care ar fi vrut cu adevărat să-l ucidă era fratele său, Robert.

Era mândru de arma lui – era o flintă cu încărcarea prin ţeavă, construită de Griffin de pe Bond Street, ce avea o ţeavă spaniolă cu intarsii din argint. Era cu mult superioară modelului simplu *Brown Bess,* distribuit oamenilor săi. Încărcă arma şi ţinti un copac aflat de cealaltă parte a peluzei. Privind prin ţeavă, îşi imagină că vede un cerb uriaş, cu coarne bogate. Trase un glonţ spre pieptul acestuia, undeva în spatele umerilor, acolo unde bătea inima animalului. Apoi îşi imagină că îl are pe Robert în faţa ochilor: Robert cel neînduplecat şi încăpăţânat, lacom şi neobosit, cu părul său închis la culoare şi cu obrajii dolofani. Jay trase piedica. Flinta aruncă un proiectil şi generă o explozie mulţumitoare de scântei, însă nu exista praf de puşcă în placa de pulbere a armei şi nici bile de plumb pe ţeavă.

Încărcă arma cu o mână sigură. Cu ajutorul dispozitivului de măsurare aflat la capătul cornului, turnă în ţeavă exact două uncii şi jumătate de praf de puşcă. Luă o bilă din buzunar, o înveli într-o bucată de pânză şi o împinse pe ţeavă. Apoi desfăcu vergeaua de sub ţeavă şi

împinse cu ea glonţul cât de mult putu. Glonţul avea un diametru de aproximativ un centimetru şi jumătate. Putea ucide un cerb aflat la o sută de metri distanţă. Lui Robert i-ar fi perforat coastele, i-ar fi pătruns prin plămâni direct în muşchiul inimii, ucigându-l pe loc.

O auzi pe mama lui adresându-i-se:

— Bună, Jay.

Se ridică şi o sărută. Nu o văzuse de seara trecută, când îl blestemase pe tatăl lui şi plecase în grabă. Părea acum obosită şi tristă.

— Ai dormit prost, nu-i aşa? o întrebă el compătimitor.

Ea dădu din cap în semn de confirmare.

— Am avut şi nopţi mai bune, zise ea.

— Biata mama…

— N-ar fi trebuit să-l blestem pe tatăl tău.

Jay îi răspunse şovăind:

— Probabil că l-ai iubit… cândva.

Ea suspină.

— Nu mai ştiu. Era chipeş şi bogat şi avea rang de baronet, aşa că mi-am dorit cu adevărat să-i devin soţie.

— Dar acum îl urăşti.

— Din clipa în care a început să-i ofere fratelui tău mai multe privilegii decât ţie.

Jay se posomorî.

— Crezi că Robert vede nedreptatea?

— Sunt sigură că o vede în adâncul inimii sale. Dar mă tem că Robert este un tânăr foarte lacom. Vrea să obţină totul pentru el.

— Aşa a fost întotdeauna.

Jay îşi amintea cum – pe vremea când erau copii – pe Robert nu-l făcea nimic mai fericit decât să-i ia soldaţii de jucărie sau budinca de prune.

— Îţi aminteşti de poneiul lui Robert, Rob Roy? zise el.

— Da, de ce?

— Atunci când l-a primit, el avea treisprezece ani, iar eu opt. Îmi doream foarte tare un ponei – şi încă de pe atunci călăream mai bine decât el. Însă nu m-a lăsat să-l călăresc niciodată. Atunci când nu-l călărea el, punea un grăjdar să exerseze cu Rob Roy, în timp ce eu stăteam şi priveam.

— Dar ai putut călări ceilalţi cai…

— La zece ani încercasem deja toţi armăsarii din grajd, inclusiv caii de vânătoare ai tatei. Mai puţin pe Rob Roy.

— Hai să ne plimbăm puţin pe alee!

Alicia purta o haină îmblănită cu glugă, iar Jay o pelerină. În timp ce străbăteau peluza, striveau sub picioare iarba îngheţată.

Ea îl atinse pe obraz.

— Nu te urăşte, spuse ea, dar nimeni nu te-ar putea învinovăţi dacă ai crede altceva.

— Atunci, de ce se poartă atât de urât cu mine?

— Tatăl tău era sărac atunci când s-a însurat cu Olive Drome. Nu avea decât o biată prăvălie într-un cartier modest din Edinburgh. Locul acesta, care acum se numeşte Castelul Jamisson, era proprietatea unui văr îndepărtat de-al lui

Olive, William Drome. William era burlac şi locuia singur şi, atunci când s-a îmbolnăvit, Olive s-a instalat aici ca să-l îngrijească. Din recunoştinţă şi-a schimbat testamentul, lăsându-i întreaga avere lui Olive. După care, în ciuda îngrijirilor oferite de Olive, a murit.

Jay dădu din cap.

— Am auzit povestea asta de mai multe ori.

— Problema este că tatăl tău are impresia că această proprietate îi aparţine încă lui Olive. Şi, pornind de la această proprietate, el şi-a construit întregul imperiu comercial. În plus, minele sunt cele mai profitabile dintre toate afacerile sale.

— Sunt stabile, aşa spune el, adăugă Jay, amintindu-şi conversaţia pe care o avuseseră cu o zi înainte. Comerţul pe mare este o afacere volatilă şi riscantă, însă cărbunele va fi întotdeauna profitabil.

— Oricum, tatăl tău este convins că-i datorează totul lui Olive şi că i-ar ofensa amintirea dacă ţi-ar lăsa şi ţie ceva.

Jay clătină din cap.

— Trebuie să fie ceva mai mult de atât. Am impresia că nu cunoaştem noi toate detaliile.

— Poate că ai dreptate. Eu ţi-am spus tot ce ştiu.

Ajunseră la capătul aleii şi se întoarseră apoi fără să-şi mai vorbească. Jay se întreba dacă părinţii lui îşi mai petreceau nopţile împreună. Bănuia că o făceau. Tatăl lui considera că, indiferent dacă ea îl mai iubea sau nu, îi era totuşi

soţie, aşadar o putea folosi ori de câte ori avea nevoie de consolare. Era un gând destul de neplăcut.

Când ajunseră la poarta castelului, ea îi spuse:

— M-am gândit în fiecare noapte cum s-ar putea îndrepta lucrurile în favoarea ta şi încă nu am găsit un răspuns. Nu dispera. Trebuie să se ivească ceva.

Jay se bazase întotdeauna pe calităţile mamei sale. Avea curajul să-l înfrunte pe soţul ei şi puterea să obţină ce-şi dorea. Reuşise chiar să-l convingă să plătească datoriile lui Jay de pe urma jocurilor de noroc. Însă de data aceasta, Jay se temea că ea ar putea da greş.

— Tata a hotărât să nu-mi lase nimic. Probabil că bănuia cum am să mă simt. Cu toate astea, a luat această decizie. Nu are rost să mai încercăm să-i schimbăm hotărârea.

— Nu mă gândeam să-l mai rugăm, spuse ea sec.

— Atunci, ce putem face?

— Nu ştiu, dar nu am renunţat încă. Bună dimineaţa, domnişoară Hallim.

Lizzie cobora treptele de la intrarea castelului, îmbrăcată în haine de vânătoare şi având aerul unui spiriduş drăgălaş, cu o căciulă neagră din blană pe cap şi botine delicate din piele. Zâmbi, părând fericită că îl vede pe Jay.

— Bună dimineaţa!

Apariţia ei îl înveseli pe Jay.

— Vii cu noi? o întrebă el.

— N-aş pierde această ocazie pentru nimic în lume.

Deşi acceptată, prezenţa femeilor la vânătoare nu era un lucru obişnuit, dar Jay, cunoscând-o pe Lizzie, nu păru surprins că plănuise să li se alăture bărbaţilor.

— Splendid! remarcă el. Vei aduce un plus de rafinament şi stil unui eveniment care altminteri ar fi fost doar o expediţie masculină trivială.

— Nu te baza pe asta, replică ea.

Mama lui spuse:

— Mă duc înăuntru. Vânătoare plăcută amândurora!

După plecarea ei, Lizzie i se adresă:

— Îmi pare foarte rău că petrecerea dumitale a fost compromisă.

Îl strânse de braţ cu compasiune şi continuă:

— Poate că ai să-ţi uiţi problemele timp de o oră sau două în dimineaţa aceasta.

El nu se putu abţine să nu-i răspundă cu un zâmbet:

— Voi face tot ce-mi stă în puteri.

Ea adulmecă aerul ca o vulpe.

— Un vânt prielnic din sud-est. Exact ce ne trebuie.

Jay nu mai vânase căprioare de cinci ani, însă îşi amintea regulile. Zilele senine, în care o briză capricioasă purta mirosul oamenilor peste munţi, făcând astfel animalele să fugă, nu erau pe placul vânătorilor.

Un paznic trecea pe lângă castel cu doi câini în lesă, iar Lizzie se duse să se joace cu ei. Jay o urmă, bine dispus. Uitându-se în urmă, o văzu la intrarea castelului pe mama lui, care o privea pe Lizzie cu o expresie ciudată, contemplativă.

Câinii făceau parte din rasa numită ogar scoţian sau ogar irlandez, având picioare lungi şi blană cenuşie. Lizzie se aplecă şi îi vorbi fiecăruia dintre ei.

— Acesta este Bran? îl întrebă ea pe paznic.

— Este fiul lui Bran, domnişoară Elizabeth. Bran a murit anul trecut. Acesta este Busker.

Câinii erau ţinuţi în spate şi li se dădea drumul numai după ce animalele erau împuşcate. Rolul lor era să vâneze şi să aducă animalele rănite care nu fuseseră ucise de gloanţe.

Ceilalţi participanţi ieşiră şi ei din castel: Robert, Sir George şi Henry. Jay se uită spre fratele său, dar Robert îi evită privirea. Tatăl lor îl salută scurt, ca şi cum ar fi uitat deja evenimentele din seara trecută.

În aripa de răsărit a castelului, paznicii instalaseră o ţintă – o marionetă din lemn şi pânză care imita forma unei căprioare. Fiecare vânător urma să tragă acolo câteva focuri, ca să se obişnuiască. Jay se întreba dacă Lizzie ştia să tragă la ţintă. Bărbaţii erau de părere că femeile nu puteau să tragă, fie din cauza braţelor prea slabe în raport cu greutatea armelor, fie pentru că le lipsea instinctul criminal – ori găseau ei alte motive. Jay era curios să afle dacă acest lucru era

adevărat.

Mai întâi traseră cu toţii de la aproximativ cincizeci de metri. Lizzie fu prima şi nimeri perfect – glonţul ei lovi ţinta exact în punctul mortal din spatele umerilor. Jay şi Sir George făcură la fel. Robert şi Henry loviră ceva mai departe, într-un loc care i-ar fi permis victimei să fugă, chiar dacă ar fi murit mai târziu în chinuri lente.

Traseră de la şaptezeci de metri. În mod surprinzător, Lizzie nimeri din nou. La fel şi Jay. Sir George lovi capul ţintei, iar Henry zona posterioară. Robert rată cu totul, glonţul său înfigându-se în peretele de piatră al grădinii de legume.

În cele din urmă încercară de la o sută de metri, limita maximă pe care le-o permiteau armele. Spre uimirea tuturor, Lizzie trase din nou perfect. Robert, Sir George şi Henry ratară cu toţii. Fiind ultimul, Jay era decis să nu se lase înfrânt de o fată. Încet, dozându-şi respiraţia şi concentrându-şi atenţia, trase aer în piept şi ţinti relaxat – lovi piciorul din spate al ţintei.

Mitul potrivit căruia femeile nu aveau capacitatea de a trage tocmai fusese desfiinţat – Lizzie se dovedise mai bună decât toţi. Jay era copleşit de admiraţie.

— Nu cred că vrei să te înscrii în regimentul meu, nu-i aşa? glumi el. Nu sunt mulţi bărbaţi care pot ţinti la fel de bine.

Un grăjdar aduse apoi poneii. Pe un teren

accidentat, poneii scoţieni aveau o stabilitate mai bună decât ceilalţi cai. Încălecară cu toţii şi părăsiră curtea.

În timp ce coborau în trap spre vale, Henry Drome se antrenă într-o conversaţie cu Lizzie. Lipsit de alte preocupări, Jay îşi aminti modul în care fusese respins de tatăl său. Durerea îi ardea stomacul ca un ulcer. Îşi spuse că ar fi trebuit să se aştepte la un refuz atâta vreme cât Robert fusese dintotdeauna favoritul său. Cu toate acestea, îşi alimentase prosteşte optimismul, spunându-şi că totuşi nu era un bastard, iar mama lui era Lady Jamisson. Sperase că tatăl lor va fi drept de data aceasta. Deşi tatăl lor nu fusese niciodată un om drept.

Şi-ar fi dorit să fie unicul fiu. Şi-ar fi dorit ca Robert să fie mort. Dacă s-ar fi petrecut un accident şi Robert ar fi pierit, toate necazurile lui ar fi dispărut.

Ar fi vrut să aibă curajul să-l ucidă. Atinse ţeava armei care-i atârna pe umăr. Putea să pară un accident. Cum toţi trăgeau în acelaşi timp, ar fi fost greu de spus de unde provenise glonţul fatal. Şi, chiar dacă ar fi bănuit adevărul, familia l-ar fi acoperit – nimeni nu voia un scandal.

Îl îngrozi gândul că ajunsese să viseze cu ochii deschişi cum l-ar fi putut ucide pe Robert. „N-aş fi ajuns niciodată să gândesc astfel dacă tata m-ar fi tratat corect”, se gândi el.

Reşedinţa familiei Jamisson semăna cu majoritatea proprietăţilor scoţiene. Avea un mic

teren agricol la capătul văii, cultivat în comun de câteva familii de arendaşi, care foloseau un sistem medieval de parcelare şi plăteau o taxă proprietarului. Cea mai mare parte din pământ era formată din coline împădurite, care puteau servi numai la vânătoare şi pescuit. Câţiva moşieri defrişaseră pădurea şi încercau să crească oi. Era greu să te îmbogăţeşti de pe urma unui teren din Scoţia, cu excepţia situaţiei în care te ocupai de exploatarea cărbunelui.

După trei mile de mers, gonacii văzură o turmă de douăzeci sau treizeci de căprioare deasupra unui şir de copaci de pe versantul estic. Grupul se opri, iar Jay îşi scoase binoclul. Căprioarele se deplasau în sens invers faţă de vânători şi, cum păşteau în direcţia vântului, îşi arătau albul strălucitor al spatelui către binoclul lui Jay.

Carnea de căprioară era mai gustoasă, dar obiceiul cerea ca mai întâi să fie împuşcaţi cerbii mai robuşti, pentru coarnele lor spectaculoase. Jay cercetă zona de deasupra căprioarelor. Văzu ceea ce sperase şi le arătă şi celorlalţi.

— Priviţi: doi cerbi… nu, trei… deasupra femelelor.

— I-am văzut, sunt deasupra primei creste, spuse Lizzie. Mai este unul – se văd şi coarnele celui de-al patrulea.

Chipul îi strălucea de emoţie, făcând-o chiar şi mai frumoasă. Era exact ceea ce-şi dorea să facă: să stea afară, înconjurată de cai, de arme şi

de câini, şi să aibă parte de activităţi care presupuneau multă energie şi nu neapărat siguranţă. Jay nu-şi putu reţine un zâmbet când o văzu. Făcu o mişcare incomodă în şa. Prezenţa ei era suficientă ca să încingă sângele unui bărbat.

Aruncă o privire spre fratele său. Robert nu se simţea în largul său călare pe un ponei, pe o asemenea vreme rece. Ar fi preferat să stea într-un birou, se gândi Jay, calculând dobânda trimestrială pentru optzeci şi nouă de lire sterline la trei procente şi jumătate pe an. Ce pierdere ar fi fost pentru o femeie ca Lizzie să se mărite cu Robert!

Jay se îndepărtă de ei şi încercă să se concentreze asupra vânatului. Cercetă panta cu binoclul, străduindu-se să descopere un drum care să-l ducă mai aproape de cerbi. Pentru ca animalele să nu simtă miros de om, vânătorul trebuia să stea în direcţia opusă vântului. Ar fi fost de preferat să se apropie de vânat din vârful dealului. Practica dovedise că era aproape imposibil să împuşti o căprioară de la o distanţă mai mare de o sută de metri – ideal ar fi fost de la cincizeci. Întreaga artă a vânătorii de căprioare consta în a te apropia suficient de pradă cât să poţi ţinti din plin.

Lizzie pusese deja la cale un plan.

— Este o curmătură la un sfert de milă în spatele văii, spuse ea cu însufleţire.

Curmătura era o depresiune formată în pământ de pâraiele care coborau de pe munte, ce

i-ar fi putut ajuta pe vânători să se facă nevăzuţi în timp ce urcau.

— O putem lua pe acolo până ajungem la creastă şi apoi urcăm.

Sir George fu de acord. De obicei nu lăsa pe nimeni să-i spună ce să facă, însă – dacă acest lucru se întâmpla – trebuie că era vorba de o fată drăguţă.

Se întoarseră la curmătură, lăsară poneii şi porniră pe jos pe munte. Panta era abruptă, iar terenul era plin de pietre şi mocirlos totodată, aşa că fie se împotmoleau în noroi, fie se împiedicau de pietre. În scurt timp Henry şi Robert îşi pierdură suflarea, în vreme ce Lizzie şi hăitaşii, obişnuiţi cu asemenea teren, nu dădeau niciun semn de oboseală. Sir George era roşu la faţă şi gâfâia, dar rămăsese surprinzător de vioi şi nu slăbea ritmul. Jay făcea faţă traseului graţie antrenamentului din armată, însă respira şi el destul de greu.

Traversară creasta. Adăpostiţi de vânt şi nevăzuţi de căprioare, îşi croiră drum prin munte. Bătea un vânt extrem de rece, care aducea cu el rafale de lapoviţă şi valuri de pâclă îngheţată. Lipsit de căldura unui cal, Jay începea să simtă frigul. Mănuşile lui elegante din piele erau deja ude, iar umezeala pătrunsese în ghetele de călărie şi în şosetele sale scumpe din lână Shetland.

Gonacii mergeau înainte, întrucât ştiau drumul. Când considerară că se aflau suficient de aproape de cerbi, se apropiară de marginea

pantei. Apoi, dintr-odată, se lăsară în genunchi, iar ceilalţi procedară la fel. Uitând de frig şi de umezeală, Jay se simţea bucuros: era emoţia vânătorii şi perspectiva de a ucide.

Decise să arunce o privire. Târându-se, urcă puţin şi se uită dincolo de vârful unei stânci. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu distanţa, reuşi să distingă cerbii – patru pete maronii pe povârnişul verde –, răspândiţi pe munte. Era neobişnuit să întâlneşti patru cerbi în acelaşi loc – probabil găsiseră un loc cu multă verdeaţă. Privi prin binoclu. Cel mai îndepărtat avea şi cel mai frumos cap. Deşi nu putea distinge clar coarnele, era suficient de mare cât să aibă douăsprezece puncte. Auzi croncănitul unui corb şi văzu o pereche de păsări învârtindu-se în cerc pe deasupra vânătorilor – intuiau că în curând ar putea să apară nişte resturi din care să se hrănească.

Ceva mai sus, cineva striga şi blestema. Era Robert, care alunecase într-o groapă plină cu noroi.

— Idiotul naibii! scrâşni Jay în barbă.

Un câine schelălăi încet. Unul dintre paznici ridică o mână în semn de avertizare şi toţi ceilalţi îngheţară, ascultând sunetul copitelor animalelor. Căprioarele nu fugiră, aşa că, după câteva momente, se adună întregul grup.

Curând fură siliţi să se întindă pe burtă şi să se furişeze. Unul dintre gonaci îi făcu pe câini să se întindă pe jos şi le acoperi ochii cu o batistă, ca

să rămână liniştiţi. Sir George şi căpetenia paznicilor se strecurară ceva mai aproape de creastă, îşi ridicară capetele şi priviră cu atenţie. Când se alăturară din nou grupului, Sir George fu cel care comunică ordinele.

Li se adresă în şoaptă:

— Sunt patru cerbi şi cinci arme, aşa că – de data asta – eu n-am să trag decât în cazul în care vreunul dintre voi ratează.

Atunci când voia, Sir George putea fi o gazdă perfectă.

— Henry, tu iei animalul din dreapta. Robert, tu pe cel de alături – este cel mai aproape şi ar trebui să fie cel mai simplu de ochit. Jay, tu îl iei pe următorul. Domnişoară Hallim, al dumitale e cel de mai departe, dar care are cel mai grozav cap – iar dumneata eşti un ţintaş bun. Sunteţi gata cu toţii? Luaţi poziţie. O lăsăm pe domnişoara Hallim să tragă prima, nu-i aşa?

Vânătorii se răspândiră, alunecând pe panta abruptă, fiecare încercând să găsească cel mai bun loc de unde să ţintească. Jay o urmă pe Lizzie. Aceasta purta o jachetă scurtă pentru călărie şi o fustă largă fără crinolină, aşa că rânji mulţumit văzând cum fundul obraznic al fetei se unduieşte dinaintea lui. Nu multe femei s-ar fi mişcat astfel în faţa unui bărbat – dar Lizzie nu era deloc ca celelalte fete.

Jay urcă până în punctul în care un arbust ofilit atingea orizontul, oferindu-i o protecţie suplimentară. Ridică un pic capul şi privi în josul

muntelui. Îşi vedea ţinta, un cerb tânăr cu o coroană destul de mică, aflat la aproape şaptezeci de metri distanţă. Ceilalţi trei se aflau la oarece depărtare unul de altul, pe acelaşi versant. Îi putea distinge şi pe ceilalţi vânători: Lizzie era la stânga, încercând să-şi croiască drum, Henry la dreapta, ceva mai departe, iar Sir George împreună cu gonacii şi câinii – alături de Robert – erau mai jos, la dreapta, douăzeci şi cinci de metri mai departe; toţi ar fi fost o ţintă uşoară.

Inima începu să-i bată mai încet pe măsură ce gândul de a-şi ucide fratele îi revenea în minte. Îşi aminti povestea lui Cain şi Abel. Cain spusese: „Pedeapsa mea e mai grea decât pot eu îndura”. „Dar eu simt deja asta”, se gândea Jay. „Nu pot accepta gândul de a fi cel de-al doilea fiu, unul inutil, desconsiderat şi lipsit de avere, fiul sărac al unui om bogat, un nimeni – chiar nu pot suporta asta.”

Încercă să-şi scoată din minte gândul necurat. Îşi încărcă arma, turnând praf de puşcă pe placa de lângă gaura de aprindere, după care închise capacul. Apoi armă puşca. Când ar fi acţionat trăgaciul, capacul plăcii s-ar fi ridicat automat în momentul în care cremenea ar fi generat scântei. Praful de puşcă din placa metalică s-ar fi aprins, iar flacăra ar fi ieşit prin gaura de aprindere şi ar fi dat foc unei cantităţi mai mari de praf de puşcă, din cea aflată în spatele bilei de plumb.

Se întoarse şi privi de cealaltă parte a

versantului. Căprioarele păşteau într-o ignoranţă liniştită. Toţi vânătorii îşi ocupaseră poziţiile, mai puţin Lizzie, care încă se mişca. Jay îşi fixă cerbul. Apoi balansă uşor ţeava puştii, până când ţinti spatele lui Robert.

Putea afirma că în momentul crucial îi alunecase cotul pe o fâşie de gheaţă, modificând direcţia armei şi, cu un ghinion extraordinar, îşi împuşcase fratele în spate. Tatăl lor ar fi bănuit adevărul – deşi n-ar fi putut avea niciodată siguranţa crimei dar cum ar fi rămas doar cu un singur fiu, poate avea să îşi îngroape suspiciunile şi să îi dea lui Jay tot ce-i fusese rezervat înainte lui Robert.

Lizzie urma să dea semnalul pentru toţi ceilalţi. Din câte îşi amintea Jay, căprioarele reacţionau destul de încet. După primul foc, aveau să rămână înţepenite preţ de câteva secunde. Apoi, când prima dintre ele avea să se mişte, în câteva secunde toate ar fi început să fugă, asemenea unui stol de păsări sau unui banc de peşti, lovind cu copitele delicate pământul dur şi lăsând în urmă animalele moarte sau pe cele care şchiopătau.

Arma lui Jay se îndreptă din nou către cerb. Nu-şi putea ucide fratele. Ar fi fost un păcat fără seamăn. Remuşcările l-ar fi bântuit toată viaţa.

Dar oare nu va regreta că şi-a înfrânt acum pornirea? Când tatăl lor îl va umili din nou arătându-şi preferinţa pentru Robert, oare nu va strânge din dinţi, regretând din tot sufletul că nu a

rezolvat problema atunci când a avut ocazia şi că nu l-a şters de pe faţa pământului pe fratele cel detestabil?

Întoarse din nou arma către Robert.

Tatăl lor nutrea respect faţă de forţa, hotărârea şi agresivitatea unui om. Chiar dacă ar fi bănuit că lovitura fatală fusese plănuită, până la urmă ar fi realizat că Jay era un om, o fiinţă care nu putea fi ignorată sau dispreţuită fără consecinţe dramatice.

Acest gând îi întări hotărârea. Tatăl lui i-ar fi dat dreptate, în adâncul inimii sale, îşi spunea Jay. Sir George n-ar fi permis nimănui să-l trateze nedrept. Răspunsul lui la orice nedreptate era brutal şi sălbatic. La Londra, în calitate de magistrat, trimisese zeci de bărbaţi, femei şi copii la Old Bailey. Dacă un copil era spânzurat fiindcă furase o pâine, de ce n-ar fi fost drept ca el să-l ucidă pe Robert, atâta vreme cât îi furase moştenirea?

Lizzie nu se grăbea. Jay se străduia să-şi controleze respiraţia, însă inima îi bătea cu putere şi respira cu greutate. Ar fi vrut să se uite la Lizzie, ca să înţeleagă ce o reţine, dar se temea că ea va trage exact în momentul acela, iar el îşi va rata rândul. Aşa că rămase cu privirea şi cu ţeava puştii îndreptate către Robert.

Corpul îi era încordat ca o coardă de harpă, iar presiunea muşchilor devenise dureroasă, dar nu îndrăznea să se mişte.

„Nu, îşi spuse, acest lucru nu se va întâmpla.

Nu-mi voi ucide fratele. Pentru numele lui Dumnezeu, totuşi o voi face! Jur! Grăbeşte-te, Lizzie, te rog.”

Observă cu coada ochiului cum se mişcă ceva lângă el. Înainte să vadă ce este, se auzi împuşcătura armei lui Lizzie. Cerbii îngheţară. Arma lui era îndreptată spre coloana lui Robert, exact între umeri. Jay apăsă uşor pe trăgaci. Un trup voluminos se năpusti asupra lui şi auzi vocea tatălui său. Se mai auziră apoi două pocnituri – gloanţele trase de Robert şi de Henry. În timp ce arma lui Jay se descărca, o cizmă lovi ţeava puştii. Aceasta sări în sus, iar glonţul zbură inofensiv în aer. Cu inima încărcată de teamă şi de vină, privi spre figura înfuriată a lui Sir George.

— Criminal nenorocit ce eşti! strigă tatăl său.

CAPITOLUL 7

Ziua în aer liber o obosise pe Lizzie, aşa că – la scurt timp după cină – anunţă că merge la culcare. Cum Robert nu era în cameră, Jay se oferi politicos să-i lumineze drumul până la dormitor. În timp ce urcau scara din piatră, Jay îi spuse încet:

— Am să te duc în mină, dacă vrei.

Amorţeala lui Lizzie dispăru brusc.

— Vorbeşti serios?

— Desigur. Nu spun lucruri pe care nu le cred. Zâmbi sarcastic şi adăugă: Chiar ai curajul să mergi?

Fata era emoţionată.

— Da, răspunse ea pe loc.

Iată un bărbat pe gustul ei!

— Când putem merge? întrebă ea nerăbdătoare.

— La noapte. Minerii îşi încep munca la miezul nopţii, iar cărăuşii – o oră sau două mai târziu.

— Adevărat? întrebă Lizzie uimită. De ce muncesc noaptea?

— Lucrează şi pe timpul zilei. Cărăuşii termină înainte de venirea serii.

— Dar n-au timp să doarmă!

Se simţea ca o caraghioasă.

— Mi-am trăit aproape întreaga viaţă în valea din apropiere şi n-am avut habar că oamenii aceştia muncesc atât de mult!

Se întreba dacă nu cumva McAsh avea dreptate, iar vizita în mină avea să îi schimbe cu totul viziunea despre viaţa muncitorilor.

— Să fii gata la miezul nopţii, îi ceru Jay. Va trebui să porţi din nou haine bărbăteşti – mai ai veşmintele acelea?

— Da.

— Ieşi pe uşa de la bucătărie – voi avea grijă să fie deschisă – şi ne întâlnim la grajduri. Am să înşeuez doi cai.

— E atât de palpitant! exclamă ea.

Tânărul îi dădu lumânarea.

— Ne vedem la miezul nopţii, îi şopti el.

Fata intră în dormitor. Jay era din nou fericit, observă ea. Ceva mai devreme, pe munte, se certase din nou cu tatăl lui. Nimeni nu văzuse

exact ce se întâmplase – erau cu toţii concentraţi asupra vânatului –, însă Jay ratase ţinta, iar Sir George era negru de furie. Cearta, indiferent de cauză, fusese aplanată de emoţia momentului. Lizzie reuşise foarte uşor să ucidă cerbul. Robert şi Henry doar îşi răniseră ţinta. Cerbul lui Robert reuşise să mai fugă câţiva metri, apoi căzuse, iar tânărul îl ucisese cu încă un glonţ, însă ţinta lui Henry scăpase şi fusese adusă de câini după ce aceştia o fugăriseră o vreme. Ştiau cu toţii că se întâmplase ceva, iar Jay rămăsese tăcut tot restul zilei – până atunci, când prinsese din nou viaţă şi îşi recăpătase farmecul.

Lizzie îşi scoase rochia, juponul şi pantofii, apoi se înveli într-o pătură şi se aşeză în faţa focului. Jay era atât de amuzant, se gândi ea. Îi plăcea aventura, la fel ca şi ei, în plus era şi foarte chipeş: înalt, îmbrăcat cu gust, cu o statură atletică şi cu părul bogat, blond şi ondulat. Abia aştepta miezul nopţii.

Cineva bătu la uşă – era mama ei. Lizzie avu o strângere de inimă, simţindu-se vinovată. „Sper că mama nu are chef de o conversaţie prea lungă”, se gândi ea iritată. Dar era înainte de ora unsprezece, aşa că îi rămânea suficient timp ca să se pregătească.

Mama ei purta o pelerină, aşa cum obişnuiau cu toţii atunci când treceau dintr-o cameră în alta prin coridoarele reci ale Castelului Jamisson. O dezbrăcă. Deasupra cămăşii de noapte avea un şal. Desfăcu părul lui Lizzie şi începu să-l perie.

Lizzie închise ochii şi se relaxă. Acest gest îi amintea de copilărie.

— Vreau să-mi promiţi că n-ai să te mai îmbraci niciodată în haine bărbăteşti, îi spuse mama ei.

Lizzie tresări. Avea impresia că mama ei auzise discuţia pe care o avusese cu Jay. Trebuia să fie prevăzătoare – Lady Hallim avea o premoniţie extraordinară atunci când Lizzie punea la cale ceva necurat.

— Eşti prea mare pentru asemenea jocuri, adăugă ea.

— Sir George a fost extrem de amuzat! protestă fata.

— Tot ce se poate, însă nu aşa vei pune mâna pe un soţ.

— Cred că Robert mă vrea.

— Da, dar trebuie să-l laşi să te curteze! Ieri, în drum spre biserică, ai călărit alături de Jay şi l-ai lăsat pe Robert în urmă. Iar în seara asta te-ai retras exact când Robert nu era în cameră şi a ratat şansa de a te conduce.

Lizzie privea imaginea mamei sale reflectată în oglindă. Trăsăturile feţei ei, atât de cunoscute, arătau cât este de hotărâtă. Lizzie îşi iubea mama şi ar fi dorit să-i facă pe plac, însă nu putea deveni fiica pe care aceasta şi-o dorea – era împotriva firii sale.

— Îmi pare rău, mamă, nu mă pot gândi la lucrurile acestea.

— Îţi place… Robert?

— M-aş mărita cu el dacă situaţia ar fi disperată.

Lady Hallim puse peria deoparte şi se aşeză lângă Lizzie.

— Draga mea, suntem într-o situaţie disperată.

— Întotdeauna am stat prost cu banii, din câte îmi amintesc eu.

— E adevărat. Şi până acum am rezistat din împrumuturi sau din ipotecarea pământului şi am locuit în cea mai mare parte a timpului aici, unde ne putem hrăni cu vânat şi putem purta aceleaşi haine până când ajung pline de găuri.

Lizzie simţi din nou un junghi de vinovăţie. Banii fuseseră cheltuiţi pentru ea, nu pentru mama ei.

— Atunci, hai să continuăm aşa! Nu mă deranjează ca bucătarul să ne servească masa şi să împărţim aceeaşi cameristă, îmi place să stau aici – prefer să-mi petrec timpul plimbându-mă prin High Glen decât să fac cumpărături pe Bond Street.

— Există o limită şi în privinţa împrumuturilor. Nu mai putem primi nimic.

— Atunci, vom trăi din chiria pe care o primim de la arendaşi. Vom renunţa la călătoriile la Londra. Nu vom mai merge nici la balurile din Edinburgh. Nu vom mai avea alţi invitaţi la cină în afară de pastor. Vom trăi ca nişte călugăriţe un an întreg, fără compania nimănui.

— Mă tem că nu putem face asta. Ne-au

ameninţat că ne vor lua reşedinţa Hallim şi întreaga moşie.

Lizzie era şocată.

— Nu vor putea!

— Ba vor putea – acesta este rostul unei ipoteci.

— Cine sunt *ei?*

Mama ei nu era foarte sigură.

— Avocatul tatălui tău s-a ocupat de împrumut, dar nu ştiu exact de unde provin banii. Asta nu contează. Cert este că cel care a dat banii cu împrumut îi vrea înapoi, altfel va executa proprietatea.

— Mamă… vrei să spui că ne vom pierde casa?

— Nu, draga mea – nu şi dacă te măriţi cu Robert.

— Înţeleg, răspunse Lizzie grav.

Ceasul din curte bătu ora unsprezece. Mama sa se ridică şi o sărută.

— Noapte bună, draga mea. Somn uşor.

— Noapte bună, mamă.

Lizzie privi spre foc gânditoare. Ştia de mult timp că destinul îi cerea să-şi salveze averea măritându-se cu un bărbat bogat, iar Robert era la fel de bun ca oricare altul. Până acum însă, nu se gândise serios la asta – în general, nu se gândea la lucruri dinainte, îi plăcea să lase totul până în ultimul moment, obicei care o scotea din minţi pe mama ei. Brusc, gândul de a se căsători cu el o îngrozi. Simţea o formă de dezgust fizic, de parcă

ar fi înghiţit ceva putred.

Dar ce putea să facă? Nu-i putea lăsa pe creditorii mamei sale să le dea afară din casă! Ce să facă? Unde să se ducă? Din ce să se întreţină? O străbătu un fior de teamă imaginându-se locuind împreună cu mama ei în camere friguroase închiriate în Edinburgh, cerând ajutorul unor rude îndepărtate sau ocupându-se cu lucrul de mână pentru câţiva penny. Era mai bine să se mărite cu un tip anost, cum era Robert. Dar ar fi reuşit? De câte ori încercase să facă un lucru neplăcut, dar necesar, cum ar fi fost să ucidă un animal bolnav ori să cumpere materiale pentru haine, se răzgândea şi renunţa.

Îşi adună părul răzleţ, apoi se deghiză în hainele pe care le purtase cu o zi înainte: pantaloni, ghete de călărie, o cămaşă de pânză şi o haină, la care adăugă un tricorn pe care-l prinse cu un ac. Îşi înnegri obrajii cu cenuşă din şemineu, însă renunţă la perucă de data aceasta. Îşi luă o pereche de mănuşi, ca să-i ţină de cald şi să-i ascundă în acelaşi timp mâinile îngrijite, şi o pătură care să-i facă umerii să pară mai laţi.

Când bătu miezul nopţii, luă o lumânare şi coborî scările.

Se întreba dacă Jay avea să-şi ţină promisiunea. Ar fi putut apărea ceva care să-l reţină sau ar fi putut adormi. Ce dezamăgire ar fi fost! Dar uşa bucătăriei era deschisă, aşa cum îi promisese, iar când pătrunse în grajd, îl găsi acolo, cu doi ponei pe care încerca să-i liniştească.

Un val de plăcere o cuprinse când el îi zâmbi sub razele lunii. Fără să-i vorbească, îi întinse frâiele calului mai mic, apoi o conduse pe aleea din spatele grajdului, evitând drumul principal, la care aveau vedere dormitoarele principale.

Când ieşiră în drum, Jay scoase un lămpaş. Urcară pe ponei şi plecară.

— M-am temut că n-ai să vii, spuse Jay.

— Eu m-am temut că ai să adormi, răspunse ea şi izbucniră amândoi în râs.

Mergeau în susul văii, spre mina de cărbune.

— Te-ai certat cu tatăl dumitale în seara asta? îl întrebă Lizzie direct.

— Da.

Nu-i dădu alte detalii, însă curiozitatea fetei nu avea nevoie de încurajări.

— De ce? întrebă ea.

Nu-i vedea faţa, dar bănuia că întrebarea îi displăcuse. Cu toate acestea, îi răspunse pe un ton moderat:

— Vechea poveste – în legătură cu fratele meu, Robert.

— Cred că ai avut parte de un tratament tare rău, dacă asta poate fi o consolare.

— Este, îţi mulţumesc.

Părea acum puţin mai relaxat.

Pe măsură ce se apropiau de mină, ardoarea şi curiozitatea lui Lizzie creşteau, iar ea începu să se întrebe cum putea să fie acolo de vreme ce McAsh o descria ca pe un iad. Era îngrozitor de cald sau teribil de frig? Oamenii se luptau

asemenea unor pisici sălbatice în captivitate? În puţ era miros de pucioasă, puţul era infestat de şoareci sau era o linişte înspăimântătoare? Începu să se teamă. „Indiferent ce s-ar întâmpla, îşi spuse ea, voi afla cum este, iar McAsh nu-mi va mai lua în derâdere ignoranţa.”

După aproape o jumătate de oră, trecură peste un morman de cărbune de vânzare.

— Cine e acolo? se auzi o voce, apoi un paznic cu un câine în lesă apăru în zona luminată de lampa lui Jay.

De obicei, paznicii se ocupau de vânat şi îi prindeau pe braconieri, însă acum mulţi dintre ei asigurau paza minei împotriva hoţilor de cărbune.

Jay ridică lampa ca să-şi arate faţa.

— Îmi cer scuze, domnule Jamisson, spuse paznicul.

Merseră mai departe. La capătul puţului, se afla un cal care se învârtea în cerc şi mişca un tambur. Când se apropiară, Lizzie observă că tamburul rotea la rândul lui o sfoară, care scotea din puţ nişte găleţi pline cu apă.

— În puţ este întotdeauna apă, îi explică Jay. Se infiltrează din pământ.

Găleţile vechi din lemn curgeau, transformând pământul din jurul intrării într-un amestec periculos de noroi şi de gheaţă.

Îşi priponiră caii şi merseră până la marginea puţului. Era o groapă lată de aproape doi metri, cu o scară abruptă din lemn care cobora în zigzag. Lizzie nu vedea fundul.

Nu exista nicio balustradă.

La început, fata se sperie.

— Cât de adânc este? întrebă ea cu voce tremurândă.

— Dacă-mi amintesc corect, puţul are o adâncime de şaizeci şi cinci de metri, spuse Jay.

Lizzie înghiţi în sec. Dacă ar fi renunţat, probabil că Sir George şi Robert ar fi aflat şi i-ar fi spus: „Ţi-am spus că nu este un loc în care să poată merge o domnişoară”. N-ar fi suportat un asemenea reproş – prefera să coboare la şaizeci şi cinci de metri sub pământ, fără să se sprijine de o balustradă.

Strângând din dinţi, spuse:

— Ce mai aşteptăm?

Chiar dacă observase că se teme, Jay nu făcu niciun comentariu. O luă înainte, ca să lumineze drumul, iar ea îl urmă cu sufletul la gură. După câteva trepte, el îi spuse:

— Mai bine pune-ţi mâinile pe umerii mei, ca să ai mai mult echilibru.

Ea îi urmă sfatul recunoscătoare.

În timp ce coborau scările, găleţile de lemn pline cu apă, în urcare, se balansau în mijlocul puţului, lovindu-se de cele goale, care se deplasau în jos, stropind-o pe Lizzie cu apă rece. Ea avu o viziune înspăimântătoare – se vedea alunecând pe scări şi rostogolindu-se nebuneşte în josul puţului, ciocnindu-se şi dărâmând câteva zeci de găleţi înainte să se lovească mortal de fundul gropii.

După o vreme Jay făcu o scurtă pauză, pentru

ca Lizzie să se odihnească. Deşi se considera pregătită fizic şi o fire activă, o dureau picioarele şi respira greu. Voia să-i lase lui Jay impresia că nu e obosită, aşa că începu o conversaţie.

— Pari să ştii o mulţime de lucruri despre mină – de unde provine apa, cât de adânc e puţul şi toate celelalte.

— În familia noastră se vorbeşte frecvent despre cărbune – fiindcă de aici provin cei mai mulţi bani. Acum şase ani, mi-am petrecut o vară întreagă împreună cu Harry Ratchett, supraveghetorul. Mama voia ca eu să învăţ totul despre această afacere, în speranţa că într-o bună zi tata mă va lăsa să o conduc. O aspiraţie prostească.

Lui Lizzie îi părea rău pentru el.

Merseră mai departe. După câteva minute ajunseră la capătul scării, pe o platformă, de unde începeau două tuneluri. Sub acestea, puţul era plin de apă. Balta era golită cu ajutorul găleţilor, dar apa revenea prin canalele de scurgere ale tunelurilor. Lizzie se uita la tunelurile întunecate cu inima pătrunsă de frică şi, totodată, de curiozitate.

Jay coborî de pe platformă într-unul dintre tuneluri, se întoarse şi îi întinse o mână lui Lizzie. Avea palmele puternice şi uscate. Când ea ajunse în tunel, el îi ridică o mână la buze şi o sărută. Ea fu încântată de gestul său galant.

În timp ce o conducea, o ţinea de mână. Fata nu prea ştia cum să reacţioneze, însă nu avea timp

să se gândească. Trebuia să se concentreze asupra echilibrului. Înainta cu greu prin praful gros de cărbune, al cărui gust se simţea şi în aer. Plafonul era coborât în anumite locuri, aşa că era nevoită să se aplece în majoritatea timpului. Îşi dădu seama că o aştepta o noapte extrem de neplăcută.

Încercă să ignore disconfortul. Pe cealaltă parte, flacăra lumânărilor se strecura printre spaţiile goale dintre coloanele groase, amintindu-i de serviciile oficiate la miezul nopţii într-o catedrală impozantă. Jay spuse:

— Fiecărui miner îi revine o secţiune de aproape patru metri dintr-un front de lucru, numită „cameră”. Între două camere trebuie lăsat un pilon de cărbune de aproape cinci metri lăţime, care să sprijine plafonul.

Lizzie îşi dădu seama că deasupra lor erau şaizeci şi cinci de metri de pământ şi de stânci, care s-ar fi putut prăbuşi peste ei dacă minerii nu-şi făceau treaba cu atenţie. Luptă să-şi reprime senzaţia de panică. Involuntar, strânse mâna lui Jay, iar el făcu acelaşi gest. Din acel moment, deveni conştientă că se ţin de mână şi constată că îi face plăcere.

Primele camere erau goale – probabil cărbunele se epuizase –, dar în scurt timp Jay se opri într-un loc în care săpa un bărbat. Spre surprinderea lui Lizzie, minerul nu stătea în picioare, ci întins pe o parte, atacând frontul de lucru de la nivelul solului. O lumânare prinsă într-

un suport de lemn în apropiere de capul acestuia lumina locul de muncă. În ciuda poziţiei sale ciudate, îşi mişca sapa cu putere. Fiecare lovitură ţintea un punct din perete, de unde scotea bulgări de cărbune. Crestase o adâncitură lată de aproape un metru pe toată întinderea camerei. Lizzie constată îngrozită că minerul stătea întins în apa care se infiltra prin perete şi care se prelingea apoi prin toată camera, pentru ca în final să se scurgă în canalul care ducea la tunel. Lizzie îşi înmuie degetele în şanţ – apa era rece ca gheaţa. Începu să tremure. Cu toate acestea, minerul îşi dăduse jos haina şi cămaşa şi lucra doar în pantaloni, cu picioarele goale. Pe umerii înnegriţi i se vedeau stropi de transpiraţie.

Tunelul nu era regulat – avea zone mai înalte şi zone mai joase – din cauza filonului de cărbune, presupuse Lizzie. În acel punct se înălţa brusc. Jay se opri şi îi făcu semn spre un loc în care un miner verifica ceva cu ajutorul unui lămpaş.

— Verifică grizu-ul[5], spuse Jay.

Lizzie îşi desfăcu mâna dintr-a lui şi se aşeză pe o piatră, ca să-şi îndrepte spatele.

— Eşti bine? o întrebă Jay.

— Da. Ce este grizuul?

— Un gaz inflamabil.

— Inflamabil?

— Da, este cel care provoacă majoritatea exploziilor din mine.

---

5 Amestec natural gazos, inflamabil şi explozibil, în care predomină metanul şi care se degajă în timpul lucrărilor miniere (n.tr.)

Ceea ce tocmai auzise i se părea o nebunie.

— Dacă este explozibil, de ce foloseşte minerul o lumânare?

— Este singurul mod prin care poate detecta gazul – care nici nu se vede, nici nu are miros.

Minerul ridica uşor lumânarea spre tavan şi se uita cu atenţie la flacără.

— Gazul este mai uşor decât aerul şi se ridică la nivelul tavanului, continuă Jay. O cantitate mică va da flăcării o nuanţă albăstruie.

— Şi ce va face o cantitate mare?

— Ne va trimite pe toţi în împărăţia Cerurilor.

Lizzie simţi că era picătura care umplea paharul. Era murdară, epuizată de oboseală, avea gura plină de praf de cărbune şi tocmai aflase că erau în pericol să sară în aer. Îşi impuse să-şi păstreze calmul. Ştiuse, dinainte de a coborî, că mina era un loc periculos, aşa că trebuia să-şi întărească voinţa. Minerii coborau în subteran în fiecare noapte. Trebuia să aibă curajul să o facă şi ea măcar o dată.

Oricum, nu intenţiona să mai repete acest gest – nu avea nicio îndoială în această privinţă.

Îl priviră pe bărbat câteva clipe. Înainta în tunel câţiva paşi şi apoi repeta testul. Lizzie era decisă să nu-şi arate teama; spuse pe un ton normal:

— Şi dacă descoperă gaz, ce se întâmplă? Cum poate fi eliminat?

— I se dă foc.

Lizzie înghiţi în sec. Lucrurile se complicau.

— Unul dintre mineri este pompier, continuă Jay. Cred că în acest puţ responsabilul este McAsh, tânărul care ne-a creat probleme. În general, slujba asta se moşteneşte din tată-n fiu. Pompierul este expert în gaze. Ştie ce are de făcut.

Lizzie ar fi vrut să fugă prin tunel până la gura puţului şi de acolo, pe scară, să iasă cât mai curând în lumea exterioară. Ar fi făcut-o dacă nu i s-ar fi părut atât de umilitor gândul de a-l lăsa pe Jay să-i vadă panica. Ca să poată trece peste acel test periculos, făcu un semn spre o latură a tunelului şi spuse:

— Ce este acolo jos?

Jay o luă din nou de mână.

— Haide să mergem şi să vedem.

Era un calm destul de straniu în întreaga mină, se gândea Lizzie în timp ce se deplasau. Nimeni nu vorbea prea mult: câţiva bărbaţi erau ajutaţi de nişte băieţi, însă majoritatea muncitorilor lucrau singuri, iar cărăuşii încă nu sosiseră. Dangătul ciocanelor care izbeau peretele şi zgomotul asurzitor al cărbunelui zdrobit erau amortizate de pereţi şi de stratul gros de praf de pe jos. Din când în când, oamenii treceau printr-o uşă pe care un băieţandru o închidea în urma lor. Uşile controlau circulaţia aerului în tuneluri, îi explică Jay.

Ajunseră apoi într-o zonă părăsită şi Jay se opri.

— Aici pare să nu mai fie nimic, spuse el,

mişcând lampa într-un arc.

Lumina slabă se reflecta în ochii mici ai şobolanilor aflaţi la limita cercului. Cu siguranţă trăiau din resturile de mâncare din sufertaşele minerilor.

Lizzie observă că faţa lui Jay era la fel de neagră ca cea a minerilor. Praful de cărbune se întinsese peste tot. Arăta caraghios şi ea zâmbi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Faţa dumitale e neagră!

El zâmbi şi îi atinse obrazul cu vârful degetului.

— Şi a dumitale cum crezi că este?

Ea îşi dădu seama că arăta probabil la fel.

— Vai, nu! exclamă ea râzând.

— Dar eşti la fel de frumoasă, spuse el, apoi o sărută.

Ea fu surprinsă, dar nu schiţă niciun gest. Îi plăcea. Avea buzele puternice şi uscate, iar ea simţi o uşoară asprime în zona buzei superioare, unde pielea era bărbieritä. Când el se retrase, primul lucru care-i veni în minte fu să întrebe:

— Pentru asta m-ai adus aici?

— Te-am jignit?

Era împotriva oricăror reguli sociale care ţineau de politeţe ca un tânăr să sărute o domnişoară cu care nu era logodit. Ar fi trebuit să se simtă ofensată, ştia asta. Dar îi plăcuse. Se simţea stânjenită.

— Ar fi bine să ne retragem.

— Te pot ţine de mână?

— Da.

El păru mulţumit şi o conduse înapoi. După câteva momente, fata văzu piatra pe care se aşezase mai devreme. Cei doi se opriră să privească un miner care lucra. Lizzie se gândea la sărut şi simţea fiori de emoţie pe şira spinării.

Minerul dăduse la o parte un strat de cărbune de pe întreaga lăţime a camerei şi înainta acum cu lovituri de ciocan spre un nivel mai profund. Era pe jumătate dezbrăcat, la fel ca majoritatea muncitorilor, iar muşchii robuşti ai spatelui se destindeau şi se încordau pe măsură ce manevra ciocanul. Fără nicio susţinere dedesubt, cărbunele se prăbuşea în cele din urmă sub propria-i greutate, aterizând pe pământ sub formă de bulgări. Minerul se retrăgea cu repeziciune ori de câte ori o nouă bucată din perete se crăpa şi se desprindea, împrăştiind în jur mici fragmente de cărbune generate de tensiunea loviturii.

Cărăuşii începură să sosească, purtând cu ei lumânări şi lopeţi din lemn, iar Lizzie trăi cel mai cumplit şoc: erau, în marea lor majoritate, femei şi fete tinere.

Nu întrebase niciodată cu ce se ocupau soţiile şi fiicele minerilor. Nu-i trecuse prin cap că şi-ar fi putut petrece zilele şi jumătate din noapte lucrând sub pământ.

Liniştea din tunel fu tulburată de sporovăiala lor veselă şi aerul se încălzi, făcând-o pe Lizzie să-şi desfacă haina. Din cauza întunericului, majoritatea femeilor nu-i observară pe vizitatori,

aşa că-şi continuară discuţiile nestingherite. Exact în faţa lor, un bărbat în vârstă se ciocni de o femeie care părea însărcinată.

— Sal, dă-te dracului la o parte din drum, spuse el cu asprime.

— Ba să te dai tu dracului la o parte, mătărângă oarbă, replică ea.

O altă femeie interveni:

— O mătărângă nu e oarbă, are un singur ochi! zise ea, apoi izbucniră toate într-un râs vulgar.

Lizzie era şocată. În lumea ei, femeile nu spuneau niciodată „dracul”, cât despre „mătărângă”, putea doar să-şi imagineze ce înseamnă. Era uimită că femeile râdeau din nimic, în condiţiile în care se treziseră la ora două noaptea şi erau nevoite să muncească sub pământ timp de cincisprezece ore.

Avea un sentiment ciudat. Toate lucrurile se reduceau aici la senzaţii şi la trăiri fizice: întunericul, mâna lui Jay pe care o strângea într-a sa, minerii pe jumătate dezbrăcaţi, sărutul lui Jay sau amuzamentul vulgar al femeilor – toate acestea o speriau şi în acelaşi timp o stimulau. Pulsul i se accelerase, obrajii îi deveniseră purpurii, iar inima îi bătea cu putere.

Conversaţia încetă în momentul în care femeile începură să încarce cărbunele în găleţi.

— De ce fac femeile asta? îl întrebă uimită pe Jay.

— Un miner este plătit pentru cantitatea de

cărbune pe care o aduce la gura puţului, răspunse el. Dacă trebuie să plătească un cărăuş, pierde bani. Atunci preferă să-şi aducă soţia şi copiii şi, în felul acesta, banii rămân în familie.

Găleţile mari se umplură rapid. Lizzie văzu cum două femei apucă o găleată şi o ridică în spatele celei de-a treia. Aceasta începu să sufle greu când simţi greutatea. Găleata fu prinsă cu ajutorul unei chingi de fruntea femeii, care – cu spatele îndoit – începu să se deplaseze cu greu prin tunel. Lizzie se întreba cum putea căra femeia o asemenea greutate pe atâtea scări.

— Coşul e atât de greu pe cât pare? întrebă ea.

Unul dintre mineri o auzi.

— Noi îi spunem vagonet, îi răspunse acesta. Poate duce aproape şaptezeci de kilograme de cărbune. Vreţi să vedeţi cât e de greu, domnule?

Jay răspunse înainte ca Lizzie să poată rosti vreun cuvânt:

— Cu siguranţă nu, zise el protector.

Omul insistă.

— Poate o jumătate de vagonet, cum duce mititica asta.

O fetiţă de zece sau unsprezece ani, îmbrăcată într-o rochie de lână fără nicio formă şi cu o basma pe cap, se apropia de ei. Era desculţă şi căra în spate o găleată plină pe jumătate.

Lizzie observă că Jay deschisese gura ca să refuze oferta bărbatului, însă ea i-o luă înainte:

— Da, spuse ea. Vreau să văd cât e de greu!

Minerul opri fata, iar una dintre femei îi luă din spate încărcătura. Copila nu spuse nimic, dar păru încântată să-şi poată trage sufletul o clipă.

— Aplecaţi-vă, stăpâne, îi ceru minerul.

Lizzie făcu ce îi ceruse bărbatul, apoi femeia ridică greutatea pe umerii ei.

Cu toate că era pregătită, încărcătura se dovedi cu mult mai grea decât anticipase şi nu reuşi să o susţină nici măcar o secundă. Picioarele i se înmuiară şi se prăbuşi. Minerul, care prevăzuse acest lucru, o prinse la timp, în timp ce femeia îi lua greutatea din spate. Pe când se prăbuşea în braţele minerului, Lizzie îşi dădu seama că oamenii ştiuseră dinainte ce avea să se întâmple.

Femeile din jur începură să râdă strident la gândul că cel care se prăbuşise era un bărbat tânăr. Minerul o prinse pe Lizzie exact când aceasta îşi pierduse echilibrul şi o susţinu cu uşurinţă pe braţul său puternic. O mână aspră şi grea precum copita unui cal îi strivi sânul prin cămaşa din pânză. Ea auzi cum bărbatul scoate un sunet de surprindere. Mâna lui o apăsă din nou, încercând parcă să facă o nouă verificare. Avea sâni mari – stânjenitor de mari, după părerea ei – aşa că mâna se îndepărtă o clipă mai târziu. Bărbatul o ridică în picioare. O ţinea de umeri şi îi privea uimit faţa înnegrită de cărbune.

— Domnişoara Hallim! spuse el în şoaptă.

Ea îşi dădu seama că minerul era Malachi McAsh.

O clipă se priviră fascinaţi, după care râsetele femeilor le pătrunseră în urechi. Lizzie găsea intimitatea bruscă extrem de incitantă, după tot ce se întâmplase înainte, şi îşi dădu seama că la fel era şi pentru el. Preţ de o secundă, se simţi mai apropiată de el decât de Jay, deşi acesta o sărutase şi o ţinuse de mână. Apoi, se auzi o altă voce de femeie:

— Mack, uită-te la asta!

O femeie cu faţa înnegrită apropie o lumânare de tavan. McAsh se uită la ea, apoi la Lizzie, şi – cum nu voia să-şi lase treaba neterminată – se desprinse de fată şi se îndreptă spre cealaltă femeie.

Privi flacăra lumânării şi spuse:

— Ai dreptate, Esther.

Apoi se întoarse cu spatele şi se adresă celorlalţi, ignorându-i pe Jay şi pe Lizzie:

— Este o mică scurgere de gaze.

Lizzie ar fi vrut să se întoarcă şi să fugă, dar văzu că McAsh îşi păstrase calmul.

— Nu e nevoie să dăm alarma, cel puţin nu încă. Vom verifica în mai multe locuri, ca să vedem cât de extinsă este.

Lizzie găsi impasibilitatea tuturor de-a dreptul incredibilă. Ce fel de oameni erau minerii aceştia? Deşi duceau o viaţă extrem de dură, aveau o ambiţie de neînvins. Prin comparaţie, viaţa ei îndestulată părea lipsită de sens.

Jay o luă de mână şi îi şopti:

— Cred că am văzut destule, nu eşti de

aceeaşi părere?

Lizzie nu se opuse – îşi satisfăcuse deja curiozitatea. Avea dureri de spate din cauza poziţiei incomode. Era obosită, murdară şi speriată şi îşi dorea să iasă la suprafaţă şi să simtă mângâierea vântului pe faţă.

Merseră în grabă de-a lungul tunelului, spre intrare. În mină era deja aglomeraţie – o sumedenie de cărăuşi se deplasau în faţa şi în spatele lor. Femeile îşi suflecaseră fustele până deasupra genunchilor, ca să se mişte mai uşor, şi duceau lumânările în dinţi. Se deplasau greu sub povara greutăţilor uriaşe. Lizzie văzu un bărbat urinând în canalul de scurgere, în faţa femeilor şi a copiilor. „Nu putea găsi un loc mai retras pentru asta?” se gândi ea, după care îşi dădu seama că în mină nu exista un asemenea loc.

Ajunseră la intrare şi porniră să urce scările. Cărăuşii mergeau în patru labe, asemenea unor copii mici – era singura poziţie posibilă. Urcau încet. Acum nu mai făceau conversaţie şi nici nu mai glumeau. Femeile şi fetele gâfâiau şi se opinteau sub greutăţile enorme pe care le cărau. După o vreme, Lizzie simţi nevoia să se odihnească, însă cărăuşii nu făceau nicio pauză – se simţi umilită şi vinovată privindu-le pe fetiţele care o depăşeau cu greutăţile în spinare, unele dintre ele plângând de durere şi de oboseală. Din când în când, o copilă încetinea ritmul ori se oprea, dar era imediat grăbită de injuriile şi de loviturile mamei. Lizzie ar fi vrut să le poată aduce

o mângâiere. Toate emoţiile de peste noapte se contopiseră, transformându-se în ură.

— Jur, spuse ea hotărât, că nu voi permite niciodată să se extragă cărbune de pe pământurile mele.

Înainte ca Jay să-i poată răspunde, se auzi un clopot.

— Alarma, spuse Jay. Probabil că s-a mai descoperit încă o scurgere de gaze.

Lizzie oftă şi se ridică în picioare. Se simţea de parcă cineva i-ar fi înjunghiat gambele. „Niciodată”, îşi spuse.

— Am să te iau în braţe, îi spuse Jay şi, fără alte explicaţii, o ridică pe umăr şi începu să urce scările.

Capitolul 8

Gazele se împrăştiară cu o viteză înspăimântătoare. La început, nuanţa albăstruie era vizibilă numai atunci când lumânarea ajungea la nivelul tavanului, însă câteva minute mai târziu, se întindea deja cu un metru mai jos. Mack fu nevoit să oprească testele, din teama de a nu da foc întregului puţ înainte să fie evacuat.

Respira scurt şi sacadat, însă încerca să-şi păstreze calmul şi mintea limpede.

În mod normal, gazele se infiltrau încet, dar de această dată era diferit. Probabil că se petrecuse un eveniment neobişnuit. Cel mai probabil, gazele se acumulaseră într-o cameră închisă, unde nu se mai lucra, apoi un perete vechi

crăpase, iar vaporii toxici pătrunseseră cu rapiditate în tuneluri.

Aici, fiecare bărbat, femeie sau copil purta câte o lumânare.

O cantitate mică nu ar fi creat probleme; una moderată ar fi ars pe oricine se afla în apropiere, iar un volum mare ar fi produs o explozie de proporţii, ucigând toţi oamenii din mină şi distrugând tunelurile.

Respiră adânc. Prioritatea principală era să evacueze de urgenţă pe toată lumea din puţ. Sună din clopot cu putere, în timp ce număra până la doisprezece. Când termină, minerii şi cărăuşii alergau deja prin tuneluri către ieşire, iar mamele îşi grăbeau copiii.

Camera se golise, iar lângă el rămăseseră cei doi cărăuşi care-l ajutau – sora lui, Esther, o persoană calmă şi eficientă, şi verişoara lui, Annie, care era puternică şi rapidă, dar în acelaşi timp impulsivă şi neîndemânatică. Cu ajutorul lopeţilor pentru cărbune, cele două femei începură să sape frenetic un şanţ îngust pe fundul tunelului, de lungimea şi lăţimea lui Mack. Între timp, Mack prinse un sul de pânză cerată de tavan şi alergă la gura tunelului.

După moartea părinţilor gemenilor, bărbaţii din mină se sfătuiseră dacă Mack avea vârsta necesară pentru a prelua slujba de pompier a tatălui său. Dincolo de responsabilităţile meseriei, pompierul era şi un lider al comunităţii. Chiar şi Mack avea îndoieli în această privinţă. Dar nimeni

nu voia această slujbă, fiindcă nu era plătită şi presupunea riscuri. După ce reuşise să rezolve primele probleme apărute, discuţiile încetaseră. Era mândru că până şi bărbaţii mai în vârstă aveau încredere în el, chiar dacă mândria îl obliga să-şi păstreze calmul şi încrederea în situaţiile în care era încercat de teamă.

Ajunse la gura tunelului. Ultimii veniţi urcau acum scările. Mack trebuia acum să se ocupe de eliminarea gazelor. Arderea era singura soluţie – trebuia, aşadar, să aprindă focul.

Un mare ghinion făcea ca lucrurile să se întâmple tocmai atunci. Era ziua lui de naştere. Voia să plece. Şi-ar fi dorit ca singurul risc asumat să fie acela de a părăsi valea duminică noaptea. Se gândea că, dacă ar mai fi aşteptat o zi sau două, cei din familia Jamisson ar fi fost convinşi că rămâne şi le-ar fi indus astfel un fals sentiment de siguranţă. Suferea cumplit la gândul că în ultimele sale ore de muncă trebuia să-şi rişte viaţa pentru locul pe care avea de gând să-l părăsească.

Dacă gazele nu erau eliminate în totalitate, puţul s-ar fi închis. Iar închiderea unui puţ într-un sat de mineri era precum o recoltă compromisă pentru o comunitate de fermieri – oamenii ar fi murit de foame. Mack nu putea să uite ce se întâmplase cu patru ani în urmă, când fusese închis ultimul puţ. Urmaseră săptămâni chinuitoare, pe parcursul cărora muriseră deopotrivă tineri şi bătrâni din sat – printre aceştia, şi părinţii lui. La o zi după moartea

mamei, Mack scormonise în vizuina unor iepuri care hibernau şi le sucise gâtul cât erau încă amorţiţi. Carnea aceea le salvase viaţa lui şi surorii lui.

Mack se întoarse pe platformă şi tăie sforile cu care era prinsă legătura lui. Înăuntru se aflau o torţă din lemne uscate, cârpe, un ghem de sfoară şi un suport semisferic mare pentru lumânări, pe care-l foloseau minerii, fixat de o bază de lemn, ca să nu se răstoarne. Mack fixă torţa în suport, legă o sfoară la bază şi o aprinse cu ajutorul lumânării sale. Luă foc imediat. Focul nu prezenta aici niciun risc, întrucât gazele, mai uşoare decât aerul, nu coborau pe fundul puţului. Însă următorul pas era să ducă torţa aprinsă în tunel.

Apoi coborî în canalul de scurgere de pe fundul puţului şi îşi înmuie hainele şi părul în apa rece, ca să se protejeze de arsuri. Se întoarse repede în tunel, desfăcu ghemul de sfoară, asigurându-se în acelaşi timp că pe jos nu erau pietre sau alte obiecte care să blocheze torţa aprinsă, pe care urma să o tragă prin tunel.

Când ajunse la Esther şi la Annie, văzu la lumina unei lumânări că totul era pregătit. Şanţul fusese săpat. Esther înmuie o pătură în apa dintr-un şanţ şi o înfăşură în jurul lui Mack. Tremurând, acesta se întinse în şanţ, ţinând în mână capătul sforii. Annie îngenunche lângă el şi, spre surprinderea lui, îl sărută pe buze. După care aşternu peste el un strat gros de cărbune, acoperindu-l în întregime.

Auzi apoi un clipocit – femeile turnau apă peste stratul de pământ de deasupra lui, încercând să-l protejeze de flăcările pe care urma să le aprindă. Una dintre femei bătu de trei ori – era semnalul că plecau.

Mack numără până la o sută, pentru ca ele să aibă suficient timp să iasă din tunel.

Apoi, cu inima împietrită de spaimă, începu să tragă de sfoară, făcând ca torţa aprinsă să şerpuiască prin mină către locul în care se afla el – un tunel aproape plin de gaze explozibile.

*

Jay o purtă în braţe pe Lizzie până la capătul scărilor, apoi o lăsă jos în noroiul îngheţat de la gura puţului.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Mă bucur atât de tare că sunt din nou pe pământ! răspunse ea recunoscătoare. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru că m-ai adus în braţe până aici. Cred că eşti epuizat.

— Cântăreşti mai puţin decât un vagonet de cărbune, spuse el zâmbind.

Vorbea de parcă greutatea ei n-ar fi fost nicio problemă, însă nu mai dădea dovadă de aceeaşi siguranţă pe picioare. Cu toate acestea, urcase scările fără să facă vreo pauză.

Mai erau ore bune până la ivirea zorilor şi începuse să ningă, dar nu cu fulgi liniştiţi, ci cu plumbi violenţi de gheaţă, care-i biciuiau lui Lizzie

ochii. Printre ultimii mineri şi cărăuşi care părăseau puţul, Lizzie o recunoscu pe tânăra al cărei copil tocmai fusese botezat duminică – îşi aminti că numele ei era Jen. Deşi copilul ei nu avea probabil mai mult de o săptămână, biata femeie era obligată să care un vagonet plin. N-ar fi trebuit să se odihnească după naştere? Goli găleata peste mormanul de cărbune şi îi dădu vechilului o tăbliţă de lemn. Lizzie bănui că acele tăbliţe foloseau la calcularea salariului la sfârşit de săptămână. Poate că Jen avea prea mare nevoie de bani ca să-şi permită să stea acasă.

Lizzie o urmări în continuare, fiindcă Jen părea epuizată. Cu lumânarea deasupra capului, încercând să-şi facă loc printr-o mulţime de şaptezeci sau optzeci de mineri, părea că încearcă să desluşească ceva prin perdelele de zăpadă; apoi o auzi strigând:

— Wullie! Wullie!

Căuta un copil. Îşi găsise soţul şi purtase cu acesta o discuţie scurtă, pe un ton îngrozit. Apoi, Lizzie o auzi strigând:

— Nu!

Se repezi în fugă spre gura puţului, apoi porni în jos pe scări.

Soţul ei se apropie de intrarea în puţ, apoi se întoarse şi privi din nou spre mulţime, înspăimântat şi nedumerit. Lizzie i se adresă:

— Ce s-a întâmplat?

Omul îi răspunse cu vocea zguduită de emoţie:

— Nu ne găsim flăcăiaşul, iar ea crede că a rămas în puţ.

— Vai, nu! exclamă Lizzie privind în fundul hăului.

Văzu o flacără arzând în celălalt capăt al puţului. În timp ce privea însă, flacăra dispăru în tunel.

*

Mack mai făcuse acest lucru de încă trei ori, însă de data aceasta situaţia era mult mai serioasă. Înainte, concentraţia de gaze fusese mai mică – o infiltraţie redusă faţă de acumularea masivă de acum. Tatăl său avusese de-a face cu scurgeri serioase de gaze, iar trupul lui, după cum observa Mack ori de câte ori se spăla în faţa focului sâmbătă noaptea, era plin de semne cauzate de arsuri.

Mack tremura sub pătura îmbibată cu apă rece. În timp ce trăgea de sfoară, aducând torţa aprinsă tot mai aproape de el şi de gaz, încerca să-şi alunge teama gândindu-se la Annie. Crescuseră împreună şi fuseseră ataşaţi unul de celălalt. Annie avea un suflet sălbatic şi un trup musculos. Nu-l sărutase niciodată în public, însă o făcuse de multe ori când erau numai ei doi. Îşi exploraseră trupurile şi învăţase fiecare cum îi poate oferi plăcere celuilalt. Experimentaseră tot felul de lucruri, mai puţin ceea ce Annie numea „a face copii”. Şi ajunseseră foarte aproape de acest

lucru…

Nu avea niciun rost – încă simţea teama. Ca să se liniştească, încercă să-şi imagineze cum se mişcă şi se ridică gazul. Şanţul în care se afla era destul de adânc, deci concentraţia trebuia să fie mai mică aici. Din păcate, acest lucru nu putea fi estimat cu precizie înainte de momentul deflagraţiei. Se temea de durere şi era conştient că arsurile erau cumplite. Nu-i era frică de moarte. Fără să fie extraordinar de credincios, avea convingerea că Dumnezeu este o fiinţă îndurătoare. Cu toate acestea, şi-ar fi dorit să nu moară în acele momente: încă nu apucase să facă nimic în viaţă, nu văzuse nimic şi nu fusese nicăieri. Îşi trăise întreaga viaţă în sclavie. „Dacă trec peste noaptea asta, îşi spuse el, am să părăsesc valea mâine. O sărut pe Annie, îmi iau rămas-bun de la Esther şi, împotriva voinţei lui Jamisson, am să plec de aici, cu ajutorul lui Dumnezeu.”

După lungimea sforii pe care o strângea în palme, îşi dădea seama că torţa era destul de aproape de el. Gazul se putea aprinde în orice moment. Ar fi putut totuşi să nu ia foc – existau situaţii, din câte îi povestise tatăl lui, în care gazul se evapora pur şi simplu, fără ca cineva să poată înţelege cauza.

Simţi la un moment dat că torţa opune rezistenţă şi îşi dădu seama că se blocase de un perete, într-un loc în care tunelul făcea o cotitură. Dacă s-ar fi putut uita, cu siguranţă ar fi văzut-o.

„Acum gazul ar trebui să explodeze”, îşi spuse el.

Apoi auzi o voce.

La început crezu că are parte de o experienţă supranaturală, că întâlnise un demon sau o stafie.

Apoi îşi dădu seama că nu putea fi vorba de ceva de acest fel. Era vocea unui copil speriat, care plângea şi striga:

— Unde este toată lumea?

Inima lui Mack încetă să mai bată şi într-o clipă înţelese totul.

În copilărie, i se întâmplase de multe ori să adoarmă în mină în timpul celor cincisprezece ore de lucru, la fel ca şi acestui copil, care nu se trezise în timpul alarmei. Iar când se trezise, constatase că mina e pustie şi se speriase.

Într-o fracţiune de secundă, Mack înţelese ce avea de făcut.

Îndepărtă pământul care-l acoperea şi ieşi din şanţ. Locul era luminat de torţa care ardea, aşa că îl văzu pe băiat ieşind din tunel, în timp ce îşi freca ochii plângând. Era Wullie, fiul lui Jen, verişoara lui Mack.

— Unchiule Mack! strigă băiatul fericit.

Mack alergă spre băiat, abandonând pe drum pătura udă în care fusese învelit. Nu era loc pentru două persoane în şanţul îngust. Cei doi ar fi trebuit să ajungă la ieşire înainte de explozie. Mack înfăşură băiatul în pătura udă şi îi spuse:

— Este gaz aici, Wullie, trebuie să ieşim!

Îl prinse în grabă de braţ şi fugi împreună cu el.

Când ajunse aproape de torţă, se rugă să nu explodeze şi se trezi strigând:

— Nu încă, nu încă!

Dar reuşiră să treacă mai departe.

Băiatul era uşor, însă lui Mack îi venea greu să alerge aplecat, iar terenul pe care călcau era plin de obstacole: în anumite locuri era plin de noroi, în altele erau straturi groase de praf şi peste tot existau asperităţi şi zone cu roci decopertate, unde se aluneca foarte uşor dacă te grăbeai. Mack merse mai departe fără să ţină seama de nimic, uneori împiedicându-se, dar reuşind să rămână în picioare, aşteptându-se în orice moment să audă bubuitura care putea fi ultimul sunet din viaţa lui.

După ce depăşiră un colţ al tunelului, lumina torţei dispăru. Mack fugea acum în întuneric, iar după câteva secunde se izbi de un perete şi se prăbuşi, scăpându-l din mână pe Wullie. Începu să înjure şi să se târască în căutarea lui.

Băiatul începu să plângă. Mack reuşi să-l localizeze după sunet şi îl prinse din nou. Fu obligat să meargă acum mai încet, pipăind pereţii cu mâna liberă şi înjurând întunericul. Apoi, printr-un mare noroc, descoperi în faţă, la intrarea în tunel, pâlpâirea unei lumânări şi auzi vocea lui Jen.

— Wullie! Wullie!

— E aici, Jen! strigă Mack luând-o la fugă. Urcă pe scară!

Femeia îi ignoră ordinul şi începu să alerge

spre el.

Mai erau doar câţiva paşi până la capătul tunelului, unde ar fi fost în siguranţă.

— Întoarce-te! îi strigă el, însă femeia continua să se îndrepte spre el.

Se izbi de ea şi o prinse cu braţul liber.

Apoi, gazul explodă.

Timp de o fracţiune de secundă se auzi un şuierat ascuţit, după care o lovitură asurzitoare zgudui pământul. Mack simţi cum un braţ puternic îl apucă de spate şi-l aruncă în sus, despărţindu-l de Jen şi de Wullie. Fu proiectat în aer. Simţi un val de căldură dogorâtoare şi, pentru câteva clipe, fu sigur că va muri. Apoi se izbi cu fruntea de apa îngheţată şi-şi dădu seama că fusese azvârlit în canalul de scurgere de pe fundul puţului.

Trăia.

Sparse gheaţa şi îşi îndepărtă apa din ochi.

Platforma şi scările din lemn luaseră foc în câteva locuri, iar flăcările luminau întreaga scenă. Mack reuşi să o localizeze pe Jen, care dădea din mâini şi tuşea. O prinse şi o scoase din apă.

Printre accesele de tuse, îi strigă:

— Unde este Wullie?

Probabil că zăcea undeva fără suflare, se gândi Mack. Se rostogoli dintr-un capăt în celălalt al şanţului, lovindu-se de lanţul rupt al uneia dintre găleţile cu care se scotea apa. În cele din urmă dădu peste un obiect plutitor, care se dovedi a fi Wullie. Urcă băiatul pe platforma pe care se afla şi mama lui, după care se ridică şi el.

Wullie stătea în capul oaselor şi scuipa apa.

— Slavă Domnului, suspină Jen. Trăieşte.

Mack privi de-a lungul tunelului. Valuri rătăcite de gaz ardeau din loc în loc, asemenea unor spirite înverşunate.

— Haideţi, sus pe scări! spuse el. E posibil să mai izbucnească o explozie.

Îi ridică în picioare pe Jen şi pe Wullie şi îi împinse în faţa lui. Jen îl ridică pe Wullie şi îl aşeză pe umăr. Greutatea lui nu însemna nimic pentru o femeie care putea căra pe scări un vagonet de cărbune de douăzeci de ori pe zi, pe durata celor cincisprezece ore de muncă.

Mack avu o ezitare când văzu flăcările de la capătul scărilor. Dacă scara ardea în întregime, puţul ar fi fost închis în următoarele săptămâni, până când s-ar fi terminat reparaţiile. Preţ de câteva secunde, întârzie ca să stingă focul cu apa din puţ. Apoi urcă după Jen.

Când ajunse sus, era epuizat, plin de răni şi ameţit. Fu înconjurat imediat de o mulţime de oameni, care-i strângeau mâna, îl băteau pe spate şi-l felicitau. Mulţimea îi părăsise pe Jay Jamisson şi pe companionul acestuia – doar Mack o recunoscuse pe Lizzie Hallim, deghizată în haine bărbăteşti.

— Bravo, McAsh, spuse Jay. Familia mea îţi apreciază curajul.

„Ticălos îngâmfat”, se gândi Mack.

Lizzie spuse:

— Chiar nu există nicio altă modalitate de a

elimina gazele?

— Nu! răspunse Jay.

— Ba există, spuse Mack gâfâind.

— Da? întrebă Lizzie. Care e aceea?

Mack îşi trase sufletul şi zise:

— Astupaţi puţul de ventilaţie care permite gazului să iasă înainte de acumulare. Trase din nou aer în piept şi adăugă: Familia Jamisson a fost înştiinţată de nenumărate ori în legătură cu acest lucru.

Se auziră murmure de aprobare din partea minerilor strânşi în jurul său.

Lizzie se întoarse către Jay.

— Atunci, de ce nu faceţi asta? îl întrebă ea.

— Nu te pricepi la afaceri – şi nici nu ai nevoie de asta, răspunse Jay. Niciun om de afaceri nu este dispus să investească într-un sistem de lucru mai scump, atâta vreme cât unul mai ieftin dă aceleaşi rezultate. Competiţia te-ar distruge. Este o strategie economică.

— N-aveţi decât să-i spuneţi cum vreţi, ripostă Mack. Oamenii simpli îi spun lăcomie păcătoasă.

Câţiva mineri strigară:

— Da, aşa este!

— Ei bine, McAsh, protestă Jay, nu înrăutăţi din nou lucrurile depăşindu-ţi statutul. O să ai mari probleme.

— Nu o să am niciun fel de probleme, replică Mack. Astăzi împlinesc douăzeci şi unu de ani.

Nu avea de gând să spună acest lucru, însă

acum nu se mai putea opri.

— Încă nu am depăşit termenul de un an şi o zi – şi nici n-am de gând să o fac.

Mulţimea amuţi, în timp ce Mack trăia intens o senzaţie de libertate.

— Plec, domnule Jamisson, spuse el. Îmi dau demisia. La revedere.

Îi întoarse spatele lui Jay şi se îndepărtă într-o tăcere absolută.

CAPITOLUL 9

În momentul în care Jay şi Lizzie ajunseră la castel, opt sau zece servitori trebăluiau deja, ocupându-se de foc sau frecând podelele la lumina lumânării. Lizzie, înnegrită de praful de cărbune şi răpusă de oboseală, îi mulţumi lui Jay în şoaptă şi urcă scările clătinându-se. Jay comandă să i se aducă în cameră o cadă cu apă fierbinte, apoi intră în baie şi îşi frecă pielea înnegrită de cărbune cu o piatră ponce.

În ultimele patruzeci şi opt de ore, se petrecuseră evenimente însemnate în viaţa lui: tatăl său îi lăsase o moştenire derizorie, mama îl blestemase pe tatăl său, iar el încercase să-şi ucidă fratele – însă nimic din toate acestea nu-i rămăsese în minte. Zăcea întins şi se gândea la Lizzie. Chipul ei poznaş se profila printre aburii băii, zâmbindu-i cu viclenie, scoţând la iveală cutele din jurul ochilor, în timp ce-l tachina sau îl ispitea provocator. Îşi amintea senzaţia pe care i-o lăsase atingerea trupului ei în timp ce o purta în

braţe în mină. Era moale şi uşoară şi îşi sprijinea trupul firav de el în timp ce urcau scările. Se întreba dacă ea se gândeşte la el. Cu siguranţă că şi ea ceruse acum să i pregătească baia. Nu se putea duce la culcare murdară. Şi-o imagina stând goală în faţa focului din dormitor şi săpunindu-şi pielea. Şi-ar fi dorit să fie împreună cu ea, să-i smulgă buretele din mână şi să-i cureţe cu blândeţe praful de cărbune din adânciturile sânilor. Acest gând îi stârni simţurile şi ţâşni iute din baie, apoi se şterse cu un prosop aspru.

Nu îi era somn. Voia să discute cu cineva despre aventura lui de peste noapte, însă probabil că Lizzie era deja adormită. Se gândi la mama lui. În ea putea avea încredere. De multe ori îl îmboldise să facă lucruri împotriva firii sale, însă dintotdeauna fusese de partea sa.

Se bărbieri şi îşi puse haine curate, apoi se duse în camera ei. Aşa cum se aşteptase, mama lui era trează, sorbindu-şi ciocolata în faţa oglinzii, în timp ce camerista îi peria părul. Îi zâmbi. El o sărută şi se aşeză pe un scaun. Era frumoasă, chiar şi la prima oră a dimineţii, însă avea inima de piatră.

Femeia îi ceru cameristei să iasă.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? îl întrebă ea.

— Nu am dormit deloc. Am fost în mină.

— Cu Lizzie Hallim?

Era atât de deşteaptă, se gândi el cu afecţiune. Ştia întotdeauna ce avea de gând să

facă fiul ei. Pe el nu îl deranja, fiindcă ştia că ea nu-l învinovăţea niciodată.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Nu a fost greu. Ea îşi dorea foarte tare să meargă şi, în plus, este genul de fată care nu acceptă un refuz.

— Am ales o zi proastă. A avut loc o explozie.

— Dumnezeule, ţi s-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Am să-l chem pe doctorul Stevenson, oricum.

— Mamă, nu-ţi mai face griji! Ieşisem din puţ în momentul exploziei. La fel şi Lizzie. Îmi simt doar genunchii slăbiţi, fiindcă am purtat-o pe Lizzie în braţe pe scări.

Mama lui se linişti.

— Şi ce părere are Lizzie despre tot ce a văzut?

— A jurat că pe proprietatea Hallim nu se va deschide niciodată o mină.

Alicia izbucni în râs.

— Şi tatăl tău aleargă tocmai după cărbunele ei. Ei bine, abia aştept să fiu martoră la bătălia dintre ei. Când Robert îi va deveni soţ, va avea puterea să treacă peste voinţa ei… cel puţin teoretic. Vom vedea. Crezi că există vreun progres în relaţia dintre cei doi?

— Flirtul nu este punctul forte al lui Robert, ca să nu spun mai mult de atât, replică Robert cu dispreţ.

— În schimb, al tău este, nu-i aşa? replică ea

cu înţelegere.

Jay ridică din umeri.

— Robert face tot ce poate în stilul lui lipsit de tact.

— Poate că ea nu se va mărita cu el.

— Cred că va fi nevoită să o facă.

Alicia îl privi neîncrezătoare.

— Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Lady Hallim întâmpină probleme cu reînnoirea ipotecii – tata a avut grijă de asta.

— Da? Cât e de viclean!

Jay oftă.

— Este o fată extraordinară! Se va irosi alături de Robert.

Mama îi puse o mână pe genunchi.

— Jay, dragul meu băiat, încă nu-i aparţine lui Robert.

— Bănuiesc că se va putea căsători cu altcineva.

— S-ar putea căsători cu tine!

— Doamne, mamă!

Deşi o sărutase pe Lizzie, nu îndrăznise să se gândească la căsătorie.

— Eşti îndrăgostit de ea, se vede asta.

— Îndrăgostit? Asta e ce mi se întâmplă?

— Desigur – ochii îţi strălucesc ori de câte ori îi auzi numele, iar dacă este în încăpere, nu mai ai ochi pentru altcineva.

Reuşise să descrie întocmai sentimentele lui Jay. Nu avea secrete faţă de mama lui.

— Dar să mă căsătoresc cu ea?

— Dacă eşti îndrăgostit de ea, cere-o în căsătorie! Vei fi stăpânul proprietăţii High Glen.

— Asta ar fi o mare lovitură pentru Robert, rânji Jay.

Inima îi bătea la gândul că ar fi putut să o ia pe Lizzie de soţie, dar încercă să se concentreze asupra lucrurilor practice.

— Nu voi avea niciun ban.

— Nici acum nu ai bani. Vei fi capabil să administrezi moşia mai bine decât Lady Hallim – ea nu se pricepe deloc la afaceri. Este o proprietate mare – High Glen se întinde cam pe zece mile şi, în plus, mai are Craigie şi Crook Glen. Poţi folosi o parte din teren ca păşune, poţi vinde carne de vânat sau poţi construi o moară. Poţi obţine un venit decent, chiar şi fără mina de cărbune.

— Dar ipotecile?

— Eşti un client mult mai atrăgător decât ea – eşti tânăr şi puternic şi, în plus, provii dintr-o familie înstărită. Îţi va fi mult mai uşor să reînnoieşti ipotecile. Şi apoi, cu timpul…

— Ce anume?

— Ei bine, Lizzie este o fată impulsivă. Azi jură că nu va permite niciodată să se deschidă o mină pe proprietatea Hallim. Mâine, Dumnezeu ştie, poate constata că şi căprioarele au sentimente şi decide să interzică vânătoarea, pentru ca săptămâna următoare să uite de ambele sentinţe. Dacă vei fi de acord cu exploatarea minieră, îţi vei putea plăti datoriile.

Jay se strâmbă.

— Nu-mi place ideea de a mă opune dorinţelor lui Lizzie pentru aşa ceva.

Se gândea că ar fi preferat mai degrabă să fie cultivator de zahăr în Barbados decât proprietar de mină în Scoţia. Dar o voia pe Lizzie.

În mod neaşteptat, mama lui schimbă subiectul.

— Ce s-a întâmplat ieri la vânătoare?

Luat prin surprindere, Jay constată că nu este în stare să spună o minciună. Roşu la faţă şi bâlbâindu-se, spuse:

— M-am certat din nou cu tata.

— Ştiu asta, răspunse mama lui. Mi-am dat seama după chipurile voastre când v-aţi întors. Nu a fost o simplă ceartă. Ai făcut ceva care l-a îngrozit. Ce anume?

Jay nu fusese în stare niciodată să o mintă.

— Am încercat să-l împuşc pe Robert, mărturisi el îndurerat.

— Vai, dar asta e îngrozitor! spuse ea.

Jay îşi plecă trist capul. Cel mai grav era că eşuase. Dacă şi-ar fi ucis fratele, crima ar fi fost înspăimântătoare, dar ar fi avut parte de sentimentul sălbatic al victoriei. În felul acesta însă, era singurul care suferea pentru această vină.

Mama se aşează lângă scaunul său şi îi lipi capul de pieptul ei.

— Bietul mei băiat, spuse ea. Nu era nevoie să faci asta. Vom găsi o soluţie, nu te teme.

Apoi balansă scaunul înainte şi înapoi, în timp ce îi mângâia părul şoptindu-i:

— Aşa, aşa…

*

— Cum ai putut face una ca asta? strigă Lady Hallim în timp ce o freca pe Lizzie pe spate.

— Trebuia să văd cu ochii mei, răspunse Lizzie. Nu aşa de tare!

— Trebuie să te frec tare, pentru că altfel nu se duce praful de cărbune!

— Mack McAsh m-a scos din sărite atunci când mi-a spus că nu ştiu despre ce vorbesc, continuă Lizzie.

— Şi de ce ar fi trebuit să ştii? spuse mama ei. Ce treabă are o fată tânără cu mineritul, mă rog frumos?

— Mă deranjează când oamenii încearcă să-mi închidă gura spunându-mi că femeile nu se pricep la politică, la agricultură, la minerit sau la comerţ – cred că în felul acesta vor avea dreptul să spună orice prostie.

Lady Hallim oftă.

— Sper că Robert nu va fi deranjat că ai preocupări bărbăteşti.

— Va fi obligat fie să mă accepte aşa cum sunt, fie să nu mă ia deloc.

Mama ei suspină adânc.

— Draga mea, aşa nu se poate. Trebuie să-l încurajezi ceva mai mult. Desigur, o fată nu

trebuie să pară plină de *pasiune,* dar tu mergi prea departe în direcţia opusă. Promite-mi că azi te vei purta frumos cu Robert.

— Mamă, ce părere ai despre Jay? o întrebă Lizzie dintr-odată.

Mama zâmbi.

— E un bărbat fermecător, desigur. Se opri brusc şi se uită la Lizzie: De ce mă întrebi?

— M-a sărutat când eram în mină.

— Nu!

Lady Hallim se ridică în picioare şi azvârli piatra ponce în celălalt capăt al camerei.

— Nu, Elizabeth! zise ea cu asprime. N-am să permit una ca asta!

Lizzie fu luată prin surprindere de furia mamei sale.

— Nu am trăit douăzeci de ani în sărăcie aşteptând să creşti, pentru ca acum să te măriţi cu un tânăr frumos şi sărac!

— Nu e sărac…

— Ba este, doar ai asistat la scena aceea oribilă dintre el şi tatăl lui. Singura lui avere e un cal! Lizzie, nu poţi face asta!

Mama ei era copleşită de furie. Lizzie nu o mai văzuse niciodată într-o asemenea stare şi nu o putea înţelege.

— Mamă, calmează-te, te rog, insistă ea.

Se ridică şi ieşi din cadă.

— Dă-mi un prosop, te rog.

Spre surprinderea ei, mama sa îşi prinse faţa în palme şi începu să plângă. Lizzie o luă în braţe

şi o întrebă:

— Mamă dragă, ce s-a întâmplat?

— Acoperă-te, copil rău ce eşti, răspunse ea printre sughiţuri de plâns.

Lizzie îşi înfăşură trupul ud cu o pătură.

— Stai jos, mamă.

O conduse spre un scaun. După un timp, mama ei începu să vorbească.

— Tatăl tău era la fel ca Jay, exact ca el, spuse ea cu o grimasă tristă în colţul gurii. Înalt, chipeş, fermecător… şi se pricepea să sărute fetele în locuri întunecate. Dar era un om slab, foarte slab. Am cedat firii mele lipsite de voinţă şi m-am măritat cu el, deşi eram conştientă că nu iau o decizie bună şi că urmam o iluzie falsă. În trei ani mi-a irosit întreaga avere şi, un an mai târziu, beat fiind, a căzut de pe cal, şi-a spart minunatul cap şi a murit.

— Vai, mamă!

Fata era uimită de ura care răzbătea din vocea mamei sale. De obicei vorbea despre tatăl ei pe un ton neutru. Îi spusese întotdeauna lui Lizzie că tatăl ei avusese ghinion în afaceri, că murise extrem de tânăr şi că avocaţii provocaseră încurcături în finanţele familiei. Lizzie îşi amintea foarte vag de el, întrucât la moartea lui avea numai trei ani.

— Şi m-a dispreţuit fiindcă nu i-am dăruit un fiu, continuă mama ei. Un fiu care să-i semene, necinstit şi incapabil, care să rupă inima unei fete tinere. Dar am ştiut eu ce să fac pentru ca acest

lucru să nu se întâmple!

Lizzie fu din nou şocată. Era adevărat că femeile puteau preveni o sarcină? Mama ei fusese capabilă de aşa ceva, trecând peste voinţa soţului?

Mama sa îi strânse mâna.

— Promite-mi că nu te vei mărita cu el, Lizzie. Promite-mi!

Lizzie îşi smulse mâna. Ştia că e o dovadă de neloialitate, însă trebuia să spună adevărul.

— Nu pot, spuse ea. Îl iubesc.

*

După ce părăsi camera mamei sale, sentimentul de vină şi de ruşine de care fusese cuprins Jay părea să fi dispărut. I se făcu brusc foame. Se duse în sala de mese. Robert şi tatăl lui erau deja acolo, mâncând nişte felii groase de şuncă prăjită, cu compot de mere şi zahăr, în timp ce discutau cu Harry Ratchett. În calitate de administrator al minei, Ratchett venise să raporteze incidentul cu explozia. Sir George îl privi cu asprime pe Jay şi îi spuse:

— Am auzit că ai coborât în mina din Heugh noaptea trecută.

Lui Jay îi pieri apetitul.

— Am fost, răspunse el. A avut loc o explozie.

Îşi turnă o cană de bere din ulcior.

— Ştiu totul despre explozie, îi răspunse tatăl său. Cine te-a însoţit?

Jay înghiţi o gură de bere.

— Lizzie Hallim, mărturisi el.

Robert se schimbă la faţă.

— Să te ia dracu! îi strigă el. Ştii doar că tata nu a fost de acord ca ea să coboare în mină!

Jay simţi nevoia să-i dea un răspuns obraznic:

— Ei bine, tată, cum ai de gând să mă pedepseşti? Cumva ai să mă laşi fără bani? Ah, deja ai făcut asta…

Tatăl ridică spre el un deget ameninţător:

— Te previn să nu-mi nesocoteşti ordinele.

— Ar trebui să-ţi faci griji din cauza lui McAsh, nu a mea, continuă Jay, încercând să îndrepte mânia tatălui într-o altă direcţie. A spus tuturor că are de gând să plece astăzi.

Robert interveni:

— Ţărănoi netrebnic!

Nu era clar dacă se referea la McAsh sau la Jay.

Harry Ratchett tuşi.

— Sir George, ar fi mai bine să-l lăsaţi pe McAsh să plece. Este un muncitor bun, dar ne va face multe necazuri şi ne-ar fi mai bine fără el.

— Nu pot face asta, răspunse Sir George. McAsh m-a înfruntat în faţa tuturor. Dacă va scăpa nepedepsit, fiecare miner va considera că-i poate urma exemplul.

Robert adăugă:

— Nu este vorba numai despre noi. Avocatul ăsta, Gordonson, ar putea să le scrie muncitorilor din toate minele din Scoţia. Dacă minerii pot să părăsească mina când împlinesc douăzeci şi unu

de ani, întreaga industrie se va prăbuşi.

— Exact, fu de acord tatăl său. Şi apoi, cum va face naţiunea britanică rost de cărbune? Vă spun, dacă avocatul Caspar Gordonson ar fi adus în faţa mea cu acuzaţia de trădare, l-aş spânzura înainte să apucaţi să spuneţi „neconstituţional”, aşa să mă ajute Dumnezeu!

Robert spuse:

— În fond, avem o datorie patriotică să-l oprim pe McAsh.

Spre uşurarea lui Jay, oamenii uitaseră de el. Pentru a menţine interesul asupra lui McAsh, continuă:

— Şi atunci, ce putem face?

— Îl pot trimite la închisoare, spuse Sir George.

— Nu, interveni Robert. Când iese, va pretinde că este un om liber.

Se aşternu liniştea.

— Mai bine dispunem să fie biciuit, sugeră Robert.

— Ar putea fi o soluţie, răspunse Sir George. Legea îmi dă dreptul să-l biciuiesc.

Ratchett părea nemulţumit.

— Au trecut mulţi ani de când stăpânul unei mine nu a mai folosit acest drept, Sir George. Şi cine va mânui biciul?

Robert interveni nerăbdător:

— Bine, şi atunci cum îi *putem* opri pe cei care ne fac probleme?

Sir George zâmbi.

— Îi băgăm la învârtitoare, răspunse el.

Capitolul 10

Mack şi-ar fi dorit să plece imediat spre Edinburgh, dar ştia că ar fi fost un gest nebunesc. Chiar dacă nu lucrase o tură completă, se simţea epuizat şi era puţin ameţit în urma exploziei. Avea nevoie de timp, ca să chibzuiască la planurile familiei Jamisson şi la cum le-ar fi putut dejuca.

Se întoarse acasă, se dezbrăcă de hainele ude, aprinse focul şi se vârî în pat. Era mai murdar decât de obicei, fiindcă apa din canal era plină de praf de cărbune, însă aşternuturile de pe pat erau atât de negre, încât nu se observa vreo diferenţă. La fel ca cei mai mulţi dintre bărbaţi, se îmbăia doar o dată pe săptămână, sâmbătă noaptea.

Ceilalţi mineri se întorseseră la muncă după explozie. Esther rămăsese la puţ împreună cu Annie, ca să adune cărbunele strâns de Mack şi să-l aducă la suprafaţă. Nu putea lăsa să se irosească atâta muncă.

În drum spre casă, Esther se întreba de ce bărbaţii oboseau mai repede decât femeile. Cei care săpau, bărbaţi cu toţii, lucrau zece ore – de la miezul nopţii până la zece dimineaţa. Cărăuşii, majoritatea femei, lucrau de la ora două dimineaţa până la cinci după-amiaza – cincisprezece ore. Munca femeilor era mai grea, fiind nevoite să urce şi să coboare scările, cărând coşurile imense cu spatele încovoiat şi, cu toate astea, continuau să

lucreze şi după ce bărbaţii lor se duceau acasă să se culce. Câteodată săpau şi femeile, însă foarte rar. Cele mai multe nu loveau cu ciocanul suficient de puternic şi dura prea mult până să spargă peretele de cărbune.

După ce se întorceau acasă, bărbaţii se odihneau întotdeauna cel puţin o oră sau două. Apoi, unii pregăteau masa pentru soţiile şi pentru copiii lor. Alţii beau toată după-amiaza la cârciuma doamnei Wheighel. Soţiile acestora erau compătimite de toată lumea, fiindcă era greu pentru o femeie ca, după cincisprezece ore de muncă, în loc de căldură şi mâncare, să dea peste un bărbat beat. Viaţa minerilor era dură, însă mult mai greu era pentru soţiile acestora.

Când se trezi, Mack simţi că e o zi deosebită – însă nu-şi mai amintea din ce motiv. Apoi, memoria îi reveni: era ziua în care urma să plece.

Nu ar fi putut ajunge prea departe dacă arăta ca un miner care evadase din mină, aşa că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se spele. Aprinse focul, după care aduse apă de la izvor. Încălzi apa şi o turnă în copaia mică ce atârna pe uşa din spate. Camera lor neîncăpătoare se umplu de aburi. Puse apa în căditţă şi intră în ea cu o bucată de săpun şi o perie aspră, apoi începu să se cureţe.

Începu să se simtă bine – era ultima dată când avea să-şi cureţe pielea de praful de cărbune. Nu avea de gând să mai coboare vreodată în mină. Lăsase în urmă sclavia. În faţa

lui se profilau Edinburgh, Londra… întreaga lume. Avea să întâlnească oameni care nu auziseră în viaţa lor de minele din Heugh. Destinul său era acum o foaie albă de hârtie, pe care putea să scrie tot ce dorea.

Pe când era încă în baie, Annie intră în cameră.

Rămase ezitând în pragul uşii, cu o faţă tulburată şi nesigură.

Mack îi zâmbi şi îi întinse peria.

— Vrei să mă freci pe spate? o rugă el.

Ea făcu un pas în faţă şi luă peria, însă rămase nemişcată, cu aceeaşi expresie nefericită.

— Haide, îi ceru el.

Fata începu să-l frece pe spate.

— Se spune că minerii nu ar trebui să se spele pe spate, spuse ea. Rămân fără putere.

— Nu mai sunt miner.

Ea se opri.

— Nu pleca, Mack, îl rugă ea. Nu mă lăsa aici.

Se temea de o asemenea reacţie. Sărutul ei pe buze de mai devreme fusese un avertisment. Se simţea vinovat. Ţinea la verişoara lui şi îi plăcuseră jocurile şi glumele lor din vara trecută, când se rostogoleau prin iarbă în după-amiezile de duminică, însă nu voia să-şi petreacă restul vieţii alături de ea, mai ales dacă acest lucru însemna să rămână în Heugh. Dar îi putea explica asta fără să o rănească? Fata avea lacrimi în ochi şi aştepta promisiunea lui că va rămâne. Iar el era decis să

plece. Îşi dorea acum acest lucru mai mult ca niciodată.

— Trebuie să plec, îi spuse el. O să-mi fie dor de tine, Annie, dar trebuie să plec.

— Crezi că eşti mai bun decât noi, nu-i aşa? îi strigă ea cu ură. Mama ta avea idei care-i depăşeau condiţia şi la fel eşti şi tu. Eşti prea bun pentru mine, aşa-i? Te duci la Londra ca să te însori cu o femeie cumsecade, bănuiesc!

Cu siguranţă mama lui avea idei care-i depăşeau statutul social, însă el nu avea de gând să meargă la Londra ca să se însoare cu o femeie rafinată. Era mai bun decât ceilalţi? Se credea prea bun pentru Annie? În vorbele ei era un sâmbure de adevăr, care-l făcu să se simtă prost.

— Toţi suntem prea buni ca să fim sclavi, răspunse el.

Ea îngenunche alături de cadă şi îşi puse mâna pe piciorul lui, pe deasupra apei.

— Mack, nu mă iubeşti?

Spre ruşinea lui, Mack se simţi excitat. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să o dezmierde, dar îşi întări voinţa.

— Îmi eşti dragă, Annie, dar nu ţi-am spus niciodată „te iubesc”, la fel cum nici tu nu ai făcut-o până acum.

Ea îşi strecură mâna în apă, printre picioarele lui. Zâmbi când atinse penisul lui tare.

El o întrebă:

— Unde este Esther?

— S-a dus să-l vadă pe bebeluşul lui Jen. O să

întârzie.

Mack bănuia că Annie o sfătuise să stea, altfel Esther ar fi venit acasă în grabă, ca să discute despre planurile lui.

— Rămâi aici şi hai să ne căsătorim, îi spuse Annie în timp ce-l mângâia.

Senzaţia era extrem de plăcută. O învăţase ce să facă vara trecută şi aflase lucrurile care-i făceau plăcere şi ei. Amintindu-şi, deveni din ce în ce mai incitat.

— Putem face tot ce ne place tot timpul, spuse ea.

— Dacă mă însor, rămân aici până la sfârşitul vieţii, spuse Mack, simţind că îi rezistă din ce în ce mai greu.

Annie se ridică şi îşi scoase rochia. Nu avea nimic pe dedesubt – lenjeria era rezervată numai pentru zilele de duminică. Avea trupul slab şi musculos, cu sânii mici şi un smoc de păr negru şi des în zona inghinală. Avea pielea cenuşie, ca şi Mack, din cauza prafului de cărbune. Spre surprinderea lui, intră în cădiţă alături de el şi îşi urcă picioarele peste genunchii lui.

— E rândul tău să mă speli, spuse ea, dându-i săpunul.

El frecă uşor săpunul până când făcu spumă, apoi îi atinse sânii cu palmele. Avea sfârcurile mici şi tari. Ea scoase un geamăt adânc, apoi îl apucă de încheieturi şi îi plimbă palmele peste abdomenul plat, până la vintre. Degetele lui pline de săpun îi alunecau printre coapse, iar el îi simţi

încreţiturile aspre ale părului pubian şi carnea tare şi catifelată de dedesubt.

— Spune că rămâi, insistă ea. Hai s-o facem. Vreau să te simt înăuntrul meu.

Ştia că, dacă ar fi renunţat, soarta îi era pecetluită. Cu toate acestea, trăia ceva ireal.

— Nu, răspunse el, reuşind doar să şoptească.

Fata se apropie, trăgându-i faţa spre sânii ei, apoi se lăsă în jos până când buzele sexului ei atinseră capătul umflat al penisului bărbatului, ridicat deasupra apei.

— Spune da, insistă ea.

El gemu şi renunţă la luptă.

— Da, răspunse el. Te rog, mai repede.

Deodată, se auzi o lovitură puternică şi uşa se izbi de perete.

Annie începu să strige.

Patru bărbaţi pătrunseră înăuntru, umplând întreaga încăpere: erau Robert Jamisson, Harry Ratchett şi doi dintre paznicii familiei Jamisson. Robert era înarmat cu o sabie şi două pistoale, iar unul dintre paznici purta o muschetă.

Annie se dădu jos de pe Mack şi ieşi din cadă. Luat prin surprindere şi înspăimântat, Mack se ridică în picioare tremurând.

Paznicul cu muschetă se uită la Annie.

— Ce veri apropiaţi, spuse el cu o privire piezişă.

Mack îl cunoştea – îl chema McAlistair. Îl recunoscu şi pe celălalt – era un mare bătăuş, pe nume Tanner.

Robert izbucni într-un râs plin de răutate.

— Deci asta este... verişoara lui? Presupun că incestul nu există pentru mineri.

Teama şi uimirea lui Mack se transformară în ură la vederea celor care-i invadaseră căminul. Îşi domoli mânia şi încercă să-şi păstreze calmul. Era în mare pericol şi exista posibilitatea ca şi Annie să aibă de suferit. Trebuia să-şi păstreze cumpătul şi să nu cedeze în faţa urii. Se uită la Robert.

— Sunt un om liber şi nu am încălcat nicio lege, spuse el. Ce căutaţi în casa mea?

McAlistair se holba în continuare la trupul lui Annie, încă jilav.

— Ce privelişte frumoasă, spuse el cu o voce groasă.

Mack se întoarse spre el. Pe un ton calm, îi răspunse încet:

— Dacă te atingi de ea, îţi zdrobesc capul cu mâinile mele.

McAlistair se uită la umerii puternici ai lui Mack şi îşi dădu seama că şi-ar fi putut pune lesne în practică ameninţarea. Îngălbenindu-se, se dădu un pas în spate, în ciuda faptului că avea în mână o armă.

Tanner era mai puternic şi mai lipsit de minte, aşa că se apropie de Annie şi îi atinse sânii uzi.

Mack reacţionă fără să se mai gândească. În următoarea secundă, ţâşni din cadă şi îl apucă pe Tanner de încheietura mâinii. Înainte ca altcineva să poată face vreo mişcare, împinse mâna lui

Tanner în foc.

Acesta începu să ţipe şi să se zbată, dar nu putu scăpa din strânsoarea lui Mack.

— Dă-mi drumul! strigă el. Te rog, te rog!

Ţinând mâna bărbatului în cărbunii aprinşi, Mack strigă:

— Annie, fugi!

Annie îşi apucă rochia şi ieşi în fugă pe uşa din spate.

Mack simţi în ceafa lovitura muschetei.

Izbitura îl umplu de furie şi, cum Annie plecase, îşi pierdu raţiunea. Îi dădu drumul lui Tanner, apoi îl apucă de haină pe McAlistair şi îl pocni peste faţă până când îi zdrobi nasul. Acesta se umplu de sânge şi începu să urle de durere. Mack se întoarse şi îl lovi cu piciorul în vintre pe Harry Ratchett, cât putu de tare. Ratchett se ghemui de durere.

Toate luptele la care participase Mack se petrecuseră în mină, aşa că era obişnuit cu spaţiul limitat, însă patru adversari erau prea mulţi chiar şi pentru el. McAlistair îl lovi din nou cu patul muschetei şi Mack se clătină pe picioare preţ de o clipă, ameţit. Apoi, Ratchett îl prinse din spate, îi imobiliză braţele şi, înainte de a încerca să se elibereze, Robert Jamisson îi puse sabia la gât.

— Legaţi-l, spuse el.

Îl aruncară pe spinarea unui cal şi îi acoperiră trupul gol cu o pătură, după care îl duseră la Castelul Jamisson şi îl azvârliră într-o cămară, dezbrăcat şi legat la mâini şi la picioare.

Rămase întins pe podeaua de piatră, tremurând printre stârvurile însângerate de căprioare, vite sau porci. Încercă să se încălzească, mişcându-se atât cât îi stătea în putinţă, însă cu mâinile şi cu picioarele legate nu reuşea să facă prea mult. În cele din urmă izbuti să se sprijine cu spatele de blana unui cerb mort. Începu să cânte ca să-şi ridice moralul – mai întâi baladele care se fredonau în cârciuma doamnei Wheighel sâmbătă noaptea, apoi câteva imnuri şi, în final, câteva cântece de rebeliune iacobite. După ce termină cântecele, se simţi mai rău decât înainte.

Avea dureri de cap din cauza loviturii de muschetă, dar cel mai tare îl supăra faptul că Jamisson pusese mâna pe el atât de uşor. Cât de prost fusese să-şi amâne plecarea! Le dăduse suficient timp ca să acţioneze. În timp ce ei plănuiau cum să-l distrugă, el pipăia sânii verişoarei sale.

Nu-l ajuta cu nimic să se gândească la ce i se pregătea. Dacă nu murea până dimineaţă din cauza frigului din cămară, probabil că aveau să-l trimită la Edinburgh, unde să fie judecat pentru atacul împotriva paznicilor. Pedeapsa ar fi fost, ca pentru majoritatea delictelor, spânzurătoarea.

Lumina care pătrundea prin crăpăturile uşii se micşora treptat, pe măsură ce se lăsa întunericul. Veniră după el când ceasul din curte bătea ora unsprezece.

De data aceasta erau şase bărbaţi, iar el nu îndrăzni să li se opună.

Davy Taggart, fierarul care se ocupa de uneltele minerilor, îi fixă la gât o brăţară din fier asemănătoare cu cea a lui Jimmy Lee.

Era umilinţa supremă, un semn pe care trebuia să-l vadă toată lumea, prin care se dădea de înţeles că era sclavul altui om. Era mai puţin decât un om, era o fiinţă inferioară, o marfa vie.

Îi dezlegară legăturile şi îi aruncară câteva haine: o pereche de pantaloni, o cămaşă uzată din flanel şi o jiletcă ruptă. Le îmbrăcă în grabă, simţind că îi este frig în continuare. Paznicii îi legară din nou mâinile şi îl urcară pe un ponei.

Îl duseră astfel până la mină.

Tura de miercuri, de la miezul nopţii, începea în câteva minute. Rândaşul înhăma un cal nou, ca să pună în mişcare excavatorul cu lanţ. Mack îşi dădu seama că aveau de gând să-l urce pe învârtitoare.

Scoase un geamăt puternic. Era o tortură zdrobitoare, umilitoare. Şi-ar fi dat viaţa pentru un vas cu porridge fierbinte şi câteva minute în faţa unui foc. În schimb, era osândit să-şi petreacă noaptea în aer liber. Ar fi vrut să cadă în genunchi şi să ceară îndurare, însă gândul că un asemenea gest ar fi fost pe placul lui Jamisson îi întări mândria şi-l făcu să răcnească:

— Nu ai dreptul să faci asta! Nu ai niciun drept!

Paznicii începură să râdă de el.

Îl aşezară pe pista circulară, plină de noroi, pe care caii de la turnul de extracţie alergau în

trap zi şi noapte. Îşi îndreptă umerii şi îşi susţinu capul în poziţie verticală, deşi simţea că îi dau lacrimile. Îl legară de ham, cu faţa spre cal, ca să nu poată ieşi. Apoi, rândaşul mână calul să pornească la trap.

Mack începu să alerge înapoi.

Se împiedică foarte repede, în vreme ce calul se apropia de el. Rândaşul lovi din nou calul, dar Mack reuşi să se ridice în picioare la timp. Se obişnuise cu mersul înapoi. Când căpătă încredere, alunecă pe noroiul îngheţat. Calul se apropie de el. Mack se dădu într-o parte, se aplecă şi se răsuci ca să se ferească de copitele acestuia, apoi fu târât de cal o secundă sau două, după care îşi pierdu echilibrul şi ajunse sub picioarele animalului. Calul păşi peste abdomenul lui Mack şi îi lovi coapsele, după care se opri.

Oamenii îl ridicară pe Mack şi biciuiră din nou calul. Lovitura din stomac îl lăsase fără suflare şi îşi simţea piciorul stâng slăbit, dar fu nevoit să alerge din nou cu spatele, şchiopătând.

Strânse din dinţi şi încercă să-şi impună un ritm. Văzuse şi alţi oameni care fuseseră pedepsiţi în acelaşi fel – Jimmy Lee, de exemplu. Supravieţuiseră, dar rămăseseră cu semnele rănilor. Jimmy Lee avea o cicatrice deasupra ochiului stâng, unde fusese lovit de cal, iar ura care-i creştea în suflet era alimentată de amintirea umilinţei îndurate. Şi Mack avea să supravieţuiască. Cu mintea întunecată de durere, frig şi umilinţă, nu se gândea decât la cum să

rămână în picioare şi să se ferească de lovitura mortală a copitelor.

Pe măsură ce timpul trecea, se simţea din ce în ce mai ataşat de animal. Erau legaţi amândoi în aceleaşi hamuri şi siliţi să alerge în cerc. Când rândaşul pocni din bici, Mack începu să meargă mai repede, iar când se împiedică, animalul încetini parcă ritmul, pentru a-i permite să-şi recapete echilibrul.

Mack îi auzi pe minerii care soseau pentru schimbul de la miezul nopţii. În timp ce urcau dealul, stăteau de vorbă, strigau, se înghionteau sau spuneau glume, cum făceau de obicei. Când ajunseră aproape de gura puţului şi îl văzură pe Mack, se aşternu liniştea. Paznicii ridicau muschetele ameninţător ori de câte ori un miner intenţiona să se oprească. Mack auzi vocea plină de mânie a lui Jimmy Lee şi văzu apoi cu coada ochiului cum alţi trei sau patru mineri îl înconjurară, îl luară de braţe şi îl conduseră spre puţ, ca să-l ferească de alte necazuri.

Treptat, Mack pierdu noţiunea timpului. Sosiră apoi cărăuşii – femei şi copii care urcaseră dealul discutând şi care apoi amuţiră, la fel ca bărbaţii, când ajunseră în dreptul lui Mack. Auzi vocea lui Annie:

— Dumnezeule, l-au urcat pe Mack pe învârtitoare!

Oamenii lui Jamisson o îndepărtară, dar ea reuşi să strige:

— Esther te caută, am s-o aduc aici.

Esther apăru ceva mai târziu şi, înainte ca paznicii să o poată îndepărta, ea opri calul. Puse la gura lui Mack o cană cu lapte cald şi dulce. Părea elixirul vieţii, iar el îl bău cu lăcomie, aproape înecându-se. Reuşi să-l golească înainte ca Esther să fie îndepărtată de paznici.

Noaptea părea că durează un an. Paznicii lăsaseră muschetele şi se aşezaseră în jurul focului. Lucrul în mină continua. Cărăuşii urcau din fundul puţului, îşi goleau găleţile cu cărbune şi apoi o luau de la capăt de nenumărate ori. Rândaşul schimbă calul lui Mack şi acesta avu la dispoziţie câteva minute de odihnă, însă calul cel nou se mişca mai repede.

La un moment dat îşi dădu seama că se făcuse ziuă. Mai era numai vreo oră până când minerii aveau să înceteze munca, însă o oră i se părea acum o eternitate.

Un ponei urcă dealul. Cu coada ochiului, Mack văzu cum călăreţul care coborâse se uită consternat la el. O recunoscu pe Lizzie Hallim, îmbrăcată în aceeaşi haină neagră din blană pe care o purtase la biserică. Era acolo ca să râdă de el? se întrebă el. Se simţea umilit şi ar fi vrut să o vadă plecată. Dar când îi privi din nou chipul de spiriduş, îşi dădu seama că nu exista nicio urmă de dispreţ în expresia ei. Mai degrabă compasiune, mânie şi un sentiment pe care nu-l înţelegea.

Un alt cal urcase dealul şi de pe el coborî Robert. I se adresă lui Lizzie pe un ton iritat.

Replica fetei se auzi clar:

— Ce se întâmplă aici e un lucru cât se poate de barbar!

Cu toată supărarea lui, Mack îi era recunoscător. Indignarea ei îl consola. Găsea o mică mângâiere în faptul că exista cel puţin o persoană care considera că acela nu era un tratament demn de o fiinţă umană.

Robert îi răspunse pe un ton indignat, însă Mack nu reuşi să-i înţeleagă cuvintele. În timp ce se certau, bărbaţii începură să iasă din puţ. Nu se îndreptară spre casă, ci se adunară în jurul manejului, privind fără să scoată o vorbă. Începură să se adune apoi şi femeile care, după ce-şi goliseră găleţile, nu mai coborâseră în mină, ci se alăturaseră mulţimii tăcute.

Robert îi ordonă rândaşului să ţină calul pe loc.

Mack se opri din alergat. Şi-ar fi dorit să rămână drept, însă nu se mai putea sprijini în picioare şi căzu în genunchi. Rândaşul veni să-l dezlege, însă Robert îi făcu semn să se oprească.

Robert vorbi cu voce tare, pentru ca toată lumea să îl audă:

— McAsh, ieri ai spus tuturor că o singură zi te desparte de sclavie. Azi ai muncit ziua aceea. Chiar şi după regulile tale nebuneşti, acum eşti proprietatea tatălui meu.

Apoi se întoarse spre mulţime.

Înainte de a mai rosti vreun cuvânt, Jimmy Lee începu să cânte.

Jimmy Lee avea o voce caldă, de tenor, şi notele unui imn cunoscut umplură întreaga vale:

Priviţi cum un bărbat încovoiat de-amar,
Cu sufletul cuprins de chinuri, la răscruce,
Pe dealul cel de piatră în zadar
Urcând, îşi poartă a sa cruce.

Robert, roşu la faţă, începu să strige:

— Linişte!

Jimmy nu-l băgă în seamă şi începu a doua strofa. Ceilalţi i se alăturară şi din o sută de voci răsună aceeaşi melodie:

Acum durerea îi străpunge chipul
Şi stă în văzul tuturor
Un soare mâine iar va răsări
În inima oamenilor.

Robert se îndepărtă neputincios. Călcă prin noroi în drum spre calul său, lăsând-o pe Lizzie singură, în semn de sfidare, încălecă şi porni furios în josul dealului, în timp ce vocile minerilor zguduiau văzduhul ca un tunet:

Uitaţi de tot ce-aţi suferit
Priviţi doar spre victorie
Oraşul ceresc ce-am construit
Ne face pe toţi liberi.

Capitolul 11

Jay se trezi hotărât să o ceară pe Lizzie în

căsătorie.

Chiar dacă ideea îi fusese sugerată de mama lui cu numai o zi înainte, îi pătrunsese în minte cât de poate de repede. I se părea un lucru natural, care nu putea fi evitat.

Singura chestiune de care se temea acum era hotărârea fetei.

Tânăra îl plăcea, se gândea el, la fel ca majoritatea fetelor, însă avea nevoie de bani, iar el era sărac. Mama sa era de părere că asemenea probleme se puteau rezolva, însă Lizzie ar fi putut prefera perspectiva siguranţei pe care i-o oferea Robert. Ideea că s-ar fi putut căsători cu fratele său i se părea dezgustătoare.

Spre dezamăgirea lui, constată că fata ieşise mai devreme. Tânărul era tensionat, prea tensionat ca să mai poată aştepta în casă până la revenirea ei. Se duse la grajd şi se uită la armăsarul alb pe care tatăl său i-l făcuse cadou de ziua lui. Calul se numea Vifor. Jay jurase că nu-l va călări niciodată, însă tentaţia era prea mare. Îl încălecă şi porni în galop spre High Glen, păşind iute prin iarba din apropierea izvorului. Merita să-şi încalce jurământul. Simţea că pluteşte prin aer pe spatele unui vultur, împins de forţa vântului.

Adevărata măiestrie a lui Vifor era mersul în galop. Atunci când mergea la pas sau în trap, era şovăielnic, nesigur, neascultător şi greu de stăpânit. Îi puteai însă ierta cu uşurinţă unui cal slaba performanţă a trapului dacă putea să fugă precum un glonţ.

Pe drumul spre casă, Jay se gândi numai la Lizzie. Excelase întotdeauna şi avea extraordinare calităţi femeieşti: era drăguţă, rebelă şi seducătoare. Acum devenise unică. Se pricepea la trasul cu arma mai bine decât oricine, îl învinsese într-o cursă de călărie, nu-i fusese teamă să coboare în mină, reuşise să păcălească pe toată lumea deghizându-se în bărbat la cină – nu mai cunoscuse o asemenea femeie.

Cu toate acestea, avea o fire dificilă: era îndărătnică, încăpăţânată şi egoistă. Spre deosebire de alte femei, era oricând dispusă să contrazică un bărbat. Însă Jay şi ceilalţi cunoscuţi obişnuiau să o ierte, fiindcă era încântătoare atunci când îşi înclina feţişoara obraznică într-o parte şi în cealaltă, în timp ce zâmbea ori se încrunta, contrazicând pe oricine.

Jay ajunse la grajd în acelaşi timp cu fratele său. Robert era într-o dispoziţie proastă. De câte ori era supărat, la fel ca şi tatăl său, se îmbujora şi căpăta un aer preţios. Jay îl întrebă:

— Ce naiba ai păţit?

Robert aruncă hăţurile unui îngrijitor şi, cu paşi apăsaţi, fără să răspundă, se îndreptă spre casă.

În timp ce Jay îl instala pe Vifor în grajd, apăru Lizzie. Era supărată, dar roşeaţa din obraji, datorată mâniei, şi sclipirea din ochi o făceau să pară şi mai frumoasă. Jay o privea vrăjit. „O vreau pe fata asta, îşi spuse. Vreau să fie a mea”. Era gata să îi ceară mâna pe loc. Înainte ca el să poată

rosti o vorbă, ea descălecă şi îi spuse:

— Ştiu că oamenii care greşesc trebuie pedepsiţi, însă nu cred că e cazul să fie torturaţi, nu-i aşa?

Jay nu găsea nimic greşit în a tortura un delincvent, însă nu avea de gând să-i împărtăşească lui Lizzie această convingere, mai cu seamă văzând-o într-o asemenea stare.

— Sigur că nu, răspunse el. Ai fost la puţ?

— A fost îngrozitor. I-am spus lui Robert să-i dea drumul bietului om, dar a refuzat.

Aşadar, se certase cu Robert. Jay încercă să îşi ascundă bucuria.

— N-ai mai văzut până acum un om urcat pe învârtitoare? Nu e un lucru foarte rar.

— Nu am văzut. Nu ştiu cum am putut trăi până acum în această jalnică ignoranţă cu privire la viaţa minerilor. Bănuiesc că oamenii m-au protejat de cumplitul adevăr numai pentru că sunt fată.

— Robert părea foarte supărat, spuse el, încercând s-o iscodească.

— Minerii au început să cânte un imn şi nu s-au oprit nici când le-a poruncit Robert.

Jay era încântat. Se pare că Lizzie avusese ocazia să vadă partea cea mai urâtă a caracterului lui Robert. „Şansele mele cresc cu fiecare clipă”, se gândi el exaltat.

Un îngrijitor luă calul fetei şi apoi cei doi traversară împreună curtea până la castel. Robert stătea de vorbă în hol cu Sir George.

— A fost o dovadă de obrăznicie nemăsurată, îi spunea Robert. Indiferent de consecinţe, trebuie să ne asigurăm că McAsh nu va scăpa aşa uşor.

Lizzie dădea semne că-şi pierde din nou firea şi Jay consideră prilejul potrivit pentru a-şi spori şansele.

— Cred că ar fi mai bine să-i dăm drumul lui McAsh, i se adresă el tatălui său.

Robert interveni:

— Nu fi ridicol!

Jay îi aminti argumentul lui Harry Ratchett:

— Omul ăsta e o pacoste – ne-ar fi mai bine fără el.

— Ne-a sfidat în faţă, protestă Robert. Nu-l putem lăsa să scape.

— Nu a scăpat în niciun fel! izbucni Lizzie. A suferit cea mai sălbatică dintre pedepsele posibile!

Sir George interveni:

— Nu este sălbatică, Lizzie, trebuie să înţelegi că ei nu simt durerea la fel ca noi.

Înainte ca tânăra să poată protesta, se întoarse către Robert:

— E la fel de adevărat că nu a scăpat nepedepsit. Acum minerii ştiu că nu pot pleca după ce împlinesc douăzeci şi unu de ani. Ne-am impus punctul de vedere. Mă întreb dacă nu ar fi indicat să-l lăsăm să dispară în mod discret.

Robert era nemulţumit.

— Şi Jimmy Lee era o pacoste şi, cu toate astea, l-am adus înapoi.

— Este o altă situaţie, spuse tatăl său. Lee are o inimă mare, dar e lipsit de creier, n-ar putea deveni un lider şi nu avem de ce să ne temem de el. McAsh e clădit dintr-un material mai bun.

— Mie nu mi-e frică de McAsh, sări Robert.

— Ar putea deveni periculos, continuă tatăl. Ştie să scrie şi să citească. Este pompierul minei, ceea ce înseamnă că toţi ceilalţi au grijă de el. Şi, judecând după scena pe care mi-ai descris-o, mai are puţin şi devine un erou. Dacă-l reţinem aici, o să ne facă probleme atât cât va trăi.

Robert dădu din cap în semn de neîncredere.

— Eu cred că vom face o impresie proastă, spuse el.

— Atunci, haide să o facem mai bună, interveni tatăl său. Lasă paznicii să stea pe pod. Probabil că McAsh va trece peste munţi, iar noi nu îl vom urmări. Nu mă deranjează să se creadă că a scăpat, atâta vreme cât toată lumea ştie că nu avea dreptul să plece.

— Foarte bine, replică Robert.

Lizzie îi aruncă lui Jay o privire triumfătoare şi îi şopti prin spatele lui Robert:

— Bravo!

— Trebuie să mă spăl pe mâini înainte de cină, spuse Robert.

Apoi se retrase spre camera sa din spatele casei, cu aceeaşi privire îmbufnată.

Tatăl se îndreptă spre biroul său. Lizzie îl îmbrăţişă pe Jay:

— Ai reuşit! exclamă ea. L-ai eliberat!

Apoi îl sărută zgomotos.

Gestul fusese extrem de îndrăzneţ, iar tânărul părea de-a dreptul şocat, însă îşi reveni repede. Îi cuprinse mijlocul cu braţele şi o trase mai aproape de el. Se aplecă şi se sărutară din nou. De data aceasta, sărutul fu diferit – lent, plin de senzualitate şi de curiozitate. Jay închise ochii pentru a simţi din plin senzaţia. Uită pentru o clipă că se aflau în cea mai circulată încăpere a castelului, pe unde treceau în mod regulat rudele, invitaţii, vecinii sau servitorii. Din fericire, nimeni nu intră, aşa că sărutul lor nu fu întrerupt. Când se despărţiră ca să-şi tragă sufletul, erau tot singuri.

Cuprins de emoţie, Jay realiză că era momentul potrivit în care ar fi putut să o ceară în căsătorie.

— Lizzie…

Îşi dădu seama apoi că nu ştia cum ar trebui să abordeze subiectul.

— Da?

— Vreau să-ţi spun că… nu te poţi căsători cu Robert acum.

— Pot să fac ce vreau, răspunse ea prompt.

Părea că nu alesese abordarea cea mai potrivită – Lizzie nu accepta să i se spună ce să facă şi ce nu.

— N-am vrut să spun că…

— S-ar putea ca Robert să ştie să sărute chiar mai bine decât tine, replică ea cu un surâs maliţios.

Jay izbucni în râs. Lizzie îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Sigur că nu mă pot căsători cu el, nu acum.

— Pentru că…?

Ea îl privi în ochi.

— Pentru că am să mă mărit cu tine, nu-i aşa?

Lui Jay pur şi simplu nu-i venea să creadă ce aude.

— Ei bine… da!

— Nu asta voiai să-mi spui?

— De fapt, chiar asta.

— Atunci e bine. Poţi să mă săruţi din nou.

Cuprins de ameţeală, îşi apropie capul de faţa ei. În momentul în care buzele lor se întâlniră, fata deschise gura, iar el constată cu uimire şi cu încântare că vârful limbii ei îi pătrunde încet în gură. Se întreba câţi băieţi avusese ocazia să mai sărute, însă nu era momentul potrivit să afle acest lucru. El îi răspunse în acelaşi fel. Simţi o stânjeneală în pantaloni şi se temu că ea ar fi putut observa. Ea se apropie mai tare, iar el fu convins că simţise. Fata îngheţă o clipă, neştiind ce să facă, apoi îl uimi din nou când se lipi de el, dornică să simtă mai mult. Jay cunoscuse în tavernele şi în cafenelele din Londra fete versate care ştiau să sărute ori să stârnească un bărbat foarte repede. Cu Lizzie, lucrurile stăteau altfel, fiindcă îi lăsa senzaţia că o făcea pentru prima dată.

Nu auzi uşa deschizându-se. Apoi, dintr-odată, îl auzi pe Robert urlându-i în ureche:

— Ce naiba înseamnă asta?

Îndrăgostiţii se despărţiră.

— Potoleşte-te, Robert, îi spuse Jay.

Robert era extrem de furios.

— Ce naiba crezi că faci? şuieră el.

— Nimic, dragul meu frate, spuse Jay. După cum vezi, ne-am logodit.

— Porcule! urlă Robert, repezindu-se spre el cu pumnul ridicat.

Jay reuşi să evite pumnul sălbatic al lui Robert, însă acesta se îndrepta spre el pregătit de luptă. Jay nu se mai luptase cu fratele său din copilărie, dar îşi amintea că Robert era puternic, chiar dacă se mişca încet. După ce evită o ploaie de lovituri, se repezi spre Robert şi îl prinse. Spre uimirea lui, Lizzie îi sări în cârcă lui Robert şi începu să-i care pumni în cap şi să strige:

— Lasă-l în pace! Lasă-l în pace!

Jay izbucni în râs şi nu mai putu să continue lupta, aşa că îi dădu drumul fratelui său. Acesta îi pocni un pumn peste ochi. Jay îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ. Cu ochiul nevătămat văzu cum Robert se străduieşte să o arunce din spate pe Lizzie. În ciuda durerii, Jay izbucni din nou în râs.

Apoi, mama lui Lizzie intră în cameră, urmată de Alicia şi de Sir George. După şocul primului moment, Lady Hallim spuse:

— Elizabeth Hallim, dă-te jos imediat de pe bărbatul acela!

Jay se ridică îi picioare, iar Lizzie se desprinse de Robert.

Cei trei părinţi erau mult prea uimiţi ca să mai poată scoate vreo vorbă. Acoperindu-şi cu o mână ochiul rănit, Jay făcu o plecăciune spre mama lui Lizzie şi spuse:

— Lady Hallim, am onoarea de a cere mâna fiicei dumneavoastră.

*

— Nebun lipsit de minte ce eşti, nu veţi avea din ce să trăiţi, strigă Sir George câteva minute mai târziu.

Familiile se despărţiseră pentru a discuta în particular ştirea şocantă. Lady Hallim şi Lizzie se retrăseseră sus. Sir George, Jay şi Alicia se aflau în camera de lucru a tatălui. Robert plecase singur în altă parte.

Jay fu afectat de această replică ofensatoare. Amintindu-şi sugestia mamei sale, spuse:

— Sunt sigur că pot administra High Glen mai bine decât Lady Hallim. Sunt peste o mie de acri de pământ, care ne vor aduce un venit suficient cât să putem trăi.

— Fraierule, nu vei fi proprietarul moşiei High Glen – este ipotecată.

Umilit de respingerea plină de dispreţ a tatălui său, Jay simţi cum obrajii îi iau foc. Mama lui interveni:

— Jay poate obţine amânarea ipotecii.

Tatăl fu luat prin surprindere.

— Te-ai aliat cu băiatul în afacerea asta, să

înţeleg?

— Ai refuzat să-i dai şi lui ceva. Vrei să se lupte pentru toate, la fel cum ai făcut tu. Ei bine, chiar asta face, iar primul lucru va fi căsătoria cu Lizzie Hallim. Nu ai de ce să te plângi.

— El a cucerit-o sau te-ai ocupat tu de asta? întrebă cu viclenie Sir George.

— Nu eu am dus-o în mină, răspunse Alicia.

— Şi nici nu ai sărutat-o în holul castelului!

Sir George avea un ton resemnat.

— Bine. A împlinit douăzeci şi unu de ani, aşa că nu cred că-i putem opri, spuse el; o sclipire şireată îi lumină chipul când adăugă: În orice caz, cărbunele din High Glen va rămâne în familie.

— Ah, nu, spuse Alicia.

Jay şi Sir George o priviră uimiţi.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă Sir George.

— Nu vei săpa puţuri pe pământul lui Jay – de ce ai face asta?

— Nu fi fraieră, Alicia, cărbunele din pământul de la High Glen valorează o avere. Ar fi păcat să-l lăsăm să se irosească.

— Jay poate concesiona dreptul de exploatare altcuiva. Sunt câteva corporaţii dornice să deschidă şantiere noi – te-am auzit spunând asta.

— Nu vei face afaceri cu rivalii mei! exclamă Sir George.

Mama sa era extrem de hotărâtă, ceea ce-l umplu de admiraţie pe Jay. Părea să fi uitat însă că Lizzie nu era de acord cu exploatarea cărbunelui. El spuse:

— Mamă, aminteşte-ţi că Lizzie…

Mama îi aruncă o privire scurtă care-l reduse la tăcere şi i se adresă tatălui:

— Jay ar putea prefera să facă afaceri cu rivalii tăi. După ce l-ai insultat în asemenea măsură când a împlinit douăzeci şi unu de ani, de ce ţi-ar mai datora ceva?

— Sunt tatăl lui, la naiba!

— Atunci, poartă-te ca un tată. Felicită-l cu ocazia logodnei. Primeşte-o pe logodnica lui ca pe o fiică. Organizează o ceremonie nupţială somptuoasă.

Sir George o privi o clipă cu nedumerire.

— Asta vrei?

— Nu e tot.

— Bănuiam. Ce altceva mai vrei?

— Cadoul lui de nuntă.

— Care ar trebui să fie cadoul în opinia ta, Alicia?

— Barbados.

Jay aproape că sări de pe scaun. Nu se aşteptase la aşa ceva. Cât de pricepută era mama lui!

— Nici nu se pune problema! strigă mânios tatăl lui.

Mama se ridică în picioare.

— Gândeşte-te, insistă ea pe un ton absolut neutru. Zahărul reprezintă o problemă, întotdeauna ai spus asta. Deşi profitul e mare, există o mulţime de dificultăţi: plouă rar, sclavii se îmbolnăvesc şi mor, francezii vând mai ieftin decât

tine, vapoarele se scufundă în mare. Cu cărbunele este mai simplu. Îl scoţi din pământ şi îl vinzi. E ca şi cum ai găsi nişte bani în spatele curţii, aşa mi-ai spus cândva.

Jay era încântat. În cele din urmă, era pe cale să obţină ce voia. Dar cum rămânea cu Lizzie?

Tatăl lui spuse:

— I-am promis Barbados lui Robert.

— De data asta îl vei dezamăgi. Ai făcut asta şi cu Jay, martor e bunul Dumnezeu.

— Plantaţia de zahăr este moştenirea lui Robert.

Mama se îndreptă spre uşă, iar Jay o urmă.

— Am mai purtat discuţia asta, George, îţi cunosc toate răspunsurile. Acum situaţia s-a schimbat. Dacă vrei cărbunele lui Jay, trebuie să-i dai ceva în schimb. Ceea ce vrea el este plantaţia. Dacă nu i-o dai, nu vei avea cărbunele. Este o alegere simplă şi vei avea timp suficient să te gândeşti la asta.

Apoi ieşi din cameră. Jay o urmă. În hol îi şopti:

— Ai fost minunată! Dar Lizzie nu va fi de acord cu mineritul în High Glen.

— Ştiu, ştiu, răspunse mama nerăbdătoare. Asta spune acum. Dar se poate răzgândi.

— Şi dacă nu o va face? întrebă Jay speriat.

— Vom trece puntea atunci când ajungem la ea, răspunse mama.

Capitolul 12

Lizzie cobora scările îmbrăcată cu o pelerină din blană atât de mare, încât o înfășurase de două ori şi tot mătura podeaua cu ea. Simţea nevoia să iasă la aer.

Toţi locuitorii casei erau tensionaţi: Robert şi Jay se urau, Lizzie se certase cu mama ei, Sir George era furios pe Jay şi se simţea ostilitatea dintre cel dintâi şi Alicia. Atmosfera de la cină fusese extrem de încordată.

În timp ce traversa holul, Robert îi ieşi în faţă. Ea se opri să-l privească.

— Stricato, îi aruncă el.

Era o insultă grosolană la adresa unei tinere domnişoare, însă Lizzie nu se simţea afectată foarte uşor de cuvinte, iar el avea toate motivele să fie nervos.

— Acum îmi eşti ca un frate, încercă ea să i se adreseze pe un ton conciliant.

El o apucă de braţ şi o strânse cu putere.

— Cum ai putut să-l preferi pe bastardul ăla mic şi mieros în locul meu?

— M-am îndrăgostit de el, răspunse ea. Dă-mi drumul.

El o strânse mai tare, în timp ce chipul i se întuneca de furie.

— Am să-ţi spun ceva, continuă el. Chiar dacă nu te pot avea pe tine, voi dobândi High Glen.

— Ba nu, răspunse ea. După ce mă mărit, High Glen îi va aparţine soţului meu.

— Aşteaptă şi ai să vezi.

Strânsoarea braţului devenise dureroasă.

— Dă-mi drumul sau am să ţip, spuse ea pe un ton ameninţător.

El îi dădu drumul.

— Ai să-ţi regreţi fapta până la sfârşitul zilelor tale, îi spuse el, după care se îndepărtă.

Lizzie ieşi pe uşa castelului şi îşi strânse mai tare pelerina în jurul trupului. Cerul se limpezise şi se vedea luna. Lumina îi permitea să zărească direcţia spre drumul mare şi apoi spre pajiştea care cobora spre râu.

Nu simţea nicio remuşcare pentru că-l părăsise pe Robert. Nu o iubise niciodată. Dacă ar fi iubit-o, acum ar fi fost trist – dar el nu era. În loc să sufere pentru pierderea ei, era furios pe fratele său, care îl învinsese.

În acelaşi timp însă, întâlnirea cu Robert o zguduise. Avea hotărârea neîndurătoare a tatălui său. Era evident că nu-i putea lua High Glen. Dar ce putea face?

Încercă să şi-l scoată din minte. Obţinuse ceea ce-şi dorea: pe Jay în locul lui Robert. Acum nu mai visa decât să-şi plănuiască nunta şi să decoreze casa. Abia aştepta să locuiască împreună cu el, să doarmă în acelaşi pat şi să privească dimineaţa, când avea să se trezească, capul lui pe perna alăturată.

Era deopotrivă emoţionată şi înspăimântată. Îl cunoştea pe Jay de-o viaţă, însă de când devenise bărbat petrecuse alături de el numai câteva zile. Păşea într-o zonă necunoscută. Totuşi, se gândea ea, căsătoria este întotdeauna un pas

către o zonă întunecată. Nu poţi cunoaşte cu adevărat un om decât atunci când locuieşti împreună cu el.

Mama ei era supărată. Visul ei era ca Lizzie să se mărite cu un bărbat bogat, pentru ca în felul acesta să pună capăt anilor de sărăcie. Dar se văzuse nevoită să accepte că Lizzie avea propriile ei idealuri.

Lizzie nu-şi făcea griji în privinţa banilor. Probabil că Sir George avea să-i dea ceva lui Jay în cele din urmă, iar în cazul în care nu avea s-o facă, puteau locui în reşedinţa din High Glen. Câţiva proprietari de terenuri scoţieni defrişau pădurile şi concesionau pământul crescătorilor de oi. Jay şi Lizzie puteau încerca o asemenea afacere la început, ca să facă rost de bani.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, aveau să se simtă bine. Cel mai tare admira la Jay simţul aventurii. Ar fi fost dispus să alerge împreună cu ea în galop prin păduri, să o ducă în mină ori să locuiască în colonii.

Se întreba dacă un asemenea lucru avea să se petreacă cu adevărat. Jay nutrea speranţa că va obţine proprietăţile din Barbados. Ideea de a călători în străinătate o emoţiona pe Lizzie aproape la fel de tare ca şi gândul căsătoriei. Se spunea că viaţa era acolo lipsită de griji şi plină de libertate, în absenţa formalităţilor rigide ale societăţii britanice care o scoteau din minţi. Îşi imagina cum avea să îşi arunce jupoanele şi fustele cu crinolină, cum avea să îşi taie părul

scurt şi să îşi petreacă întreaga zi călărind cu o muschetă pe umăr.

Oare Jay avea defecte? Mama ei spunea că este înfumurat şi egoist, dar Lizzie nu cunoscuse niciun bărbat lipsit de aceste caracteristici. La început îl considerase slab, fiindcă nu îi înfruntase pe tatăl şi pe fratele lui. Însă acum credea că îl judecase greşit, întrucât atunci când o ceruse în căsătorie îi sfidase pe amândoi.

Ajunse pe malul râului. Nu era un pârâu de munte care să şerpuiască în josul văii, ci un torent rapid, lat de aproape treizeci de metri şi foarte adânc. Razele lunii se reflectau pe suprafaţa tulbure a apei în unde argintii, asemenea unor cioburi de mozaic.

Aerul era atât de rece, încât respiraţia devenea aproape dureroasă, dar blana îi păstra trupul cald. Lizzie se sprijini de trunchiul lat al unui pin bătrân şi admiră apa zbuciumată. Observă apoi că pe celălalt mal al râului se mişca ceva.

Nu era în dreptul ei, ci undeva în susul apei. La început crezu că este o căprioară – noaptea obişnuiau să iasă din vizuină. Nu părea a fi un om, fiindcă avea un cap prea mare. Apoi îşi dădu seama că era un om, care purta pe cap o legătură. O clipă mai târziu înţelese: acesta păşise pe malul râului, gheaţa se spărsese şi alunecase în apă.

În legătură erau probabil hainele lui. Însă cine s-ar fi încumetat să traverseze râul la o asemenea oră şi în miezul iernii? Bănuia că este

McAsh, care încerca să se ascundă de paznicii de pe pod. Lizzie începu să tremure gândindu-se cât de rece trebuia să fie apa râului. Era greu să-şi imagineze cum ar fi putut cineva să înoate şi să rămână în viaţă.

Ştia că ar fi trebuit să plece. Dacă rămânea acolo, privind un bărbat dezbrăcat care încerca să traverseze râul, putea să aibă numai probleme. Cu toate acestea, curiozitatea fu mai puternică decât raţiunea, aşa că rămase pe loc, neclintită, urmărind capul care se deplasa în diagonală faţă de cursul torentului, într-un ritm constant. Curentul puternic îl împinsese într-o cursă oblică, dar el nu încetinea ritmul. Părea un om puternic. Avea să ajungă pe ţărm cu douăzeci sau treizeci de metri mai sus faţă de locul în care se afla Lizzie.

Când ajunse însă la jumătatea drumului, ceva neaşteptat se întâmplă. Lizzie văzu un obiect de culoare închisă care se apropia de el şi îşi dădu seama că era un trunchi de copac. Bărbatul nu-l observă până când nu ajunse sub el. O creangă groasă îi căzu în cap şi mâinile îi rămaseră încleştate între ramuri. Lizzie suspină când omul fu prins sub copac. Femeia se uită cu atenţie la crengi, încercând să-l identifice pe bărbat. Nu ştia cu siguranţă dacă era McAsh sau nu. Copacul ajunse mai aproape de ea, dar omul nu reapăru. „Te rog, nu te îneca”, spuse ea în şoaptă. Copacul o depăşi, dar nu mai era nici urmă de om. Se gândi să alerge după ajutor, dar se afla la un sfert

de milă sau mai bine de castel. Când avea să se întoarcă, omul ar fi putut ajunge departe, viu sau mort. Dar poate că ar fi fost mai bine să încerce, se gândi ea. Cât timp rămase nemişcată, neştiind ce decizie să ia, bărbatul ieşi la suprafaţă, la aproape un metru distanţă de trunchiul plutitor.

În chip cu totul miraculos, avea încă legătura pe cap. Nu mai înota cu aceeaşi putere – doar lovea apa cu mâinile şi cu picioarele, trăgând aer în piept cu inspiraţii neregulate, scuipând şi tuşind. Lizzie coborî pe malul râului. Apa îngheţată îi pătrunse prin pantofii de mătase şi simţi cum îi îngheaţă picioarele.

— Aici! strigă ea. Am să te trag afară.

El nu dădea semne că ar auzi, ci continua să se zvârcolească ca şi cum, aflat la doar un pas de înec, nu se gândea decât la cum să respire. Apoi, omul făcu un efort să se liniştească şi Lizzie îl strigă din nou, încercând să-i apuce legătura.

— Aici! Lasă-mă să te ajut!

Omul începu să tuşească şi să gâfâie mai tare şi capul îi dispăru din nou sub apă, dar reapăru imediat, după care porni să înoate spre ea, răsucindu-se şi lovind cu disperare apa, dar îndreptându-se totuşi în direcţia corectă.

Ea îngenunche în noroiul îngheţat, fără să-i pese de rochia de mătase ori de haina de blană. Era extrem de emoţionată. Când bărbatul se apropie, ea îi întinse mâna. Mâinile lui se mişcau în aer fără vreo direcţie. Ea îl apucă de o încheietură şi îl trase. Reuşi să-l mute din loc după

ce îl apucă de braţ cu ambele mâini. Omul ajunse la ţărm şi se prăbuşi, jumătate pe mal şi jumătate în apă. Lizzie îşi schimbă poziţia – intrând cu pantofii săi eleganţi în noroi – şi, prinzându-l de subsuoară, trase din nou. El se împinse cu putere în braţe şi în picioare, reuşind în cele din urmă să urce pe mal.

Lizzie îl privea stând acolo dezbrăcat şi ud, pe jumătate mort, gândindu-se că arăta precum un monstru marin prins în plasele unui pescar uriaş. După cum bănuise, omul pe care-l salvase era Malachi McAsh.

Clătină din cap cu mirare. Ce fel de om era? în ultimele două zile fusese rănit de o explozie de gaze, supus apoi unor torturi îngrozitoare şi, cu toate acestea, îşi păstrase vigoarea şi dorinţa de a traversa înot un râu îngheţat pentru a se salva. Pur şi simplu, nu voia să renunţe.

Bărbatul se întinse pe spate, respirând sacadat şi tremurând continuu. Brăţara de fier îi dispăruse de la gât. Femeia se întreba cum reuşise să o scoată. Pielea lui udă strălucea în lumina lunii. Era prima dată când vedea un bărbat dezbrăcat şi, deşi era îngrijorată pentru viaţa lui, nu se putea abţine să nu privească fascinată penisul lui, o trompă zbârcită ascunsă sub o claie de păr negru şi creţ, aflată la intersecţia muşchilor femurali.

Dacă ar mai fi zăbovit întins acolo, era posibil să moară de frig. Femeia îngenunche alături de el şi îi desfăcu legătura de pe cap. Apoi îi puse mâna

pe umăr – era rece ca gheaţa.

— Ridică-te! îi ordonă ea.

Bărbatul nu se mişcă. Ea începu să-l zgâlţâie şi îi simţi muşchii puternici de sub piele.

— Ridică-te sau o să mori! îi strigă ea.

Îl prinse cu ambele mâini, însă, fără voinţa lui, nu-l putea clinti nici măcar un centimetru. Era greu ca o stâncă.

— Mack, te rog, nu muri, îl imploră ea suspinând.

În cele din urmă, bărbatul se mişcă. Se ridică încet în patru labe, apoi o prinse de mână. Cu ajutorul ei, reuşi să se ridice în picioare.

— Slavă Domnului, murmură ea.

Tânărul se sprijini de ea cu toată greutatea şi femeia găsi cu greu forţa de a-l susţine.

Trebuia să-l încălzească într-un fel. Îşi desfăcu mantia şi îşi lipi trupul de al lui. Sânii ei simţiră răceala teribilă a cărnii bărbatului prin rochia subţire de mătase. El se agăţă de ea, cu trupul viguros şi greu care-i absorbea căldura. Era a doua oară când se îmbrăţişau şi ea avu încă o dată aceeaşi senzaţie puternică de intimitate, ca şi cum ar fi fost amanţi.

Bărbatul nu se putea încălzi atâta vreme cât era ud. Trebuia să-l usuce cumva. Avea nevoie de o cârpă sau de un alt obiect pe care să-l folosească drept prosop. Purta câteva jupoane din pânză, deci se putea dispensa de unul.

— Acum poţi sta singur în picioare? îl întrebă ea.

Între două reprize de tuse, el reuşi să încline aprobator din cap. Tânăra îi dădu drumul şi îşi ridică fusta. Simţi cum, în ciuda stării proaste în care se afla, bărbatul o urmăreşte cu privirea în timp ce-şi scotea încet un jupon. Apoi începu să-l frece pe tot corpul cu acesta.

Femeia îl şterse pe faţă şi îi frecă părul, apoi încercă să-i usuce spatele lat şi şezutul viguros şi compact. Îngenunche ca să-l şteargă pe picioare, după care se ridică şi îl întoarse cu faţa ca să-l usuce pe piept şi constată şocată că avea penisul ridicat.

Ar fi trebuit să fie dezgustată şi înspăimântată, dar nu asta simţea. Era mai degrabă fascinată şi intrigată. În mod nechibzuit, era mândră de efectul pe care-l avea asupra unui bărbat şi, în plus, simţea o durere interioară care o făcu să înghită în sec. Nu era emoţia plină de bucurie pe care o simţise atunci când o sărutase Jay – nici dorinţa de tachinare sau de mângâiere. Se înfioră brusc la gândul că McAsh ar fi putut să o arunce la pământ, să-i sfâşie hainele şi să o violeze, iar lucrul cel mai îngrozitor era că o parte din ea şi-ar fi dorit ca el să facă asta.

Însă temerile ei nu erau îndreptăţite.

— Îmi pare rău, bâigui el.

Apoi scoase din legătură o pereche de pantaloni uzi. Îi stoarse de apă cât de bine putu, apoi îi trase pe el, timp în care Lizzie îşi reveni.

În timp ce încerca să-şi scoată o cămaşă, Lizzie îşi dădu seama că, dacă se îmbrăca în haine

ude, ar fi murit de pneumonie până dimineaţă. Însă nu putea să stea dezbrăcat.

— Îţi pot aduce nişte haine de la castel, îi spuse ea.

— Nu, răspunse el. Te vor întreba pentru ce îţi trebuie.

— Pot să mă furişez fără să mă vadă cineva – şi am nişte haine bărbăteşti, cele pe care le-am purtat când am fost în mină.

McAsh clătină din cap.

— Nu vreau să mai rămân aici. Dacă încep să merg, am să mă încălzesc.

Apoi începu să stoarcă apa dintr-o pătură.

Lizzie îşi scoase haina de blană. Fiind destul de mare, i se potrivea lui Mack. Era scumpă şi probabil că nu ar mai fi avut posibilitatea să-şi cumpere alta, însă i-ar fi putut salva viaţa. Nu voia să-şi imagineze cum avea să îi explice mamei sale absenţa acesteia.

— Atunci pune asta pe tine şi păstrează pătura până când vei avea ocazia să o usuci.

Fără să aştepte consimţământul bărbatului, îi aşează blana pe umeri. El ezită, apoi şi-o înfăşură în jurul trupului. Era suficient de mare cât să-l acopere în întregime.

Tânărul ridică legătura şi scoase din ea o pereche de ghete, îi întinse fetei pătura udă, pe care ea o înghesui în sac. Dădu peste brăţara din fier şi o scoase. Avea închizătoarea ruptă, iar brăţara fusese îndoită ca să poată fi scoasă.

— Cum ai reuşit să faci asta? îl întrebă ea.

El îşi trase ghetele.

— Am intrat în fierăria din mină şi am folosit uneltele lui Taggart.

Nu putea face de unul singur acest lucru, se gândi ea. Probabil că-l ajutase sora lui.

— De ce o iei cu tine?

Bărbatul încetă să mai tremure şi îi aruncă o privire plină de înverşunare.

— Ca să nu uit niciodată, spuse cu amărăciune. Niciodată.

Fata puse brăţara la loc şi simţi coperta unei cărţi pe fundul sacului.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Robinson Crusoe.

— Povestea mea preferată!

Tânărul luă sacul de la Lizzie – era pregătit să plece.

Fata îşi aminti că Jay îl convinsese pe Sir George să-i dea drumul lui McAsh.

— Paznicii nu te vor urmări, îi spuse ea.

El o privi cu atenţie. Avea o expresie sceptică şi plină de speranţă în acelaşi timp.

— De unde ştii?

— Sir George e convins că-i poţi crea probleme şi de aceea vrea să scape de tine. A lăsat paznicii pe pod fiindcă nu vrea ca minerii să creadă că te lasă să pleci. Dar este convins că vei reuşi să te strecori pe lângă ei şi nu are de gând să te prindă.

O expresie de uşurare apăru pe chipul lui obosit.

— Aşadar, nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu oamenii şerifului. Slavă Domnului!

Fără haină, Lizzie începu să tremure, dar simţea căldură în interior.

— Mergi repede şi nu face pauze, îl sfătui ea. Dacă te opreşti până dimineaţă, ai să mori.

Fata se întreba unde avea să se ducă şi cum urma să-şi trăiască viaţa.

El dădu din cap în semn de aprobare, apoi îi întinse mâna. Ea îi strânse mâna, dar – spre surprinderea ei – Mack îi duse palma în dreptul buzelor sale palide şi i-o sărută. Apoi plecă.

— Mult noroc, îi spuse ea în şoaptă.

*

Ghetele lui Mack scârţâiau peste băltoacele îngheţate de pe drum, în timp ce cobora valea în lumina lunii, însă trupul i se încălzi rapid sub haina de blană a lui Lizzie Hallim. În afara paşilor lui, singurul sunet care se auzea era clipocitul unui izvor care curgea în paralel cu drumul. Sufletul lui intona cântecul libertăţii.

Pe măsură ce se îndepărta de castel, începea să realizeze latura curioasă şi chiar amuzantă a întâlnirii sale cu domnişoara Hallim. Ea – îmbrăcată într-o rochie cu broderie fină şi cu pantofi de mătase, cu părul aranjat, la care probabil două cameriste munciseră mai bine de o jumătate de oră – şi el – care apăruse înotând în râu dezbrăcat, la fel ca în ziua în care se născuse.

Probabil că fata avusese un şoc!

Duminica trecută, la biserică, se purtase cu aroganţă, ca o aristocrată scoţiană tipică, mărginită şi plină de sine. Dar avusese curajul să accepte provocarea lui Mack şi coborâse în mină. Iar în seara aceea îi salvase viaţa de două ori – mai întâi îl scosese din apă, apoi îi oferise haina ei de blană. Era o femeie deosebită. Îşi lipise trupul de al lui ca să-l încălzească, apoi îngenunchease şi îl şterse cu jupoanele sale. Mai exista oare în Scoţia vreo doamnă care să facă un asemenea gest pentru un miner? Îşi amintea cum îi căzuse în braţe în mină, iar el îi atinsese sânii tari cu mâinile sale. Se gândea cu regret că nu avea s-o mai revadă niciodată. Spera că va găsi şi ea o cale de a evada din locul acela, mult prea strâmt. Nevoia ei de aventură merita orizonturi mai generoase.

O turmă de ciute care păşteau în apropierea drumului la adăpostul întunericului o luară la fugă atunci când el se apropie, ca o ceată de fantome. Acum era cu adevărat singur. Era epuizat. „Mersul pe roată” fusese mai extenuant decât îşi imaginase. Trupul omenesc avea nevoie de cel puţin câteva zile ca să-şi revină după un asemenea efort. Traversarea râului ar fi trebuit să fie simplă dacă nu s-ar fi împiedicat de trunchiul acela de copac. Şi acum îl durea capul din pricina loviturii.

Din fericire, în noaptea aceea nu avea prea mult de mers. Intenţiona să se oprească în Craigie, un sat de mineri aflat la şase mile

distanţă. Acolo, urma să se adăpostească în locuinţa fratelui mamei sale, unchiul Eb, până a doua zi. Se putea odihni liniştit, ştiind acum că familia Jamisson nu avea de gând să-l urmărească.

Dimineaţă avea să-şi pună stomacul la cale cu un porridge şi cu şuncă, apoi să plece către Edinburgh. Odată ajuns acolo, avea de gând să se îmbarce pe primul vas care l-ar fi angajat, indiferent unde ar fi mers acesta – orice destinaţie de la Newcastle la Peking era potrivită scopului său.

Propria bravură îl făcu să zâmbească. Nu se aventurase niciodată mai departe de Coats, un târg aflat la douăzeci de mile distanţă – nu ajunsese nici măcar până în Edinburgh – dar îşi spunea că e dispus să se îndrepte spre destinaţii exotice, ca şi cum ar fi ştiut ce avea să îl aştepte acolo.

În timp ce păşea pe drumul mlăştinos, începu să se gândească la călătoria lui cu un sentiment de solemnitate. Îşi părăsea singurul cămin pe care-l avusese vreodată, locul în care se născuse şi în care părinţii lui muriseră. O părăsea pe Esther, prietena şi aliata lui, deşi păstra speranţa că avea să o salveze din Heugh în cel mai scurt timp. O părăsea pe Annie, verişoara care-l învăţase cum să sărute şi cum să cânte pe trupul ei ca pe un instrument muzical.

Ştiuse dintotdeauna că va urma acest episod. Toată viaţa visase să evadeze. Îl invidiase pe Davey Patch, negustorul ambulant, şi îşi dorise

libertatea acestuia. Acum o avea.

Acum o avea. Ceea ce realizase îl umplea de mândrie. Scăpase.

Nu ştia ce avea să îi aducă ziua de mâine. Puteau fi pericole, suferinţă şi sărăcie. Dar nu era încă o zi în mină, o altă zi de sclavie, o altă zi în care să îi aparţină lui Sir George Jamisson. Mâine avea să fie propriul său stăpân.

Ajunse la o cotitură a drumului şi privi înapoi. Încă se vedea Castelul Jamisson, cu acoperişul său crenelat strălucind în lumina lunii. „Nu-l voi mai vedea niciodată”, îşi spuse el. Era atât de fericit, încât începu să danseze o horă chiar în mijlocul drumului, fluierând şi învârtindu-se în cerc.

Apoi se opri, râse de gestul lui necugetat şi porni în jocul văii.

PARTEA A II-A
LONDRA

CAPITOLUL 13

Shylock purta nişte pantaloni largi, o pelerină lungă şi neagră şi o pălărie roşie în trei colţuri. Actorul era înspăimântător de urât – avea un nas mare, o bărbie dublă şi ascuţită şi o gură despicată, pe care-i înţepenise aceeaşi grimasă. Păşea pe scenă cu mişcări lente şi calculate, ca o reprezentare a răului. Tună cu voluptate:

— Trei mii de ducaţi.

Publicul fu cuprins de înfiorare.

Mack era vrăjit. Chiar şi la parter, unde

stătea alături de Dermot Riley, mulţimea era tăcută şi liniştită. Shylock rostea fiecare cuvânt cu o voce răguşită, ceva între grohăit şi lătrat. Ochii îi străluceau cu putere sub sprâncenele stufoase.

— Trei mii de ducaţi pentru trei luni şi Antonio legat…

Dermot îi şopti lui Mack la ureche:

— Este Charles Macklin, un irlandez. A ucis un om şi a fost acuzat de crimă, dar a susţinut că a fost provocat şi astfel a fost achitat.

Mack îl putea auzi cu greu. Aflase despre existenţa teatrelor, ştia că se puneau în scenă diverse piese, dar nu-şi imaginase niciodată că era totul astfel – căldura, lămpile cu gaz, costumele fantastice, feţele pictate şi mai ales emoţiile: ura, iubirea pasională, invidia şi răzbunarea erau atât de bine reprezentate, încât inima îi bătea cu putere, de parcă ar fi trăit istoria în realitate.

— După ce a aflat că fiica lui a fugit, Shylock s-a prăvălit pe scenă cu părul răvăşit, fără pălărie, cu mâinile încleştate, şi a urlat de durere: „Tu ai ştiut!” ca şi cum ar fi fost cuprins de chinurile iadului. Iar când a spus: „Dacă sunt un câine, feriţi-vă de colţii mei!”, a ţâşnit în faţă, ca şi cum ar fi fost pregătit să sară peste rampă, şi toţi spectatorii s-au tras înapoi.

La plecare, Mack îl întrebă pe Dermot:

— Aşa arată evreii?

Nu mai văzuse un evreu în viaţa lui, însă majoritatea personajelor din Biblie erau iudei şi nu erau descrişi în această manieră.

— Am cunoscut evrei, dar niciunul nu era ca Shylock, slavă Domnului, replică Dermot. Însă toată lumea îi urăşte pe cămătari. Sunt de treabă atunci când ai nevoie de bani, însă dai de belele atunci când trebuie să-i înapoiezi.

În Londra nu erau mulţi evrei, însă era plin de străini. Erau marinari asiatici cu pielea închisă la culoare, numiţi lascari, hughenoţi din Franţa, mii de africani cu pielea extrem de închisă şi cu părul creţ şi nenumăraţi irlandezi, ca Dermot. Pentru Mack, toate acestea făceau parte din farmecul emoţionant al oraşului. În Scoţia, toţi oamenii arătau la fel.

Iubea Londra. Era emoţionat în fiecare dimineaţă când se trezea şi îşi dădea seama unde se află. Oraşul era plin de locuri frumoase şi de surprize, de oameni ciudaţi şi de experienţe inedite. Iubea aroma ispititoare a cafelei ce venea dinspre nenumăratele cafenele, deşi nu-şi putea permite să cumpere una. Privea cu uimire culorile extraordinare ale hainelor pe care le purtau bărbaţii şi femeile: galben aprins, violet, verde smarald, purpuriu sau albastru ca cerul. Asculta mugetul turmelor de vite mânate pe străduţele înguste către abatoare şi ocolea furnicarele de copii aproape dezbrăcaţi, care cerşeau şi furau. Urmărea cu privirea prostituate sau episcopi, asista la lupte de tauri sau la licitaţii, aflase gustul bananelor, al ghimbirului şi al vinului roşu. Totul îi stârnea emoţii. Dar, mai presus de toate, era liber să meargă oriunde îşi dorea şi să facă tot ce-i

plăcea.

Desigur, era nevoit să-şi câştige existenţa. Nu era simplu. Londra era plină de familii sărace, care părăsiseră zonele rurale din lipsă de alimente, întrucât recolta fusese foarte proastă în ultimii doi ani. Erau şi câteva mii de ţesători de mătase care rămăseseră fără lucru din cauza fabricilor deschise în nord, după cum spunea Dermot. Pentru fiecare slujbă existau cel puţin cinci candidaţi disperaţi. Cei lipsiţi de noroc erau nevoiţi să cerşească, să fure, să se prostitueze ori să moară de foame.

Dermot era ţesător. Era căsătorit şi avea cinci copii – trăiau cu toţii într-o locuinţă cu două camere în Spitalfields. Ca să poată supravieţui, erau nevoiţi să subînchirieze atelierul lui Dermot, iar Mack dormea acolo, pe podea, lângă războiul de ţesut rămas nemişcat, ca un monument ce amintea de momentele bune din viaţa oraşului.

Mack şi Dermot îşi căutau de lucru împreună. Câteodată erau angajaţi pe post de chelneri la cafenelele din oraş, însă acest lucru dura doar o zi sau două. Mack era prea solid şi neîndemânatic ca să poată căra tăvile şi să toarne cafeaua în ceşti, iar Dermot, mândru şi sensibil, reuşea să jignească câte un client mai devreme sau mai târziu. Într-o zi, Mack fusese angajat ca lacheu într-o reşedinţă somptuoasă din Clerkenwell, dar renunţase a doua zi, după ce stăpânul şi stăpâna casei îi ceruseră să se culce cu ei. În ziua aceea fuseseră angajaţi ca hamali şi căraseră coşuri

uriaşe cu peşte în piaţa de pe faleza din Billingsgate. La sfârşitul zilei, Mack nu părea dispus să-şi cheltuiască banii pe un bilet de teatru, dar Dermot jurase că nu avea să regrete. Iar Dermot avusese dreptate: merita şi de două ori preţul pentru o asemenea minune. Mack era îngrijorat, căci nu ştia în cât timp ar fi putut economisi suficienţi bani ca să o poată aduce la Londra pe Esther.

Îndreptându-se către est, spre Spitalfields, cei doi trecură prin Covent Garden, unde prostituatele îi acostau din pragul uşii. Mack era la Londra de o lună şi se obişnuise să i se ofere sex la orice colţ de stradă. Erau femei de toate categoriile – tinere sau bătrâne, urâte sau frumoase, unele îmbrăcate elegant şi altele în zdrenţe. Niciuna nu-l tenta, deşi se gândise în multe nopţi la robusta lui verişoară, Annie.

Pe Bulevardul Strand se găsea *Ursul*, o tavernă rătăcită, vopsită în alb, cu o încăpere în care se servea cafea şi cu câteva mese în curte. Căldura din teatru le stârnise setea, aşa că intrară să bea ceva. Înăuntru era cald şi mult fum. Comandă fiecare câte un sfert de litru de bere.

Dermot spuse:

— Hai să aruncăm o privire în spate.

Ursul era un loc în care se practicau diverse sporturi. Mack mai fusese aici şi ştia că aveau loc lupte de urşi, câini, bătăi cu săbii între femei-gladiator şi alte lucruri amuzante. Dacă nu era organizat niciun eveniment, proprietarul obişnuia

să arunce o pisică în iazul pentru raţe şi să asmută patru câini pe ea, joc ce stârnea valuri de râs în rândul băutorilor.

În seara aceea fusese instalat un ring de box, luminat de mai multe lămpi. Un pitic în costum de mătase şi cu ghete cu catarame ţinea un discurs în faţa mulţimii de clienţi.

— O liră pentru oricine poate pune la pământ Gorila Bermondsey! Haideţi, flăcăi, e vreun curajos printre voi? zise el, după care făcu trei tumbe.

Gorila Bermondsey era un bărbat plin de cicatrice, care nu purta decât nişte pantaloni şi o pereche de ghete grele. Era chel, iar faţa şi scalpul său purtau semnele multor lupte. Era înalt şi corpolent, dar părea prost şi încet în mişcări.

— Cred că eu aş putea, spuse Mack.

Dermot era plin de entuziasm. Îl apucă de braţ pe pitic şi îi spuse:

— Hei, piticanie, ai un client aici!

— Un concurent! urlă piticul, iar mulţimea începu să aplaude şi să ovaţioneze.

O liră însemna o sumă considerabilă, salariul pe o săptămână al multor oameni. Mack era tentat.

— Bine, spuse el.

Mulţimea începu din nou să aclame.

— Ai grijă la picioare, îl sfătui Dermot. Sigur are oţel în ghete.

Mack dădu din cap, în timp ce-şi dădea jos haina.

Dermot adăugă:

— Ai grijă, că va sări pe tine de îndată ce intri în ring. Nu va mai aştepta semnalul de începere.

Era un truc pe care-l foloseau în mod frecvent minerii atunci când se luptau în puţ. Cel mai sigur mod de a câştiga era să începi lupta înainte ca celălalt să fie pregătit. Un bărbat obişnuia să spună:

— Hai să ne luptăm în tunel, unde este mai mult loc, după care îşi lovea oponentul în timp ce trecea prin şanţul de drenare.

Ringul era un cerc încropit dintr-o sfoară legată de câţiva pari de lemn înfipţi în noroi. Mack se apropie cu grijă, ţinând cont de avertizarea lui Dermot. În timp ce-şi ridica piciorul peste frânghie, Gorila Bermondsey se năpusti asupra lui.

Mack era pregătit, aşa că se dădu înapoi, evitând să fie lovit în tâmplă de pumnul masiv al Gorilei. Mulţimea suspină.

Mack acţiona ca o maşină, fără să se gândească prea mult. Pătrunse rapid în ring şi, pe sub frânghie, îi trase Gorilei o lovitură în fluierul piciorului, care-l făcu să se împiedice. Spectatorii începură să aclame, iar Mack auzi vocea lui Dermot strigând:

— Ucide-l, Mack!

Înainte de a-şi restabili echilibrul, Mack îi trase câte o lovitură în fiecare parte a capului – în stânga şi în dreapta –, apoi un upercut susţinut de întreaga forţă a braţelor sale, tot în fluierul piciorului. Gorila începu să se clatine pe picioare,

îşi dădu ochii peste cap, făcu doi paşi în spate împleticindu-se, după care căzu lat pe spate.

Mulţimea vui de entuziasm.

Lupta era încheiată.

Mack se uită la bărbatul de pe jos şi văzu o matahală distrusă, epuizată, care nu mai era bună de nimic. Ar fi preferat să nu se fi luptat cu el. Se întoarse descurajat.

Dermot îl ţinea strâns de mână pe pitic.

— Diavolul ăsta mic a încercat să fugă, îi spuse el. Voia să te lase fără premiu. Plăteşte, lunganule! O liră.

Cu mâna liberă, piticul scoase din buzunarul cămăşii un ban din aur. Încruntat, i-l dădu lui Mack.

Mack îl luă, simţindu-se ca un hoţ. Apoi Dermot îl eliberă pe pitic.

Un bărbat cu înfăţişarea aspră, îmbrăcat în haine scumpe, apăru lângă Mack.

— A fost foarte bine, îi spuse el. Ai participat la multe lupte până acum?

— Din când în când, în mină.

— Mă gândeam eu că trebuie să fii miner. Ascultă-mă, te înscriu într-un concurs de box la *Pelicanul,* în Shadwell, sâmbăta viitoare. Dacă vrei să câştigi douăzeci de lire în câteva minute, pot aranja să lupţi cu Rees Preece, Muntele Galez.

Dermot exclamă:

— Douăzeci de lire?!

— Nu-l vei doborî la fel de repede ca pe buşteanul ăsta, dar ai o şansă.

Mack se uită la Gorilă, transformat într-un morman inutil de oase.

— Nu, răspunse el.

Dermot interveni:

— De ce naiba nu vrei?

Organizatorul ridică din umeri.

— Dacă nu ai nevoie de bani…

Mack se gândi la sora lui geamănă, la Esther, care căra în continuare cărbuni la mina din Heugh timp de cincisprezece ore pe zi, aşteptând de la el scrisoarea care ar fi eliberat-o din sclavia de o viaţă. Cu douăzeci de lire i-ar fi putut cumpăra drumul până la Londra – şi putea avea banii în mână sâmbătă noaptea.

— Dacă mă gândesc mai bine, răspunsul meu e da, spuse Mack.

Dermot îl bătu pe spate.

— Aşa te vreau, zise el.

Capitolul 14

Lizzie Hallim şi mama ei se îndreptau într-o trăsură spre partea de nord a Londrei. Lizzie era emoţionată şi fericită: urmau să-l întâlnească pe Jay, ca să vizioneze o casă.

— Sir George şi-a schimbat atitudinea, spuse Lady Hallim. Ne-a adus la Londra, pregăteşte o nuntă fastuoasă şi se oferă să suporte chiria unui apartament în Londra pentru voi doi.

— Cred că Lady Jamisson l-a convins, spuse Lizzie. Însă schimbările sunt minore. Încă nu e de acord să-i dea lui Jay proprietăţile din Barbados.

— Alicia este o femeie inteligentă, chicoti Lady Hallim. Sunt surprinsă că mai are puterea de a-şi convinge soţul după cearta aceea teribilă care a avut loc de ziua lui Jay.

— Poate că Sir George este genul de om care uită repede disputele.

— Nu a făcut-o niciodată dacă nu a avut ceva de câştigat. Mă întreb ce motiv poate avea. Vrea ceva de la tine?

Lizzie izbucni în râs.

— Ce i-aş putea oferi eu? Poate că vrea doar să-i fac fiul fericit.

— Ceea ce vei face cu siguranţă. Am ajuns.

Trăsura se opri pe Chapel Street, o zonă liniştită din Holborn, unde se înşiruiau o serie de locuinţe elegante – nu la fel de moderne precum cele din Mayfair sau din Westminster, însă mai ieftine. Lizzie coborî din trăsură şi se opri în faţa casei cu numărul doisprezece. Îi plăcu pe loc. Locuinţa avea patru etaje şi subsol, iar ferestrele erau înalte şi elegante. Din nefericire, două ferestre erau sparte, iar pe uşa de un negru strălucitor de la intrare cineva scrisese neglijent numărul 45. Lizzie tocmai voia să facă un comentariu, când apăru o nouă trăsură din care sări Jay.

Purta un costum albastru deschis, cu nasturi din aur, şi o pălărie albastră peste părul blond. Lizzie îl sorbi din priviri. El o sărută pe buze. Fu un sărut reţinut, – fiindcă se aflau într-un spaţiu public – dar ea îl savură, sperând că va avea parte

de ceva mai mult un pic mai târziu. Jay o ajută pe mama lui să coboare din trăsură, apoi bătu la uşă.

— Proprietarul este un importator de coniac, care e plecat în Franţa de un an, spuse el în timp ce aşteptau.

Un slujitor în vârstă le deschise uşa.

— Cine a spart ferestrele? îl întrebă Jay imediat.

— Au fost pălărierii, răspunse bărbatul în timp ce intrau în casă.

Lizzie citise în ziar că meşteşugarii care confecţionau pălării intraseră în grevă, la fel ca şi croitorii şi tocilarii.

Jay spuse:

— Nu ştiu ce cred că pot obţine nenorociţii ăştia dacă distrug ferestrele unor oameni respectabili.

Lizzie interveni:

— De ce sunt în grevă?

Slujitorul răspunse:

— Vor salarii mai bune, domnişoară, şi cine poate să-i judece dacă un codru de pâine de patru pence a ajuns să coste opt? Cum îşi poate întreţine cineva familia?

— Cu siguranţă nu vopsind cifra „45” pe toate uşile din Londra, replică Jay pe un ton aspru. Arată-ne casa, omule.

Lizzie era curioasă să afle semnificaţia numărului 45, dar o interesa mai mult casa. Traversă emoţionată fiecare cameră, trăgând de draperii şi deschizând ferestrele. Mobila era nouă

şi scumpă, iar salonul era o încăpere spaţioasă şi luminoasă, cu trei ferestre mari în fiecare capăt. Locul era pătruns de mirosul de mucegai specific construcţiilor nelocuite, dar după o curăţenie generală, o mână de vopsea şi câteva pânzeturi noi, s-ar fi putut transforma într-o locuinţă încântătoare.

Tânăra mergea alături de Jay înaintea celor două femei şi a slujitorului, iar când ajunseră la mansardă, se treziră singuri. Intrară într-unul dintre dormitoarele mici destinate servitorilor. Lizzie îl luă în braţe pe Jay şi îl sărută cu nesaţ. Aveau la dispoziţie doar câteva clipe. Fata luă mâinile bărbatului şi le puse pe sânii săi, apoi le apăsă uşor.

— Strânge mai tare, îi şopti ea printre săruturi.

Voia ca senzaţia de apăsare a mâinilor bărbatului să-i rămână în minte şi atunci când nu erau îmbrăţişaţi. Sfârcurile i se întăriră, iar el le simţi duritatea cu vârful degetelor prin materialul rochiei.

— Ciupeşte-i, îl îndemnă ea.

Când bărbatul îi urmă îndemnul, un amestec de durere şi de plăcere o făcu să suspine. Apoi auziră zgomot de paşi la etaj şi se despărţiră, respirând greu.

Lizzie se întoarse şi privi printr-o mică lucarnă, ca să-şi calmeze respiraţia. În spatele casei se întindea o grădină generoasă. Slujitorul le arătă celor două mame toate dormitoarele

servitorilor.

— Ce înseamnă numărul 45? întrebă Lizzie.

— Are legătură cu trădătorul John Wilkes, îi spuse Jay. Acesta a fost editorul unei gazete numite *North Briton,* iar guvernul l-a acuzat pentru un pamflet în care instiga la revoltă, publicat în ediţia cu numărul patruzeci şi cinci, în care el îl numea pe rege mincinos. A fugit la Paris, însă acum s-a întors ca să-i îndemne la revoltă pe oamenii simpli şi ignoranţi.

— Este adevărat că nu-şi permit să-şi cumpere pâinea zilnică?

— Toată Europa trece printr-o criză a grâului, aşa că era inevitabil ca preţul pâinii să crească. Iar şomajul se datorează faptului că americanii boicotează produsele britanice.

Fata se întoarse spre Jay.

— Bănuiesc că asta nu-i poate consola pe pălărieri sau pe croitori.

Jay se încruntă. Nu era prea încântat de empatia fetei faţă de cei nemulţumiţi.

— Nu cred că-ţi dai seama cât de periculoasă este această discuţie despre libertate, spuse el.

— Nici eu nu cred.

— De exemplu, proprietarii distileriilor de rom din Boston ar vrea să aibă libertatea de a cumpăra melasă de oriunde. Dar legea spune că trebuie să o cumpere de la cultivatorii britanici, cum suntem noi. Dacă vor avea această libertate, vor cumpăra mai ieftin de la francezi – iar noi nu ne vom mai putea permite o casă ca asta.

— Înţeleg.

Lucrurile nu erau tocmai corecte, se gândi ea, dar decise să nu i-o spună.

— Toată drojdia societăţii îşi va dori libertatea, de la minerii din Scoţia până la negrii din Barbados. Dumnezeu a stabilit ca oamenii ca mine să exercite putere asupra oamenilor simpli.

Era adevărat, desigur.

— Te-ai întrebat vreodată de ce este astfel? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— De ce Dumnezeu a stabilit ca tu să ai mai multă putere decât minerii sau negrii.

Bărbatul clătină din cap iritat, iar ea îşi dădu seama că depăşise limita din nou.

— Nu cred că femeile pot înţelege lucrurile acestea, spuse el.

Tânăra îl luă de mână.

— Ador casa asta, Jay, spuse ea, încercând să-l domolească.

Încă simţea locul unde Jay îi pişcase sânii. Coborî vocea:

— Abia aştept să mă mut aici cu tine şi să dormim împreună în fiecare noapte.

Bărbatul zâmbi.

— Şi eu.

Lady Hallim şi Lady Jamisson intrară în cameră. Mama lui Lizzie îşi îndreptă privirea către sânii fetei, iar aceasta realiză că i se vedeau sfârcurile prin rochie. Cu siguranţă, Lady Hallim îşi dăduse seama de cele petrecute. Se încruntă

dezaprobator. Lui Lizzie nu-i păsa – urma să se căsătorească în curând.

Alicia spuse:

— Lizzie, îţi place casa?

— O ador!

— Atunci o vei avea!

Lizzie radia, iar Jay o strânse de braţ.

Mama lui Lizzie spuse:

— Sir George este foarte amabil, nici nu ştiu cum să-i mulţumesc.

— Mulţumeşte-i mamei, spuse Jay. Ea este cea care l-a determinat să se comporte aşa cum trebuie.

Alicia îi aruncă o privire mustrătoare, însă Lizzie îşi dădu seama că replica nu o deranjase. Între ea şi Jay exista o legătură foarte puternică, acest lucru era evident. Lizzie simţi un junghi de gelozie, apoi îşi spuse imediat că era deplasat din partea ei – toată lumea îl iubea pe Jay.

Părăsiră cu toţii încăperea. Slujitorul era afară, iar Jay îi spuse:

— Mă voi întâlni mâine cu avocatul proprietarului ca să semnăm contractul de închiriere.

— Prea bine, domnule.

În timp ce coborau scările, Lizzie îşi aminti ceva.

— Ah, trebuie să-ţi arăt asta! îi spuse ea lui Jay.

Găsise pe stradă un afiş şi îl pusese deoparte, ca să i-l arate mai târziu. Îl scoase din buzunar şi i-

l dădu să-l citească. Scria:

ANUNŢ PENTRU DOMNI ŞI PENTRU IUBITORII DE ÎNTRECERI LA PELICANUL, LÂNGĂ SHADWELL, ORGANIZĂM O ZI ÎNTREAGĂ DE COMPETIŢII SPORTIVE: UN TAUR PERICULOS, ÎNCĂRCAT CU ARTIFICII, VA FI FUGĂRIT DE CÂINI, O LUPTĂ ÎNTRE DOI COCOŞI DIN WESTMINSTER ŞI DOI DIN EAST CHEAP, PENTRU CINCI LIRE O BĂTAIE CU BÂTE ÎNTRE ŞAPTE FEMEI ŞI UN MECI DE BOX CU MIZA DE DOUĂZECI DE LIRE! REES PREECE, MUNTELE GALEZ, CONTRA LUI MACK MCASH, MINERUL UCIGAŞ SÂMBĂTA VIITOARE CU ÎNCEPERE DE LA ORA TREI

— Ce părere ai? îl întrebă ea nerăbdătoare. Trebuie să fie Malachi McAsh din Heugh, nu-i aşa?

— Deci aici a ajuns, spuse Jay. Acum e boxer. I-ar fi mers mai bine dacă muncea în mina tatălui meu.

— Nu am văzut niciodată un meci de box, spuse Lizzie pe un ton melancolic.

Jay izbucni în râs.

— Nici nu cred că este cazul! Nu este un loc potrivit pentru doamne.

— Nici mina nu este şi, cu toate astea, m-ai dus.

— Aşa este, şi era să mori într-o explozie.

— Credeam că vei fi fericit să-mi propui o altă aventură.

Auzind ceva din discuţia lor, mama ei interveni:

— Despre ce este vorba? Ce aventură?

— Aş vrea ca Jay să mă ducă la un meci de box, îi spuse Lizzie.

— Nu fi ridicolă, răspunse mama ei.

Lizzie era dezamăgită. Pentru moment, pe Jay îl părăsise curajul, însă ea nu voia să renunţe din acest motiv. Dacă el nu avea de gând să o ducă, intenţiona să meargă singură.

*

Lizzie îşi aranjă peruca şi pălăria, apoi se uită în oglindă – de acolo o privea un tânăr. Secretul consta în stratul subţire de funingine care-i întuneca obrajii, gâtul, bărbia şi buza superioară, care îi conferea aspectul unui bărbat proaspăt bărbierit.

Cu trupul fusese mai uşor. O haină grea îi ascundea sânii, iar spatele acesteia îi acoperea suficient curbele rotunjite ale fundului, în timp ce cizmele care-i treceau peste genunchi îi protejau gleznele. Pălăria bărbătească şi peruca desăvârşeau iluzia.

Fata deschise uşa dormitorului. Locuia împreună cu mama ei într-o căsuţă aflată în apropierea reşedinţei lui Sir George din Grosvenor Square. Mama ei dormea. Lizzie ascultă cu atenţie, de teamă ca nu cumva vreun servitor de-al lui Sir George să fie în casă, dar nu auzi nimic.

Coborî în grabă scările, în vârful picioarelor, apoi se furişă pe uşa din spate care dădea în stradă.

Era o zi rece şi însorită, de sfârşit de iarnă. Când ajunse în stradă, îşi aminti că trebuia să meargă precum un bărbat, cu paşi mari şi cu mişcări energice ale mâinilor, aşa că îşi luă o înfăţişare ţanţoşă, de parcă tot caldarâmul i-ar fi aparţinut şi ar fi fost gata să se ia la trântă cu oricine ar fi îndrăznit să o înfrunte.

Nu reuşi să meargă la fel de înţepată tot drumul până la Shadwell, care se afla în cealaltă parte a oraşului, în estul Londrei. Făcu semn unei căleşti, amintindu-şi că trebuie să ţină braţul drept atunci când dă o comandă şi să nu fluture rugător din mână ca o femeie. Când vizitiul opri, în timp ce cobora scara, ea îşi drese glasul, scuipă în rigolă şi spuse pe un ton răguşit:

— Du-mă la taverna *Pelicanul* cât mai repede!

Birjarul o duse într-un loc foarte îndepărtat din estul Londrei, în care nu mai fusese niciodată, pe străzi unde existau cele mai mici şi mai sărăcăcioase case, într-un cartier cu uliţe pline de băltoace şi margini noroioase, cu cheiuri instabile şi case plutitoare dărăpănate, curţi împrejmuite cu garduri înalte din cherestea şi depozite prăpădite ale căror uşi erau ferecate cu lanţuri. O lăsă în faţa unei taverne mari, aflate pe malul apei, unde pe o pancartă din lemn era pictată grosolan imaginea unui pelican. Curtea era plină de oameni zgomotoşi şi agitaţi: muncitori încălţaţi în ghete, care purtau la gât o basma, domni cu jiletcă, femei

din clasa inferioară cu şaluri şi saboţi şi câteva femei cu feţele pictate, care-şi expuneau sânii şi care, presupunea Lizzie, era prostituate. Nu existau femei din categoria pe care mama ei o numea „de calitate”.

Lizzie plăti intrarea şi îşi croi drum dând din coate printre bărbaţii care strigau şi îşi adresau vorbe de ocară. Era un miros puternic de oameni transpiraţi şi nespălaţi. Era emoţionată şi avea în acelaşi timp sentimentul că făcea un lucru nepotrivit. Femeile-gladiator se aflau în toiul luptei. Câteva femei se retrăseseră deja din bătălie. Una dintre ele stătea pe o bancă şi îşi sprijinea capul în mâini, alta încerca să oprească sângerarea unei răni de la picior, în vreme ce a treia zăcea pe spate inconştientă, în ciuda eforturilor prietenelor sale de a o resuscita. Cele patru care rămăseseră în ring se atacau una pe cealaltă cu bâte din lemn, lungi de aproape un metru. Erau dezbrăcate până la brâu, cu picioarele goale şi acoperite doar de nişte fuste zdrenţuite. Aveau trupurile şi feţele pline de răni şi de cicatrice. O mulţime formată din aproximativ o sută de spectatori îşi aclama favoritele, iar câţiva bărbaţi pariau pe finaliste. Femeile învârteau bâtele cu toată puterea, lansând lovituri care le provocau rupturi de oase competitoarelor. De câte ori una dintre ele reuşea să-şi atingă ţinta, bărbaţii scoteau un urlet de bucurie. Lizzie privea spectacolul cu o fascinaţie plină de groază. Una dintre femei primi o lovitură puternică în cap şi îşi

pierdu cunoştinţa. Priveliştea trupului ei pe jumătate gol, zăcând fără viaţă în noroi, îi făcu rău lui Lizzie şi îşi întoarse privirea.

Intră în tavernă, bătu cu pumnul în tejghea şi îi spuse barmanului:

— O halbă de bere tare, Jack.

Era extraordinar că li se putea adresa celor din jur pe un ton atât de arogant. Dacă ar fi făcut acelaşi lucru îmbrăcată în haine femeieşti, orice bărbat s-ar fi simţit îndreptăţit să o condamne, chiar şi proprietarul tavernei sau vizitiii. Dar o pereche de pantaloni îi conferea dreptul să comande astfel.

În bar mirosea a tutun şi a bere. Stătea într-un colţ şi îşi sorbea berea, întrebându-se ce căuta acolo. Era un loc dominat de violenţă şi de cruzime, iar ea intrase într-un joc periculos. Oare de ce ar fi fost în stare toţi indivizii aceia brutali dacă ar fi ştiut că ea era o domnişoară din clasa superioară, deghizată în haine bărbăteşti?

Se afla acolo întrucât curiozitatea ei era de nestăvilit. Întotdeauna o fascinaseră lucrurile interzise, chiar de pe vremea când era copil. Propoziţia „Acesta nu este un loc pentru o domnişoară” era precum o pânză roşie fluturată în faţa unui taur. Nu se putea abţine să nu deschidă orice uşă pe care scria „Intrarea interzisă”. Curiozitatea ei era la fel de stringentă ca şi sexualitatea şi îi era greu să se stăpânească, la fel cum nu se putuse abţine să nu-l sărute pe Jay.

Dar adevăratul motiv era McAsh. Întotdeauna

i se păruse un personaj interesant. Chiar şi pe vremea când era doar un băietan, el era diferit: era independent, neascultător şi comenta orice lucru care i se spunea. Ca adult, îşi îndeplinise promisiunea. Îi înfruntase pe cei din familia Jamisson, reuşise să fugă din Scoţia – ceea ce puţini mineri izbutiseră – şi ajunsese până la Londra. Acum era luptător de box. Ce avea de gând să facă în continuare?

Sir George luase o hotărâre înţeleaptă atunci când îl lăsase să plece, se gândi ea. După cum spunea Jay, Dumnezeu hotărâse ca anumiţi oameni să fie stăpânii altora, însă McAsh nu putea accepta asta şi, dacă ar fi rămas în sat, ar fi creat probleme multă vreme. McAsh avea un anume magnetism, care-i determina pe oameni să-l urmeze: felul mândru în care-şi mişca trupul solid, poziţia plină de încredere a capului, privirea intensă a ochilor săi de un verde strălucitor. Ea însăşi simţea această atracţie: era ceea ce o adusese acolo.

Una dintre femeile pictate se aşeză lângă ea şi îi zâmbi cu subînţeles. În ciuda roşului din obraji, părea bătrână şi obosită. Ce măgulitor ar fi fost pentru costumaţia ei, se gândi Lizzie, dacă prostituata i-ar fi făcut avansuri. Dar femeia nu se lăsă păcălită aşa de uşor.

— Ştiu cine eşti, îi spuse ea.

„Femeile au privirea mai ageră decât bărbaţii”, îşi spuse Lizzie.

— Nu spune nimănui, o rugă ea.

— Poţi face pe bărbatul cu mine pentru un şiling, îi răspunse femeia.

Lizzie nu prea înţelegea ce voia să spună.

— Am mai făcut-o cu persoane ca tine, continuă ea. Fete bogate care vor să se joace de-a bărbaţii. Am acasă o lumânare groasă, care are dimensiunea potrivită, înţelegi ce vreau să spun?

Lizzie înţelese într-un sfârşit unde bătea femeia.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse ea zâmbind. Nu pentru asta am venit aici. Apoi băgă mâna în buzunar după o monedă şi spuse: Dar ia un şiling ca să-mi păstrezi secretul.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Domnia Ta, spuse prostituata, apoi se îndepărtă.

„Poţi învăţa multe atunci când umbli deghizat”, îşi spuse Lizzie. Nu şi-ar fi închipuit vreodată că o prostituată poate avea o lumânare specială pentru femeile care vor să se joace de-a bărbaţii. Era genul de informaţie pe care o domnişoară de condiţie bună nu ar fi aflat-o niciodată dacă nu ar fi evadat din înalta societate pentru a explora lumea de dincolo de geamurile sale acoperite de draperii.

Din curte se auziră ovaţii puternice şi Lizzie bănui că lupta cu bâte avea un învingător – ultima femeie care rămăsese în picioare, probabil. Ieşi afară, purtându-şi berea în mână ca un bărbat, cu braţul lipit de trup şi cu degetul mare îndoit pe buza cănii.

Femeile-gladiator ieşeau împleticindu-se ori

purtate pe braţe, iar evenimentul principal al serii urma să înceapă. Lizzie îl recunoscu imediat pe McAsh. Nu era nicio îndoială, era chiar el: îi vedea ochii de un verde pătrunzător. Cum trupul lui nu mai era negru din cauza cărbunelui, constată cu uimire că avea părul blond. Stătea aproape de ring şi discuta cu un alt bărbat. Privise către Lizzie de câteva ori, dar nu ştia cine se află în spatele costumaţiei ei. Avea un aer extrem de hotărât.

Adversarul său, Rees Preece, îşi merita porecla de „Muntele Galez”. Era bărbatul cel mai solid pe care-l văzuse Lizzie vreodată, cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât Mack, corpolent şi roşu la faţă, cu nasul deformat din cauza nenumăratelor lovituri primite. Avea o privire răutăcioasă, iar Lizzie se minuna de curajul sau de nesăbuinţa oricui ar fi îndrăznit să intre într-un ring de box cu un asemenea animal diabolic. Îi era teamă pentru Mack. Putea fi schilodit sau chiar ucis, realiză ea cu un fior de spaimă. Nu voia să vadă una ca asta. Fu tentată să plece, dar nu se putu desprinde de acolo.

Lupta trebuia să înceapă din clipă în clipă, dar prietenul lui Mack porni o discuţie aprinsă cu secundul lui Preece. Vorbeau pe un ton ridicat şi Lizzie reuşi să înţeleagă că era vorba despre ghetele lui Preece. Secundul lui Mack insista, cu accentul său irlandez, că ar fi trebuit să lupte desculţi. Mulţimea începu să-şi arate nerăbdarea bătând încet din palme. Lizzie spera ca lupta să fie

anulată. Dar avu parte de o dezamăgire. După o discuţie aprinsă, Preece îşi scoase ghetele.

Apoi lupta începu dintr-odată, fără ca Lizzie să fi auzit vreun semnal. Cei doi se aruncară unul asupra celuilalt ca două pisici, lovindu-se frenetic cu mâinile, cu picioarele şi cu capul şi mişcându-se atât de repede, încât abia reuşea să îşi dea seama de acţiunile fiecăruia. Mulţimea urla, iar Lizzie realiză că ţipa şi ea. Îşi acoperi gura cu mâinile.

Primul val de lovituri dură numai câteva secunde – mişcările erau mult prea energice ca să mai poată continua. Cei doi bărbaţi fură separaţi şi începură apoi să se deplaseze în cerc, unul în jurul celuilalt, cu pumnii ridicaţi în dreptul feţei şi încercând să-şi protejeze trupurile cu braţele. Mack avea o buză umflată şi lui Preece îi sângera nasul. Lizzie îşi muşcă degetele de teamă.

Preece se năpusti din nou asupra lui Mack, însă acesta se retrase şi se feri, apoi sări brusc în faţă şi-l pocni foarte tare pe Preece în cap. Lizzie se chirci de teamă când auzi bubuitura care însoţi lovitura: părea un ciocan care loveşte o stâncă. Spectatorii aclamau sălbatic. Preece avu o ezitare, surprins de lovitură, iar Lizzie bănui că fusese luat pe nepregătite de forţa lui Mack. Fata începu să-şi recapete speranţa. Poate că Mack avea să îl învingă în cele din urmă pe acest uriaş.

Mack se retrase ca să evite o lovitură. Preece tremură ca un câine, apoi îşi coborî capul şi lovi cu putere. Mack se îndoi şi păşi în lături, apoi îl lovi

cu putere pe Preece peste picioare, însă acesta reuşi să-l înghesuie într-un colţ şi să-i tragă câţiva pumni cu putere. Apoi Mack îi aplică o nouă lovitură zdravănă în cap, care îl luă din nou pe Preece prin surprindere.

Cei doi repetară din nou acelaşi dans, iar Lizzie îl auzi pe irlandez strigând:

— Ucide-l, Mack, nu-i lăsa timp să-şi revină!

Lizzie îşi dădu seama că, după fiecare lovitură puternică, Mack se retrăgea, lăsându-i timp adversarului să-şi revină. Preece, în schimb, arunca lovitură după lovitură, până când Mack reuşea să contracareze.

După zece minute îngrozitoare, cineva bătu gongul şi cei doi luptători luară o pauză. Lizzie se simţi recunoscătoare, de parcă ea însăşi ar fi luptat în ring. Cei doi primiră câte o bere şi rămaseră pe scaunele lor, în colţuri opuse ale ringului. Unul dintre secunzi luă un ac şi aţă şi începu să-i coasă lui Preece urechea despicată. Lizzie se înfioră şi îşi întoarse privirea.

Fata încerca să ignore gândul că trupul splendid al lui Mack fusese vătămat şi să privească lupta ca pe o simplă competiţie. Mack era mai ager şi avea o lovitură mai puternică, însă îi lipseau sălbăticia fără de minte şi instinctul criminal care determinau un om să-l distrugă pe altul. Ar fi trebuit să se înfurie.

Când partida reîncepu, amândoi se mişcau mai încet, însă lupta se desfăşură în acelaşi mod: Preece urmărea mişcările lui Mack, îl înghesuia

într-un colţ, îl prindea şi îi aplica două sau trei lovituri puternice, după care era oprit de îngrozitorul pumn drept al lui Mack.

În scurt timp, Preece ajunse să nu mai vadă cu un ochi şi să şchiopăteze, ca urmare a loviturilor repetate ale lui Mack, iar acestuia îi sângera gura şi avea o tăietură deasupra unui ochi. Pe măsură ce slăbeau ritmul, lupta devenea mai dură. Cum nu mai aveau energia de a lovi cu putere, cei doi bărbaţi acceptau loviturile într-o suferinţă mută. Cât timp mai puteau rezista să lovească unul în altul ca într-un morman de carne lipsită de viaţă? Lizzie se întreba de ce îi păsa atât de mult de trupul lui McAsh şi încercă să se liniştească spunându-şi că ar fi simţit acelaşi lucru pentru oricine.

Se făcu din nou o pauză. Irlandezul îngenunche lângă scaunul lui Mack şi începu să îi explice ceva stăruitor, susţinându-şi vorbele cu gesturi puternice ale pumnilor. Lizzie bănui că-l sfătuia pe Mack să-i aplice lovitura finală. Chiar şi ea îşi dădea seama că într-o încercare dură, bazată pe forţă şi pe rezistenţă, Preece ar fi câştigat, fiind mai corpolent şi mai obişnuit cu violenţa fizică. Oare Mack nu realiza acest lucru?

Lupta începu din nou. Privind încrâncenarea dintre cei doi, Lizzie şi-l aminti pe Malachi McAsh la vârsta de şase ani, jucându-se pe gazonul reşedinţei din High Glen. Pe vremea aceea, ea îi era adversar: îl trăgea de păr şi îl făcea să plângă. Amintirea o făcu să lăcrimeze. Era trist că

băieţelul acela ajunsese acum în această situaţie.

În ring era agitaţie. Mack îl izbi pe Preece o dată, de două ori, de trei ori, apoi îl lovi cu piciorul în coapse, făcându-l să se împiedice. Lizzie spera că Preece se va prăbuşi şi că lupta va înceta. Mack se retrase, aşteptând ca adversarul lui să cadă. Secundul şi mulţimea dornică de sânge îi cereau acum să-l termine, însă el nu îi băga în seamă.

Spre descurajarea lui Lizzie, Preece îşi reveni şi de această dată – şi încă foarte repede – şi îi aplică lui Mack o lovitură în stomac. Mack se aplecă în faţă gâfâind, apoi – dintr-odată – Preece îl lovi cu toată puterea de care mai dispunea. Capetele li se izbiră într-un trosnet îngrozitor. Mulţimea îşi ţinu răsuflarea.

Mack se împletici şi îşi pierdu echilibrul, iar Preece îi aplică o nouă lovitură în cap. Mack nu se mai putu ţine pe picioare şi căzu la pământ. Preece îl lovi din nou în cap, în timp ce zăcea întins. Mack nu se mai mişca acum deloc. Lizzie începu să strige:

— Lasă-l în pace!

Preece continuă să-l izbească pe Mack, până când secunzii din ambele tabere intrară în ring şi îl îndepărtară.

Preece era năucit, nereuşind să înţeleagă de ce oamenii care-şi doriseră să vadă sânge curgând voiau acum să se oprească. Apoi îşi reveni şi îşi ridică mâinile în semn de victorie, ca un câine care voia să îi facă pe plac stăpânului său.

Lizzie se temea ca nu cumva Mack să fie deja

mort. Îşi făcu loc printre oameni şi intră în ring. Secundul lui Mack stătea alături de el. Lizzie se aplecă deasupra lui, cu sufletul la gură. Avea ochii închişi, dar încă respira.

— Slavă Domnului că este viu, spuse ea.

Irlandezul se uită la tânără, dar nu-i vorbi. Lizzie spera ca Mack să nu aibă răni foarte grave. În ultima jumătate de oră, încasase în cap mai multe lovituri puternice decât ar fi putut primi cei mai mulţi dintre oameni într-o viaţă întreagă. Era îngrozită de gândul că, atunci când avea să îşi recapete cunoştinţa, se putea transforma într-un idiot.

Mack deschise ochii.

— Cum te simţi? îl întrebă Lizzie plină de nerăbdare.

Bărbatul închise ochii fără să răspundă.

Irlandezul se uită la ea şi îi spuse:

— Cine eşti tu, băiat-soprană?

Fata îşi dădu seama că uitase să i se adreseze cu vocea sa bărbătească.

— Un prieten, răspunse ea. Haide să-l ducem înăuntru, nu ar trebui să stea în noroi.

După un moment de ezitare, bărbatul spuse:

— Bine.

Îl apucă pe Mack de subsuori. Doi spectatori îl apucară de picioare şi îl ridicară.

Lizzie îi conduse în tavernă. Pe un ton bărbătesc cât se poate de arogant, strigă:

— Patroane, vreau să văd cea mai bună cameră şi cât mai repede!

O femeie ieşi din spatele tejghelei.

— Cine plăteşte? întrebă ea cu prudenţă.

Lizzie îi dădu un galben.

— Pe aici, spuse femeia.

Îi conduse pe scări până la un dormitor cu vedere spre curte. Camera era curată, iar baldachinul era acoperit cu o pătură aspră. Bărbaţii îl aşezară pe Mack pe pat. Lizzie îi spuse femeii:

— Aprinde focul şi adu-ne nişte coniac franţuzesc. Ştii vreun medic pe aproape care să se ocupe de rănile acestui bărbat?

— Trimit după doctorul Samuels.

Lizzie stătea pe marginea patului. Faţa lui Mack era umflată şi plină de sânge. Fata îi deschise cămaşa şi constată că pieptul îi era plin de vânătăi şi de zgârieturi.

Oamenii care îi ajutaseră plecară, iar irlandezul spuse:

— Sunt Dermot Riley – Mack este chiriaşul meu.

— Numele meu este Elizabeth Hallim, răspunse ea. Îl cunosc pe Mack de când eram copii.

Decise să nu-i dea explicaţii legate de vestimentaţia ei. Riley era liber să creadă ce vrea.

— Nu cred că este rănit foarte grav, spuse Riley.

— Ar trebui să-i spălăm rănile. Cere, te rog, un vas cu apă fierbinte.

— Sigur.

Bărbatul părăsi încăperea, lăsând-o pe tânără singură cu Mack, aflat în stare de inconştienţă.

Lizzie privi corpul nemişcat al bărbatului. Respira cu mare greutate. Ezitând, îi puse mâna pe piept. Avea pielea caldă şi carnea tare. Apăsă şi îi simţi bătăile inimii, regulate şi puternice.

Îi făcea plăcere să-l atingă. Îşi aşeză cealaltă mână pe pieptul său şi simţi diferenţa dintre sânii ei moi şi muşchii tari ai bărbatului. Îi atinse apoi sfârcurile, mici şi moi, după care le atinse şi pe ale sale, mai mari şi vizibile.

Tânărul deschise ochii.

Fata îşi retrase repede mâna, cu un sentiment de vinovăţie. „Ce Dumnezeu fac?” se întrebă ea.

Mack o privi absent.

— Unde mă aflu? Cine eşti?

— Ai participat la un meci de box, îi spuse ea. Ai pierdut.

Bărbatul o privi câteva secunde, apoi râse.

— Lizzie Hallim, îmbrăcată din nou în haine bărbăteşti, spuse el pe un ton normal.

— Slavă Domnului că eşti bine!

El îi aruncă o privire stranie.

— Este foarte… amabil din partea dumitale că îţi pasă de mine.

Fata se simţi stânjenită.

— Nu ştiu de ce o fac, spuse ea pe un ton arţăgos. Eşti un simplu miner care nu-şi cunoaşte locul.

Apoi, spre oroarea ei, simţi cum lacrimile i se rostogolesc pe faţă.

— Este foarte greu să vezi cum un prieten este bătut cu bestialitate, spuse ea cu un tremur al vocii pe care nu-l putea controla.

El o privi cum plânge.

— Lady Hallim, spuse el uluit, oare am să te pot înţelege vreodată?

CAPITOLUL 15

În seara aceea, coniacul uşură durerea lui Mack provocată de răni, însă în dimineaţa următoare se trezi agonizând. Îl durea fiecare parte a corpului pe care o putea identifica, de la degetele inflamate ale picioarelor – rănite ca urmare a loviturilor puternice pe care i le aplicase lui Rees Preece – până în vârful scalpului, unde simţea o durere insuportabilă. Chipul reflectat în ciobul de oglindă pe care-l folosea pentru bărbierit era plin de tăieturi şi de vânătăi şi mult prea sensibil la atingere, ca să nu mai vorbim de bărbierit.

În acelaşi timp totuşi, avea o stare de spirit bună. Lizzie Hallim reuşise întotdeauna să-l stimuleze. Îndrăzneala ei de neoprit făcea ca toate lucrurile să pară posibile. Oare ce avea de gând să mai facă? Când o recunoscuse, stând alături de el pe marginea patului, simţise o nevoie aproape incontrolabilă de a o lua în braţe. Rezistase tentaţiei amintindu-şi că o asemenea mişcare ar fi reprezentat sfârşitul straniei lor prietenii. Lucrurile stăteau diferit atunci când ea încălca regulile: era o domnişoară din înalta societate.

Putea face tumbe împreună cu câinele preferat, dar dacă acesta ar fi muşcat-o, ea l-ar fi exilat în curte.

Îi spusese că urma să se mărite cu Jay Jamisson, iar el preferase să-şi muşte limba în loc să-i spună că Jay era un prost. Nu era treaba lui şi nu voia să o jignească.

Soţia lui Dermot, Bridget, pregăti un porridge sărat pentru micul dejun şi Mack mâncă împreună cu copiii. Bridget era o femeie de aproximativ treizeci de ani, care fusese frumoasă cândva, dar care avea acum un aer obosit. După ce terminară de mâncat, Mack şi Dermot plecară să-şi caute de lucru.

— Să veniţi cu bani acasă, le spuse Bridget în timp ce ieşeau.

Nu era o zi norocoasă. Făcură un tur prin pieţele de alimente din Londra, oferindu-se să care coşurile cu peşte, butoaiele cu vin şi hălcile de carne de vită de care oraşul înfometat avea nevoie în fiecare zi. Din nefericire, erau prea mulţi oameni şi prea puţin de muncă. La prânz renunţară şi se îndreptară spre West End, ca să încerce pe la cafenele. La sfârşitul zilei erau epuizaţi, ca şi cum ar fi muncit în tot acest timp, deşi nu găsiseră nimic.

La intrarea pe Bulevardul Strand, o siluetă firavă ţâşni de pe o alee ca un iepure speriat şi se ciocni de Dermot. Era o fată de aproximativ treisprezece ani, îmbrăcată în zdrenţe, slabă şi speriată. Dermot imită zgomotul unei băşici

sparte. Copila scoase un scâncet de teamă, se împiedică şi apoi îşi recăpătă echilibrul.

După ea venea un tânăr musculos, îmbrăcat în haine scumpe, dar cu ţinuta răvăşită. Fu la un pas să o prindă atunci când ea se ciocni de Dermot, însă fata reuşi să se aplece, să-l evite şi să fugă. Apoi alunecă şi căzu, iar bărbatul reuşi să o prindă.

Fata începu să urle de frică. Bărbatul era roşu de mânie. Îi ridică trupul uşor şi îi dădu un pumn în cap, care o puse la pământ, apoi o lovi cu picioarele peste pieptul anemic.

Mack se obişnuise cu violenţa de pe străzile Londrei. Bărbaţi, femei şi copii se luptau frecvent cu pumnii şi cu unghiile, conflictele fiind alimentate de obicei de ginul ieftin vândut la fiecare colţ de stradă. Nu mai văzuse însă un bărbat în toată firea care să lovească fără milă un copil. I se părea că are de gând să o ucidă. Mack se resimţea de pe urma întâlnirii cu Muntele Galez şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era o altă luptă, însă nu putea să stea deoparte văzând una ca asta. Înainte de o nouă lovitură, Mack îl prinse cu putere şi îl împinse în lături.

Bărbatul se întoarse. Era mai înalt cu câţiva centimetri decât Mack. Îl prinse de piept pe Mack şi îl îmbrânci. Mack se clătină, dându-se câţiva paşi în spate. Bărbatul se îndreptă din nou spre copilă. Fata încerca să se ridice în picioare. El îi dădu o lovitură puternică peste faţă, care-o făcu să se mişte din loc.

Mack văzu roşu în faţa ochilor. Îl apucă pe bărbat de guler şi de fundul pantalonilor şi îl ridică în aer. Luat prin surprindere, bărbatul urlă de mânie şi începu să se zbată violent, dar Mack îl ţinu strâns şi îl ridică deasupra capului.

Dermot privea cu uimire cât de uşor reuşea Mack să-l ţină pe bărbat.

— Eşti un băiat puternic, Mack, pe cuvântul meu, spuse el.

— Ia-ţi mâinile murdare de pe mine! îi strigă bărbatul.

Mack îl lăsă la pământ, ţinându-l în continuare de încheietura mâinii.

— Doar dacă laşi copila asta în pace.

Dermot o ajută pe fată să se ridice, sprijinind-o cu blândeţe şi totodată cu putere.

— E o hoaţă nenorocită, spuse omul pe un ton violent.

Apoi văzu faţa distrusă a lui Mack şi decise că era mai bine să nu-l stârnească.

— Doar atât? întrebă Mack. După cum o loveai, m-am gândit că l-a ucis pe rege.

— Ce treabă ai tu cu ce a făcut fata?

Bărbatul încerca să se liniştească şi să-şi tragă sufletul.

Mack îi dădu drumul.

— Indiferent ce a făcut, cred că ai pedepsit-o suficient.

Bărbatul se uită la el.

— Se vede treaba că nu eşti de pe aici, spuse el. Eşti un flăcău puternic, dar – chiar şi aşa – nu

vei rezista prea mult la Londra dacă ai încredere în oamenii de teapa ei.

Apoi plecă, iar fata spuse:

— Mulţam, Jock[6], mi-ai salvat viaţa.

Oamenii îşi dădeau seama că Mack era scoţian de îndată ce deschidea gura. El nu realizase că vorbește cu accent înainte de a ajunge la Londra. În Heugh, toată lumea vorbea la fel: până şi cei din familia Jamisson foloseau o versiune mai rafinată a unui dialect scoţian. Aici însă era un semn distinctiv.

Mack se uită la fată. Avea părul negru, tuns neregulat, şi o faţă drăguţă care începuse deja să se umfle din cauza loviturilor. Avea trupul unui copil şi privirea înţeleaptă a unui adult. Se uita la el cu prudenţă, întrebându-se ce voia de la ea.

— Te simţi bine? vru să ştie Mack.

— Mă doare, spuse ea ţinându-se de coaste. Era bine să-l fi omorât pe creştinul ăla uitat de Dumnezeu!

— Ce i-ai făcut?

— Am încercat să-l jefuiesc în timp ce i-o trăgea Corei, dar s-a prins.

Mack clătină din cap. Auzise că prostituatele aveau uneori complici care le jefuiau clienţii.

— Vrei să bei ceva?

— Aş pupa dosul papei pentru un pahar de gin.

Mack nu mai auzise pe nimeni vorbind în felul

---

6 Corespondentul scoţian al prenumelui englezesc Jack (cunoscut drept diminutiv al lui John) (n.tr.)

acesta şi cu atât mai puţin o fată. Nu ştia dacă era cazul să se amuze ori să se sperie.

De cealaltă parte a drumului se afla *Ursul,* taverna în care Mack îl învinsese pe Gorila Bermondsey şi câştigase o liră de la pitic. Traversară strada şi intrară. Mack cumpără trei halbe de bere şi se aşezară cu toţii într-un colţ să le bea.

Fata aproape că-şi termină halba din doar câteva înghiţituri, după care spuse:

— Eşti un om de treabă, Jock.

— Mă cheamă Mack, răspunse tânărul. El este Dermot.

— Eu sunt Peggy. Mi se spune Peg cea Iute.

— După cum bei, bănuiesc.

Fata rânji.

— În oraşul ăsta, dacă nu bei repede, îţi fură altcineva băutura. De unde eşti, Jock?

— Dintr-un sat care se numeşte Heugh, aflat la aproape cincizeci de mile de Edinburgh.

— Unde este Edinburgh?

— În Scoţia.

— Cât de departe e asta?

— Am făcut până aici o săptămână cu vaporul, de-a lungul coastei.

Fusese o săptămână foarte lungă. Mack era speriat de mersul pe apă. După cincisprezece ani de muncă în subteran, oceanul îl ameţea. Dar fusese nevoit să urce pe catarg şi să lege frânghiile, indiferent de vreme. Nu-şi dorea să devină marinar.

— Cred că diligenţa face treisprezece zile, spuse el.

— De ce ai plecat?

— Ca să fiu liber. Am fugit. În Scoţia, minerii sunt sclavi.

— Ca negrii din Jamaica?

— Se pare că ştii mai multe despre Jamaica decât despre Scoţia.

Fetei nu-i făcu plăcere critica.

— De ce n-aş şti?

— Scoţia e mai aproape, de aia.

— Ştiam asta.

Minţea, realiză Mack. Deşi foarte curajoasă, era doar o fetiţă care-l emoţionase.

Deodată, se auzi vocea lipsită de vlagă a unei femei:

— Peg, eşti bine?

Mack îşi ridică privirea şi văzu o tânără care purta o rochie de culoarea portocalei.

Peg spuse:

— Bună, Cora. M-a salvat un prinţ chipeş. Fă cunoştinţă cu scoţianul Jock McKnock.

Cora îi zâmbi lui Mack şi spuse:

— Mulţumesc că ai ajutat-o pe Peg. Sper că nu acum te-ai ales cu rănile astea.

Mack dădu din cap.

— Sunt dintr-o altă luptă.

— Lasă-mă să-ţi fac cinste cu un gin.

Mack avea de gând să refuze – prefera berea –, dar Dermot interveni:

— Eşti foarte drăguţă, mulţumim.

Mack se uită după ea în timp ce se îndrepta spre bar. Avea în jur de douăzeci de ani, un chip angelic şi un vâlvoi de păr roşu aprins. Îl speria gândul că o fată atât de tânără şi de drăguţă era prostituată. I se adresă lui Peg:

— Fata asta a făcut sex cu bărbatul care te urmărea, aşa-i?

— De obicei nu merge până la capăt, răspunse Peg pe un ton atoateştiutor. Obişnuieşte să îi lase pe la mijlocul drumului, cu mădularul ridicat şi cu nădragii în vine.

— Şi tu fugi cu banii omului, interveni Dermot.

— Eu? Fii serios. Eu sunt dama de companie a reginei Charlotte.

Cora se aşează lângă Mack. Folosise un parfum greu şi înţepător, cu aromă de santal şi scorţişoară.

— Ce faci la Londra, Jock?

Bărbatul se uită lung la ea – tânăra era extrem de atrăgătoare.

— Îmi caut de lucru.

— Ai găsit ceva?

— Nu mare lucru.

Fata clătină din cap.

— A fost o iarnă nenorocită, cu un frig de-au îngheţat pietrele, iar preţul pâinii este îngrozitor de mare. Sunt prea mulţi oameni ca tine.

Peg interveni:

— Asta l-a făcut pe tata să se apuce de furat acum doi ani, doar că n-a avut noroc.

Fără prea mare tragere de inimă, Mack îşi îndepărtă privirea de la Cora şi se uită spre Peg.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă el.

— A dănţuit cu gulerul şerifului la gât.

— Ce?

Dermot îi explică:

— Adică a fost spânzurat.

Mack spuse:

— Vai, îmi pare rău!

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, scoţian nenorocit, că mi se face rău!

Peg era extrem de încăpăţânată.

— Bine, bine, n-o să-mi pară, spuse Mack pe un ton împăciuitor.

Cora interveni:

— Dacă-ţi cauţi de lucru, ştiu pe cineva care ar avea nevoie de hamali ca să descarce cărbune de pe vapor. Munca e atât de grea, că numai bărbaţii tineri pot s-o facă, iar el preferă străinii fiindcă se plâng mai puţin.

— Fac orice, spuse Mack, gândindu-se la Esther.

— De echipele de hamali se ocupă patronii de taverne din Wapping. Îl ştiu pe unul dintre ei – Sidney Lennox, de la *Soarele.*

— E cumsecade?

Cora şi Peg izbucniră în râs. Cora spuse:

— E un împuţit mincinos şi un hoţ, care duhneşte a băutură ca un porc, dar toţi sunt la fel, aşa că nu prea ai de ales.

— Ne duci la *Soarele?*

— Poţi pune rămăşag pe capul tău că am s-o fac, răspunse Cora.

*

O pâclă caldă de transpiraţie şi de praf de cărbune umplea cala neaerisită a vasului de lemn. Mack stătea pe un munte de cărbune, mânuind o lopată cu lama lată şi încărcând bulgări de cărbune într-un ritm susţinut. Munca era extrem de grea. Îl dureau braţele şi era lac de sudoare, dar se simţea bine. Era tânăr şi puternic, câştiga bine şi nu era sclavul nimănui.

Făcea parte dintr-o echipă de şaisprezece hamali, care – aplecaţi peste lopeţile lor – mormăiau, suduiau şi făceau glume. Majoritatea erau fermieri irlandezi, tineri şi musculoşi. Munca era prea grea pentru nişte orăşeni pricăjiţi. Dermot avea treizeci de ani şi era cel mai bătrân din echipă.

Nu reuşise să scape de cărbune; în jurul lui se învârtea întreaga lume. În timp ce lucra, Mack se întreba unde avea să fie trimis cărbunele – va încălzi toate saloanele din Londra, mii de bucătării, toate cuptoarele de pâine şi berăriile… Oraşul avea un apetit pentru cărbune ce nu putea fi niciodată satisfăcut pe deplin.

Era duminică după-amiaza şi echipa aproape terminase de golit vaporul *Lebăda Neagră* din Newcastle. Mack se distra gândindu-se la banii pe care îi avea de primit în acea noapte. Era al doilea

vas pe care-l descărcaseră săptămâna aceea, iar echipa primea câte şaisprezece pence, un penny de om, pentru fiecare comandă sau pentru douăzeci de saci de cărbune. Un bărbat zdravăn care avea o lopată suficient de mare putea muta un sac în două minute. Calculă că fiecare bărbat avea de primit câte şase lire ca plată brută.

În plus, mai existau nişte taxe – Sidney Lennox, intermediarul sau „antreprenorul”, trimisese o cantitate mare de bere şi de gin pentru bărbaţii care se aflau la bord. Aveau nevoie să bea mult, ca să compenseze galoanele de lichid pe care le pierdeau prin transpiraţie, dar Lennox le dăduse mai mult decât era necesar, iar majoritatea bărbaţilor consumaseră toată băutura, inclusiv ginul. Ca urmare, până la sfârşitul unei zile se petrecea cel puţin un accident. Iar băutura trebuia plătită. Aşadar, Mack nu mai ştia cât avea de primit după ce îşi plătea consumaţia la taverna *Soarele*. Chiar dacă jumătate din bani ar fi fost reţinuţi ca taxă, deşi estimarea era mult prea mare, ceea ce rămânea reprezenta dublul sumei pe care-o încasa un miner pentru o săptămână de muncă de şase zile.

În ritmul acesta, ar fi putut să strângă suficienţi bani ca s-o aducă pe Esther în câteva săptămâni. Atunci, atât el, cât şi sora lui geamănă aveau să scape de sclavie. O asemenea perspectivă îi făcea inima să tresalte de bucurie.

Îi scrisese lui Esther de îndată ce se stabilise la Dermot, iar ea îi răspunsese. Evadarea lui era

subiectul cel mai de interes al satului, spunea ea. Câţiva mineri mai tineri încercau să redacteze o petiţie adresată parlamentului britanic, prin care să protesteze împotriva sclaviei din mine. Iar Annie se măritase cu Jimmy Lee. Mack simţi o strângere de inimă în legătură cu Annie. Nu avea să se mai rostogolească prin iarbă cu ea. Dar Jimmy Lee era un om bun. Iar petiţia putea reprezenta începutul unei schimbări. Copiii lui Jimmy şi Annie aveau şansa de a fi liberi.

Ultima grămadă de cărbune fu strânsă în saci şi depozitată într-o barjă, de unde avea să fie dusă la ţărm şi stivuită într-o magazie. Mack îşi întinse spatele care-l durea şi îşi puse lopata pe umeri. Aerul rece de pe punte îl izbi în faţă, aşa că îşi trase pe el cămaşa şi haina de blană de la Lizzie Hallim. Hamalii se îndreptau spre ţărm cu ultimii saci, apoi spre *Soarele,* de unde urmau să-şi încaseze banii.

Soarele era o tavernă ordinară, frecventată de marinari şi de docheri. Podeaua de pământ era plină de noroi, băncile şi mesele erau uzate şi murdare, iar focul emana mult fum şi prea puţină căldură. Patronul, Sidney Lennox, era amator de jocuri, aşa că aici aveau loc tot felul de competiţii: cărţi, zaruri sau un concurs complicat cu jetoane şi cu cartoane marcate. Singurul lucru bun era Mary cea Neagră, o bucătăreasă africană, care făcea din crustacee şi din resturi ieftine de carne tocăniţe aromate şi foarte gustoase, pe care le îndrăgeau toţi clienţii.

Mack şi Dermot ajunseră primii. O găsiră acolo pe Peg, aşezată la bar, cu picioarele îndoite sub ea, fumând tabac de Virginia dintr-o pipă de lut. Locuia la *Soarele* şi dormea pe jos, într-un colţ al barului. Pe lângă meseria de antreprenor, Lennox era şi colecţionar, iar Peg îi vindea lucrurile pe care le fura. Când îl văzu pe Mack, scuipă în foc şi spuse plină de veselie:

— Ce-ai mai făcut, Jock, ai mai salvat vreo fecioară?

— Nu azi, rânji bărbatul.

Mary cea Neagră îşi arătă chipul zâmbitor din spatele uşii de la bucătărie.

— Supă din coadă de bou, băieţi?

Avea un accent specific locuitorilor din Ţările de Jos. Oamenii spuneau că fusese sclava unui căpitan olandez.

— Pentru mine doar vreo două butoaie cu vin, te rog, răspunse Mack.

Femeia zâmbi.

— Ţi-e foame, ai? Ai muncit mult?

— Doar câteva exerciţii, cât să avem poftă de mâncare, spuse Dermot.

Mack nu avea bani ca să-şi plătească mâncarea, dar Lennox îi servea pe credit, în contul salariilor. Din noaptea aceea, se gândea Mack, urma să aibă bani pentru a-şi plăti consumaţia – nu voia să rămână dator.

Se aşeză alături de Peg.

— Cum mai merge treaba? o întrebă el pe un ton amuzat.

Fata îi luă în serios întrebarea.

— Eu şi Cora am tăvălit un bogătan bătrân în după-amiaza asta, aşa că ne-am luat o seară liberă.

Lui Mack i se părea ciudat să fie prieten cu o hoaţă. Îşi imagina ce o determinase pe fată să facă astfel de lucruri: nu exista o altă soluţie ca să nu moară de foame. Cu toate acestea, ceva din el, o rămăşiţă a educaţiei primite de la mama sa, îl determina să o blameze.

Peg era micuţă şi fragilă, cu o conformaţie osoasă atrăgătoare şi cu ochi albaştri foarte frumoşi, însă avea aerul rece al unui criminal înrăit, iar oamenii o tratau ca atare. Mack bănuia că exteriorul ei dur reprezenta doar o aparenţă care să o protejeze: sub această poleială se afla probabil doar o fetiţă speriată, care nu avea pe nimeni să o ajute.

Mary cea Neagră îi aduse o farfurie cu supă în care pluteau stridii, o bucată de pâine şi o halbă cu bere neagră, iar el se năpusti asupra mâncării ca un lup.

Intrară apoi şi ceilalţi hamali. În mod cu totul neobişnuit, nu era nici urmă de Lennox. De obicei se afla acolo, jucând cărţi sau zaruri cu clienţii. Mack ar fi vrut să se grăbească. Era nerăbdător să afle cât câştigase în săptămâna aceea. Bănuia că Lennox îi făcea pe oameni să aştepte cu salariile ca să cheltuiască cât mai mulţi bani în bar.

Cora apăru după aproape o oră. Arăta la fel de bine ca de obicei, într-o costumaţie de culoarea

muştarului, cu dantelă neagră. Toţi bărbaţii o salutară, dar – spre surprinderea lui Mack – ea veni şi se aşeză lângă el.

— Am auzit că ai avut o după-amiază eficientă, îi spuse el.

— Bani câştigaţi uşor, răspunse ea. Era destul de bătrân, aşa că nu mi-a creat probleme.

— Mai bine mi-ai spune cum procedezi, ca să nu devin victima unora ca tine.

Fata îi aruncă o privire ademenitoare.

— Tu nu vei fi niciodată nevoit să plăteşti fetele, Mack, îţi garantez asta.

— Spune-mi oricum! Sunt curios.

— Cel mai simplu este să agăţi un beţiv bogat, să-i faci avansuri, să-l duci pe o alee întunecată şi apoi să fugi cu banii lui.

— Asta ai făcut azi?

— Nu, de data asta a fost chiar mai bine. Am găsit o casă goală şi am mituit majordomul. Am jucat rolul unei neveste plictisite, iar Peg era camerista mea. L-am dus în casă, pretextând că locuiesc acolo. L-am dezbrăcat, l-am băgat în pat, apoi Peg a intrat în grabă să mă anunţe că mi-a sosit soţul.

Peg izbucni în râs.

— Bietul bătrânel, dacă i-ai fi văzut faţa, era îngrozit! S-a ascuns în dulap!

— Apoi noi am plecat cu portofelul, cu ceasul şi cu toate hainele lui.

— Probabil că este şi acum în dulap! spuse Peg şi izbucniră în râs amândouă.

Soţiile hamalilor începură să apară pe rând, cele mai multe dintre ele cu bebeluşi în braţe şi cu alţi copii atârnaţi de fuste. Unele aveau încă prospeţimea şi frumuseţea tinereţii, în vreme ce altele păreau epuizate şi subnutrite, afişând semnele bătăilor şi ale violenţei la care le supuneau soţii lor beţivi. Mack bănuia că se aflau acolo în speranţa că vor obţine o parte din bani înainte ca soţii lor să-i cheltuiască pe toţi pe băutură şi pe jocuri de noroc ori să fie păcăliţi de prostituate. Bridget Riley sosi împreună cu toţi cei cinci copii şi se aşează alături de Dermot şi de Mack.

Lennox îşi făcu apariţia la miezul nopţii.

Avea un sac din piele plin cu galbeni şi două pistoale, ca să se protejeze de un posibil jaf. Hamalii – majoritatea beţi la ora aceea – îl primiră cu ovaţii ca pe un erou victorios, iar Mack simţi o undă de dispreţ faţă de tovarăşii săi de muncă. De ce îşi arătau gratitudinea când era vorba doar despre un lucru care li se cuvenea?

Lennox era un bărbat posac, având în jur de treizeci de ani, care purta o jiletcă din flanelă, fără cămaşă, şi o pereche de cizme peste genunchi. Era un bărbat bine făcut şi musculos, cu trupul întărit de la căratul atâtor butoaie grele de bere şi de băuturi spirtoase. Gura i se încreţea într-un rictus crud. Avea un miros specific, dulceag, asemenea fructelor pârguite. Mack observă că Peg tresări involuntar când Lennox apăru: era limpede că se temea de el.

Bărbatul trase o masă într-un colţ, puse sacul jos şi pistoalele alături. Bărbaţii şi femeile se adunară în jurul lui, împingându-se şi îmbrâncindu-se, de teamă ca nu cumva Lennox să rămână fără bani înainte să le vină rândul. Mack rămase pe loc. Era sub demnitatea lui să intre în învălmăşeala aceea pentru a primi un salariu care i se cuvenea.

Auzi o voce aspră peste rumoarea generală:

— Săptămâna asta fiecare bărbat a câştigat o liră şi unsprezece pence, fără nota de plată de la bar.

Mack nu era sigur că auzise bine. Descărcaseră două vapoare, adică o mie cinci sute de vagoane[7] sau treizeci de mii de saci de cărbune, ceea ce ar fi adus fiecărui om un venit brut de şase lire. Cum putea fi redus la ceva mai mult de o liră pentru fiecare?

Se auzi un murmur de nemulţumire din partea oamenilor, însă nimeni nu îndrăzni să pună sub semnul întrebării suma repartizată. După ce Lennox începu să numere fiecare plată, Mack spuse:

— Staţi puţin. Cum aţi ajuns la suma asta?

Lennox îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Aţi descărcat o mie patru sute patruzeci şi cinci de vagoane, ceea ce înseamnă şase lire şi cinci pence brut pentru fiecare om. Dacă scădem cincisprezece şilingi pe zi pentru băutură…

— Ce? îl întrerupse Mack. Cincisprezece

7 În original, score – grup de douăzeci de unităţi (n.tr.)

şilingi pe zi?

Asta însemna trei sferturi din câştigul lor!

Dermot Riley bodogăni aprobator:

— Asta e hoţie curată.

Deşi nu vorbise foarte tare, se auziră imediat câteva murmure de aprobare din partea bărbaţilor şi a femeilor din jur.

— Comisionul meu este de şaisprezece pence de om, pentru fiecare vas, continuă Lennox. Mai sunt şaisprezece pence pentru bacşişul căpitanului şi încă şase pence pe zi pentru lopată…

— Pentru lopată? explodă Mack.

— McAsh, tu eşti nou pe aici şi nu cunoşti regulile. De ce nu-ţi ţii gura aia împuţită, ca să-mi pot continua treaba? Altfel nimeni nu mai primeşte niciun ban!

Mack era negru de furie, dar raţiunea îi spunea că Lennox nu inventase sistemul în noaptea aceea. Cu siguranţă era un procedeu cunoscut de toată lumea şi acceptat de oameni. Peg îl trase de mânecă şi îi spuse în şoaptă:

— Nu face probleme, Jock, altfel Lennox va găsi o metodă pentru ca lucrurile să se sfârşească mai rău.

Mack ridică din umeri şi tăcu. Cu toate acestea, protestul său atinsese o coardă sensibilă a celor din jur, aşa că Dermot Riley spuse pe un ton răspicat:

— Nu am consumat băuturi de cincisprezece şilingi pe zi.

Soţia lui interveni:

— Cu siguranţă.

— Nici eu, se auzi vocea unui alt bărbat. Cine ar putea? Orice bărbat ar exploda de la atâta bere.

Lennox răspunse pe un ton vehement:

— Atât v-am trimis pe vas – credeţi că ţin socoteala cât poate să bea un om în fiecare zi?

Mack spuse:

— În acest caz, înseamnă că eşti singurul patron de tavernă din Londra care nu e în stare!

Bărbaţii izbucniră în râs.

Pe Lennox îl înfuriară batjocura lui Mack şi râsul celorlalţi oameni. Cu o privire ameninţătoare, spuse:

— Aşa este sistemul – plăteşti cincisprezece şilingi pe băutură, indiferent cât consumi.

Mack se apropie de masa patronului.

— Ei bine, am şi eu un sistem. Nu plătesc băutura pe care nu am comandat-o şi nu am consumat-o. Dacă dumneata nu ai ţinut socoteala, eu am făcut-o şi pot să-ţi spun exact cât îţi datorez.

— Şi eu, spuse un alt bărbat.

Era Charlie Smith, un negru născut în Anglia, care vorbea cu un accent de Newcastle.

— Am băut optzeci şi trei de halbe mici de bere, pe care aici le vinzi cu patru pence pinta. Asta valorează douăzeci şi şapte de şilingi şi opt pence pentru toată săptămâna, nu cincisprezece şilingi pe zi.

Lennox răspunse:

— Ai noroc că te plătesc, negru nenorocit, tu ar trebui să fii un sclav în lanţuri!

Charlie se întunecă de supărare.

— Sunt englez şi creştin şi sunt un om mai bun decât dumneata, fiindcă sunt cinstit, răspunse el încercând să-şi controleze furia.

Dermot Riley spuse:

— Şi eu pot să-ţi spun exact cât am băut.

Lennox începu să se înfurie.

— Dacă nu vă controlaţi vorbele, nu mai primiţi nimic, niciunul dintre voi, spuse el.

Mack se gândi că ar fi fost indicat să aplaneze conflictul. Se întreba ce ar fi putut spune ca să calmeze spiritele. Apoi o văzu pe Bridget Riley şi pe copiii ei înfometaţi, iar indignarea îl făcu să găsească replica cea mai potrivită. I se adresă lui Lennox:

— Nu vei pleca de la această masă până când nu vei plăti ceea ce ne datorezi.

Lennox îşi aruncă privirea spre pistoale.

Cu o mişcare rapidă, Mack îi aruncă pistoalele pe jos.

— N-ai să scapi dacă încerci să mă împuşti, hoţ nenorocit, spuse el plin de mânie.

Lennox arăta ca un buldog pus la colţ. Mack se întreba dacă nu cumva exagerase. Poate că ar fi fost mai bine să plece şi în felul acesta s-ar fi compromis mai puţin. Acum era însă prea târziu – Lennox trebuia să dea înapoi. Îi îmbătase pe hamali, iar aceştia erau dispuşi să-l ucidă dacă nu îi plătea.

Lennox se aşează pe scaun şi, cu ochii aproape închişi, îi aruncă lui Mack o privire plină de ură şi îi spuse:

— O să ai de suferit pentru asta, McAsh, jur pe Dumnezeu!

Mack îi răspunse pe un ton blând:

— Haide, Lennox, oamenii îţi cer să le plăteşti numai ce le datorezi.

Deşi nu se calmase, Lennox cedă. Cu o privire ameninţătoare, începu să numere banii. Îi plăti mai întâi lui Charlie Smith, apoi lui Dermot Riley, apoi lui Mack, ţinând cont de cât spunea fiecare că a băut.

Mack plecă de la masă plin de entuziasm. Avea în mână trei lire şi nouă şilingi. Dacă punea doar jumătate din sumă de-o parte pentru Esther şi tot era foarte mult!

Ceilalţi hamali estimară şi ei cât băuseră, iar Lennox nu mai avu nimic de comentat, mai puţin în cazul lui Sam Potter, un grăsan uriaş din Cork, care pretindea că băuse numai treizeci de halbe, provocând hohotele de râs ale celor din jur: băuse cel puţin de trei ori pe atât.

Printre bărbaţii şi femeile care-şi primiseră plata domnea un aer de sărbătoare. Câţiva se apropiară de Mack şi îl bătură uşor pe spate, iar Bridget Riley îl sărută. Îşi dădea seama că făcuse un lucru remarcabil, dar se temea că drama încă nu se încheiase – Lennox cedase mult prea uşor.

În timp ce ultimul bărbat îşi primea plata, Mack ridică de jos armele lui Lennox. Îndepărtă

praful de puşcă din flinte, ca să nu poată trage, apoi le aşează pe masă.

Lennox îşi luă armele descărcate şi sacul aproape golit de bani şi se ridică. În încăpere se aşternu tăcerea. Se îndreptă apoi spre uşa care ducea la apartamentul său personal. Toată lumea îl privea cu atenţie, temându-se că le-ar putea lua banii înapoi. Când ajunse la uşă, se întoarse.

— Plecaţi cu toţii acasă, le spuse el cu răutate. Şi luni să nu vă mai întoarceţi. Nu mai am nimic de lucru pentru voi. Sunteţi concediaţi.

*

Cuprins de griji, Mack rămase treaz aproape toată noaptea. Unii dintre hamali erau de părere că Lennox avea să uite conflictul lor până luni dimineaţă, însă Mack se îndoia. Lennox nu părea omul dispus să accepte o înfrângere. În plus, putea găsi oricând cu uşurinţă alţi şaisprezece tineri puternici ca să-şi formeze o nouă echipă.

Fusese vina lui Mack. Hamalii erau aidoma boilor – puternici, dar proşti şi uşor de condus. Nu s-ar fi răzvrătit împotriva lui Lennox dacă Mack nu i-ar fi încurajat. Simţea că acum stătea doar în puterile sale să pună lucrurile la punct.

Duminică dimineaţă se trezi devreme şi se duse în cealaltă cameră. Dermot şi soţia lui stăteau pe o saltea, iar cei cinci copii dormeau cu toţii în celălalt colţ al încăperii. Mack îl trezi pe Dermot.

— Trebuie să găsim de lucru pentru toată echipa până mâine, spuse Mack.

Dermot se ridică. Bridget mormăi din pat:

— Puneţi pe voi ceva mai de Doamne ajută dacă vreţi să îi faceţi impresie bună unui patron.

Dermot îmbrăcă o veche jiletcă roşie şi îi împrumută lui Mack cravata albastră pe care o purtase la nuntă. Pe drum, trecură pe la Charlie Smith. Charlie era hamal de cinci ani şi cunoştea pe toată lumea. El îşi îmbrăcă haina albastră cea bună şi plecară împreună spre Wapping.

Străzile noroioase din cartierul aflat pe malul apei erau aproape pustii. Clopotele celor câteva sute de biserici din Londra chemau credincioşii la slujbă, dar cei mai mulţi dintre marinari, docheri şi comercianţi preferau să îşi petreacă ziua de odihnă acasă. Tamisa cea neagră se desfăşură leneşă printre cheiurile pustii, în vreme ce şobolanii hoinăreau fără teamă de-a lungul malului.

Toţi antreprenorii care se ocupau cu descărcarea cărbunelui erau şi patroni de taverne. Cei trei bărbaţi merseră mai întâi la *Tigaia,* o tavernă aflată la câţiva paşi de *Soarele.* Patronul fierbea o bucată de jambon în curte. Mirosul îl făcu pe Mack să saliveze.

— Cum o mai duci, Harry? i se adresă Charlie pe un ton vesel.

Acesta îi aruncă o privire acră.

— Ce vreţi, băieţi, în afară de bere?

— De lucru, răspunse Charlie. Ai vreun vas de

descărcat mâine?

— Da, şi am şi oamenii care să o facă, mulţumesc de întrebare.

Bărbaţii plecară, iar Dermot spuse:

— Ce l-a apucat? S-a uitat la noi ca la nişte leproşi.

— A băut prea mult gin azi-noapte, îşi dădu cu părerea Charlie.

Mack se temea de tot ce era mai rău, dar îşi păstră pentru sine gândurile negre.

— Haideţi să mergem la *Capul Regelui,* spuse el.

Aici, câţiva hamali beau bere la bar şi îl salutară pe Charlie adresându-i-se pe nume.

— Băieţi, sunteţi ocupaţi? îi întrebă Charlie. Căutăm un vas de descărcat.

Patronul îi auzi.

— Aţi lucrat pentru Sidney Lennox de la *Soarele?*

— Da, însă nu mai are nevoie de noi săptămâna viitoare, răspunse Charlie.

— Nici eu, replică patronul.

În timp ce ieşeau, Charlie spuse:

— Să încercăm la Buck Delaney de la *Lebăda.* De obicei angajează câte două-trei echipe în acelaşi timp.

Lebăda era o cârciumă aglomerată, care deţinea un grajd, o cafenea, o curte pentru depozitat cărbunele şi câteva locuri la bar. Delaney fusese în tinereţe hamal, deşi acum purta perucă şi o cravată din dantelă la micul dejun,

compus din cafea şi carne de vită rece.

— Să vă vând un pont, băieţii mei, spuse el. Toţi antreprenorii din Londra au aflat ce s-a întâmplat aseară la *Soarele.* Nu o să vă mai angajeze nimeni – Sidney Lennox a avut grijă de asta.

Lui Mack i se opri inima – era exact lucrul de care se temuse.

— Dacă aş fi în locul vostru, continuă Delaney, m-aş urca pe un vas şi aş dispărea de aici un an sau doi. Până când vă veţi întoarce, toată lumea va uita.

Dermot spuse plin de mânie:

— Aşadar, cei care manipulează cărbunele vor fi întotdeauna jefuiţi de patroni?

Delaney nu lăsă să se vadă dacă fusese ofensat de această replică.

— Uitaţi-vă în jur, băieţi, spuse el pe un ton blând, făcând semn către cafetiera de argint şi covoarele din încăpere. Nu am obţinut toate astea prin servicii cinstite.

Mack spuse:

— Şi ce ne-ar împiedica să ne ducem chiar noi la căpitanii de vase şi să contractăm afacerea cu descărcarea cărbunilor?

— Totul, spuse Delaney. Din când în când, mai apare câte un hamal ca tine, McAsh, care are mai mult curaj decât ceilalţi şi care vrea să-şi facă propria echipă, să dea la o parte antreprenorii şi să elimine taxele pentru băutură şi toate celelalte. Dar sunt prea mulţi oameni care fac o grămadă de

bani din afacerea asta. Dădu din cap şi adăugă: Nu eşti primul care protestează împotriva sistemului, McAsh, şi nu vei fi nici ultimul.

Mack era dezgustat de cinismul lui Delaney, dar simţea că omul are dreptate. Nu-i trecu prin cap niciun lucru pe care ar fi putut să-l facă sau să-l spună. Înfrânt, se îndreptă spre uşă, urmat de Dermot şi de Charlie.

— Ascultă-mi sfatul, McAsh, spuse Delaney. Fii ca mine. Ia-ţi o cârciumă în care să vinzi băutură hamalilor. Nu mai încerca să-i ajuţi pe ei – ajută-te pe tine. Ai putea s-o duci bine. Ai potenţial, îţi spun eu.

— Să fiu ca tine? zise Mack. Te-ai îmbogăţit înşelându-ţi tovarăşii. Dumnezeule, nici pentru un regat n-aş vrea să fiu ca tine.

Înainte de a ieşi, fu încântat să vadă cum faţa lui Delaney se întunecă de mânie.

Dar satisfacţia dură numai până când închise uşa. Câştigase un conflict, dar pierduse orice altceva. Dacă şi-ar fi înfrânt mândria şi ar fi acceptat sistemul propus de patron, măcar ar fi avut de lucru în ziua următoare. Acum nu mai avea nimic şi aruncase alţi paisprezece bărbaţi, împreună cu familiile lor, în aceeaşi situaţie disperată. Perspectiva de a o aduce pe Esther la Londra era acum mai departe ca oricând. Greşise în tot ce făcuse. Era un neghiob netrebnic.

Cei trei bărbaţi se aşezară la o masă şi comandară bere şi pâine pentru micul dejun. Mack se gândea că fusese arogant atunci când îi

dispreţuise pe hamali fiindcă îşi acceptau soarta fără să crâcnească. Îi numise în gând boi, însă în realitate boul era el.

Se gândi la Caspar Gordonson, avocatul radical care stârnise toată această situaţie atunci când îi spusese lui Mack ce drepturi avea. „Dacă aş da de Gordonson, se gândi Mack, i-aş spune eu cât valorează drepturile legale.”

Legea le era folositoare numai celor care aveau puterea de a o pune în practică, după cum se vedea. Minerii şi hamalii nu aveau avocaţi care să-i apere în justiţie. Erau nebuni dacă vorbeau despre drepturile lor. Oamenii inteligenţi nu luau în seamă binele şi răul şi aveau grijă doar de propria lor persoană, aşa cum făceau Cora, Peg sau Buck Delaney.

Ridică halba, apoi mâna îi îngheţă înainte de a o duce la gură. Caspar Gordonson locuia la Londra, desigur. Mack *ar fi putut* ajunge la el. Îi putea spune cât valorează drepturile legale – şi poate că ar fi reuşit chiar mai mult decât atât. Poate că Gordonson ar fi acceptat să fie avocatul hamalilor. Era avocat şi scria în permanenţă despre drepturile cetăţenilor britanici.

Trebuia să-i ajute. Şi, oricum, merita să încerce.

*

Scrisoarea fatidică primită de la Caspar Gordonson sosise de la o adresă din Fleet Street.

Fleet era un râu murdar care se vărsa în Tamisa, la poalele dealului pe care fusese construită Catedrala St. Paul. Gordonson locuia într-o casă din cărămidă cu trei niveluri, aflată în vecinătatea unei taverne mari.

— Cred că este celibatar, spuse Dermot.

— Cum ţi-ai dat seama de asta? întrebă Charlie Smith.

— Ferestrele sunt murdare, treptele de la intrare nu sunt curăţate – sigur nu e nicio femeie în casă.

Un servitor le deschise uşa, fără să se arate surprins că îl căutau pe domnul Gordonson. În timp ce intrau, doi bărbaţi bine îmbrăcaţi ieşeau, purtând o discuţie aprinsă despre William Pitt, cancelar de stat, şi Viscount Weymouth, secretar de stat. Fără să se oprească din discuţie, unul dintre cei doi îl salută pe Mack cu un gest de politeţe absentă, ceea ce îl surprinse peste măsură, atâta vreme cât un gentleman obişnuia să îi ignore pe oamenii de condiţie modestă.

Mack îşi imagina că locuinţa unui avocat ar fi trebuit să fie un loc plin de documente prăfuite, unde secretele se rosteau în şoaptă şi zgomotul cel mai puternic era scârţâitul unui stilou. Casa lui Gordonson semăna mai degrabă cu o tipografie. Grămezi cu broşuri şi jurnale legate erau înghesuite în hol, aerul mirosea a hârtie proaspăt tăiată şi a cerneală tipografică, iar de sub scări se auzea zgomotul unei maşini, ceea ce însemna că o presă funcţiona la subsol.

Servitorul intră într-o încăpere aflată la capătul holului. Mack se întreba dacă nu cumva îşi irosea timpul – oamenii care scriau articole interesante în gazete nu-şi murdăreau mâinile cu muncitorii. Era posibil ca interesul pentru libertate al lui Gordon să fi fost unul strict teoretic. Însă Mack simţea că trebuie să încerce orice. Îşi instigase colegii la revoltă şi acum nu mai aveau de lucru: trebuia să facă ceva.

Dinăuntru se auzi o voce puternică şi ascuţită:

— McAsh? N-am auzit niciodată de el! Cine e? Nu ştii? Atunci întreabă-l! Nu contează…

În clipa următoare, un bărbat chelios, care nu purta perucă, apăru în pragul uşii şi se uită prin ochelari la cei trei hamali.

— Nu cred că vă cunosc, spuse el. Ce vreţi de la mine?

Deşi introducerea era descurajantă, Mack nu se lăsa uşor descumpănit, aşa că spuse cu îndrăzneală:

— Recent mi-aţi oferit un sfat tare nepotrivit şi, cu toate astea, m-am întors din nou la dumneavoastră.

Urmă o pauză şi Mack se gândi că îl ofensase. Dar Gordonson începu să râdă, apoi îl întrebă pe un ton prietenos:

— Dar cine eşti?

— Malachi McAsh, dar mi se spune Mack. Am fost miner în Heugh, lângă Edinburgh, până când dumneavoastră mi-aţi scris şi mi-aţi spus că sunt

un om liber.

Gordonson se lumină când îşi dădu seama.

— Eşti minerul care iubeşte libertatea! Dă-mi voie să-ţi strâng mâna, omule!

Mack îi prezentă pe Dermot şi pe Charlie.

— Intraţi cu toţii! Un pahar cu vin?

Cei trei îl urmară într-o încăpere unde era dezordine şi în care se afla o masă de scris; pereţii erau plini cu rafturi de cărţi. Pe podea se aflau alte teancuri de ziare, iar pe masă erau împrăştiate şpalturile. Un câine bătrân şi gras stătea întins pe un covor plin de pete aflat în faţa şemineului. Un miros fetid venea dinspre covor sau dinspre câine, ori poate din ambele direcţii. Mack ridică de pe un scaun o carte de drept deschisă şi se aşează.

— Eu nu vreau vin, mulţumesc, spuse el.

Voia să aibă mintea limpede.

— Atunci, poate o cafea? Vinul îmbie la somn, dar cafeaua vă trezeşte.

Fără să mai aştepte răspunsul, se îndreptă spre servitor şi îi ordonă:

— Cafea pentru toată lumea.

Se întoarse apoi spre Mack şi îl întrebă:

— Acum spune-mi, McAsh, de ce a fost greşit sfatul meu?

Mack îi povesti cum ajunsese să părăsească Heugh. Dermot şi Charlie îl ascultau cu atenţie. Nu auziseră niciodată această istorie. Gordonson îşi aprinse o pipă şi începu să scoată rotocoale de fum, în timp ce scutura cu dispreţ din cap din

când în când. Cafeaua sosi în clipa în care Mack îşi termină povestirea.

— Cunosc familia Jamisson de mult – sunt nişte oameni lacomi, lipsiţi de inimă şi violenţi, spuse Gordonson afectat. Ce ai făcut când ai ajuns la Londra?

— Am cărat cărbune.

Mack îi povesti apoi ce se întâmplase la *Soarele* cu o seară în urmă.

Gordonson spuse:

— Băutura pe care trebuie să o plătească hamalii reprezintă un subiect vechi de scandal.

Mack încuviinţă din cap.

— Mi s-a spus că nu sunt primul care protestează.

— Într-adevăr. De fapt, parlamentul a votat o lege împotriva acestei practici acum zece ani.

Mack era uimit.

— Atunci de ce continuă?

— Legea nu a fost niciodată pusă în aplicare.

— De ce?

— Guvernul se teme că va fi întreruptă furnizarea de cărbune. Londra funcţionează numai pe bază de cărbune – aici nimic nu se întâmplă fără el: nu se coace pâinea, nu se pregăteşte berea, nu se fabrică sticla, nu se topeşte fierul, nu se potcovesc caii, nu se produc cuiele.

— Înţeleg, îl întrerupse Mack nerăbdător. N-ar trebui, aşadar, să mă surprindă faptul că legea nu face nimic pentru oamenii ca noi.

— În privinţa asta greşeşti, spuse Gordonson

pe un ton pedant. Nu legea decide. Nu are o voinţă proprie. Este ca o armă ori ca un instrument: lucrează pentru cei care pun mâna pe ea şi o folosesc.

— Cei bogaţi.

— În general, consimţi Gordonson. Dar ar putea funcţiona şi pentru voi.

— Cum? întrebă Mack curios.

— Să presupunem că inventaţi un alt sistem de asociere ca să descărcaţi cărbunele de pe vase.

Era lucrul pe care-l spera Mack.

— N-ar trebui să fie foarte greu, spuse el. Bărbaţii pot alege pe cineva care să preia sarcina de a negocia afacerea cu căpitanii – vaselor. Banii pot fi împărţiţi imediat ce sunt primiţi.

— Bănuiesc că hamalii vor prefera să lucreze în noul sistem şi să-şi poată cheltui câştigul aşa cum vor.

— Da, spuse Mack, înăbuşindu-şi emoţia care-l cuprinsese. Ar plăti berea pe care o beau, aşa cum face toată lumea.

Oare Gordonson ar fi fost de partea hamalilor? Dacă un astfel de lucru era posibil, totul se putea schimba.

Charlie Smith spuse pe un ton descurajat:

— S-a mai încercat asta şi nu a funcţionat.

Charlie era hamal de mulţi ani, îşi aminti Mack.

— De ce nu a funcţionat? îl întrebă el.

— Pentru că antreprenorii i-au mituit pe căpitanii de vase să nu angajeze echipe noi. Au

apărut conflicte şi lupte între echipe. Şi pentru toate luptele au fost vinovate echipele noi, fiindcă magistraţii sunt şi ei patroni sau sunt prieteni cu aceştia. Iar hamalii au ajuns în cele din urmă la vechile lor obiceiuri.

— Nemernicii, spuse Mack.

Charlie păru ofensat când zise:

— Bănuiesc că nu ar mai fi fost hamali dacă erau deştepţi.

Mack îşi dădu seama că păruse înfumurat, dar se înfuria de fiecare dată când constata că oamenii erau propriii lor inamici.

— Au nevoie de mai multă hotărâre şi de solidaritate, spuse el.

Gordonson interveni:

— E nevoie de ceva mai mult de atât. Este un conflict politic, îmi amintesc de ultima dispută a hamalilor. Au fost înfrânţi întrucât nu au avut un apărător. Antreprenorii erau împotriva lor şi nu au avut pe nimeni care să-i susţină.

— De ce ar fi altfel de data asta? întrebă Mack.

— Datorită lui John Wilkes.

Wilkes era apărătorul libertăţii, dar el se afla în exil.

— Nu poate face prea multe pentru noi de la Paris.

— Nu este la Paris. S-a întors.

Informaţia aceasta îl luă prin surprindere.

— Ce are de gând să facă?

— Să candideze pentru un loc în parlament.

Mack îşi imagina că un asemenea eveniment avea să stârnească polemici în cercurile politice londoneze.

— Tot nu-mi dau seama cum ne-ar putea ajuta.

— Wilkes va fi de partea hamalilor, în vreme ce guvernul îi va sprijini pe patroni. O asemenea dispută, în care muncitorii au dreptate şi, în plus, au legea de partea lor, îi va aduce numai avantaje lui Wilkes.

— De unde ştiţi ce va face Wilkes?

Gordonson zâmbi.

— Sunt agentul lui electoral.

Gordonson era mai puternic decât îşi închipuise Mack, ceea ce era un noroc. Sceptic, Charlie Smith spuse:

— Aşadar, plănuiţi să-i folosiţi pe hamali pentru scopurile dumneavoastră politice.

— Aţi făcut un comentariu pertinent, spuse Gordonson pe un ton moderat. Lăsă pipa deoparte şi adăugă: De ce-l susţin pe Wilkes? Daţi-mi voie să vă explic. Astăzi aţi venit la mine ca să vă plângeţi pentru o nedreptate. Asemenea lucruri se întâmplă foarte des; oameni simpli – bărbaţi sau femei – sunt supuşi abuzurilor pentru beneficiul unor brute lacome, precum George Jamisson sau Sidney Lennox. Aduc daune comerţului, fiindcă acţiunile incorecte le subminează pe cele corecte. Şi, chiar dacă ar fi benefice pentru comerţ, rămân fărădelegi. Îmi iubesc ţara şi urăsc bestiile care vor să distrugă poporul şi să ruineze prosperitatea

acesteia. Aşadar, îmi dedic viaţa luptei pentru dreptate.

Zâmbi şi îşi aşează din nou pipa în gură.

— Sper că vorbele mele nu au sunat prea preţios.

— Deloc, spuse Mack. Mă bucur că sunteţi de partea noastră.

CAPITOLUL 16

Ziua nunţii lui Jay Jamisson era rece şi umedă. Din dormitorul său din Grosvenor Square, se vedea Hyde Park, locul în care staţionase regimentul lui. O ceaţă joasă acoperise pământul, iar corturile soldaţilor arătau ca velele corăbiilor unduindu-se pe o mare cenuşie. Ici şi acolo mocnea câte un foc, înteţind zăpuşeala. Dacă oamenii erau adesea nefericiţi, pentru soldaţi aceasta era o stare permanentă.

Se îndepărtă de fereastră. Chip Marlborough, cavalerul său de onoare, îi adusese haina cea nouă. Jay o trase pe el, mormăind în semn de mulţumire. Chip era căpitan în Regimentul al Treilea de Infanterie, ca şi Jay. Tatăl lui era lordul Arebury, care avea ceva afaceri cu tatăl lui Jay.

Jay era flatat că o asemenea mlădiţă aristocrată fusese de acord să-i stea alături în ziua nunţii.

— Ai văzut caii? îl întrebă Jay nerăbdător.

— Desigur, spuse Chip.

Deşi Regimentul al Treilea era o formaţiune de infanterie, ofiţerii călătoreau întotdeauna

călare, iar Jay avea responsabilitatea de a-i supraveghea pe cei care aveau grijă de cai. Se pricepea la cai – îi înţelegea instinctiv. Avea o permisie de două zile pentru nuntă, dar se întreba cu îngrijorare dacă animalele aveau să fie îngrijite corespunzător.

Avea o permisie scurtă, fiindcă regimentul se afla în serviciu activ. Nu era război. Armata britanică purtase ultimele bătălii în Războiul de Şapte Ani din America, împotriva francezilor, iar acesta se încheiase pe când Jay şi Chip erau încă şcolari. Locuitorii Londrei erau atât de agitaţi şi de turbulenţi, încât trupele fuseseră staţionate acolo pentru reprimarea oricărei revolte. La fiecare câteva zile, un grup de meşteşugari mânioşi intrau în grevă sau mărşăluiau spre parlament ori fugeau pe străzi şi spărgeau geamurile. Exact în săptămâna aceea, mătăsarii, înfuriaţi de reducerea salariilor, distruseseră trei războaie de ţesut mecanice din Spitalfields.

— Sper ca regimentul să nu fie convocat cât timp sunt în permisie, spuse Jay. Aş avea un mare ghinion să pierd acţiunea.

— Nu-ţi mai face griji!

Chip turnă coniac dintr-un decantor în două pahare. Era un mare băutor de coniac.

— Pentru iubire! spuse el.

— Pentru iubire, repetă Jay.

Nu ştia prea multe despre iubire, se gândi el. Îşi pierduse virginitatea cu cinci ani în urmă, cu Arabella, una dintre servitoarele tatălui său.

Atunci era convins că el o sedusese, dar – privind în urmă – constata că se întâmplase exact invers. După ce fusese în patul ei de trei ori, fata îl anunţase că este însărcinată. Îi dăduse treizeci de lire – pe care îi împrumutase de la un cămătar – ca să dispară. Acum bănuia că fata nu fusese de fapt însărcinată şi că întreaga poveste nu fusese altceva decât o escrocherie.

De atunci flirtase cu zeci de fete – pe multe dintre ele le sărutase şi cu câteva chiar se culcase. I se părea simplu să farmece o fată: era suficient să pretindă că e interesat de tot ce spune ea, deşi înfăţişarea plăcută şi manierele elegante cu siguranţă îl ajutaseră de fiecare dată. Reuşise să le înnebunească fără prea mare efort. Acum, pentru prima dată, trecea printr-o altfel de stare. De câte ori era cu Lizzie, i se tăia respiraţia şi era conştient că rămâne cu privirea fixată asupra ei, ca şi când ar fi fost singura persoană din încăpere, în acelaşi fel în care îl priveau pe el fetele pe care le vrăjise. Oare asta era iubirea? Cu siguranţă.

Tatăl lui fusese de acord cu căsătoria lor, fiindcă îi oferea posibilitatea de a pune mâna pe cărbunele lui Lizzie. Din acest motiv, Lizzie şi mama ei fuseseră găzduite în casa pentru oaspeţi, iar tatăl lui le plătea chiria şi pentru casa din Chapel Street, unde Lizzie şi Jay aveau să locuiască după nuntă. Nu-i făcuseră promisiuni ferme tatălui, dar nici nu-i spuseseră că Lizzie era împotriva exploatării miniere în High Glen. Jay spera ca lucrurile să se finalizeze cu bine.

Uşa se deschise şi un servitor îl întrebă:

— Sir, puteţi să-l primiţi pe domnul Lennox?

Inima lui Jay încetă să mai bată. Îi datora bani lui Sidney Lennox – tot ce pierduse la jocurile de noroc. L-ar fi putut goni – în fond era un simplu cârciumar –, dar Lennox i-ar fi putut crea apoi probleme din cauza datoriei.

— Invită-l înăuntru, spuse Jay. Îmi pare rău pentru deranj, i se adresă el lui Chip.

— Îl cunosc pe Lennox, spuse Chip. Şi mie mi-a luat ceva bani.

Lennox intră, iar Jay simţi mirosul fermentat, dulce-acrişor al omului. Chip îl salută.

— Cum o mai duci, escroc afurisit?

Lennox îi aruncă o privire de un calm stăpânit.

— Nu-mi spui „escroc afurisit” şi atunci când câştigi, din câte am observat!

Jay îl privea cu nervozitate. Lennox purta un costum galben, cu şosete din mătase şi pantofi cu catarame, dar arăta ca un şacal îmbrăcat în haine bărbăteşti. Veşmintele elegante nu-i puteau ascunde înfăţişarea ameninţătoare. Cu toate acestea, Jay nu-şi permitea să rupă relaţiile cu Lennox. Era o legătură folositoare – ştia întotdeauna unde aveau loc luptele de cocoşi, bătăile dintre gladiatori sau cursele de cai şi, dacă toate acestea ar fi dispărut, era capabil să iniţieze o partidă de cărţi sau o întrecere de zaruri.

Era dispus să-i crediteze pe tinerii ofiţeri care rămâneau fără bani şi doreau să continue un

pariu. De aici apăreau şi problemele. Jay îi datora lui Lennox o sută cincizeci de lire. Ar fi fost jenant dacă Lennox insista să-şi recupereze datoria chiar atunci.

— Lennox, ştii că azi mă însor, nu? îl întrebă Jay.

— Da, ştiu, răspunse Lennox. Am venit să beau în sănătatea ta.

— Negreşit, negreşit! Chip, un pahar pentru prietenul nostru!

Chip turnă o cantitate generoasă de coniac în trei pahare.

Lennox spuse:

— În sănătatea ta şi a soţiei tale.

— Mulţumesc, răspunse Jay, apoi cei trei bărbaţi dădură pe gât paharele.

Lennox i se adresă lui Chip:

— Mâine-seară va avea loc o partidă importantă de faraon la cafeneaua lordului Archer, căpitane Marlborough.

— Pare interesant, spuse Chip.

— Sper să ne vedem acolo. Cu siguranţă vei fi ocupat, căpitane Jamisson.

— Sper, spuse Jay.

„Oricum, nu-mi permit”, îşi spuse pentru sine.

Lennox puse jos paharul.

— Îţi doresc să ai o zi frumoasă şi sper să se ridice ceaţa, spuse el, după care ieşi.

Jay încercă să îşi ascundă uşurarea. Nu se rostise nici măcar un singur cuvânt legat de bani. Lennox ştia că ultima datorie a lui Jay fusese

plătită de tatăl său şi probabil avea încredere că Sir George avea să facă acelaşi lucru şi acum. Jay se întreba de ce venise Lennox – cu siguranţă nu ca să închine un pahar de coniac. Îl încerca sentimentul neplăcut că Lennox urmărea ceva. În aer plutea o ameninţare nerostită. Dar ce-i putea face până la urmă un cârciumar fiului unui negustor bogat?

Din stradă se auziră zgomotele unor trăsuri care opreau în faţa casei, aşa că Jay şi-l scoase din gând pe Lennox.

— Să mergem jos, spuse el.

Salonul era o încăpere spaţioasă, cu o mobilă scumpă fabricată de Thomas Chippendale. Mirosea a ceară. Mama, tatăl şi fratele lui Jay se aflau acolo, pregătiţi să meargă la biserică. Alicia îl sărută pe Jay. Sir George şi Robert îl salutară stânjeniţi. Nu avuseseră niciodată o relaţie prea strânsă, iar cearta iscată la aniversarea lui Jay era încă proaspătă în memoria tuturor.

Un servitor turnă cafele, iar Jay şi Chip luară câte o ceaşcă, înainte de a apuca să soarbă o înghiţitură, uşa se deschise brusc şi Lizzie pătrunse în cameră ca un uragan.

— Cum îndrăzneşti? tună ea. Cum îndrăzneşti?

Inima lui Jay încetă să mai bată. Ce se mai întâmplase? Lizzie era roşie de furie, ochii îi aruncau scântei şi pieptul îi tresălta. Purta veşmintele de nuntă – o rochie albă simplă şi o tocă albă – şi arăta uimitor.

— Ce-am făcut? o întrebă Jay cu o voce tânguitoare.

— Nunta se anulează! răspunse ea.

— Nu! strigă Jay.

Doar nu avea de gând să-l părăsească în ultima clipă! Nu putea suporta un asemenea gând.

Lady Hallim intră în grabă în urma fetei, cu o înfăţişare devastată de durere.

— Lizzie, te rog, opreşte-te, o rugă ea.

Mama lui Jay preluă frâiele discuţiei.

— Lizzie dragă, ce Dumnezeu s-a întâmplat? Te rugăm, spune-ne ce te-a supărat atât de tare!

— Asta! spuse fata, fluturând o foaie de hârtie.

Lady Hallim îşi frângea mâinile.

— Este o scrisoare de la administratorul meu, spuse femeia.

Lizzie adăugă:

— Spune că topografii angajaţi de familia Jamisson au făcut săpături pe proprietatea Hallim.

— Săpături? întrebă Jay uimit.

Se uită spre Robert şi constată că fratele lui avea o expresie enigmatică.

Lizzie adăugă:

— Caută cărbune, cu siguranţă.

— Vai, nu! protestă Jay.

Înţelegea acum ce se întâmplase: tatăl său scosese armele, îşi dorea atât de tare să pună mâna pe cărbunele lui Lizzie, încât nu mai putuse aştepta până după nuntă.

Dar nerăbdarea tatălui îl putea lăsa pe Jay

fără soţie. Acest gând îl umplu de mânie atât de tare, încât îl făcu să urle la tatăl său:

— Nebun netrebnic! spuse el, fără să se gândească la consecinţe. Uite ce ai făcut!

Afirmaţia era cu totul revoltătoare venind din partea unui fiu, iar Sir George nu era obişnuit ca cineva să i se opună. Se făcu roşu la faţă, iar ochii săi începură să arunce scântei.

— Atunci anulează nenorocita asta de nuntă! strigă el. Ce-mi pasă mie?

Alicia interveni:

— Linişteşte-te, Jay, şi tu, Lizzie, spuse ea, gândindu-se în acelaşi timp şi la Sir George, deşi, plină de tact, nu o spuse. Cu siguranţă s-a produs o greşeală. Fără îndoială, topografii lui Sir George au înţeles greşit anumite instrucţiuni. Lady Hallim, vă rog să mergeţi împreună cu Lizzie la casa de oaspeţi până când noi reglăm lucrurile. Sunt sigură că nu este nevoie de o măsură atât de categorică încât să anulăm nunta.

Chip Marlborough tuşi. Jay uitase că se află acolo.

— Dacă-mi permiteţi… începu el, apoi se îndreptă spre uşă.

— Nu pleca, îl rugă Jay. Aşteaptă sus.

— Desigur, răspunse Chip, deşi pe chip i se citea dorinţa de a se fi aflat în oricare altă parte.

Alicia le conduse cu blândeţe pe Lizzie şi pe Lady Hallim spre uşă, în spatele lui Chip.

— Vă rog, lăsaţi-mă doar câteva minute, apoi am să vin la dumneavoastră şi totul va fi bine.

În timp ce se îndrepta spre ieşire, Lizzie îl privea pe Jay mai mult cu îndoială decât cu mânie, iar el spera să-şi fi dat seama că nu avea nicio legătură cu săpăturile. Mama lui închise uşa, apoi se întoarse. Jay se ruga să poată face ceva ca să salveze nunta. Oare avea vreun plan? Era singura lui speranţă.

Fără să aibă o atitudine ostilă la adresa tatălui, ea spuse:

— Dacă nunta nu mai are loc, nu vei mai pune mâna pe cărbune.

— High Glen e în faliment! răspunse Sir George.

— Dar Lady Hallim îşi poate reînnoi ipoteca la un alt cămătar.

— Ea nu ştie asta.

— Cineva îi va spune.

După această ameninţare, interveni o scurtă pauză. Jay se temea că tatăl său avea să explodeze. Dar mama lui ştia foarte bine să judece cât de departe putea merge, aşa că, în cele din urmă, el spuse resemnat:

— Ce urmăreşti, Alicia?

Jay scoase un oftat de uşurare. Poate că nunta lor avea până la urmă şansa de a fi salvată.

Mama sa răspunse:

— Mai întâi, Jay trebuie să stea de vorbă cu Lizzie şi să o convingă de faptul că nu a ştiut nimic despre topografi.

— Este adevărat! strigă Jay.

— Taci din gură şi ascultă, îi spuse tatăl său

pe un ton violent.

Mama continuă:

— Dacă poate face asta, se pot căsători, conform planului.

— Şi apoi?

— Apoi trebuie să ai răbdare. Cu timpul, eu şi cu Jay o vom convinge pe Lizzie. Acum este împotriva minelor de cărbune, dar se va răzgândi… sau cel puţin va fi mai puţin încăpăţânată – mai ales atunci când va avea un cămin şi un copil şi va începe să înţeleagă importanţa banilor.

Sir George clătină din cap.

— Planul tău nu e suficient de bun, Alicia! Nu am timp să aştept.

— De ce nu?

El făcu o pauză, apoi se uită la Robert, care ridică din umeri.

— Cred că-ţi pot spune şi ţie, replică tatăl. Am şi eu datorii. Ştii că ne-am bazat întotdeauna pe bani împrumutaţi – în mare pare de la lordul Arebury. În trecut am reuşit să facem profit atât pentru el, cât şi pentru noi. Dar comerţul cu America a ajuns la un nivel foarte scăzut de când au început problemele în colonii. Şi este aproape imposibil să primim ceva pe mica noastră afacere – cel mai mare debitor al nostru a dat faliment, lăsându-mi pe cap o plantaţie de tutun în Virginia pe care nu o pot vinde.

Jay încremeni. Nu se gândise niciodată că afacerile familiei erau riscante şi că bunăstarea de

care avusese parte dintotdeauna ar fi putut dispărea. Începea să înţeleagă de ce tatăl său se înfuriase atât de tare atunci când fusese nevoit să-i plătească datoriile de la jocurile de noroc.

Tatăl continuă:

— Cărbunele ne-a ajutat să rezistăm, însă nu este suficient. Lordul Arebury îşi vrea banii. Aşadar, trebuie să obţin proprietatea Hallim. Altfel, îmi pot pierde întreaga afacere.

Se făcu linişte. Atât Jay, cât şi mama lui erau mult prea şocaţi ca să mai poată vorbi.

În cele din urmă, Alicia spuse:

— Atunci, nu există decât o singură soluţie: High Glen va fi exploatat fără ştirea lui Lizzie.

Jay se încruntă de îngrijorare. Această propunere îl înspăimânta. Decise totuşi să nu spună nimic în clipa aceea.

— Şi cum putem face asta? întrebă Sir George.

— Trimite-o pe ea şi pe Jay în altă ţară.

Jay era uimit. Ce idee înţeleaptă!

— Dar Lady Hallim va afla, spuse el. Şi cu siguranţă o va anunţa şi pe Lizzie.

Alicia clătină din cap.

— Nu o va face. Este dispusă să facă orice pentru ca nunta asta să aibă loc. Va păstra tăcerea dacă noi îi vom cere acest lucru.

Jay interveni:

— Dar unde am putea să mergem? în ce ţară?

— În Barbados, răspunse mama lui.

— Nu! strigă Robert. Jay nu poate primi

plantaţia de zahăr.

Alicia spuse încet:

— Cred că tatăl vostru va renunţa la ea dacă supravieţuirea întregii afaceri a familiei depinde de acest lucru.

Pe chipul lui Robert se aşternu o expresie triumfătoare.

— Tata nu poate face asta, chiar dacă ar vrea. Plantaţia îmi aparţine deja.

Alicia îl scrută cu privirea pe Sir George.

— E adevărat? îi aparţine?

Sir George aprobă cu o mişcare a capului.

— Robert este proprietarul.

— De când?

— De acum trei ani.

Vestea veni ca un trăsnet. Jay nu avea habar de această afacere – era extrem de îndurerat.

— De asta nu mi-ai dăruit-o de ziua mea, spuse el cu tristeţe. I-o dădusei deja lui Robert.

Alicia spuse:

— Dar, Robert, nu eşti dispus să o înapoiezi ca să salvezi afacerea?

— Nu! răspunse Robert cu aprindere. Acesta e doar începutul – întâi îmi furi plantaţia, după care vei încerca să pui mâna pe întreaga avere! Ştiu că ai vrut întotdeauna să-mi iei afacerea şi să i-o dai ticălosului ăstuia mic!

— Tot ce vreau este ca Jay să obţină partea lui, aşa cum este corect, răspunse ea.

Sir George interveni:

— Robert, dacă nu vrei să faci asta, vom fi cu

toţii faliţi.

— Nu şi eu, răspunse Robert pe un ton triumfător. Eu am plantaţia.

— Dar ai putea avea mult mai mult, spuse Sir George.

Robert îl privi cu viclenie.

— Bine, am s-o fac, dar cu o condiţie: să-mi transferi întreaga afacere – tot ce ai – şi să te retragi.

— Nu! strigă Sir George. Nu mă pot retrage – nu am nici măcar cincizeci de ani!

Robert şi Sir George se priveau unul pe celălalt, în timp ce Jay se minuna constatând cât de mult semănau. Niciunul nu avea de gând să cedeze, aşa că îl cuprinse tristeţea.

Se aflau într-un impas. Cei doi bărbaţi, la fel de încăpăţânaţi, nu erau dispuşi să cedeze, ceea ce putea distruge totul: nunta, afacerea, viitorul familiei.

Însă Alicia nu era dispusă să capituleze.

— Ce se întâmplă cu proprietatea din Virginia, Robert?

— Mockjack Hall este o plantaţie de tutun, cu aproape o mie de acri de teren şi cinci sute de sclavi… la ce te gândeşti?

— Ai putea să i-o dai lui Jay.

Inima lui Jay începu să bată. Virginia! Ar fi fost începutul la care visase, departe de tatăl şi de fratele său, un loc numai al lui pe care să-l administreze şi să-l cultive. Cu siguranţă Lizzie s-ar fi bucurat de o asemenea idee.

Ochii lui Sir George se micşorară.

— Nu-i pot da bani, spuse el. Va trebui să împrumute banii de care va avea nevoie ca să pună pe picioare proprietatea.

Jay răspunse imediat:

— Nu-mi pasă.

Alicia interveni:

— Dar va trebui să plăteşti dobânda pentru ipotecile lui Lady Hallim, altminteri ar putea pierde High Glen.

— O pot face, din ceea ce voi obţine din vânzarea cărbunelui, continuă tatăl său, chibzuind la toate detaliile. Dar trebuie să plece cât mai repede în Virginia, în câteva săptămâni.

— Nu se poate, protestă Alicia. Trebuie să se pregătească. Lasă-i măcar trei luni.

Sir George clătină din cap.

— Am nevoie de cărbune mai devreme.

— Nu este nicio problemă. Lizzie nu va dori să se întoarcă în Scoţia – va fi ocupată cu pregătirile pentru viaţa cea nouă.

Toate discuţiile despre modul în care urmau să o înşele pe Lizzie îl umplură de îngrijorare pe Jay. Asupra lui s-ar fi răsfrânt întreaga ei mânie dacă ar fi aflat.

— Dacă îi scrie cineva? întrebă el.

Alicia părea şi ea preocupată de acest gând.

— Trebuie să aflăm care dintre servitorii de la High Glen ar putea face asta. Jay, tu poţi afla!

— Şi cum îi vom opri?

— Trimitem pe cineva acolo ca să-i

concedieze.

Sir George interveni:

— Este o idee bună. Bine, aşa vom face.

Alicia se întoarse spre Jay şi îi aruncă un zâmbet triumfător, în cele din urmă, îi obţinuse moştenirea. Îl luă în braţe şi îl sărută.

— Fii binecuvântat, fiul meu iubit, spuse ea. Acum, du-te la ea şi spune-i că tu şi întreaga ta familie sunteţi extrem de dezolaţi din cauza acestei greşeli şi că tatăl tău ţi-a oferit Mockjack Hall drept dar de nuntă.

Jay o îmbrăţişă şi îi spuse în şoaptă:

— Excelent, mamă. Îţi mulţumesc.

Apoi părăsi încăperea. În timp ce străbătea grădina, se simţea deopotrivă bucuros şi îngândurat. Obţinuse ceea ce-şi dorise dintotdeauna. Şi-ar fi dorit să o facă fără să fie nevoit să-şi înşele mireasa – dar nu existase o altă soluţie. Dacă ar fi refuzat, ar fi pierdut proprietatea şi probabil şi pe ea.

Intră în micuţa casă de oaspeţi, care se învecina cu grajdurile. Lady Hallim şi Lizzie stăteau în sufrageria modestă, lângă focul care ardea mocnit. Plânseseră amândouă.

Jay simţi dintr-odată impulsul periculos de a-i mărturisi lui Lizzie adevărul. Dacă i-ar fi dezvăluit înşelătoria pusă la cale de părinţii lui şi apoi i-ar fi cerut să se mărite cu el şi să trăiască în sărăcie, probabil că ea i-ar fi spus da.

Riscul îl speria. Iar visul lor de a merge într-o altă ţară s-ar fi destrămat. „Câteodată, îşi spuse el,

minciuna e mai blândă.”

Oare ea avea să îl creadă?

Îngenunche în faţa ei. Rochia ei de mireasă mirosea a levănţică.

— Tatălui meu îi pare foarte rău, spuse el. A trimis topografii ca să-mi facă o surpriză – s-a gândit că ne-am bucura să aflăm dacă există cărbune pe pământul tău. Nu ştia cât de tare îţi doreşti să nu existe săpături pe proprietatea ta!

Fata îl privi cu scepticism.

— De ce nu i-ai spus?

Tânărul îşi deschise braţele într-un gest care demonstra neputinţa.

— Nu m-a întrebat niciodată.

Fata părea greu de convins, dar el mai avea un as în mânecă.

— Şi mai e ceva. Cadoul nostru de nuntă.

Tânăra se încruntă.

— Ce este?

— Mockjack Hall, o plantaţie de tutun din Virginia. Putem merge acolo oricând vrem.

Fata rămase mută de uimire.

— Este ceea ce ne-am dorit întotdeauna, nu-i aşa? spuse el. Un nou început într-o altă ţară, o aventură!

Chipul fetei se destinse şi zâmbi.

— E adevărat? Virginia? Poate fi adevărat?

Lui Jay nu-i venea să creadă că Lizzie era de acord.

— Eşti de acord? o întrebă el temător.

Fata zâmbi. Din ochi i se prelingeau lacrimi şi

era incapabilă să mai vorbească. Dădu din cap fără să rostească vreun cuvânt.

Jay îşi dădu seama că învinsese. Obţinuse tot ce-şi dorise. Se simţea de parcă ar fi câştigat o mână bună la cărţi. Venise momentul să-şi contabilizeze profitul.

Se ridică. O ajută pe Lizzie să se ridice de pe scaun şi îi oferi braţul.

— Atunci, vino cu mine, spuse el. Să ne căsătorim!

CAPITOLUL 17

A treia zi, la prânz, nu mai exista cărbune în cala lui *Durham Primrose.* Mack privea în jur, nevenindu-i să creadă că acest lucru fusese posibil. Se descurcaseră fără un antreprenor.

Urmăriseră fluxul de vapoare de pe râu şi aleseseră un vas în miezul zilei, când celelalte echipe munceau. În timp ce restul bărbaţilor aşteptau pe mal, Mack şi Charlie se duseseră înot până la vasul care ancora şi se oferiseră să înceapă munca imediat. Căpitanul ştia că o echipă obişnuită ar fi început munca abia a doua zi şi, cum timpul însemna bani pentru orice căpitan, îi angajase.

Bărbaţii munceau mai repede la gândul că aveau să îşi primească banii integral. Băuseră bere toată ziua, dar ştiind că plătesc fiecare pahar, luaseră numai cât le trebuise. Vasul fusese descărcat în patruzeci şi opt de ore.

Mack îşi puse lopata pe umăr şi se întoarse

pe punte. Vremea era rece şi ceţoasă, dar el era încins de la muncă. Ultimul sac de cărbune aruncat în barcă fii însoţit de uralele hamalilor.

Mack se sfătui apoi cu secundul vasului. Barca transportase cinci sute de saci şi amândoi calculaseră câte drumuri făcuse. Acum numărau sacii rămaşi pentru ultima tură şi încercau să stabilească suma totală. Apoi merseră în cabina căpitanului.

Mack spera să nu mai apară probleme în ultima clipă. Îşi făcuseră treaba bine, aşa că se aşteptau acum să-şi încaseze banii.

Căpitanul era un bărbat slab, de vârstă mijlocie, cu un nas mare şi roşu. Mirosea a rom.

— Aţi terminat? îl întrebă el. Aţi fost mai rapizi decât echipele obişnuite. Care-i pontajul?

— Şase sute de vagoane, fără nouăzeci şi trei, spuse secundul, iar Mack aprobă.

Numărau în vagoane, iar un vagon conţinea douăzeci de saci; fiecare om era plătit câte un penny pentru un vagon.

Căpitanul le făcu semn să intre, iar el se aşeză în faţa unui abac.

— Şase sute de vagoane minus nouăzeci şi trei, la şaisprezece pence pe vagon…

Era un calcul complicat, însă Mack era obişnuit să fie plătit în funcţie de greutatea cărbunelui, aşa că putea calcula în minte, dacă salariul lui depindea de asta.

Căpitanul avea o cheie prinsă cu un lanţ de curea. O folosea ca să deschidă un cufăr aflat într-

un colţ. Mack îl privi în timp ce scotea o cutie mai mică, pe care o puse pe masă şi o deschise.

— Dacă socotim ultimii şapte saci pe care i-aţi cărat o jumătate de vagon, îţi datorez treizeci şi nouă de lire şi paisprezece şilingi.

Apoi îi numără banii şi îi dădu un sac din pânză în care să-i pună. Îi adăugă în sac o mulţime de penny, ca să poată da fiecărui om exact suma datorată. Simţind banii în mână, Mack fu copleşit de sentimentul unei izbânzi extraordinare. Fiecare om câştigase aproape două lire şi zece şilingi în doar două zile, ceea ce reprezenta mai mult decât ar fi primit pentru o muncă de două săptămâni la Lennox. Cel mai important era că reuşiseră să demonstreze că-şi pot apăra drepturile.

Stătea cu picioarele încrucişate pe puntea vasului şi îi plătea pe oameni. Primul dintre ei, Arnos Tipe, îi spuse:

— Îţi mulţumesc, Mack, Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete!

— Nu-mi mulţumi mie, tu i-ai câştigat, răspunse Mack.

În ciuda protestului său, următorul bărbat îi mulţumi la fel, ca şi cum ar fi fost un prinţ care împărţea favoruri.

— Nu e vorba doar despre bani, spuse Mack în timp ce al treilea bărbat, Slash Harley, se apropia de el. Ne-am câştigat şi demnitatea.

— Păstrează tu demnitatea, Mack, spuse Slash. Mie dă-mi banii.

Ceilalţi începură să râdă.

Mack se simţi iritat în timp ce continua să le numere monedele – de ce nu-şi dădeau seama că problema nu se reducea la salariile din ziua aceea? Când nu ştiuseră să-şi apere interesele, el considerase că meritau să fie abuzaţi de patroni.

Oricum, nimic nu-i putea strica bucuria victoriei. În drum spre ţărm, bărbaţii începură să cânte cu putere o melodie obscenă, numită *Primarul din Bayswater,* iar Mack li se alătură cu toată forţa de care era capabil.

El şi Dermot se îndreptară apoi spre Spitalfields. Ceaţa dimineţii începea să se ridice. Mack avea o melodie pe buze şi mergea cu pas voios. În camera sa îl aştepta o surpriză plăcută. Pe un scaun cu trei picioare, mirosind a lemn de santal şi legănându-şi picioarele bine proporţionate, se afla prietena roşcată a lui Peg, Cora, îmbrăcată într-o haină de culoarea castanei şi cu o pălărie elegantă pe cap.

Ţinea în mână haina lui, care stătea în mod obişnuit pe salteaua din paie ce-i folosea drept pat, şi îi mângâia blana.

— De unde ai asta? îl întrebă fata.

— E un cadou de la o doamnă rafinată, îi spuse el rânjind. Ce cauţi aici?

— Am venit să te văd, răspunse fata. Dacă te speli pe faţă, putem merge să facem o plimbare – asta dacă nu trebuie să iei ceaiul cu vreo doamnă rafinată.

El avea un aer indecis, aşa că fata adăugă:

— Nu fi aşa uimit! Probabil crezi că sunt

prostituată, dar nu sunt… o fac doar din disperare.

Mack îşi luă bucata de săpun şi se duse la cişmeaua din curte. Cora îl urmă şi îl privi cum, dezbrăcat până la brâu, se curăţa de praful de cărbune de pe piele şi din păr. Luă cu împrumut de la Dermot o cămaşă curată, îşi puse pe el haina şi pălăria, apoi o luă de braţ pe Cora.

Se îndreptară spre vest, către inima oraşului. În Londra, aflase Mack, oamenii se plimbau pe străzi ca să se recreeze, la fel cum urcau dealurile cei din Scoţia. Îi făcea plăcere să meargă la braţul Corei. Era încântat de modul în care îşi unduia ea şoldurile, atingându-l din când în când. Datorită culorilor stridente şi hainelor îndrăzneţe, fata atrăgea atenţia trecătorilor, iar Mack era privit cu invidie de ceilalţi bărbaţi.

Intrară într-o tavernă şi comandară stridii, pâine şi o bere puternică numită Porter. Cora savura bucatele cu plăcere, înghiţind stridiile întregi şi stropindu-le din plin cu berea neagră.

Când ieşiră, vremea se schimbase. Era încă răcoare, dar pe cer se ivise un soare timid. Se plimbară apoi printr-un cartier bogat, numit Mayfair.

Până la douăzeci şi doi de ani, Mack văzuse numai două reşedinţe impozante – Castelul Jamisson şi High Glen House. În acest cartier, pe fiecare stradă erau cel puţin două case la fel de mari şi încă cincizeci care străluceau ceva mai puţin. Bogăţia Londrei nu înceta să îl uimească.

În faţa uneia dintre cele mai somptuoase case

staţionaseră o mulţime de trăsuri, din care coborau invitaţi, semn că se pregătea o petrecere. Pe ambele trotuare se aflau nenumăraţi trecători şi servitori din casele vecine, iar de la ferestrele şi uşile caselor din jur priveau o mulţime de oameni. Deşi era după-amiază, casa era luminată, iar intrarea era decorată cu flori.

— Cred că este o nuntă, spuse Cora.

În timp ce priveau, o altă trăsură se apropie şi din aceasta coborî o persoană cunoscută. Mack tresări când îl recunoscu pe Jay Jamisson. Acesta îi întinse mâna miresei sale, ca să poată coborî din trăsura, iar spectatorii începură să strige şi să bată din palme.

— E drăguţă, spuse Cora.

Lizzie zâmbi şi privi în jur, în semn de mulţumire pentru aplauze. Ochii ei întâlniră privirea lui Mack şi, preţ de o clipă, îngheţă. El îi zâmbi şi o salută cu mâna. Fata îşi întoarse repede privirea şi intră grăbită în casă.

Deşi totul durase doar o fracţiune de secundă, ochii ageri ai Corei nu rataseră întâmplarea.

— O cunoşti?

— Este cea care mi-a dăruit blana, spuse Mack.

— Sper că soţul ei nu ştie că face asemenea daruri unor hamali.

— Se iroseşte alături de Jay Jamisson, e doar un bleg arătos.

— După părerea ta, i-ar fi mai bine dacă s-ar

mărita cu tine, nu-i aşa? spuse Cora sarcastic.

— Cu siguranţă i-ar fi, răspunse Mack serios. Vrei să mergem la teatru?

*

În aceeaşi seară, ceva mai târziu, Lizzie şi Jay stăteau în pat, în camera matrimonială, îmbrăcaţi în haine de culcare şi înconjuraţi de rude şi de prieteni puşi pe hârjoneală, mai mult sau mai puţin beţi. Cei bătrâni părăsiseră camera cu mult timp în urmă, dar obiceiul cerea ca nuntaşii să mai întârzie pentru a-i chinui pe miri, despre care se presupunea că se grăbeau foarte tare să-şi consume căsătoria.

Ziua trecuse ca un vârtej. Lizzie nu avusese timp să se gândească la trădarea lui Jay, la scuzele lui şi la iertarea ei sau la viitorul care-i aştepta în Virginia. Nu avusese timp nici măcar să se întrebe dacă luase decizia corectă.

Chip Marlborough intră cu o carafa cu posset[8]. Avea prinsă de pălărie o jartieră de-a lui Lizzie. După ce umplu paharele tuturor invitaţilor, spuse:

— Un toast!

— *Ultimul* toast! replică Jay, dar tinerii începură cu toţii să râdă şi să-l tachineze.

Lizzie sorbi o gură din băutură, un amestec de vin, lapte şi gălbenuş de ou, cu zahăr şi

8 Băutură fierbinte, din lapte, bere sau vin, cu un amestec de mirodenii (n.tr.)

scorţişoară. Era epuizată. Fusese o zi lungă, care începuse cu teribila ceartă de dimineaţă, ce se terminase surprinzător în mod fericit, şi continuase apoi cu serviciul religios, petrecerea de nuntă, muzica, dansul şi ritualul comic din final.

Katie Drome, o rudă a familiei Jamisson, stătea pe marginea patului cu o şosetă albă de mătase de-a lui Jay, încercând să o arunce peste cap, în spate. Dacă îl nimerea pe Jay, superstiţia spunea că avea să se mărite în curând. O azvârli cu putere, dar Jay, în glumă, se întinse după ea, o prinse şi şi-o aşează pe cap, ca şi cum ar fi aterizat acolo – toată lumea bătu din palme.

Un bărbat beat, pe nume Peter McKay, stătea pe pat alături de Lizzie.

— Virginia, spuse el. Hamish Drome s-a dus în Virginia după ce mama lui Robert l-a lăsat fără moştenire.

Lizzie era uimită. Legenda familiei spunea că mama lui Robert, Olive, avusese grijă de un văr de-al său necăsătorit, cât timp acesta fusese bolnav, iar el îşi schimbase dispoziţiile testamentare în favoarea ei în semn de mulţumire.

Jay auzi remarca.

— L-a lăsat fără moştenire? întrebă el.

— Olive a falsificat testamentul, desigur, spuse McKay. Însă Hamish nu a putut dovedi acest lucru, aşa că a fost nevoit să accepte situaţia. S-a dus în Virginia şi nu a mai auzit nimeni de el.

Jay izbucni în râs.

— Aşa deci! Sfânta Olive e de fapt o falsificatoare!

— Taci! Sir George ne omoară pe toţi dacă aude!

Lizzie era curioasă să afle mai multe, dar se săturase de rudele lui Jay.

— Scoate-i pe oamenii ăştia de-aici! şuieră ea.

Toate obiceiurile fuseseră îndeplinite, mai puţin unul.

— Bine, fu de acord Jay. Dacă nu mergeţi de bunăvoie...

Luă pătura de pe pat şi se îndreptă spre ieşire. Avansând în mijlocul mulţimii, îşi săltă cămaşa de noapte până când i se văzură genunchii. Toate fetele începură să ţipe, cuprinse de groază – rolul le cerea să pretindă că vederea unui bărbat în cămaşă de noapte era mai mult decât putea suporta o domnişoară –, şi ieşiră toate din cameră, urmate de bărbaţi.

Jay închise uşa şi o încuie. Apoi mută un cufăr voluminos în dreptul uşii, pentru a se asigura că nu aveau să mai fie întrerupţi.

Dintr-odată, Lizzie îşi simţi gura uscată. Era momentul pe care-l aşteptase încă din clipa în care Jay o sărutase în holul Castelului Jamisson şi o ceruse în căsătorie. De atunci, îmbrăţişările lor furişate din cele câteva momente în care reuşiseră să rămână singuri deveniseră din ce în ce mai pasionale. De la sărutările cu gura deschisă progresaseră la îmbrăţişări mult mai intime.

Făcuseră tot ce era posibil pentru doi oameni aflaţi într-o încăpere deschisă, în vecinătatea mamelor, care puteau veni peste ei în orice clipă. Acum, aveau în sfârşit posibilitatea de a încuia uşa.

Jay stinse toate lumânările din cameră. Când ajunse la ultima, Lizzie îi ceru:

— Pe aceea las-o aprinsă.

Tânărul păru surprins.

— De ce?

— Vreau să mă uit la tine. Cum el părea să nu înţeleagă, ea continuă: Te deranjează?

— Nu, răspunse el, apoi se urcă în pat.

Când bărbatul începu să o mângâie şi să o sărute, ea îşi dori să fi fost goi, dar decise să nu îi spună nimic. De data aceea, avea de gând să îl lase să continue aşa cum îşi dorea el.

Emoţia cunoscută îi stârni furnicături prin membre, în timp ce el îşi plimba mâinile pe tot corpul ei. Apoi, în doar o clipă, îi despărţi picioarele şi se urcă deasupra ei. Ea îşi apropie faţa ca să-l sărute în momentul în care el o pătrundea, însă bărbatul era mult prea concentrat ca să o mai poată vedea. Lizzie simţi brusc o durere ascuţită, care aproape o făcu să ţipe, dar care apoi dispăru.

El se mişca înăuntrul ei, iar ea se balansa în acelaşi timp cu el. Nu era sigură că asta ar fi trebuit să facă, însă i se păruse un gest potrivit. Când începuse să se bucure cu adevărat de senzaţie, Jay se opri deodată, gâfâi, se împinse din

nou în ea, după care se prăbuşi alături, respirând greu.

Fata se încruntă.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

— Da, răspunse el mormăind.

Aşadar, asta era tot? se întrebă ea, fără să o rostească însă cu voce tare.

Jay coborî de deasupra ei, apoi se aşeză alături şi continuă să o privească.

— Ţi-a plăcut? o întrebă el.

— A fost cam rapid, răspunse fata. O putem face din nou mâine-dimineaţă?

*

Îmbrăcată doar în cămaşă, Cora stătea întinsă pe haina de blană; îl trase pe Mack lângă ea. Când bărbatul îşi vârî limba în gura ei, simţi miros de gin. Îi ridică apoi fusta. Părul blond-roşcat şi fin nu îi ascundea cutele sexului. Începu să o mângâie, aşa cum făcea şi cu Annie, iar Cora spuse gâfâind:

— Cine te-a învăţat să faci asta, virginul meu?

Bărbatul îşi scoase pantalonii. Cora întinse mâna şi îşi luă poşeta, de unde scoase o cutiuţă. Înăuntru se afla un tub, fabricat dintr-un material ce semăna cu pergamentul. Un şnur roz era legat de capătul deschis al dispozitivului.

— Ce este asta? o întrebă Mack.

— Se numeşte prezervativ, răspunse fata.

— Şi la ce naiba foloseşte?

În loc să-i răspundă, fata i-l trase peste penisul erect şi legă apoi strâns şnurul.

Tânărul spuse năuc:

— Ştiu că mădularul meu nu arată foarte bine, dar nu m-am gândit niciodată că o fată ar vrea să-l acopere.

Fata izbucni în râs.

— Ţăran ignorant ce eşti, nu este de decor, mă ajută să nu rămân însărcinată!

Bărbatul se rostogoli şi o pătrunse, iar ea se opri din râs. De când avea paisprezece ani se tot întreba cum avea să fie, dar realiza acum că nici n-ar fi putut să-şi închipuie, fiindcă nu era nici într-un fel, nici în altul. După ce se opri, privi chipul angelic al Corei. Fata deschise ochii.

— Nu te opri, îi spuse ea.

— După asta voi mai fi virgin? o întrebă el.

— Dacă vei mai fi, înseamnă că eu sunt călugăriţă, răspunse fata. Acum taci. O să ai nevoie de tot suflul.

Şi aşa se întâmplă.

CAPITOLUL 18

A doua zi după nuntă, Jay şi Lizzie se mutaseră în locuinţa din Chapel Street. Pentru prima dată luaseră cina singuri, fără prezenţa altor persoane, cu excepţia servitorilor. Pentru prima dată urcaseră în dormitor împreună şi se aşezaseră în pat amândoi dezbrăcaţi. Pentru prima dată se treziseră împreună în casa cea nouă.

Erau în pat, dezbrăcaţi. Lizzie îl convinsese pe Jay să renunţe la cămaşa de noapte cu o seară în urmă. Acum se lipise de el şi îi atingea trupul, stârnindu-i simţurile. Apoi se răsuci şi trecu deasupra lui.

Îşi dădu seama că Jay era uimit de atitudinea ei.

— Te deranjează? îl întrebă ea.

Fără să răspundă, bărbatul începu să o penetreze.

Când actul luă sfârşit, fata îl întrebă:

— Te-am şocat, nu-i aşa?

După o pauză, el răspunse:

— Ei bine, da…

— De ce?

— Nu este… normal ca femeia să stea deasupra.

— Nu ştiu ce cred oamenii că este normal – nu am mai fost în pat cu niciun bărbat.

— Sper că nu ai făcut-o!!!

— Dar de unde ştii *tu* ce este normal?

— Nu contează.

Probabil că sedusese câteva croitorese şi vânzătoare pe care le intimidase cu prezenţa sa, se gândi Lizzie, aşa că preluase lesne conducerea. Lizzie nu avea experienţă, dar ştia ce-şi doreşte şi credea că poate obţine acel lucru. Nu avea de gând să-şi schimbe felul de a fi – îi plăcea prea mult. Deşi fusese şocat, şi lui Jay îi plăcuse. Îşi dăduse seama după mişcările sale viguroase şi după expresia de mulţumire pe care o avea pe

chip atunci când actul sexual se consumase.

Se ridică din pat şi se duse spre fereastră dezbrăcată. Vremea era rece, dar însorită. Clopotele bisericii băteau încet, semn că era o zi pentru spânzurătoare. Unul sau mai mulţi criminali urmau să fie executaţi în dimineaţa respectivă. Jumătate dintre muncitorii din oraş obişnuiau să-şi ia câte o zi liberă şi mulţi dintre ei se îndreptau spre Tyburn – o intersecţie aflată în capătul de nord-vest al Londrei, unde erau ridicate spânzurătorile –, ca să urmărească spectacolul. Era un moment în care putea izbucni o revoltă, aşa că regimentul lui Jay se afla în alertă întreaga zi. Jay mai avea o singură zi de permisie.

Fata se întoarse brusc spre el şi îi spuse:

— Du-mă la spânzurătoare.

Bărbatul îi aruncă o privire reprobatoare.

— E o cerere macabră.

— Nu-mi spune că este un loc nepotrivit pentru o doamnă!

Jay zâmbi.

— Nu aş îndrăzni.

— Ştiu că bărbaţi şi femei – bogaţi sau săraci – merg acolo să asiste.

— De ce vrei să mergi?

Era o întrebare bună. Lizzie avea sentimente neclare. Ar fi fost ruşinos să se distreze la vederea morţii şi era convinsă că ar fi fost dezgustată de propria-i persoană ulterior. Dar era copleşită de curiozitate.

— Vreau să ştiu cum este, răspunse ea. Cum

se comportă condamnaţii? Plâng, se roagă ori se bâlbâie de teamă? Dar spectatorii? Cum este să asişti la sfârşitul unei vieţi omeneşti?

Aşa fusese Lizzie dintotdeauna. Prima dată când văzuse o căprioară împuşcată avea numai nouă ani, dar urmărise fascinată cum vânătorul îi scoate animalului măruntaiele. O captivaseră numeroasele intestine şi insistase să atingă pielea căprioarei, ca să vadă cum este. Era caldă şi alunecoasă. Animalul avea două sau trei luni de sarcină şi paznicul îi arătase un făt mic, înfăşurat în placenta sa transparentă. Nimic din ce văzuse nu o dezgustase – lucrurile erau extrem de interesante.

Tânăra înţelegea de ce oamenii obişnuiau să se adune ca să vadă spectacolul. Îi înţelegea şi pe cei care erau revoltaţi de această idee. Însă ea făcea parte din grupul curioşilor.

Jay îi spuse:

— Putem închiria o cameră cu vedere spre spânzurătoare – aşa procedează mulţi oameni.

Lizzie credea că în felul acesta intensitatea experienţei va scădea.

— Nu, vreau să fiu în mulţime! protestă ea.

— Femeile din clasa noastră nu fac asta!

— Atunci, am să mă costumez în bărbat.

El o privi cu îndoială.

— Jay, nu face figura asta! Nu te-a deranjat să mă duci în mină costumată în bărbat!

— Lucrurile stau diferit pentru o femeie căsătorită.

— Dacă-mi spui că nu voi mai avea parte de aventuri fiindcă ne-am căsătorit, să ştii că am să fug pe mare.

— Nu fi ridicolă!

Lizzie rânji şi sări în pat.

— Nu fi un bădăran bătrân! îi zise ea, apoi începu să sară în sus şi în jos. Hai să mergem la spânzurătoare!

Jay nu-şi putu stăvili râsul.

— În regulă, consimţi el.

— Bravo!

Lizzie îşi termină foarte repede îndatoririle zilnice: dădu ordine bucătăresei cu privire la cină, stabili ce camere trebuie curăţate, îi spuse grăjdarului că nu avea să călărească în ziua respectivă, acceptă invitaţia la dineu venită din partea căpitanului Marlborough şi a soţiei sale pentru miercurea următoare, amână o programare la modistă şi primi douăsprezece cufere cu încuietori din alamă pe care le comandaseră pentru călătoria în Virginia.

Apoi începu să se costumeze.

*

Strada cunoscută sub numele de Tyburn – sau Oxford Street – era ticsită de oameni. Spânzurătoarea se afla în capătul străzii, lângă Hyde Park. Clădirile de unde se putea vedea eşafodul erau pline de spectatori bogaţi, care închiriaseră camere pentru ziua respectivă.

Oamenii stăteau umăr lângă umăr pe zidul de piatră care împrejmuia parcul. Vânzătorii ambulanţi se deplasau cu greu printre oameni, încercând să vândă cârnaţi fierbinţi, carafe cu gin şi copii tipărite a ceea ce pretindeau a fi ultimul discurs al condamnatului.

Mack o ţinea pe Cora de mână şi încerca să-şi croiască drum prin mulţime. Nu voia să asiste la uciderea unor oameni, dar Cora insistase. Mack nu-şi dorea decât să-şi petreacă timpul liber împreună cu ea. Îi plăcea să o ţină de mână, să o sărute pe buze de câte ori avea chef şi să-i atingă din când în când trupul. Îi făcea plăcere să o privească. Se bucura de atitudinea ei relaxată, de limbajul vulgar şi de privirea vicleană. Aşadar, fusese de acord să o însoţească şi să asiste la spânzurătoare.

O prietenă de-a ei urma să fie spânzurată. O chema Dolly Macaroni şi era proxenetă, însă fusese condamnată pentru fals.

— Ce a falsificat? o întrebă Mack pe Cora în timp ce se apropiau de spânzurătoare.

— Un ordin de plată. A schimbat suma de la unsprezece lire la optzeci de lire.

— Şi de unde avea ea un cec pentru unsprezece lire?

— De la lordul Massey. Ea spune că lordul i-ar fi datorat mai mult.

— Ar fi trebuit să fie deportată, nu spânzurată.

— De cele mai multe ori, falsificatorii sunt

spânzuraţi.

Ajunseseră cât de aproape se putea, la circa douăzeci de metri distanţă de eşafod. Spânzurătoarea era construită dintr-o structură simplă de lemn, cu doar trei stâlpi şi o balustradă, de care atârnau cinci frânghii cu laţuri pregătite pentru condamnaţi. Alături se aflau un duhovnic şi câteva persoane oficiale, cel mai probabil judecători. Mai mulţi soldaţi înarmaţi cu muschete ţineau la distanţă mulţimea.

Mack auzi un zgomot din ce în ce mai puternic, venind din josul străzii Tyburn.

— Ce se aude? o întrebă el pe Cora.

— Sosesc.

Mai întâi îşi făcu apariţia un pluton de ofiţeri care se ocupau de ordinea publică, în fruntea cărora se afla un personaj ce părea să fie şeful poliţiei. Apoi urmau agenţii de poliţie, care veneau pe jos, înarmaţi cu bastoane.

În final apăru faetonul condamnaţilor, o căruţă cu patru roţi trasă de doi cai. Un grup de bărbaţi înarmaţi cu suliţe asigurau partea din spate, susţinându-şi suliţele ridicate într-o postură foarte rigidă.

În căruţă, aşezaţi pe câteva obiecte care aduceau a sicrie şi cu mâinile legate cu frânghii, se aflau cinci oameni: trei bărbaţi, un băiat de aproximativ cincisprezece ani şi o femeie.

— Aceea e Dolly, spuse Cora, apoi începu să plângă.

Mack îi privea pe cei cinci oameni

condamnaţi la moarte, fascinat şi îngrozit în acelaşi timp. Unul dintre bărbaţi era beat. Ceilalţi doi aveau o atitudine sfidătoare. Dolly se ruga cu voce tare, iar băiatul plângea.

Căruţa fu trasă sub eşafod. Bărbatul beat le făcu semn unor prieteni, nişte indivizi cu feţe dubioase care stăteau în faţa mulţimii. Aceştia făceau glume şi comentarii deplasate.

— Drăguţ din partea şerifului să te aducă aici!

— Sper că ai învăţat să dansezi!

— Pune-ţi la gât colierul ăla să vezi dacă te încape!

Dolly cerea îndurare de la Dumnezeu cu voce tare. Băiatul striga:

— Salvează-mă! Mamă, salvează-mă, te rog!

Pe cei doi bărbaţi treji îi întâmpină un grup aflat în faţă. După câteva clipe, Mack îşi dădu seama că aceştia aveau accent irlandez. Unul dintre condamnaţi strigă:

— Nu-i lăsaţi pe chirurgi să pună mâna pe mine, băieţi!

Din partea prietenilor se auzi un val de voci aprobatoare.

— Despre ce vorbesc? o întrebă Mack pe Cora.

— Cred că bărbatul e un ucigaş. Trupurile ucigaşilor aparţin Companiei Medicale. Le taie ca să vadă ce se află înăuntru.

Mack se cutremură.

Călăul coborî în căruţă. Prinse laţurile de

gâtul fiecărui condamnat, unul câte unul, apoi le legă strâns. Niciunul nu se zbătu, nu protestă şi nici nu încercă să evadeze. Ar fi fost inutil, atâta vreme cât erau înconjuraţi de gardieni, însă lui Mack îi trecu prin cap că el ar fi încercat oricum.

Preotul, un bărbat chel îmbrăcat într-o robă pătată, urcă în căruţă şi i se adresă pe rând fiecăruia dintre ei: câteva minute beţivului, patru sau cinci minute celorlalţi bărbaţi şi ceva mai mult lui Dolly şi băiatului.

Mack auzise că anumite execuţii eşuaseră şi nutrea speranţa că şi acum se va întâmpla la fel. Frânghiile puteau să cedeze. Se întâmplase ca mulţimea să se îmbulzească pe eşafod şi să-i elibereze pe prizonieri. Călăul putea tăia frânghia înainte ca oamenii să moară. Era îngrozitor să te gândeşti că acei cinci condamnaţi urmau să moară în doar câteva clipe.

Preotul îşi termină misiunea. Călăul îi legă la ochi pe cei cinci cu nişte cârpe, apoi coborî, lăsându-i singuri în căruţă. Bărbatul beat îşi pierdu echilibrul, se împiedică şi căzu, iar laţul începu să-l strângă de gât. Dolly continua să se roage cu voce tare.

Călăul biciui caii.

*

Lizzie strigă:

— Nu!

Căruţa se zdruncină şi se urni din loc.

Călăul pocni din nou caii, care porniră la trap. Căruţa se deplasă sub picioarele condamnaţilor, care – unul după altul – fură traşi de frânghii: mai întâi beţivul, pe jumătate mort, apoi cei doi irlandezi, apoi băiatul care plângea în continuare şi în cele din urmă femeia, a cărei rugăciune se întrerupse la mijlocul unei fraze.

Lizzie privea cele cinci trupuri care se balansau în frânghii, plină de dispreţ faţă de propria persoană şi faţă de mulţimea din jur.

Nu muriseră cu toţii. Băiatul avusese noroc şi i se frânsese gâtul pe loc, la fel ca şi celor doi irlandezi. Dar beţivul încă se mişca, iar femeia, căreia i se desprinsese legătura de pe ochi, îi aţintea cu o privire îngrozită, în timp ce se îneca încet.

Lizzie îşi îngropă faţa în umărul lui Jay.

Ar fi plecat bucuroasă, dar făcu un efort să rămână. Îşi dorise să asiste la acest ritual, aşa că era acum nevoită să rămână până la sfârşit.

Deschise din nou ochii.

Beţivul îşi dăduse duhul, însă pe chipul femeii se citea încă agonia. Martorii gălăgioşi amuţiseră, îngheţaţi de priveliştea îngrozitoare de sub privirile lor. Mai trecură câteva minute şi, în cele din urmă, femeia închise ochii.

Şeriful se duse să taie frânghiile şi în clipa aceea începură problemele.

Grupul de irlandezi se deplasă în faţă, încercând să treacă de gărzi şi să ajungă la eşafod. Agenţii de pază se străduiră să-i oprească,

apoi interveniră şi ofiţerii înarmaţi cu suliţe, împungându-i pe irlandezi. Sângele începu să curgă.

— De asta mă temeam, spuse Jay. Vor să împiedice ca trupul tovarăşului lor să ajungă pe mâna medicilor legişti. Să plecăm cât de repede putem.

Majoritatea oamenilor din jur aveau acelaşi gând, însă cei aflaţi în spate încercau să se apropie ca să vadă ce se întâmplă. Cum unii se îndreptau într-o direcţie şi alţii în cealaltă, izbucniră lupte cu pumnii. Jay încerca cu greu să-şi croiască drum prin mulţime, în timp ce Lizzie se străduia să rămână în apropiere de el. Se treziră apoi în faţa unui val de oameni care mergeau în direcţia opusă. Toată lumea striga şi urla. Cei doi fură împinşi spre spânzurătoare. Eşafodul era plin de irlandezi care încercau să-i împingă pe gardieni şi să se ferească de loviturile suliţaşilor, în timp ce alţii încercau să taie frânghiile legate de trupurile tovarăşilor lor.

Fără un motiv evident, înghesuiala din jurul lui Lizzie şi Jay se domoli dintr-odată. Fata se întoarse şi văzu că se crease un spaţiu între doi bărbaţi masivi, cu o înfăţişare aspră.

— Jay, vino! îi strigă ea, repezindu-se între ei.

Se răsuci pentru a vedea dacă Jay o urmează, apoi intervalul se închise. Jay păşi înainte, încercând să-şi facă loc să treacă, dar unul dintre bărbaţi ridică un pumn ameninţător. De teamă, Jay se clătină şi se dădu un pas înapoi. Ezitarea lui

fu decisivă, căci îl despărţi de Lizzie. Fata îi văzu părul blond pe deasupra mulţimii şi se luptă să ajungă la el, dar fu oprită de un zid de oameni.

— Jay! strigă ea. Jay!

El o striga la rândul său, însă mulţimea continua să-i împingă la distanţă unul de celălalt. El era dus spre Tyburn Street, în vreme ce Lizzie se deplasa fără voia ei în direcţia opusă, spre parc. Câteva clipe mai târziu, bărbatul dispăru din câmpul ei vizual.

Rămasă singură, strânse din dinţi şi se întoarse cu spatele spre eşafod. Avea în faţă un grup compact de oameni. Încercă să-şi facă loc printre un bărbat mărunţel şi o matroană cu sânii robuşti.

— Ai grijă ce faci cu mâinile alea, tinere, îl mustră femeia.

Lizzie se împinse în continuare şi reuşi să se strecoare.

Avansă apoi în acelaşi fel. Din greşeală, călcă pe picior un individ cu faţa acră şi acesta îi trase un pumn în coaste. Gemu de durere, dar continuă să meargă.

Văzu apoi un chip cunoscut şi îşi dădu seama că era Mack McAsh. Şi el încerca să-şi croiască drumul prin mulţime.

— Mack! îl strigă ea fericită.

Era cu aceeaşi fată roşcată care-l însoţise şi în Grosvenor Square.

— Aici! strigă Lizzie. Ajută-mă!

Bărbatul o văzu şi o recunoscu. Apoi, un

lungan îi aplică o lovitură de cot în ochi şi pentru câteva momente vederea i se tulbură. Când începu să vadă din nou clar, Mack şi femeia dispăruseră.

Îndurerată, porni mai departe. Se îndepărta încetul cu încetul de hărmălaia din apropierea spânzurătorii. Cu fiecare pas, era tot mai uşor să continue. După cinci minute, deja nu mai era prinsă între grupuri compacte de oameni şi se formaseră culoare de câteva zeci de centimetri. În cele din urmă, ajunse în faţa zidului unei case. Coti pe lângă colţul acesteia şi pătrunse pe o alee lată de circa doi metri.

Se sprijini de zidul casei pentru a-şi trage răsuflarea. Pe alee se simţea un miros puturos de resturi menajere. O dureau coastele în locul în care fusese lovită. Îşi atinse cu precauţie faţa şi constată că pielea din jurul ochilor se umflase.

Spera ca Jay să nu fi păţit nimic. Se uită în jur după el şi constată speriată că doi bărbaţi o fixau cu privirea.

Unul dintre ei era un bărbat de vârstă mijlocie, burtos şi nebărbierit. Celălalt era un tânăr de aproximativ optsprezece ani. Privirea lor fixă o îngrozea de-a dreptul, însă înainte de a apuca să se mişte, cei doi se năpustiră asupra ei. O prinseră de braţe şi o trântiră la pământ. Îi smulseră pălăria şi peruca, apoi pantofii cu catarame de argint, după care începură să-i cotrobăie prin buzunare cu o viteză uimitoare – îi luară poşeta, ceasul de buzunar şi o batistă.

Bătrânul înghesui prada într-un sac, se mai

uită o dată la ea şi spuse:

— Asta e o haină bună, e aproape nouă.

Se aplecară amândoi deasupra ei şi începură să tragă de haină şi de veston. Fata încercă să opună rezistenţă, însă nu reuşi decât să-şi rupă cămaşa. Cei doi îi îndesară hainele în sac. Fata îşi dădu seama că avea sânii dezgoliţi şi încercă să se acopere cu hainele zdrenţuite care-i rămăseseră, însă era prea târziu.

— Hei, dar e o fată! strigă tânărul.

Lizzie încercă să se ridice în picioare, dar el o prinse şi o ţinu.

Grăsanul se holba la ea.

— Şi încă una frumuşică, în numele Domnului, zise el. Îşi linse buzele şi spuse hotărât: Am să i-o trag.

Deşi paralizată de frică, Lizzie se zbătu cu putere, dar nu reuşi să se desprindă din strânsoarea tânărului.

Adolescentul se uită spre mulţimea de pe stradă şi întrebă:

— Unde? Aici?

— Nimeni nu se uită încoace, fraierule, zise bărbatul mai vârstnic, apoi se frecă între picioare.

— Dă jos pantalonii de pe ea şi hai să vedem ce avem aici.

Băiatul o trânti la pământ, se aşeză deasupra ei cu toată greutatea şi începu să o tragă de pantaloni, în timp ce bărbatul celălalt se uita. Cuprinsă de teamă, Lizzie ţipă cât putu de tare, însă pe stradă era atâta gălăgie, încât se îndoia că

ar fi putut fi auzită.

Apoi, dintr-odată, apăru Mack McAsh.

Fata îi văzu chipul, după care un pumn ridicat îl lovi pe bătrân în ceafă. Hoţul se clătină şi se împletici. Mack îl lovi din nou şi bărbatul îşi dădu ochii peste cap. După a treia lovitură, bărbatul căzu şi rămase nemişcat.

Băiatul se ridică de pe Lizzie şi încercă să fugă, însă fata îl apucă de gleznă şi el se împiedică, întinzându-se pe jos cât era de lung. Mack îl ridică şi îl împinse în zidul casei, apoi îi izbi în bărbie un pumn, cu toată puterea de care era în stare. Băiatul căzu fără cunoştinţă peste partenerul său de fărădelegi.

Lizzie se ridică în picioare.

— Slavă Domnului că ai fost aici! spuse ea emoţionată.

În ochi îi apărură lacrimi de mulţumire. Îl cuprinse cu braţele şi îi spuse:

— M-ai salvat, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc!

Tânărul o îmbrăţişă.

— Şi tu m-ai salvat cândva… atunci când m-ai scos din râu.

Fata îl strânse în braţe, încercând să se oprească din tremurat. Îi simţi mâna în ceafa, mângâindu-i părul. Îmbrăcată doar în pantaloni şi cămaşă, fără jupoanele care obligau la o anumită distanţă, îi simţea întregul trup lipit de al ei. Era cu totul diferit de soţul ei. Jay era înalt şi suplu, pe când Mack era ceva mai scund, robust şi greu.

Mack se retrase ca să o privească. Ochii săi

verzi erau fermecători, lăsând în umbră restul trăsăturilor feţei.

— Tu m-ai salvat pe mine şi eu te-am salvat pe tine, spuse el cu un zâmbet forţat. Ceea ce înseamnă că eu sunt îngerul tău păzitor şi tu al meu.

Lizzie începea acum să se liniştească; îşi aminti că are cămaşa ruptă şi sânii dezgoliţi.

— Dacă eram un înger, nu m-aş fi aflat în braţele tale, spuse ea încercând să se desprindă din braţele tânărului.

Mack se uită preţ de o clipă în ochii ei, cu acelaşi zâmbet forţat, după care încuviinţă din cap. Apoi se întoarse, se aplecă şi luă sacul din mâna înţepenită a hoţului mai vârstnic. Scoase vesta lui Lizzie, pe care fata o îmbrăcă foarte repede ca să-şi ascundă goliciunea. Simţindu-se apoi în siguranţă, începu să-şi facă griji pentru Jay.

— Trebuie să-mi caut soţul, spuse ea în timp ce Mack o ajuta să-şi îmbrace haina. Vrei să mă ajuţi?

— Sigur.

Apoi îi restitui peruca, pălăria, ceasul şi batista.

— Ce s-a întâmplat cu prietena ta roşcată? îl întrebă Lizzie.

— Cora… Am avut grijă de ea înainte să vin după tine.

— Chiar aşa? spuse Lizzie, simţindu-se iritată fără motiv. Sunteţi iubiţi? îl întrebă apoi pe un ton

nepoliticos.

Mack zâmbi.

— Da, răspunse el. De alaltăieri.

— Din ziua nunţii mele.

— Eu mă simt foarte bine. Tu cum te simţi?

O replică usturătoare îi stătea pe buze, apoi – împotriva voinţei sale – izbucni în râs.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat, spuse ea, apoi se aplecă şi îl sărută scurt pe buze.

— Aş face-o oricând pentru un asemenea sărut.

Ea râse forţat, după care se întoarse spre stradă.

Jay stătea nu departe, privind către ei.

Se simţi brusc teribil de vinovată. Oare o văzuse sărutându-l pe McAsh? Bănuia că o văzuse, de vreme ce îi adresa o privire atât de ameninţătoare.

— Oh, Jay! strigă ea. Slavă Domnului că eşti teafăr!

— Ce s-a întâmplat aici? o întrebă el.

— Bărbaţii aceia au vrut să mă jefuiască!

— Ştiam eu că nu trebuia să venim aici.

Apoi o luă de mână şi porni înaintea ei pe alee.

— McAsh i-a bătut şi m-a salvat, adăugă ea.

— Ăsta nu e un motiv ca să-l săruţi, replică soţul ei.

CAPITOLUL 19

În ziua judecăţii lui John Wilkes, regimentul

lui Jay era de serviciu la Palace Yard.

Eroul liberal fusese condamnat pentru calomnie în urmă cu câţiva ani, după care plecase la Paris. La întoarcere, în acelaşi an, fusese scos în afara legii. Dar în timp ce acţiunea legală împotriva lui se desfăşură extrem de încet, reuşise să câştige onorabil alegerile interimare din Middlesex. Nu-şi ocupase încă locul în parlament, aşa că guvernul spera să-l oprească prin această judecată.

Jay îşi priponi calul şi privi nervos către cele câteva sute de suporteri ai lui Wilkes adunaţi în jurul clădirii Westminster Hall, unde avea loc procesul. Cei mai mulţi dintre ei îşi prinseseră la pălării cocarde albastre, care-i identifica drept susţinători ai lui Wilkes. Conservatorii, cum era şi tatăl lui Jay, voiau să-l reducă la tăcere pe Wilkes, însă toată lumea se temea de acţiunea suporterilor.

În cazul unor manifestări violente, regimentul lui Jay avea obligaţia să păstreze ordinea. Fusese adus şi un mic detaşament de gardieni – însă mult prea mic după opinia lui Jay: doar patruzeci de bărbaţi şi câţiva ofiţeri conduşi de colonelul Cranbrough, comandantul lui Jay. Aceştia formau o linie subţire alb-roşie între curte şi mulţime.

Cranbrough primea ordine de la magistraţii din Westminster, reprezentaţi prin Sir John Fielding. Fielding era orb, dar acest detaliu nu părea să-l împiedice în activitatea sa. Era un judecător renumit pentru reformele iniţiate, deşi

Jay îl considera prea slab. Declarase că orice delict se datorează sărăciei – era ca şi cum ai fi spus că adulterul se datorează căsniciei.

Ofiţerii tineri erau dornici de acţiune şi Jay avea acelaşi sentiment, dar în acelaşi timp se şi temea. Nu folosise niciodată spada sau puşca într-o luptă adevărată.

Fusese o zi lungă şi căpitanii luaseră pauză cu rândul, ca să poată bea un pahar cu vin. Spre sfârşitul după-amiezii, în timp ce Jay îşi hrănea calul cu un măr, apăru Sidney Lennox.

Inima încetă să-i mai bată pentru câteva momente – cu siguranţă Lennox îşi voia banii. Nu încăpea nicio îndoială că venise în Grosvenor Square cu această intenţie, doar că îşi amânase cererea din cauza nunţii.

Jay nu avea banii şi se temea ca nu cumva Lennox să meargă la tatăl său. Afişă un aer curajos.

— Ce cauţi aici, Lennox? Nu ştiam că eşti un susţinător al lui Wilkes.

— John Wilkes n-are decât să se ducă la dracu', răspunse Lennox. Am venit pentru cele o sută cincizeci de lire pe care le-ai pierdut la joc la lordul Archer.

Jay se albi la auzul acestei sume. Tatăl său îi dădea doar treizeci de lire pe lună, care nu-i erau niciodată de ajuns, aşadar nu vedea cum i-ar fi putut cădea în mână o sută cincizeci. Gândul că era posibil ca tatăl său să afle de noile sale pierderi la jocurile de noroc îi înmuie picioarele.

Ar fi făcut orice ca să evite o asemenea catastrofa.

— Sunt nevoit să te rog să mai aştepţi puţin, spuse el, forţându-se să afişeze un aer de indiferenţă superioară.

Lennox nu îi răspunse direct, ci zise:

— Cred că ştii un bărbat pe nume Mack McAsh.

— Din nefericire, îl cunosc foarte bine.

— Şi-a făcut propria echipă de hamali, cu ajutorul lui Caspar Gordonson. Amândoi ne fac o mulţime de probleme.

— Nu mă miră deloc. A fost o adevărată pacoste şi în mina de cărbune a tatălui meu.

— Problema nu este numai McAsh, continuă Lennox. Cei doi tovarăşi ai săi – Dermot Riley şi Charlie Smith – şi-au făcut şi ei echipe şi probabil că până la sfârşitul săptămânii vor apărea şi altele.

— Asta o să vă coste o avere pe voi, antreprenorii.

— Dacă nu-i oprim, ne vor ruina afacerile.

— Te cred, dar asta nu mă priveşte.

— Totuşi, tu mă poţi ajuta.

— Mă îndoiesc.

Jay nu voia să se amestece în afacerile lui Lennox.

— Ajutorul tău înseamnă bani pentru mine.

— Cât? întrebă Jay prudent.

— O sută cincizeci de lire.

Lui Jay îi veni inima la loc. Perspectiva ştergerii datoriei era o adevărată mană cerească.

Însă Lennox nu ar fi fost dispus să renunţe la o asemenea datorie pentru un lucru oarecare. Cu siguranţă avea nevoie de o favoare semnificativă.

— Ce-ar trebui să fac eu? întrebă Jay suspicios.

— Aş vrea ca patronii vaselor să nu mai angajeze echipele lui Mack. O parte dintre transportatori sunt la rândul lor antreprenori, deci vor coopera. Însă majoritatea sunt independenţi. Cel mai mare transportator din Londra este tatăl tău. Dacă el i-ar boicota, l-ar urma şi restul.

— De ce ar face-o? Nu-i pasă de antreprenori şi de hamali.

— Este consilier de Wapping şi antreprenorii înseamnă o sumedenie de voturi. Ar trebui să ne apere interesele. În plus, hamalii ne pot face oricând probleme, iar noi i-am putea ţine sub control.

Jay se încruntă. Era o cerere greu de îndeplinit. Nu avea nicio influenţă asupra tatălui său. De fapt, foarte puţini oameni aveau. Sir George nu putea fi influenţat dacă nu-şi vedea interesul, însă Jay era obligat să încerce.

Strigătele mulţimii demonstrau că Wilkes ieşise. Jay încălecă în grabă.

— O să văd ce pot face, îi spuse el lui Lennox îndepărtându-se.

Jay îl găsi pe Chip Marlborough şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Lui Wilkes i s-a refuzat cauţiunea şi va fi trimis la închisoarea King’s Bench.

Colonelul îşi adună ofiţerii şi îi spuse lui Jay:

— Împrăştie vestea: nimeni să nu tragă până când nu primim ordin de la Sir John. Anunţă-ţi oamenii.

Jay se strădui să nu protesteze – cum puteau controla soldaţii mulţimea dacă aveau mâinile legate? Încălecă şi duse ordinul mai departe.

O trăsură ieşi pe poartă. Mulţimea scoase un urlet înfiorător, iar Jay simţi un junghi de teamă. Soldaţii formară un interval pentru trăsură, împingând mulţimea cu muschetele. Susţinătorii lui Wilkes o luară la fugă pe Westminster Bridge şi Jay îşi dădu seama că trăsura trebuia să traverseze fluviul până în Surrey, ca să poată ajunge la închisoare. Îşi goni calul înspre pod, dar colonelul Cranbrough îi făcu semn să se oprească.

— Nu traversa podul, îi ordonă el. Avem ordin să păstrăm liniştea aici, lângă curte.

Jay îşi struni calul. Surrey era un district separat, iar magistraţii de acolo nu ceruseră sprijin armat. Situaţia era ridicolă. Privea consternat cum trăsura traversează Tamisa. Înainte de a ajunge în Surrey, mulţimea opri trăsura şi deshămă caii.

Sir John Fielding se afla în mijlocul mulţimii, urmând trăsura, asistat de doi soldaţi care-i arătau drumul şi îl informau despre ce se întâmplă. În timp ce Jay privea, doisprezece bărbaţi viguroşi se înhămară şi începură să tragă ei înşişi trăsura. O întoarseră şi se îndreptară spre Westminster, în uralele aprobatoare ale mulţimii.

Inima lui Jay bătea cu putere. Ce avea să se întâmple când mulţimea urma să ajungă la Palace Yard? Colonelul Cranbrough ţinea o mână ridicată, indicând soldaţilor că nu trebuie să acţioneze.

Jay îi spuse lui Chip:

— Crezi că putem lua trăsura din mijlocul mulţimii?

— Magistraţii nu vor vărsare de sânge, răspunse Chip.

Unul dintre asistenţii lui Sir John îşi făcu loc prin mulţime şi intră în legătură cu Cranbrough.

Ajunsă pe pod, mulţimea deplasă trăsura spre est. Cranbrough strigă la oamenii săi:

— Urmaţi-i la distanţă! Nu faceţi nimic!

Detaşamentul de gardieni ajunse în spatele mulţimii. Jay strânse din dinţi – situaţia era umilitoare. Câteva focuri de muschetă ar fi dispersat mulţimea în doar câteva minute. Înţelegea că Wilkes ar fi câştigat capital electoral dacă ar fi fost împuşcat de soldaţi, dar ce importanţă avea?

Trăsura era purtată pe Strand, spre inima oraşului. Mulţimea cânta, dansa şi striga: „Wilkes şi libertate!” şi „Numărul patruzeci şi cinci”. Nu se opriră până la Spitalfields. Trăsura fu oprită apoi în faţa bisericii. Wilkes coborî şi intră în taverna *Trei butoaie,* secondat în grabă de Sir John Fielding.

Câţiva susţinători îi urmară, însă nu încăpură cu toţii în tavernă. Rămaseră în stradă o vreme,

apoi Wilkes apăru la o fereastră de la etaj, în aplauzele tumultuoase ale mulţimii. Începu să le vorbească oamenilor – deşi era destul de departe ca să poate auzi discursul, Jay înţelese ideea generală: Wilkes făcea apel la ordine.

În timpul discursului, asistentul lui Fielding ieşi şi discută din nou cu colonelul Cranbrough. Acesta îi informă pe căpitani în legătură cu noutăţile. Se făcuse o înţelegere – Wilkes avea să iasă pe uşa din spate, după care avea să se predea la închisoarea Kings Bench, chiar în noaptea respectivă.

Wilkes îşi termină discursul, le făcu semne cu mâna oamenilor, apoi dispăru. Cum era evident că nu avea să mai revină, mulţimea îşi pierdu interesul şi se îndepărtă. Sir John ieşi de la *Trei butoaie* şi îi strânse mâna lui Cranbrough.

— Aţi făcut o treabă grozavă, domnule colonel, trimiteţi-le mulţumiri oamenilor dumneavoastră. Am evitat vărsarea de sânge şi, în acelaşi timp, legea a fost respectată.

Încerca să dea un aspect eroic întregii situaţii, se gândi Jay, fiindcă în realitate mulţimea îşi bătuse joc de lege.

Jay se simţi deprimat când gărzile porniră spre Hyde Park. Era pregătit de luptă, iar renunţarea fusese suportată cu greu. Guvernul nu putea satisface însă mulţimea la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, urmau să apară represalii – şi atunci avea să fie nevoie de acţiune.

*

După ce îşi eliberă oamenii şi se asigură de îngrijirea cailor, Jay îşi aminti de propunerea lui Lennox. Avea rezerve în legătură cu punerea în practică a planului acestuia cu privire la tatăl său, însă era mai simplu decât să-i ceară o sută cincizeci de lire pentru datoriile de la jocurile de noroc. Aşa că decise să treacă prin Grosvenor Square în drumul său spre casă.

Era târziu. Familia terminase cina, după cum îl informă servitorul, iar Sir George se afla în biroul său din spatele casei. Jay aşteptă plin de îndoieli în holul rece, pavat cu marmură. Nu-i făcea nicio plăcere să îi ceară tatălui său vreo favoare. Era fie tratat cu dispreţ fiindcă avea o cerere nepotrivită, fie mustrat fiindcă solicita mai mult decât i se cuvenea. Dar trebuia să meargă până la capăt. Bătu la uşă şi intră.

Sir George sorbea dintr-un pahar cu vin şi cerceta plictisit o listă cu preţurile melasei. Jay se aşeză şi îi spuse:

— Lui Wilkes i s-a refuzat cauţiunea.

— Am auzit.

Poate că tatălui său i-ar fi făcut plăcere să audă cum reuşise regimentul lui Jay să păstreze ordinea.

— Mulţimea a dus trăsura la Spitalfields, iar noi l-am urmat. Wilkes a promis că se va preda în noaptea asta.

— Foarte bine. Ce te aduce aici la ora asta?

Jay renunţă să mai încerce să-i stârnească tatălui său interesul cu faptele sale din ziua respectivă.

— Ştiai că Malachi McAsh s-a mutat la Londra?

Tatăl său clătină din cap.

— Nu cred că mai are vreo importanţă, spuse el indiferent.

— Stârneşte revoltă printre hamali.

— Nici nu e foarte greu – sunt o adunătură de scandalagii.

— Am fost rugat să vorbesc cu tine în numele antreprenorilor.

Sir George ridică din sprâncene.

— De ce tu? spuse el pe un ton din care reieşea că nicio persoană chibzuită nu l-ar fi folosit pe Jay drept ambasador.

Jay ridică din umeri.

— Cunosc din întâmplare un anumit antreprenor care a venit să mă roage.

— Patronii de taverne sunt un grup foarte puternic de votanţi, spuse Sir George gânditor. Care este propunerea?

— McAsh şi prietenii lui şi-au făcut nişte echipe care lucrează pe cont propriu, nu prin intermediul antreprenorilor. Aceştia vor să le ceară proprietarilor de vase să lucreze exclusiv cu ei şi să refuze echipele noi. Ei cred că, dacă tu vei face asta, te vor urma şi ceilalţi proprietari.

— Nu cred că ar trebui să intervin. Nu este

lupta noastră.

Jay era dezamăgit Credea că reuşise să pună problema corect.

Se prefăcu indiferent şi spuse:

— Pentru mine nu are nicio importanţă, dar tu ai spus mereu că trebuie să luăm măsuri împotriva muncitorilor răzvrătiţi care nu-şi văd lungul nasului.

În acel moment se auzi un zgomot îngrozitor la uşa din faţă. Sir George se încruntă şi Jay se duse în hol să vadă despre ce este vorba. Un servitor se grăbi să deschidă uşa. La intrare se afla un muncitor voinic, încălţat în papuci din lemn şi cu o cocardă albastră prinsă de bereta slinoasă.

— Aprinde o lumânare! îi porunci el servitorului. Să facem lumină pentru Wilkes!

Sir George ieşise din birou şi privea spre uşă alături de Jay.

— Asta face mulţimea, spuse Jay, îi obligă pe oameni să aprindă lumânări la ferestre, ca să-l sprijine pe Wilkes.

— Ce e acolo, pe uşă? întrebă Sir George.

Cei doi bărbaţi ieşiră din casă. Pe uşă fusese scris cu creta numărul 45. În piaţă, câţiva oameni se deplasau de la o casă la alta.

Sir George îl înfruntă pe omul de la uşă.

— Ştii ce ai făcut? îi spuse el furios. Numărul acesta este un cod. Înseamnă: „Regele este un mincinos”. Grozavul tău Wilkes s-a dus la puşcărie pentru asta, ceea ce ţi s-ar putea întâmpla şi ţie.

— Vreţi să aprindeţi o lumânare pentru Wilkes? întrebă omul, ignorând vorbele lui Sir George.

Acesta se înroşi de mânie – se înfuria teribil ori de câte ori o persoană de rang inferior nu-i arăta respect.

— Du-te la dracu! spuse el, trântind uşa în faţa bărbatului.

Se întoarse în birou, urmat de Jay, apoi se auziră zgomote de geamuri sparte. Săriră amândoi şi se îndreptară în grabă spre salon, care se afla în partea din faţă a casei. Unul dintre cele două geamuri era spart şi pe podeaua din lemn lăcuit zăcea o piatră.

— Este cea mai bună sticlă kron! strigă Sir George furios. Costă doi şilingi metrul pătrat!

În timp ce priveau spre fereastră uimiţi, o altă piatră sparse şi celălalt geam.

Sir George ieşi în hol şi îi spuse servitorului:

— Anunţă pe toată lumea să se mute în spatele casei, la adăpost.

Speriat, servitorul întrebă:

— Sir, n-ar fi mai bine să punem o lumânare la fereastră, aşa cum ne-au cerut?

— Taci naibii din gură şi fa ce ţi-am spus, răspunse Sir George.

Se auzi apoi o a treia izbitură în camera de sus şi mama lui Jay începu să strige de groază. Bărbatul o luă la fugă pe scări, paralizat de frică; se întâlni cu mama lui când aceasta ieşea din

salon.

— Ai păţit ceva, mamă? o întrebă el.

Femeia era palidă, dar calmă.

— Sunt bine, dar ce se întâmplă?

Sir George urcă scările şi spuse cu o furie înăbuşită:

— Nimic de care să te temi, doar câţiva nenorociţi de susţinători al lui Wilkes! O să ne ferim până când pleacă.

Fiindcă mai fură sparte şi alte câteva ferestre, se retraseră în grabă într-un salon aflat în spatele casei. Jay constată că tatăl lui fierbea de furie. Dacă ar fi fost forţat să se retragă, era sigur că avea să înnebunească. Era un moment potrivit să-i amintească de propunerea lui Lennox, aşa că îşi asumă riscul şi îi spuse:

— Ştii, tată, ar trebui să facem ceva cu toţi derbedeii ăştia turbulenţi!

— Ce naiba vrei să zici?

— Mă gândeam la McAsh şi la restul hamalilor. Dacă li se va permite să se opună autorităţilor o dată, o vor face din nou.

Nu-i stătea în fire să vorbească astfel, ceea ce o făcu pe mama lui să-i arunce o privire plină de curiozitate. Continuă:

— E mai bine să stârpim încă de la început asemenea creaturi. Să-i învăţăm care le este locul.

Sir George părea pregătit pentru o nouă replică sarcastică – avu în schimb o clipă de reţinere, se încruntă şi apoi spuse:

— Ai perfectă dreptate. O vom face mâine.

Jay zâmbi.

CAPITOLUL 20

În timp ce se plimba pe străduţa noroioasă cunoscută drept Wapping High Street, Mack avu impresia că înţelege cum este să fii rege. Din uşa fiecărei taverne, de la ferestre, din curţi şi de pe acoperişuri, oamenii îl salutau, îl strigau pe nume şi îl arătau prietenilor. Fiecare om voia să-i strângă mâna. Însă aprecierea bărbaţilor nu însemna nimic pe lângă aceea a soţiilor lor. Bărbaţii aduceau acasă de trei sau patru ori mai mulţi bani şi în acelaşi timp se întorceau treji. Femeile îl îmbrăţişau şi îi sărutau mâinile în stradă, arătându-l vecinilor.

— Este Mack McAsh, omul care i-a înfruntat pe antreprenori, veniţi repede să-l vedeţi!

Ajunse pe malul apei şi privi râul lat şi cenuşiu. Nivelul apei era ridicat şi câteva vase ancoraseră recent. Mack încercă să găsească o barcă, pentru a ajunge la vapor. Antreprenorii îi aşteptau pe căpitani la tavernele lor, până când aceştia descindeau pe mal ca să le ceară o echipă de hamali. Mack şi colegii săi îi abordau direct pe căpitani, care în felul acesta economiseau timp şi puteau controla calitatea muncii.

Se apropie de *Prinţul Danemarcei* şi urcă la bord. Echipajul se afla deja pe ţărm, iar pe vas rămăsese doar un marinar bătrân, care-şi fuma pipa pe punte. Îi arătă lui Mack unde se afla cabina căpitanului. Acesta stătea la masă şi scria

cu grijă în jurnalul vasului, folosindu-se de un toc.

— Bună ziua, domnule căpitan, îl abordă Mack cu un zâmbet prietenos. Sunt Mack McAsh.

— Ce s-a întâmplat? întrebă omul pe un ton aspru.

Nu-l invită pe Mack să ia loc.

Mack încercă să nu bage în seamă grosolănia acestuia – căpitanii nu erau persoane prea politicoase.

— Ai vrea ca vasul dumitale să fie descărcat mâine, repede şi eficient? îl întrebă el pe un ton amabil.

— Nu.

Mack fu surprins de răspunsul căpitanului. Oare ajunsese cineva înaintea lui?

— Atunci, cine are s-o facă?

— Nu e treaba ta.

— Ba este treaba mea. Dar dacă dumneata nu vrei să-mi spui, nu-i nicio problemă, o va face altcineva.

— În cazul acesta, îţi urez o zi bună.

Mack se încruntă – n-ar fi vrut să plece înainte de a afla ce se întâmplase.

— Ce naiba se întâmplă cu dumneata, căpitane, am făcut ceva care să te ofenseze?

— Nu am nimic să-ţi spun, tinere, şi îţi rămân îndatorat dacă îţi iei tălpăşiţa!

Mack avu un sentiment de prost augur legat de această situaţie, dar cum nu-i trecea prin cap ce altceva ar fi putut să mai spună, decise să plece. Comandanţii de vase erau cunoscuţi pentru

temperamentul lor irascibil, datorat probabil faptului că stăteau departe de soţiile lor mult prea mult timp.

Privi în susul râului. Un alt vas, *Whitehaven Jack,* era ancorat lângă *Prinţ.* Echipajul încă strângea catargele şi înfăşură frânghiile pe punte. Mack decise să încerce şi acolo, aşa că-l rugă pe barcagiu să-l ducă la vapor.

Îl găsi pe căpitan la pupă, însoţit de un tânăr care purta perucă şi avea prinsă la şold o sabie. Îi salută cu un gest de curtoazie relaxat, care, după cum constatase, era cel mai simplu mod de a câştiga încrederea oricui.

— Căpitane, domnule, bună ziua tuturor…

Căpitanul răspunse politicos:

— Bună ziua şi dumitale. Acesta este domnul Tallow, fiul proprietarului. Cu ce treabă pe aici?

Mack răspunse:

— Aţi dori ca o echipă de muncitori rapizi şi care nu beau să vă descarce mâine vasul?

Căpitanul se sfătui cu fiul patronului.

— Da, răspunse căpitanul.

— Nu, spuse Tallow.

Căpitanul se uită surprins spre Tallow. Tânărul i se adresă lui Mack:

— Tu eşti McAsh, nu-i aşa?

— Da. Cred că transportatorii îmi ştiu numele ca o garanţie a lucrului bine făcut.

— Noi nu te vrem, îi spuse Tallow.

A doua respingere îl irită pe Mack.

— De ce nu? insistă el provocator.

— Facem afaceri cu Harry Nipper de la *Tigaia* şi nu am avut niciodată probleme.

Căpitanul interveni:

— N-aş putea spune că n-am avut niciodată probleme.

Tallow îl fixă cu privirea.

Mack spuse:

— Nu cred că este cinstit ca muncitorii să fie obligaţi să-şi bea tot salariul.

Tallow îl privi cu ciudă.

— N-am de gând să stau de vorbă cu cei de teapa ta – aici nu e nimic de lucru pentru tine şi cu asta basta.

Mack insistă:

— De ce aţi vrea să descărcaţi vasul în trei zile cu o echipă de beţivi şi de scandalagii, când oamenii mei o pot face cu mult mai repede?

Căpitanul, care nu părea deloc intimidat de fiul proprietarului, adăugă:

— Da, şi eu aş vrea să ştiu de ce.

— Cum îndrăzniţi să mă întrebaţi una ca asta? spuse Tallow iritat.

Încerca să impună respect, dar era prea tânăr pentru a reuşi acest lucru.

Mack avu o bănuială.

— V-a rugat cineva să nu angajaţi echipa mea?

Privirea lui Tallow îi confirmă că intuise corect răspunsul.

— Vei vedea că niciun vas care trece pe acest râu nu va angaja echipa ta, a lui Riley sau a lui

Charlie Smith, spuse Tallow pe un ton arţăgos. S-a răspândit vestea că sunteţi persoane care creează probleme.

Mack îşi dădu seama că situaţia era gravă şi un fior rece îi străpunse inima. Ştia că Lennox şi ceilalţi antreprenori aveau să acţioneze împotriva lui mai devreme sau mai târziu, dar nu se aştepta ca ei să aibă sprijinul proprietarilor de vase.

Era o situaţie greu de rezolvat. Vechiul sistem nu îi ajuta foarte mult pe patroni. Cu toate acestea, lucraseră foarte mulţi ani cu antreprenorii şi probabil că, dintr-un spirit de conservare, se aflau de partea oamenilor pe care-i cunoşteau, fără să ţină cont de dreptate.

Nu avea niciun rost să se înfurie, aşa că i se adresă lui Tallow pe un ton blând:

— Îmi pare rău că aţi luat această decizie. O să fie rău şi pentru oameni, şi pentru patroni. Sper că o să vă răzgândiţi. Vă urez o zi bună.

Tallow nu răspunse, iar Mack vâsli singur până la mal. Se simţea distrus. Îşi sprijini capul în mâini şi privi apa murdară şi neagră a Tamisei. Ce-l făcuse să creadă că ar fi putut învinge un grup de bărbaţi înstăriţi şi lipsiţi de milă cum erau antreprenorii? Ei aveau relaţii şi persoane care să-i sprijine. Cine era el? Mack McAsh din Heugh, nimic mai mult.

Ar fi trebuit să prevadă acest final.

Sări pe mal şi se îndreptă spre cafeneaua *St. Luke,* care devenise sediul său oficial. Existau acum cel puţin cinci echipe care lucrau după noul

sistem. Sâmbăta următoare, când cei care lucrau încă în vechiul sistem urmau să-şi primească salariile infime de la cârciumarii avari, cei mai mulţi dintre ei aveau să treacă în noul sistem. Însă boicotul transportatorilor ruina această perspectivă.

Cafeneaua se afla lângă Biserica St. Luke. În afară de cafea, se serveau aici bere şi băuturi spirtoase, dar şi mâncare, aşa că multe persoane stăteau la mese ca să bea şi să mănânce, în vreme ce alţii stăteau în picioare în tavernă.

Cora era acolo şi mânca pâine cu unt. Deşi era amiază, pentru ea era momentul micului dejun. De cele mai multe ori, stătea trează aproape toată noaptea. Mack ceru o farfurie cu carne de oaie tocată şi o halbă de bere, apoi se aşeză alături de ea. Fata îl întrebă direct:

— Ce s-a întâmplat?

El îi povesti. În timp ce vorbea, îi privea chipul inocent. Era pregătită de lucru – purta haina portocalie pe care o avea şi atunci când o întâlnise prima dată şi mirosea a parfumul ei strident. Arăta ca un portret al Fecioarei Maria, dar mirosea precum haremul unui sultan. Nu era de mirare că orice beţivan cu ceva gologani în buzunar era dispus să o urmeze pe o alee întunecată, se gândi el.

Îşi petrecuse trei din ultimele şase nopţi împreună cu ea. Ea ar fi vrut ca el să-i cumpere o haină nouă. El ar fi vrut ca ea să renunţe la viaţa pe care o ducea. Era prima lui iubită adevărată.

Pe când îşi termina povestirea, intrară Dermot şi Charlie. Nutrea speranţa ca cei doi să fi avut mai mult noroc decât el, însă după expresia de pe feţele lor îşi dădu seama că nu fusese aşa. Chipul pământiu al lui Charlie era o imagine a deznădejdii, iar Dermot spuse imediat cu accentul său irlandez:

— Patronii au complotat împotriva noastră. Niciun căpitan nu ne va da de lucru.

— Să-i ia dracu, spuse Mack.

Boicotul dăduse rezultate, iar el avea acum probleme.

Simţea că are tot dreptul să fie indignat. Nu-şi dorise decât să muncească din greu, ca să poată câştiga suficienţi bani încât să poată cumpăra libertatea surorii sale, dar planurile îi fuseseră în permanenţă zădărnicite de indivizii cu buzunarele pline de bani.

Dermot spuse:

— Suntem terminaţi, Mack.

Resemnarea prietenului său îl înfurie pe Mack mai mult decât boicotul.

— Terminaţi? întrebă el dispreţuitor. Eşti bărbat sau nu?

— Ce putem face noi? spuse Dermot. Dacă patronii nu angajează echipele noastre, oamenii se vor întoarce la vechiul sistem. Trebuie să trăiască cumva.

Mack spuse fără să se gândească prea mult:

— Putem organiza o grevă.

Ceilalţi bărbaţi tăcură, însă Cora interveni:

— O grevă?

Mack lăsase această sugestie să-i scape fără să chibzuiască prea tare, însă pe măsură ce se gândea mai mult, greva i se părea singura soluţie posibilă.

— Toţi hamalii vor să treacă la sistemul nostru, spuse el. Îi putem convinge să nu mai muncească pentru vechii antreprenori. Atunci transportatorii vor fi obligaţi să angajeze echipele noi.

Dermot era sceptic.

— Şi dacă vor refuza să ne angajeze?

Această atitudine pesimistă îl scotea din minţi pe Mack. De ce oamenii se aşteptau întotdeauna la tot ce era mai rău?

— Dacă fac asta, cărbunele nu mai ajunge la ţărm.

— Din ce vor trăi oamenii?

— Îşi vor permite câteva zile libere. Li se întâmplă mereu – atunci când nu sunt vase în port, nimeni nu are de lucru.

— E adevărat. Dar nu putem sta aşa la nesfârşit.

Mack ar fi vrut să-şi poată striga nemulţumirea, dar zise:

— Nici transportatorii nu pot, Londra are nevoie de cărbune!

Dermot era încă neîncrezător, însă Cora spuse:

— Ce altceva poţi face, Dermot?

Bărbatul se încruntă, rămase pe gânduri

câteva clipe, apoi se lumină şi zise:

— Nu aş vrea să mă întorc la vechiul sistem. Să mă bată Dumnezeu, aş face o încercare!

— Bun! spuse Mack uşurat.

— Eu am mai participat la o grevă, interveni Charlie pe un ton jalnic. Cele care suferă sunt soţiile.

— Când ai mai participat tu la o grevă? îl întrebă Mack.

El nu avea niciun fel de experienţă – aflase despre acest lucru din ziare.

— Acum trei ani, în Tyneside. Pe când eram miner.

— N-am ştiut că ai fost miner.

Mack – sau oricine altcineva din Heugh – nu s-ar fi gândit niciodată că minerii pot face grevă.

— Şi cum s-a terminat? întrebă el.

— Proprietarii minei au cedat, fu nevoit să admită Charlie.

— Ai văzut? spuse Mack triumfător.

Cora interveni îngrijorată:

— Aici nu vă luptaţi cu nişte proprietari de pământ din nord, Mack. Aici aveţi de-a face cu cârciumarii din Londra, toată scursura pământului… Pot să trimită oricând pe cineva care să vă taie gâtul în timp ce dormiţi.

Mack se uită în ochii ei şi îşi dădu seama că fetei îi era teamă pentru el.

— Am să fiu precaut, spuse el.

Ea îl privi sceptică, dar nu mai adăugă nimic.

— Trebuie să convingem oamenii, interveni

Dermot.

— Ai dreptate, spuse Mack hotărât. Nu are rost să vorbim noi patru, ca şi cum am putea lua o decizie. Să stabilim o întâlnire. Cam cât o fi ceasul?

Oamenii se uitară afară – se însera. Cora spuse:

— Cred că e şase.

Mack continuă:

— Echipele care lucrează azi vor termina când se întunecă. Voi doi mergeţi la toate cârciumile de pe strada mare şi daţi de ştire.

Cei doi aprobară. Charlie spuse:

— Nu ne putem aduna aici, locul e prea mic. Sunt cel puţin cincizeci de echipe.

— La *Marinarul vesel* e o curte mai mare, spuse Dermot. Iar patronul nu e antreprenor.

— Foarte bine, fu de acord Mack. Spune-le să fie acolo la o oră după ce se lasă întunericul.

— Nu vor veni cu toţii, spuse Charlie.

— Cei mai mulţi vor veni.

Dermot adăugă:

— Încercăm să strângem cât mai mulţi.

Apoi ieşi împreună cu Charlie.

Mack se uită la Cora.

— În seara asta eşti liberă? o întrebă el plin de speranţă.

Fata clătină din cap.

— Îmi aştept tovarăşa.

Pe Mack îl deranja faptul că Peg era o hoaţă, iar Cora era responsabilă de acest lucru.

— Aş vrea să găsim o cale prin care să o ajutăm pe copila asta să-şi câştige pâinea fără să fure, spuse el.

— De ce?

Întrebarea ei îl lăsă fără grai.

— Păi, e clar că…

— E clar că ce?

— Ar fi mai bine dacă ar învăţa să fie cinstită.

— În ce fel ar fi mai bine?

Mack simţi mânia din glasul Corei, dar era prea târziu să mai dea înapoi.

— Ce face ea acum e foarte periculos. Poate s-o termine oricând la spânzurătoarea din Tyburn.

— Crezi că i-ar fi mai bine dacă ar freca podeaua bucătăriei la vreun bogătan, unde ar mânca bătaie în fiecare zi de la bucătăreasă şi ar fi violată de stăpân?

— Nu cred că toate femeile aflate în serviciul cuiva sunt violate…

— Doar cele drăguţe. Iar eu cum aş putea să-mi câştig pâinea fără ea?

— Tu ai putea face orice, eşti isteaţă şi frumoasă.

— Nu vreau să fac *orice,* Mack, vreau să fac asta.

— De ce?

— Îmi place. Îmi place să mă îmbrac frumos, să beau gin şi să flirtez. Fur de la idioţii care au bani mai mulţi decât merită. E interesant şi simplu şi, în plus, fac de zece ori mai mulţi bani decât aş câştiga dacă aş fi croitoreasă, vânzătoare sau dacă

aş servi clienţii într-o cafenea.

Bărbatul era şocat. Îşi imagina că va spune că fură fiindcă nu are încotro. Faptul că o făcea din plăcere îi dădea peste cap aşteptările.

— De fapt, nu ştiu cine eşti cu adevărat, îi spuse el.

— Eşti inteligent, Mack, dar nu înţelegi mare lucru.

Apăru apoi şi Peg – ca de obicei, era palidă, slabă şi obosită. Mack o întrebă:

— Ai mâncat ceva la micul dejun?

— Nu, spuse ea aşezându-se. Aş vrea un pahar de gin.

Mack îi făcu semn chelnerului.

— O porţie de porridge cu smântână, te rog.

Peg rămase cu gura căscată, iar când sosi mâncarea, începu să înfulece cu poftă.

În timp ce mânca, intră Caspar Gordonson. Mack se bucura să îl vadă. Îi trecuse prin cap să-i facă o vizită în Fleet Street, ca să discute cu el despre boicotul transportatorilor şi despre ideea grevei. Îi povesti pe scurt evenimentele zilei, în timp ce avocatul cel neîngrijit îşi savura coniacul.

Pe măsură ce Mack povestea, Gordonson devenea din ce în ce mai îngrijorat. Când îşi termină istoria, avocatul începu să vorbească pe un ton înţepat:

— Trebuie să înţelegi că cei care ne conduc sunt speriaţi. Nu doar curtea regală sau guvernul, ci întreaga clasă conducătoare: ducii, conţii, consilierii, judecătorii, comercianţii, proprietarii

de pământ... Toate discuţiile despre libertate îi înspăimântă, iar protestele din ultimii doi ani împotriva scumpirii alimentelor le-au demonstrat de ce sunt capabili oamenii la mânie.

— Foarte bine! spuse Mack. Ar trebui să ne dea ce vrem.

— Nu neapărat. Se tem că, dacă vor face asta, veţi cere apoi mai mult. Au nevoie de un pretext ca să cheme armata şi să tragă în oameni.

Mack înţelegea că, dincolo de analiza rece a lui Gordonson, exista o teamă reală.

— Au nevoie de un pretext?

— Da. Din cauza lui John Wilkes. Le stă în coaste ca un spin. El a acuzat guvernul de despotism. În momentul în care armata va trage în cetăţeni, mii de oameni de condiţie medie vor spune: „Uite, Wilkes avea dreptate, guvernul are manifestări tiranice". Şi toţi comercianţii, giuvaergiii şi brutarii aceştia au dreptul la vot.

— Ce fel de pretext caută atunci guvernul?

— Vor ca tu să îi sperii pe oamenii de condiţie medie prin violenţă şi răzmeriţă. Atunci, ei îşi vor face griji pentru menţinerea ordinii şi nu se vor mai gândi la libertatea cuvântului. În consecinţă, când va sosi armata, va fi un suspin general de uşurare şi nu un urlet de mânie.

Mack era fascinat şi în acelaşi timp descumpănit. Nu-şi imaginase vreodată că aşa se făcea politica. Dezbătuse diverse teorii bombastice din cărţi şi devenise victima neajutorată a unor legi nedrepte, dar era numai mijlocul drumului

dintre cele două situaţii. Acum se afla în zona în care două forţe potrivnice luptau pentru dominaţie, iar tacticile folosite puteau influenţa rezultatul. Aceasta, credea el, era adevărata problemă – şi era una periculoasă.

Farmecul lui Gordonson dispăruse: acum era doar speriat.

— Eu te-am băgat în asta, Mack, iar dacă vei fi ucis, te voi avea pe conştiinţă.

Teama lui începea să se răsfrângă şi asupra lui Mack. „Acum patru luni, eram un simplu miner, se gândi el. Acum sunt duşmanul guvernului, omul pe care ei l-ar vrea mort. Oare asta mi-am dorit?” Cu toate acestea, simţea că are o mare obligaţie. Aşa cum Gordonson se simţea responsabil pentru el, el purta răspunderea pentru tovarăşii săi. Nu putea fugi să se ascundă. Ar fi fost ruşinos şi laş. El îi condusese pe oameni într-un necaz şi acum avea datoria de a-i scoate la lumină.

— Ce credeţi că ar trebui să facem? îl întrebă el pe Gordonson.

— Dacă oamenii vor fi de acord cu greva, misiunea ta este să-i ţii sub control. Trebuie să-i opreşti să incendieze vasele, să-i ucidă pe spărgătorii de grevă sau să asedieze tavernele antreprenorilor. Oamenii ăştia nu sunt feţe bisericeşti, după cum bine ştii – sunt tineri, puternici şi iuţi la mânie şi, dacă preiau controlul, sunt în stare să dea foc întregului oraş.

— Cred că pot face asta, spuse Mack. Oamenii mă ascultă. Cred că mă respectă.

— Te venerează, spuse Gordonson. Ceea ce te pune în şi mai mare pericol. Eşti un instigator, iar guvernul ar putea pune capăt grevei spânzurându-te. Din momentul în care oamenii vor spune „da”, vei fi în mare pericol.

Mack începea să-şi dorească să nu fi rostit niciodată cuvântul „grevă”. Continuă:

— Ce ar trebui să fac?

— Părăseşte-ţi locuinţa şi mută-te în altă parte. Adresa ta trebuie să rămână secretă pentru toată lumea, cu excepţia câtorva persoane în care ai încredere.

Cora spuse:

— Vino să stai la mine.

Mack zâmbi. Această cerinţă nu i se părea deloc dificilă.

Gordonson continuă:

— Nu ieşi pe stradă ziua. Mergi doar la întâlniri, apoi dispari. Trebuie să fii o fantomă.

Deşi i se părea ridicol, Mack acceptă din teamă.

— De acord.

Cora se ridică, pregătită de plecare. Spre surprinderea lui Mack, Peg îl prinse de mijloc şi îl îmbrăţişă.

— Ai grijă, Scotch Jock, îi spuse fata. Nu te lăsa înjunghiat.

Mack era surprins şi mişcat totodată de afecţiunea tuturor. Cu trei luni în urmă, nu îi cunoştea pe Cora, pe tânăra Peg sau pe Gordonson.

Cora îl sărută pe buze şi se îndepărtă, balansându-şi deja şoldurile cu mişcări seducătoare. Peg ieşi după ea.

Câteva minute mai târziu, Mack şi Gordonson se îndreptau spre *Marinarul vesel.* Era întuneric, dar strada Wapping High era aglomerată şi luminată peste tot de felinarele atârnate la uşile tavernelor şi la ferestrele caselor sau de făcliile pe care oamenii le purtau în mâini. Fluviul se retrăsese şi un miros puternic de putregai se ridica de pe malul uscat.

Mack fu surprins să găsească în curtea tavernei o mulţime de oameni. În Londra existau aproape opt sute de muncitori care cărau cărbune şi acolo se adunaseră cel puţin jumătate dintre aceştia. O platformă fusese ridicată în grabă şi în jurul acesteia fuseseră plasate patru torţe aprinse.

Mack îşi făcu loc prin mulţime. Toţi oamenii îl cunoşteau şi îi adresau câte o vorbă sau îl loveau pe spate. Vestea sosirii lui se împrăştiase repede şi mulţimea începu să-l ovaţioneze. Când ajunse la platformă, oamenii strigau deja frenetic. Urcă şi se uită la ei. Câteva sute de feţe murdare de cărbune îl priviră la rândul lor în lumina torţelor. Se străduia să-şi reţină lacrimile de mulţumire pentru încrederea pe care oamenii i-o acordau. Nu putea să vorbească – oamenii strigau prea tare. Ridică mâna pentru a se face linişte, dar gestul său nu folosi la nimic. Unii îi strigau numele, alţii urlau „Wilkes şi libertate!” sau alte sloganuri. Treptat, începu să se audă doar o singură

scandare, rostită de întreaga mulţime:

— Grevă! Grevă! Grevă!

Mack rămase neclintit, privindu-i şi întrebându-se: „Ce am făcut?”

CAPITOLUL 21

În timp ce-şi lua micul dejun, Jay Jamisson primi un bilet de la tatăl său. Era o notă scurtă, aşa cum obişnuia.

Grosvenor Square
8 a.m.

Ne vedem la biroul meu, la ora prânzului.

G.J.

Primul gând vinovat care îi trecu prin minte fu acela că tatăl său aflase de înţelegerea pe care o făcuse cu Lennox.

Evenimentele evoluaseră perfect. Transportatorii boicotaseră noile echipe de hamali, după cum îşi dorise Lennox, iar acesta îi plătise lui Jay datoriile, potrivit înţelegerii. Acum, hamalii intraseră în grevă şi Londra rămăsese fără cărbune de o săptămână. Oare tatăl său îşi dăduse seama că toate lucrurile acestea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi existat datoriile la jocuri ale lui Jay? Gândul îl îngrozea.

Se duse la campamentul din Hyde Park şi îi ceru colonelului Cranbrough permisiunea să

lipsească la prânz. Toată dimineaţa îşi făcu griji. Starea sa de nervozitate îi molipsi pe subordonaţii lui şi agită caii.

Clopotele bisericii băteau ora douăsprezece când intră în depozitul familiei Jamisson de pe malul râului. Aerul închis era înmiresmat de arome puternice – cafea şi scorţişoară, rom şi porto, piper şi portocale. Locul acesta îi amintea lui Jay de copilărie, când butoaiele şi lăzile pentru ceai i se păreau cu mult mai mari. Acum se simţea ca pe vremea când era doar un puşti şi făcea câte o năzbâtie pentru care urma să încaseze o muştruluială. Traversă parterul şi, după ce primi salutul oamenilor, urcă scara şubredă din lemn spre biroul tatălui său. După ce trecu prin anticamera ocupată de funcţionari, intră în birou, o cameră aflată pe colţ, plină de hărţi, afişe şi tablouri cu vapoare.

— Bună dimineaţa, tată, spuse el. Unde este Robert?

Robert era de obicei împreună cu tatăl lor.

— A fost nevoit să plece la Rochester. Dar ceea ce avem de discutat te priveşte mai mult pe tine decât pe el. Sir Philip Armstrong vrea să stea de vorbă cu mine.

Armstrong era mâna dreaptă a secretarului de stat Viscount Weymouth. Jay devenea din ce în ce mai nervos – avea probleme şi cu guvernul, şi cu tatăl său? Ce voia Armstrong?

— Ar vrea ca greva cărbunelui să înceteze cât mai degrabă şi ştie că a pornit din cauza noastră.

Această informaţie nu părea să aibă vreo legătură cu jocurile de noroc, se gândi Jay. Cu toate acestea, era în continuare nervos.

— Trebuie să apară în orice clipă, spuse tatăl său.

— Dar de ce vine aici? Un personaj atât de important ar trebui să convoace oamenii la biroul său din Whitehall.

— E o chestiune secretă, bănuiesc.

Înainte ca Jay să apuce să-i mai adreseze vreo întrebare, uşa se deschise şi apăru Armstrong. Jay şi Sir George se ridicară în picioare. Armstrong era un bărbat de vârstă mijlocie, care purta – conform protocolului – perucă şi sabie. Avea o atitudine dispreţuitoare, semn că nu obişnuia să se coboare în noroiul activităţilor comerciale. Sir George nu-l plăcea – Jay îşi dădu seama după expresia tatălui său atunci când îi strânse mâna şi îl pofti să se aşeze.

Armstrong refuză paharul cu vin care îi fu oferit.

— Greva aceasta trebuie să înceteze, spuse el direct. Din cauza hamalilor, jumătate din industria Londrei a încetat.

Sir George interveni:

— Am încercat să-i convingem pe marinari să descarce vasele. A funcţionat o zi sau două.

— De ce nu a mers?

— Au fost convinşi sau intimidaţi – ori poate amândouă –, iar acum sunt şi ei în grevă.

— Şi marinarii! spuse Armstrong exasperat.

Iar înainte de problemele cu hamalii de cărbune au fost revoltele croitorilor, ale mătăsarilor, ale pălărierilor, ale tăietorilor de lemne… toate acestea nu mai pot continua.

— De ce aţi venit, de fapt, să mă vedeţi, Sir Philip?

— Întrucât, din câte am înţeles, aţi avut o influenţă importantă în boicotul transportatorilor, care i-a provocat pe hamali.

— Este adevărat.

— Pot să vă întreb de ce?

Sir George se uită spre Jay, care înghiţi în sec nervos şi spuse:

— Am fost contactat de antreprenorii care aveau echipe de hamali. Tatăl meu şi cu mine nu am fost de acord ca regulile stabilite de noi să fie încălcate.

— Aveţi dreptate, sunt sigur, răspunse Armstrong, în timp ce Jay îşi spunea în gând: „Treci la subiect”. Ştiţi cumva cine sunt instigatorii?

— Da, răspunse Jay. Cel mai important dintre toţi este Malachi McAsh, căruia i se spune Mack. Cum se întâmplă de obicei, este un fost miner, care a lucrat în mina tatălui meu.

— Aş vrea ca McAsh să fie arestat şi să primească o condamnare capitală pentru instigare la rebeliune. Dar trebuie să existe un scenariu plauzibil, nu acuzaţii false sau martori plătiţi. Revolta trebuie să fie reală, condusă de muncitori care să folosească arme de foc împotriva ofiţerilor

Coroanei, şi să existe mulţi morţi şi răniţi.

Jay era uimit – Armstrong le cerea să organizeze o asemenea revoltă?

Tatăl său, în schimb, nu părea contrariat.

— V-aţi făcut înţeles foarte clar, Sir Philip, spuse el privindu-l pe Jay. Ştii cumva unde poate fi găsit McAsh?

— Nu, răspunse Jay. După care, văzând expresia dispreţuitoare de pe chipul tatălui, se grăbi să adauge: Dar sunt sigur că pot afla.

*

Mack o trezi pe Cora în zori şi făcură dragoste. Se întorsese acasă la primele ore ale dimineţii, mirosind a tutun, iar el o sărutase şi se culcase la loc. Acum, el era treaz şi ea era adormită. Avea trupul cald şi relaxat şi pielea catifelată, iar părul roşcat i se încâlcise. Fata îl prinse uşor în braţe şi gemu încet, iar la sfârşit scoase un strigăt scurt de plăcere. Apoi adormi la loc.

Mack zăbovi cu privirea asupra ei. Avea un chip perfect, mic şi roz, cu trăsături regulate. Dar modul în care-şi ducea existenţa îl tulbura din ce în ce mai tare. I se părea complet lipsit de inimă să foloseşti un copil drept complice. De câte ori încerca să-i vorbească despre asta, fata se supăra şi îi răspundea că şi el era vinovat, de vreme ce locuia la ea fără să plătească vreo chirie şi mânca din alimentele cumpărate din banii ei murdari.

El suspina şi, în final, renunţa.

Apartamentul Corei se afla la etajul unei clădiri şubrede dintr-o curte unde se depozita cărbune. Proprietarul locuise acolo, dar se îmbogăţise şi se mutase în altă parte. Acum, parterul era folosit drept birou, iar etajul i-l închiriase Corei.

Apartamentul avea două camere – într-una se afla un pat mare şi în cealaltă o masă cu scaune. Dormitorul era plin cu obiectele pe care Cora îşi cheltuia toţi banii: haine. Esther şi Annie aveau numai câte două rochii, una pentru muncă şi cealaltă pentru duminică, în timp ce Cora avea opt sau zece ţinute diferite, toate în culori ţipătoare: galben, roşu, verde strălucitor şi cafeniu aprins. Avea pantofi asortaţi pentru fiecare ţinută şi tot atâţia ciorapi, mănuşi şi batiste ca orice doamnă elegantă.

Bărbatul se spălă pe faţă, se îmbrăcă în grabă şi plecă. În câteva minute ajunse la locuinţa lui Dermot. Familia îşi mânca porridge-ul de la micul dejun. Mack zâmbi când îi văzu pe copii. Ori de câte ori Cora folosea „prezervativul”, el obişnuia să se întrebe cum ar fi fost să aibă copii într-o bună zi. Câteodată se gândea că i-ar fi plăcut să aibă copii cu ea. După aceea îşi amintea ce fel de viaţă ducea ea şi se răzgândea.

Mack refuză porţia de porridge care îi fu oferită, ştiind cât de preţioasă era pentru familie. Dermot, la fel ca şi Mack, trăia din câştigul femeii; soţia lui spăla seara vasele într-o cafenea, în timp

ce el stătea cu copiii.

— Ai primit o scrisoare, îi spuse ea înmânându-i o notă sigilată.

Mack recunoscu scrisul – era aproape identic cu al său. Scrisoarea era de la Esther. Simţi un junghi de vinovăţie. Ar fi trebuit să strângă deja banii ca să o aducă acolo, dar el era în grevă şi sărac lipit.

— Azi unde ne întâlnim? îl întrebă Dermot.

Mack se întâlnea cu locotenenţii săi în fiecare zi într-un alt loc.

— Barul din spatele tavernei *Capul reginei,* răspunse Mack.

— Am să le dau de veste tuturor.

Dermot îşi puse pălăria pe cap şi ieşi.

Mack desfăcu scrisoarea şi începu să citească.

Era plină de noutăţi. Annie era însărcinată şi, dacă urma să aibă un băiat, avea de gând să-l boteze Mack. Dintr-un anumit motiv, această veste îl făcu să lăcrimeze. Familia Jamisson săpa un puţ nou în High Glen, pe proprietatea Hallim. Lucrările se desfăşurau cu repeziciune, aşa că Esther avea să înceapă să lucreze acolo peste câteva zile. Această veste îl surprinse oarecum pe Mack, fiindcă o auzise pe Lizzie spunând că nu va permite niciodată se fie exploatat cărbunele în High Glen. Soţia reverendului York făcuse febră şi murise; nu era nimic nou în asta, întrucât femeia fusese dintotdeauna o fire bolnăvicioasă. Esther era la fel de hotărâtă să plece din Heugh de îndată

ce Mack reuşea să strângă suficienţi bani.

Împături scrisoarea şi o puse în buzunar. Nimic nu trebuia să-i zdruncine hotărârea. Greva trebuia să aibă succes, apoi avea să strângă banii.

Îi sărută pe copiii lui Dermot, apoi plecă spre *Capul reginei.*

Oamenii începuseră să sosească, aşa că se apucă imediat de treabă.

Wilson Chiorul, un hamal care fusese trimis să verifice dacă mai ancorase vreun vas, venise cu vestea că două cargouri cu cărbune sosiseră odată cu fluxul de dimineaţă.

— Amândouă sunt din Sunderland, spuse el. Am vorbit cu un marinar care a venit la ţărm să cumpere pâine.

Mack se întoarse spre Charlie Smith şi îi spuse:

— Du-te la bord şi stai de vorbă cu căpitanii, Charlie. Explică-le de ce suntem în grevă şi roagă-i să aibă răbdare. Spune-le că sperăm ca transportatorii să cedeze cât mai repede şi să le permită noilor echipe să descarce vasele.

Chiorul interveni:

— De ce să trimiţi un negrotei? Cred că vor asculta mai bine de un englez.

— Eu sunt englez, răspunse Charlie indignat.

Mack interveni:

— Cei mai mulţi dintre căpitani sunt născuţi în bazinul carbonifer din nord-est, iar Charlie vorbeşte cu accentul lor. Şi, oricum, a mai făcut asta şi s-a dovedit un ambasador bun.

— Nu te supăra, Charlie, îi spuse Chiorul.

Charlie ridică din umeri şi plecă să-şi îndeplinească misiunea. O femeie dădu buzna în tavernă împingându-i pe cei din jur şi se apropie de masa lui Mack, obosită şi tulburată. Mack îşi dădu seama că era Sairey, soţia unui hamal războinic pe nume Buster McBride.

— Mack, au prins un marinar care a adus un sac cu cărbune la mal şi mă tem că Buster are de gând să-l ucidă.

— Unde sunt?

— L-au dus într-o magazie de la *Lebăda* şi l-au încuiat acolo, dar Buster s-a îmbătat şi vrea să-l spânzure de turnul cu ceas… şi sunt câţiva care-l îmboldesc s-o facă.

Asemenea întâmplări se petreceau frecvent. Hamalii deveneau foarte uşor violenţi. Până atunci însă, Mack reuşise să-i tempereze. Alese un băiat înalt şi blând, căruia i se zicea Polard Piele de Porc.

— Du-te şi linişteşte-i pe băieţi, Piele de Porc. O crimă este ultimul lucru de care avem nevoie acum.

— Am plecat, spuse el.

Apoi îşi făcu apariţia Caspar Gordonson, cu urme de gălbenuş de ou pe cămaşă şi cu un bilet în mână.

— Este o barjă cu cărbune pe râul Lea, care vine spre Londra. Ar trebui să ajungă la Enfield Lock în după-amiaza asta.

— Enfield, spuse Mack. Cât de departe este?

— La douăsprezece mile, răspunse Gordonson. Putem ajunge acolo înainte de prânz chiar şi dacă mergem pe jos.

— Foarte bine. Trebuie să controlăm locul şi să oprim trecerea barjelor. Aş vrea să merg şi eu. Aş lua cu mine vreo doisprezece bărbaţi mai voinici.

Apăru apoi un alt hamal.

— Grăsanul Sam Barrows, patronul de la *Omul verde,* încearcă să strângă o echipă ca să descarce vasul *Spirit of Jarrow,* spuse el.

— Ar trebui să aibă mare noroc, răspunse Mack. Nimeni nu-l place pe Sam Grăsanul; n-a plătit în viaţa lui nişte salarii cinstite. Cu toate astea, ar fi bine să stăm cu ochii pe tavernă, pentru orice eventualitate. Trimble, du-te acolo şi află despre ce e vorba. Anunţă-mă dacă e vreun pericol ca Sam să adune şaisprezece bărbaţi.

*

— A intrat în pământ, spuse Sidney Lennox. Şi-a părăsit locuinţa şi a dispărut. Nimeni nu ştie unde este.

Jay se simţea îngrozitor. Îi spusese tatălui său, în faţa lui Sir Philip Armstrong, că ar putea afla unde locuieşte McAsh. Îşi dorea acum să nu fi spus nimic. Dacă nu-şi putea onora promisiunea, dispreţul tatălui său avea să fie usturător.

Sperase că Lennox va şti unde l-ar putea găsi pe Mack.

— Dacă stă ascuns pe undeva, cum poate conduce greva? întrebă el.

— Îşi face apariţia în fiecare dimineaţă în câte o cafenea, iar adepţii săi află cumva unde trebuie să meargă. Dă ordine şi dispare până a doua zi.

— Cineva trebuie să ştie unde se adăposteşte pe timpul nopţii, spuse Jay pe un ton trist. Dacă dăm de el, putem înăbuşi greva.

Lennox dădu din cap – el îşi dorea mai mult decât oricine să-i vadă pe hamali înfrânţi.

— Ei bine, cred că Gordonson trebuie să ştie ceva.

Jay clătină din cap.

— Nu ne foloseşte la nimic. McAsh are cumva o femeie?

— Da, pe Cora. Dar e o femeie dură, nu va spune nimic.

— Trebuie să mai fie şi altcineva.

— Mai e o puştoaică, spuse Lennox meditativ.

— O puştoaică?

— Peg cea Iute. E complicea Corei. Mă întreb...

*

La miezul nopţii, cafeneaua *Lord Archer era* plină de ofiţeri, gentlemeni şi prostituate. Aerul era înţesat de fum de tutun şi de miros de vin. Un muzicant cânta la vioară într-un colţ, însă muzica se auzea cu greu din cauza sutelor de conversaţii purtate cu voce tare.

Se jucau câteva partide de cărţi, însă Jay nu lua parte la niciuna. Stătea la o masă şi bea. Voia să lase impresia că e beat şi la început vărsase o bună parte din coniac. Cum pe parcursul serii fusese nevoit să bea în continuare, nu trebuia să facă un efort prea mare ca să pară că are probleme cu echilibrul. Chip Marlborough băuse serios toată seara, dar nu părea beat.

Jay era însă mult prea preocupat ca să se poată relaxa. Pe tatăl său nu-l interesau niciun fel de scuze. Jay era obligat să facă rost de adresa lui McAsh. Îi trecuse prin cap să inventeze una, apoi să se scuze că McAsh se mutase din nou. Dar era conştient că tatăl său şi-ar fi dat seama că minte.

Aşadar, era acum nevoit să bea în cafeneaua *Lord Archer,* sperând să apară Cora. Pe parcursul serii fusese abordat de o sumedenie de fete, însă niciuna nu se potrivea cu descrierea Corei: un chip drăguţ, păr roşu strălucitor, vârsta de nouăsprezece-douăzeci de ani. De fiecare dată, el şi Chip flirtau o vreme, până când fata îşi dădea seama că nu era nimic serios şi pleca mai departe. Sidney Lennox stătea de veghe într-un colţ îndepărtat al camerei, fumându-şi pipa şi jucând faraon pe mize mici.

Jay începu să creadă că nu vor avea noroc în seara aceea. Erau sute de fete precum Cora în Covent Garden. Era probabil nevoit să repete experienţa în seara următoare şi poate chiar încă o dată până să o întâlnească. Iar el avea acasă o soţie care-l aştepta şi care nu putea înţelege de

ce-şi petrecea serile într-un loc unde nu existau şi doamne respectabile.

Exact când începea să viseze că se va întoarce acasă şi îşi va găsi soţia aşteptându-l nerăbdătoare în pat, îşi făcu apariţia Cora.

Jay era absolut convins că este ea. Era de departe cea mai drăguţă fată din cameră şi avea părul de culoarea flăcărilor din şemineu. Era îmbrăcată ca o prostituată, cu o rochie roşie din mătase, un colier scurt şi pantofi cu funde. Scrută încăperea cu o privire de profesionistă.

Jay se uită spre Lennox şi văzu cum acesta înclină din cap de două ori.

„Slavă Domnului”, îşi spuse.

Se uită spre fată, îi întâlni privirea şi îi zâmbi.

În ochii ei văzu o sclipire scurtă de recunoaştere, de parcă ar fi ştiut cine este. Apoi îi zâmbi şi se apropie.

Jay era nervos, dar îşi spuse că trebuie să-şi ia un aer cuceritor. Doar reuşise să farmece sute de femei! îi sărută mâna. Fata răspândea un parfum greu, ce mirosea a lemn de santal.

— Credeam că am cunoscut deja toate femeile frumoase din Londra, dar cu siguranţă m-am înşelat, spuse el galant. Sunt căpitanul Jonathan, iar el este căpitanul Chip.

Jay se hotărâse să nu-şi folosească numele real, în caz că Mack îi vorbise Corei despre el. Dacă ar fi aflat cine este, fata ar fi mirosit că nu putea fi decât o cursă.

— Eu sunt Cora, răspunse ea cercetându-i pe

cei doi. Ce pereche frumoasă! Nu mă pot decide care dintre cei doi căpitani îmi place mai tare.

Chip spuse:

— Familia mea are mai mult sânge albastru decât cea a lui Jay.

— Dar ai mei sunt mai bogaţi, răspunse Jay, apoi izbucniră amândoi în râs.

— Dacă eşti atât de bogat, oferă-mi un coniac, îi spuse fata.

Jay îi făcu semn chelnerului şi o invită pe tânără să ia loc.

Fata se înghesui pe banchetă între el şi Chip. Respiraţia ei mirosea a gin. Îi privi umerii şi forma sânilor. Nu se putu abţine să nu o compare cu soţia lui. Lizzie era mai scundă, dar mai voluptuoasă, cu şolduri mai late şi cu sânii mari. Cora era mai înaltă şi mai suplă, iar sânii ei arătau ca nişte mere aşezate unul lângă altul într-un vas.

Fata îi aruncă o privire ironică şi îl întrebă:

— Te cunosc de undeva?

Jay simţi un junghi de teamă – sigur nu se mai întâlniseră?

— Nu cred, răspunse el.

Dacă fata îşi dădea seama cine este, jocul ar fi luat sfârşit.

— Îmi pari cunoscut. Ştiu că nu am mai vorbit niciodată, dar sigur te-am mai văzut pe undeva.

— Avem acum şansa să ne cunoaştem, spuse Jay cu un zâmbet disperat.

Îşi puse mâna pe spătarul scaunului ei şi o mângâie pe gât. Fata închise ochii în semn că-i

făcea plăcere, iar Jay se relaxă.

Gesturile fetei erau atât de convingătoare, încât Jay aproape că uită că se preface. Fata îi puse o mână pe coapsă, aproape de scrot. Bărbatul decise să nu se lase purtat de plăcere – în fond, juca un simplu rol. Îşi dorea să nu fi băut atât de mult – avea nevoie de întreaga sa putere de judecată.

Coniacul fetei sosi, iar ea goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Haide, băiete, îi spuse ea. Mai bine să luăm o gură de aer înainte să explodezi în pantalonii ăia.

Jay îşi dădu seama că avea o erecţie vizibilă şi roşi.

Cora se ridică şi porni spre uşă, iar Jay o urmă.

Ajunşi afară, fata îl prinse cu o mână pe după mijloc şi îl conduse pe trotuarul cu coloane din piaţa Covent Garden. Tânărul îşi puse un braţ pe umărul ei, apoi îşi vârî mâna în decolteul rochiei şi începu să se joace cu sfârcul ei. Fata începu să chicotească şi intrară pe o străduţă.

Începură să se îmbrăţişeze şi să se sărute, în timp ce bărbatul îi strivea ambii sâni. Uitase de Lennox şi de întregul complot: Cora era caldă şi i se oferea, iar el o dorea. Mâinile fetei se plimbau peste tot: îi desfăcură vestonul, îl frecară pe piept şi-i pătrunseră în pantaloni. Bărbatul îşi vârî limba în gura fetei, încercând în acelaşi timp să-i ridice fusta. Simţi pe abdomen un val de aer rece.

Auzi apoi din spate strigătele unui copil. Cora încercă să fugă şi îl împinse pe Jay. Se uită peste umărul bărbatului, apoi se întoarse cu intenţia de a fugi, însă Chip Marlborough apăru din senin şi o prinse înainte să facă vreun pas.

Jay se întoarse şi îl văzu pe Lennox făcând eforturi să ţină o copilă care ţipa, se zbătea şi încerca să-l zgârie. În timp ce se lupta, copila scăpă pe jos câteva obiecte. Jay îşi recunoscu portofelul, ceasul de buzunar, batista de mătase şi sigiliul din argint. Fata îl buzunărise în timp ce el o săruta pe Cora. Deşi se aşteptase la acest gest, nu simţise absolut nimic – fusese absorbit întru totul de rolul său.

După ce copila se linişti, Lennox îi spuse:

— Pe voi două vă ducem în faţa judecătorului. Hoţii de buzunare sunt pedepsiţi cu spânzurătoarea.

Jay privi cu atenţie în jur, aşteptându-se ca prietenii Corei să sară în apărarea ei, însă nimeni nu văzuse conflictul în fundătura în care se aflau.

Chip se uită spre scrotul lui Jay şi îi spuse:

— Căpitane Jamisson, poţi lăsa arma de-o parte, bătălia s-a terminat!

*

Cei mai puternici şi mai bogaţi oameni erau magistraţii, iar Sir George Jamisson nu făcea excepţie. Deşi nu dăduse niciodată decizii în curte, avea dreptul să judece cazurile acasă. Avea

dreptul să ordone ca un condamnat să fie biciuit, însemnat cu fierul roşu sau întemniţat şi putea trimite cazurile mai importante la Old Bailey.

Sir George aştepta vizita lui Jay, aşa că nu se culcase, dar era nervos fiindcă fusese nevoit să rămână treaz la o oră atât de târzie.

— Te aşteptam pe la zece, îi spuse el îmbufnat când intrară cu toţii în salonul casei din Grosvenor Square.

Cora, pe care Chip Marlborough o târa înăuntru cu mâinile legate, spuse:

— Aşadar, ne aşteptaţi! Aţi pus la cale toată treaba asta, porci nenorociţi!

Sir George îi spuse:

— Ţine-ţi fleanca sau pun să fii biciuită în piaţă înainte să începem.

Cora păru să-i dea crezare, fiindcă nu mai rosti niciun cuvânt.

Trase mai aproape câteva hârtii şi înmuie tocul într-o călimară.

— Jay Jamisson, nobil, este reclamantul. El reclamă că i-a fost furat portofelul de către…

Lennox interveni:

— I se spune Peg cea Iute, Sir.

— Nu pot scrie asta, răspunse Sir George pe un ton răstit. Care este numele tău real, copilă?

— Peggy Knapp, domnule.

— Şi numele femeii?

— Cora Higgins, spuse Cora.

— Portofelul a fost furat de Peggy Knapp, iar complicea este Cora Higgins. Martorii delictului

au fost…

— Sidney Lennox, patronul tavernei *Soarele* din Wapping.

— Şi căpitanul Marlborough?

Chip ridică mâna în semn de apărare.

— Aş prefera să nu fiu implicat dacă mărturia domnului Lennox este suficientă.

— Este suficientă, căpitane, spuse Sir George.

Se purtase întotdeauna politicos cu Chip, fiindcă îi datora bani tatălui acestuia.

— Mă bucur că ai asistat la prinderea acestor hoaţe. Acum: acuzaţii au ceva de spus?

Cora răspunse:

— Nu sunt complicea ei. Nu am văzut-o în viaţa mea.

Peg gâfâia şi o privea pe Cora uimită, în timp ce aceasta continua:

— Eu am ieşit să mă plimb cu un tânăr arătos, asta-i tot. Habar nu aveam că ea fură din buzunare.

Lennox interveni:

— Sir George, se ştie că cele două fete sunt complice. Eu însumi le-am văzut împreună de multe ori.

— Am auzit destul, conchise Sir George. Veţi fi trimise amândouă la închisoarea Newgate, cu acuzaţia de furt.

Peg începu să plângă. Cora era albă de frică.

— De ce faceţi asta? întrebă ea. Întinse un deget acuzator spre Jay şi adăugă: Tu mă aşteptai la cafeneaua *Lord Archer.* Apoi arătă spre Lennox:

Tu ne-ai urmărit. Iar dumneata, Sir George Jamisson, ai stat treaz până la ora asta, ca să ne condamni. Ce rost au toate astea? Cu ce v-am greşit eu şi Peg?

Sir George o ignoră.

— Căpitane Marlborough, v-aş rămâne îndatorat dacă aţi duce-o pe femeia asta afară şi aţi păzi-o timp de câteva momente.

Aşteptară cu toţii până când Chip o conduse pe Cora afară şi închise uşa. Apoi, Sir George se întoarse către Peg şi spuse:

— Copila mea, ştii care este pedeapsa pentru furtul din buzunare?

Fata era palidă şi tremura.

— Gulerul şerifului, spuse ea în şoaptă.

— Dacă vrei să spui spânzurătoarea, ai dreptate. Dar ştii că nu toţi oamenii sunt spânzuraţi? Unii sunt trimişi în America.

Fata dădu din cap în semn de aprobare.

— E vorba de aceia care au prieteni influenţi şi îl roagă pe judecător să se îndure de ei. Tu ai prieteni influenţi?

Fata negă din cap.

— Şi dacă ţi-aş spune că eu sunt prietenul tău influent şi aş putea interveni în favoarea ta?

Fata îşi ridică privirea spre el şi pe faţă îi apăru o lumină plină de speranţă.

— Dar va trebui să faci ceva pentru mine, continuă el.

— Ce anume? întrebă fata.

— Te salvez de la spânzurătoare dacă îmi spui

unde locuieşte Mack McAsh.

În încăpere se aşternu o linişte apăsătoare.

— În mansarda de la depozitul de cărbune din Wapping High Street, spuse ea, apoi izbucni în lacrimi.

CAPITOLUL 22

Când se trezi, Mack fu uimit că este singur.

Cora se întorcea întotdeauna înainte de ivirea zorilor. Locuia cu ea de două săptămâni şi, deşi nu îi cunoştea toate obiceiurile, era îngrijorat.

Se trezi şi îşi urmă rutina zilnică. Îşi petrecu dimineaţa la cafeneaua *St. Luke,* trimiţând mesaje şi primind rapoarte. Îşi întrebă toţi cunoscuţii dacă o văzuseră pe Cora, însă nimeni nu ştia nimic despre ea. Trimise pe cineva la taverna *Soarele*, ca să discute cu Peg, dar şi ea lipsise toată noaptea şi încă nu se întorsese.

După-amiază făcu turul tavernelor şi al cafenelelor din Covent Garden, chestionându-i pe chelneri şi pe prostituate. Câţiva oameni o văzuseră pe Cora în noaptea care trecuse. Un chelner de la cafeneaua *Lord Archer* o observase plecând cu un tânăr bogat şi beat. După aceea, dispăruse.

Se duse la locuinţa lui Dermot din Spitalfields, sperând că ar putea obţine vreo veste. Dermot era la masă cu copiii şi mâncau cu toţii o supă de oase. O căutase toată ziua pe Cora, dar nu aflase nimic.

Când se lăsă întunericul, Mack porni spre

casă, sperând că o va găsi pe Cora acolo, întinsă în pat, îmbrăcată doar în lenjeria intimă şi aşteptându-l. Dar găsi o cameră rece, întunecată şi goală.

Aprinse o lumânare şi se aşeză, căzut pe gânduri. Pe Wapping High Street, tavernele începeau să se anime. Deşi erau în grevă, hamalii mai găseau ceva bani pentru bere. Lui Mack i-ar fi făcut plăcere să le ţină companie, dar era mai sigur să nu-şi facă apariţia noaptea în taverne.

Mâncă o bucată de pâine cu brânză şi începu să citească dintr-o carte pe care i-o împrumutase Gordonson, un roman intitulat *Tristram Shandy,* dar nu găsi puterea să se concentreze. Mai târziu, când începuse să se întrebe dacă nu cumva Cora fusese ucisă, auzi agitaţie în stradă.

Auzi câţiva oameni strigând şi fugind, apoi nişte zgomote care semănau cu sunetul produs de cai şi de căruţe. Temându-se că hamalii ar fi putut genera un scandal, se apropie de geam.

Cerul era senin şi luna se arăta pe jumătate, aşa că Mack putea vedea întreaga stradă. Zece sau douăsprezece căruţe îşi croiau drum pe uliţa accidentată şi noroioasă, îndreptându-se în mod evident către depozitul de cărbune. Un grup de oameni veneau în urma căruţelor, glumind şi ţipând, în timp ce alţii li se alăturau de la tavernele din drum.

Întreaga scenă arăta ca o răscoală.

Mack începu să înjure – era ultimul lucru de care avea nevoie.

Se îndepărtă de fereastră şi se năpusti spre scări. Dacă ar fi stat de vorbă cu oamenii din căruţe şi i-ar fi convins să nu descarce marfa, ar fi putut evita un conflict.

Când ajunse în stradă, prima căruţă intrase deja în curte. În timp ce se îndrepta spre ei, bărbaţii săriră din căruţe şi, fără niciun avertisment, începură să arunce cu bulgări de cărbune în mulţime. Câţiva hamali fură loviţi; alţii apucară la rândul lor bucăţi de cărbune şi îi loviră la rândul lor pe agresori. Mack auzi o femeie ţipând şi văzu cum copiii erau duşi în case.

— Opriţi-vă! le strigă el.

Se aşeză între hamali şi căruţaşi cu mâinile ridicate.

— Opriţi-vă!

Oamenii îl recunoscură şi într-o clipă se făcu linişte. Se bucură atunci când remarcă în mulţime faţa lui Charlie Smith.

— Pentru Dumnezeu, încearcă să faci ordine aici, Charlie, spuse el. Am să stau de vorbă cu oamenii ăştia.

— Toată lumea să se liniştească, strigă Charlie. Lăsaţi-l pe Mack să rezolve situaţia.

Mack se întoarse cu spatele spre hamali. Pe fiecare parte a străduţei înguste se adunaseră oameni la uşile caselor, curioşi să afle ce se întâmplă, însă pregătiţi oricând să se retragă dacă ar fi fost nevoie. În fiecare căruţă erau cel puţin cinci bărbaţi. În liniştea care stăpânea locul, Mack se apropie de prima căruţă.

— Cine este şeful aici? întrebă el.

În lumina lunii se profilă o siluetă.

— Eu sunt.

Mack îl recunoscu pe Sidney Lennox.

Era şocat şi nu înţelegea ce se întâmplă. De ce încerca Lennox să descarce cărbunele în depozit? Avea presimţirea că urma un dezastru.

Îl recunoscu şi pe proprietarul depozitului, Jack Cooper, cunoscut drept Jack cel Negru, fiindcă era mereu murdar de praf de cărbune, precum un miner.

— Jack, închide te rog porţile depozitului, pentru numele lui Dumnezeu, îl rugă el. O să se lase cu vărsare de sânge dacă lucrurile vor continua.

Cooper îl privi îmbufnat.

— Trebuie să-mi câştig pâinea.

— O vei face de îndată ce greva încetează. Nu vrei să vezi sânge pe Wapping High Street, nu-i aşa?

— Am pus mâna pe plug şi acum nu mai dau înapoi.

Mack îl privi cu asprime.

— Cine te-a rugat să faci asta, Jack? Mai este şi altcineva implicat?

— Eu lucrez pe cont propriu. Nu-mi spune nimeni ce să fac.

Mack începea să înţeleagă ce se petrece şi era cât se poate de furios. Se întoarse către Lennox şi îi spuse:

— Tu l-ai plătit. Dar de ce?

Fură întrerupţi de sunetul puternic al unui clopoţel. Mack văzu trei bărbaţi la o fereastră de la etajul tavernei *Tigaia.* Unul suna din clopoţel, al doilea ţinea o făclie şi al treilea, aflat între cei doi, purta perucă şi sabie, semn că deţinea o funcţie importantă.

Când clopoţelul încetă să sune, al treilea bărbat se prezentă:

— Sunt Roland MacPherson, judecător în Wapping, şi declar că ceea ce se întâmplă aici este o revoltă.

Apoi citi secţiunea principală din legea împotriva rebeliunii.

Din momentul în care se declara starea de rebeliune, oamenii erau obligaţi să părăsească locul în cel mult o oră. Opoziţia era pedepsită cu moartea.

Magistratul ajunsese aici destul de repede, se gândi Mack. Cu siguranţă era pregătit pentru acest eveniment şi aştepta momentul în tavernă. Episodul fusese plănuit cu multă grijă.

Dar care era scopul? Mack era de părere că autorităţile plănuiseră să provoace o revoltă ca să-i discrediteze pe hamali şi pentru a avea un pretext de a-i ucide pe cei care o organizaseră. Adică pe el.

Prima sa reacţie fu una agresivă. Ar fi vrut să strige: *Dacă vor o revoltă, pentru numele lui Dumnezeu, le vom da una pe care să n-o uite niciodată! Vom da foc şi Londrei dacă e nevoie!* Ar fi vrut să-l strângă de gât pe Lennox – dar făcu

eforturi să-şi păstreze calmul şi să gândească limpede. Cum ar fi putut dejuca planul lui Lennox?

Singura lui şansă era să renunţe şi să fie de acord cu descărcarea cărbunelui.

Se întoarse către hamalii nervoşi, adunaţi în jurul porţilor deschise ale depozitului.

— Ascultaţi-mă, începu el. Acesta este un complot prin care se încearcă să ne provoace la revoltă. Dacă ne ducem cu toţii acasă în linişte, ne învingem duşmanii. Dacă stăm şi luptăm, suntem pierduţi.

Se auzi un murmur dezaprobator.

„Dumnezeule, se gândi Mack, oamenii ăştia sunt complet idioţi!”

— Nu înţelegeţi? insistă el. Au nevoie de o scuză ca să-i spânzure pe câţiva dintre noi. De ce să le dăm ce vor? Haideţi să mergem acasă în noaptea asta şi vom porni lupta din nou mâine!

— Are dreptate, spuse Charlie. Uitaţi-vă cine este aici – Sidney Lennox! Nu are gânduri bune, de asta puteţi fi siguri.

Câţiva dintre hamali clătinară din cap în semn de aprobare, iar Mack începu să creadă că-i poate convinge. Apoi, îl auzi pe Lennox strigând:

— Luaţi-l!

Câţiva bărbaţi se îndreptară spre Mack. Acesta încercă să fugă, însă unul dintre ei îl împinse şi el se prăbuşi în noroi. Zbătându-se să scape, auzi cum mulţimea începe să urle şi îşi dădu seama că urma să înceapă lucrul de care se temuse cel mai tare: o bătălie pe viaţă şi pe

moarte.

Primea pumni şi picioare din toate părţile, însă abia dacă simţea loviturile în efortul de a se ridica în picioare. Apoi, muncitorii îi zvârliră în lături pe atacatori şi Mack reuşi să se ridice.

Se uită în jur. Lennox dispăruse. Bandele rivale umplură strada îngustă. Pe ambele părţi, oamenii luptau cu înverşunare cu pumnii. Caii se zbăteau, loveau din copite şi nechezau de frică. Instinctul îl îndemna pe Mack să li se alăture celor care luptau şi să-şi lovească rivalii, dar se abţinu. Care era calea cea mai rapidă de a pune capăt acestei situaţii? încercă să gândească rapid. Hamalii nu aveau de gând să se retragă – nu le stătea în fire. Cel mai sigur ar fi fost să-i plaseze într-o poziţie defensivă şi să spere într-un rezultat neutru.

Îl prinse pe Charlie de mână.

— Hai să încercăm să intrăm în depozit şi să închidem porţile. Anunţă oamenii.

Charlie răspândi vestea din om în om, strigând cât îl ţineau plămânii ca să acopere zgomotul luptei:

— Intraţi în curte şi închideţi porţile! Nu-i lăsaţi să intre în curte!

Apoi, spre groaza lui Mack, se auzi detunătura unei muschete.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el, deşi nimeni nu-l asculta. De când au cărbunarii arme de foc? Cine sunt oamenii ăştia?

Văzu un tromblon – o muschetă cu ţeava

scurtă – îndreptat spre el. Înainte de a face vreo mişcare, Charlie puse mâna pe armă, o întoarse spre omul care o ţinea şi trase scurt. Omul muri pe loc.

Mack scoase o înjurătură – Charlie putea fi spânzurat pentru asta.

Un om sări asupra lui. Mack făcu un pas în lături şi îi trase un pumn. Lovitura îl ţinti în bărbie şi omul căzu la pământ.

Mack se retrase şi încercă să analizeze situaţia. Întregul spectacol se desfăşura exact sub fereastra locuinţei sale, ceea ce însemna că ştiau unde stă, îi aflaseră cumva adresa. Dar cine îl trădase?

După primele împuşcături, urmă un val puternic de focuri de armă. Fulgere de lumină străluceau în întuneric şi mirosul de praf de puşcă se amesteca în aer cu praful de cărbune. Mack urla de fiecare dată când un muncitor era rănit sau cădea mort. Soţiile şi văduvele acestora aveau să-l condamne şi o făceau pe bună dreptate. Generase o situaţie pe care nu o mai putea controla.

Cei mai mulţi hamali intraseră în curtea în care existau provizii de cărbune ce puteau fi aruncate. Luptau cu înverşunare pentru a-i împiedica pe cărbunari să intre. Zidurile care împrejmuiau curtea îi protejau de focul muschetelor care trăgeau cu intermitenţe.

Lupta corp la corp cea mai crâncenă se purta la intrare şi Mack era convins că, dacă ar fi reuşit

să închidă porţile înalte din lemn, bătălia ar fi încetat. Îşi făcu drum prin mulţimea care lupta, ajunse în spatele unei porţi grele şi începu să împingă. Câţiva hamali văzură ce face şi i se alăturară. Poarta uriaşă mătură din drum câţiva oameni şi Mack crezu că aveau să reuşească să o închidă imediat, însă poarta era blocată de o căruţă.

Cu respiraţia tăiată, Mack reuşi să strige:

— Mutaţi căruţa! Mutaţi căruţa!

Constată apoi, plin de speranţă, că planul său fusese destul de eficient. Poarta înclinată reprezenta o barieră parţială între cele două tabere. În plus, avântul iniţial al bătăliei trecuse, iar dorinţa de luptă a oamenilor fusese temperată la vederea camarazilor morţi sau răniţi. Instinctul de autoconservare îşi cerea drepturile şi oamenii căutau o modalitate de a se retrage onorabil.

Mack începu să creadă că lupta putea fi încheiată în scurt timp. În cazul în care confruntarea ar fi încetat înainte să fie chemate trupele armatei, întreaga situaţie putea trece drept o încăierare lipsită de importanţă, iar greva rămânea doar un protest paşnic.

Un grup de hamali începură să împingă căruţa afară din curte, în timp ce restul muncitorilor împingeau porţile. Cineva tăie frâiele calului şi animalul o luă la fugă speriat, nechezând şi lovind cu copitele.

— Împingeţi în continuare, nu vă opriţi! le strigă Mack, în timp ce bucăţi uriaşe de cărbune

cădeau peste ei.

Căruţa se deplasă încet şi porţile se închiseră într-un sfârşit cu o lentoare exasperantă.

Mack auzi apoi un zgomot care îi distruse orice speranţă legată de reuşita grevei: sunetul trupelor care se apropiau.

*

Gărzile mărşăluiau în josul străzii Wapping High, cu uniformele alb-roşii strălucind în lumina lunii. Jay călărea în fruntea coloanei, ţinând strâns căpăstrul şi mergând în ritm alert. Era pe punctul de a obţine ceea ce-şi dorise: acţiune.

Deşi chipul nu-i dezvăluia nicio emoţie, inima îi bătea cu putere. Auzea vuietul luptei pe care o începuse Lennox: strigătele bărbaţilor, nechezatul cailor, explozia muschetelor. Jay nu-şi mai folosise niciodată spada sau arma într-o luptă corp la corp. Acum ar fi fost prima lui bătălie adevărată. Îşi spuse că o adunătură de hamali putea fi oricând depăşită de trupele disciplinate şi antrenate de gărzi, dar îşi păstră cu greu încrederea.

Colonelul Cranbrough îi dăduse această însărcinare şi îl trimisese fără un ofiţer superior. În mod normal, Cranbrough ar fi trebuit să comande el însuşi detaşamentul, dar de data aceasta era vorba de o situaţie deosebită, cu implicaţii politice serioase, aşa că preferase să nu fie implicat. Jay fusese fericit la început, însă acum şi-ar fi dorit să aibă alături un ofiţer cu mai multă

experienţă.

La început, planul lui Lennox părea ireproşabil, însă pe măsură ce se apropia de câmpul de luptă, Jay constata deficienţele. Dacă McAsh era acum în altă parte? Dacă avea să scape înainte să-l poată aresta?

Pe măsură ce se apropiau de depozit, marşul încetinea, apoi Jay îşi dădu seama că se aflau la doar câţiva paşi. La vederea soldaţilor, o parte dintre rebeli se retraseră şi alţii încercară să se adăpostească. Câţiva dintre ei însă începură să arunce cu cărbuni în soldaţi şi o ploaie de bulgări căzu peste Jay şi oamenii lui. Soldaţii se deplasară într-un marş hotărât până în dreptul porţilor, apoi – ca şi cum ar fi fost pregătiţi dinainte – luară poziţia de tragere.

Trebuia să fie doar o singură salvă. Se aflau atât de aproape de inamici, încât nu le rămânea timp să-şi reîncarce armele.

Jay îşi ridică sabia. Muncitorii erau prinşi în curte. Încercaseră să închidă porţile, dar între timp renunţaseră şi acum acestea se mişcau în voie. Câţiva rebeli încercară să se urce pe ziduri, în timp ce alţii făceau eforturi disperate să se ascundă în spatele grămezilor de cărbune sau al căruţelor. Era ca şi cum soldaţii ar fi tras în nişte găini adăpostite într-un coteţ.

Dintr-odată, Mack îşi făcu apariţia în vârful zidului – o siluetă viguroasă, cu chipul luminat de lună.

— Opriţi-vă! strigă el. Nu trageţi!

„Să te ia dracu”, se gândi Jay; lăsă arma în jos şi strigă:

— Foc!

Muschetele trosniră ca un tunet. Un val de fum gros se instală imediat, ascunzându-i o clipă pe soldaţi. Zece sau doisprezece hamali căzură, unii urlând de durere, alţii morţi. McAsh sări de pe zid şi îngenunche lângă trupul nemişcat şi plin de sânge al unui negru. Îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de Jay, iar furia de pe chipul său îl făcu pe acesta să îngheţe.

Jay strigă:

— Încărcaţi!

Spre surprinderea lui Jay, hamalii atacară gărzile cu violenţă. Se aşteptase ca aceştia să fugă, dar reuşeau să evite cu dibăcie săbiile şi muschetele, luptând corp la corp cu bâte sau cu bucăţi de cărbune şi lovind cu pumnii sau cu picioarele. Jay remarcă înspăimântat cum căzură câţiva soldaţi.

Se uită în jur după Mack, dar nu-l putu identifica.

Începu să înjure. Întreaga operaţiune avea ca scop arestarea lui McAsh. Sir Philip îi ceruse acest lucru, iar el promisese că-l va îndeplini. Sigur nu scăpase?

Apoi, Mack apăru dintr-odată în faţa lui. În loc să fugă, el venea după Jay.

McAsh ţintui de căpăstru calul lui Jay. Acesta ridică sabia şi Mack se aplecă spre stânga lui Jay, care lovi fără ţintă şi rată. McAsh se ridică, îl

prinse pe Jay de mânecă şi îl trase. Jay încercă să-şi desprindă mâna din strânsoarea lui Mack, dar nu reuşi. Un ghinion extraordinar îl făcu pe Jay să alunece în şa. McAsh îl trase cu putere şi îl răsturnă de pe cal.

Jay începu să se teamă pentru viaţa lui.

Reuşi să cadă în picioare. Într-o clipă, McAsh îl cuprinse cu mâinile de gât. Reuşi să scoată sabia, dar, înainte să-l poată lovi, McAsh îşi lăsă capul în jos şi îl pocni violent în faţă. Jay orbi pentru o clipă şi îşi simţi faţa plină de sânge. Roti fără ţintă sabia. Atinse ceva şi crezu că îl rănise pe McAsh, dar strânsoarea din jurul gâtului său nu slăbise. Îi reveni vederea şi îl privi în ochi pe Mack. În ochii acestuia se citea dorinţa de a ucide. Fu cuprins de groază şi, dacă ar fi putut vorbi, ar fi cerşit îndurare.

Unul dintre oamenii săi văzu că este la ananghie şi ridică patul unei muschete. Lovitura căzu peste urechea lui Mack. Preţ de o clipă, strânsoarea slăbi, după care deveni mai puternică decât înainte. Soldatul lovi din nou. McAsh încercă să se aplece, însă nu se mişcă suficient de repede, iar patul solid din lemn al puştii îl izbi cu o trosnitură care se putu distinge în vuietul bătăliei. Pentru o fracţiune de secundă strânsoarea lui McAsh deveni atât de puternică, încât Jay se zbătu să respire, ca un om care se îneacă. Apoi McAsh dădu ochii peste cap, mâinile i se desprinseră de pe gâtul lui Jay şi căzu la pământ fără cunoştinţă.

Jay îşi trase sufletul şi se sprijini de sabie.

Începea să se liniştească. Faţa îi ardea şi probabil că avea nasul rupt. Dar uitându-se la bărbatul care zăcea la pământ, nu simţea decât o deplină satisfacţie.

Capitolul 23

Lizzie nu dormi în noaptea aceea.

Jay îi spusese că urmau să apară probleme, iar ea îl aşteptase toată noaptea în dormitor, cu o carte deschisă pe genunchi, din care nu citise nici măcar o pagină. El se întorsese acasă dimineaţa devreme, plin de sânge, murdar şi cu nasul bandajat. Bucuroasă că-l vede în viaţă, îi sări în braţe şi îl îmbrăţişă, distrugându-şi halatul alb de mătase.

Trezi servitorii şi le ceru să încălzească apă, iar el îi istorisi povestea revoltei pas cu pas, în timp ce ea îl ajuta să-şi dezbrace uniforma murdară; îi spălă apoi trupul plin de răni şi îi aduse o cămaşă de noapte curată.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinşi unul lângă celălalt în patul cu baldachin, ea îndrăzni să-l întrebe:

— Crezi că McAsh va fi spânzurat?

— Sper, răspunse Jay, atingându-şi atent bandajele cu degetul. Avem martori care vor declara că a incitat mulţimea la revoltă şi a atacat personal câţiva ofiţeri. Nu cred că vreun judecător îi poate da o pedeapsă mai blândă în contextul actual. Dacă ar avea însă prieteni influenţi care să pledeze în favoarea lui, lucrurile s-ar putea schimba.

Fata se încruntă.

— Niciodată nu mi s-a părut un individ violent. Nesupus, insolent, arogant, poate – dar nu sălbatic.

Jay avea o privire mulţumită.

— Se poate să ai dreptate. Dar lucrurile au fost aranjate în aşa fel încât să nu mai aibă nicio şansă.

— Ce vrei să spui?

— Sir Philip Armstrong ne-a făcut o vizită secretă la depozit, ca să stea de vorbă cu tata şi cu mine. Ne-a spus că-l vrea pe McAsh arestat pentru complot la revoltă. Practic, ne-a cerut să facem asta. Aşa că eu şi Lennox am aranjat o revoltă.

Lizzie era şocată – se simţea mult mai rău la gândul că Mack fusese provocat în mod deliberat.

— Şi Sir Philip este mulţumit de ce-aţi făcut?

— Da. Iar colonelul Cranbrough a fost impresionat de modul în care m-am ocupat de această revoltă. Acum pot să demisionez şi să părăsesc armata cu o reputaţie impecabilă.

Jay făcu dragoste cu Lizzie, însă ea era mult prea tulburată ca să se poată bucura de mângâierile lui. În mod normal, îi făcea plăcere să se hârjonească în pat, să se rostogolească şi să se urce peste el, să-şi schimbe apoi poziţiile în timp ce se sărutau, vorbeau şi râdeau. Bărbatul observă că de data aceasta lucrurile erau diferite. Când terminară, îi spuse:

— Eşti foarte tăcută.

Fata se gândi la o scuză.

— Mi-a fost teamă să nu te rănesc, îi spuse ea.

Jay acceptă această scuză şi câteva minute mai târziu adormi. Lizzie rămase în continuare trează. Era a doua oară când dorinţa de a face dreptate a soţului ei o şocase – şi în ambele ocazii fusese implicat Lennox. Jay nu era un bărbat vicios, era sigură de asta; dar putea fi atras către rău de alţii, în special de bărbaţi încăpăţânaţi cum era Lennox. Era fericită că aveau să plece din Londra într-o lună. Din clipa în care se urcau pe vapor, nu aveau să-l mai vadă niciodată pe Lennox.

Nu putea să adoarmă… Simţea o apăsare rece şi grea în stomac. Mack McAsh urma să fie spânzurat. Se revoltase la vederea unor persoane complet străine care fuseseră spânzurate, în dimineaţa în care fusese la Tyburn Cross costumată în haine bărbăteşti. Gândul că acelaşi lucru urma să se întâmple cu prietenul ei din copilărie i se părea de nesuportat.

Ceea ce avea să păţească Mack nu era problema ei, îşi spuse. Fugise din mină, încălcase legea, pusese la cale o grevă şi instigase la revoltă. Făcuse tot ce se putea ca să aibă probleme. Nu era responsabilitatea ei să-l salveze acum. Ea avea o datorie faţă de bărbatul cu care se căsătorise.

Era adevărat, dar tot nu putea adormi.

Când zorii zilei se iviră pe după marginile perdelei, se ridică din pat. Decise să se apuce să

împacheteze lucrurile pentru călătorie şi, când apărură servitorii, le ceru să umple lăzile cu cadourile de nuntă: pânzeturile pentru masă, tacâmurile, vesela din porţelan şi sticlă, vasele pentru gătit şi cuţitele de bucătărie.

Jay se trezi cu dureri în tot corpul şi într-o dispoziţie proastă. Dădu peste cap un pahar de coniac la micul dejun şi porni apoi către regiment. Mama lui Lizzie, care locuia încă la reşedinţa familiei Jamisson, îi făcu o vizită fiicei sale la scurt timp după plecarea lui Jay şi cele două se retraseră în dormitor şi începură să împacheteze ciorapii, jupoanele şi batistele fetei.

— Cu ce vapor călătoriţi? o întrebă mama ei.

— Cu *Boboc de trandafir.* Este unul dintre vapoarele familiei Jamisson.

— Şi după ce debarcaţi în Virginia, cum veţi ajunge la plantaţie?

— Vapoarele care traversează oceanul pot naviga pe Râul Rappahannock până la Fredericksburg, care se află la numai zece mile distanţă de Mockjack Hall.

Lizzie înţelese că mama ei îşi făcea griji în privinţa voiajului lung al fiicei sale.

— Nu-ţi face griji, mamă, nu mai există piraţi.

— Trebuie să vă luaţi un butoi cu apă proaspătă şi să-l ţineţi în cabina voastră – să nu-l împărţiţi cu echipajul. Am să-ţi pregătesc o cutie cu medicamente, în caz că vei suferi din cauza răului de mare.

— Mulţumesc, mamă.

Din cauza spaţiului restrâns, a alimentelor contaminate şi a apei învechite, Lizzie avea mai multe şanse să moară din cauza unei boli contractate pe vas decât de pe urma unui atac al piraţilor.

— Cât va dura călătoria?

— Şase sau şapte săptămâni.

Lizzie ştia că aceasta era perioada minimă. Dacă vaporul se abătea din drum, voiajul se putea prelungi până la trei luni. În acest caz, şansa îmbolnăvirii creştea. Cu toate acestea, ea şi Jay erau tineri, puternici şi sănătoşi, aşa că aveau şanse să supravieţuiască. Şi urmau să aibă parte de o aventură!

Abia aştepta să ajungă în America. Era un continent absolut nou pentru ei, unde totul era diferit: păsările, copacii, mâncarea, aerul, oamenii. Tremura de emoţie ori de câte ori se gândea la această nouă perspectivă.

Locuia la Londra de patru luni şi începuse să-i displacă tot mai tare cu fiecare zi. Societatea oamenilor politicoşi o plictisea de moarte. Obişnuia să ia cina împreună cu Jay în compania altor ofiţeri şi a soţiilor acestora, însă ofiţerii discutau numai despre jocuri de cărţi şi despre incompetenţa generalilor, în vreme ce femeile se arătau interesate numai de pălării şi de servitori. Lui Lizzie îi era imposibil să poarte o conversaţie şi, de fiecare dată când spunea ce gândeşte, îi şoca pe cei din jur.

O dată sau de două ori pe săptămână lua cina

împreună cu Jay la Grosvenor Square. Acolo, cel puţin, conversaţia era legată de subiecte din viaţa reală: afaceri, politică sau valul de proteste şi turbulenţe sociale care se abătuse asupra Londrei în primăvara respectivă. Însă cei din familia Jamisson aveau o perspectivă unilaterală asupra evenimentelor. Sir George îi vorbea de rău pe muncitori, Robert prevedea o situaţie dezastruoasă, iar Jay propunea o represiune armată. Nimeni, nici măcar Alicia, nu vedea conflictul din punctul de vedere al taberei adverse. Lizzie nu era de părere că muncitorii ar fi trebuit să aibă dreptul de a intra în grevă, fireşte, dar credea că oamenii aveau motive puternice să o facă. Această posibilitate nu fusese niciodată admisă la masa extrem de strălucitoare din Grosvenor Square.

— Cred că aştepţi cu nerăbdare să te întorci la High Glen, îi spuse Lizzie mamei sale.

Mama încuviinţă cu o înclinare din cap.

— M-am simţit extrem de bine la familia Jamisson, însă mi-e dor de casa mea, aşa modestă cum este.

Lizzie îşi aşeza cărţile preferate într-un cufăr – *Robinson Crusoe, Tom Jones, Roderick Random,* toate romane de aventură – când un servitor bătu la uşă, anunţând-o că domnul Caspar Gordonson este jos.

Fata îl rugă să repete numele oaspetelui, nevenindu-i să creadă că Gordonson ar fi putut îndrăzni să se adreseze cuiva din familia Jamisson.

Ştia că ar fi trebuit să refuze să-l primească. El încurajase şi sprijinise greva, care putea distruge afacerea socrului ei. Dar curiozitatea fu mai puternică, aşa cum se întâmpla întotdeauna, aşa că îi spuse servitorului să-l conducă în salon.

Nu avea de gând să-l trateze cu ospitalitate.

— Ne-ai creat o mulţime de probleme, îi spuse ea în timp ce bărbatul intra în cameră.

Spre surprinderea sa, Gordonson nu era un bărbat agresiv şi arogant, aşa cum se aşteptase, ci un individ scund şi neîngrijit, cu vocea piţigăiată şi cu deprinderile unui profesor aiurit.

— Cu siguranţă nu asta am intenţionat, răspunse el. Adică… am creat ceva probleme, desigur, dar nu dumneavoastră personal.

— De ce aţi venit aici? Dacă soţul meu ar fi fost acasă, v-ar fi dat afară din casă imediat.

— Mack McAsh a fost acuzat de instigare la rebeliune şi va fi trimis la închisoarea Newgate. Va fi judecat la Old Bailey peste trei săptămâni. Delictul va fi pedepsit cu spânzurătoarea.

Reamintirea acestei veşti o lovi pe Lizzie ca o furtună, dar făcu eforturi să îşi ascundă sentimentele.

— Ştiu, spuse ea cu răceală. E o mare tragedie – un bărbat tânăr, care are toată viaţa în faţă.

— Probabil că vă simţiţi vinovată, spuse Gordonson.

— Netrebnic obraznic! izbucni ea. Cine l-a încurajat pe McAsh să creadă că este un om liber?

Cine i-a spus că are drepturi? Dumneata! Dumneata ar trebui să te simţi vinovat!

— Mă simt, răspunse el încet.

Tânăra fu surprinsă – se aştepta ca bărbatul să nege cu vehemenţă, însă umilinţa lui o făcu să se calmeze. Lacrimile îi năvăliră în ochi, dar încercă să se stăpânească.

— Ar fi trebuit să rămână în Scoţia.

— Ştiţi deja că mulţi dintre cei condamnaţi pentru delicte grave nu sfârşesc prin a fi spânzuraţi.

— Da.

Mai exista o speranţă. Începu să se învioreze.

— Credeţi că Mack ar putea obţine o graţiere regală? întrebă ea.

— Depinde cine va fi dispus să pledeze în favoarea lui. Prietenii cu influenţă sunt totul în sistemul nostru legal. Eu voi pleda să rămână în viaţă, dar cuvintele mele nu vor conta prea mult. Majoritatea judecătorilor mă urăsc. Cu toate acestea, dacă *dumneavoastră* aţi pleda în favoarea lui…

— Nu pot face asta! protestă ea. Soţul meu este cel care l-a adus în faţa justiţiei pe McAsh. Ar fi un gest complet lipsit de loialitate din partea mea.

— I-aţi putea salva viaţa.

— Dar l-aş face de râs pe Jay!

— Nu credeţi că ar putea înţelege…

— Nu! Sunt absolut sigură că nu. Niciun soţ nu ar înţelege.

— Mai gândiţi-vă…

— Nu! Am să fac altceva… Eu… încercă să se gândească la ceva şi adăugă: Am să-i scriu reverendului York, pastorul bisericii din Heugh. Am să-l rog să vină la Londra şi să pledeze pentru salvarea lui Mack.

Gordonson spuse:

— Un preot de ţară din Scoţia? Nu cred că va avea prea mare influenţă. Singura modalitate sigură ar fi să vorbiţi chiar dumneavoastră.

— Este exclus.

— Nu vreau să insist, pentru că vă veţi încăpăţâna cu atât mai tare, spuse Gordonson cu subtilitate.

Apoi se îndreptă spre uşă.

— Vă puteţi răzgândi oricând, adăugă el. Trebuie doar să ajungeţi la Old Bailey peste trei săptămâni. Nu uitaţi că viaţa lui depinde de asta.

Bărbatul ieşi, iar Lizzie izbucni în plâns.

*

Mack se afla într-o celulă comună a închisorii Newgate.

Nu mai ţinea minte tot ce i se întâmplase cu o noapte înainte. Îşi amintea vag că fusese legat, aruncat pe spinarea unui cal şi purtat prin Londra. Ajunsese apoi în faţa unei clădiri înalte, cu ferestre zăbrelite şi o curte pietruită, după care văzuse o scară şi o uşă decorată. După aceea fusese dus înăuntru. Era întuneric şi nu văzuse

mare lucru. Rănit şi obosit, adormise pe loc.

Când se trezise, constatase că se afla într-o încăpere care avea jumătate din suprafaţa camerei Corei. Era frig. Ferestrele nu aveau geam, iar focul nu era aprins. În aer plutea un miros greu. În aceeaşi încăpere erau înghesuiţi încă cel puţin treizeci de oameni – bărbaţi, femei şi copii, plus un câine şi un porc. Dormeau cu toţii pe jos şi foloseau aceeaşi oală de noapte.

Oamenii veneau şi plecau în mod constant. Câteva femei plecaseră de dimineaţă şi Mack aflase că nu erau condamnate, ci soţii ale deţinuţilor care-i mituiseră pe gardieni să îşi petreacă noaptea acolo. Paznicii le aduceau mâncare, bere, gin şi ziare celor care îşi permiteau să plătească asemenea favoruri. Oamenii puteau ieşi să-şi viziteze prietenii din alte celule. Un prizonier fu vizitat de un preot, altul de un bărbier. Din câte se vedea, orice era permis, însă totul avea un preţ.

Oamenii făceau glume pe seama stării în care se aflau sau a crimelor comise. Era un aer de veselie care pe Mack îl irita. Abia se trezise când cineva îi oferi o înghiţitură de gin dintr-o sticlă şi un fum de tutun din pipa sa, de parcă s-ar fi aflat la o nuntă.

Mack avea dureri în tot trupul, însă cel mai tare îl chinuia capul. Pe spate avea o umflătură pe care sângele se uscase. Era peste măsură de trist – toate planurile sale eşuaseră. Fugise din Heugh ca să fie un om liber, iar acum era închis. Luptase

pentru drepturile hamalilor şi câţiva dintre ei muriseră din cauza lui. O pierduse pe Cora. Urma să fie judecat pentru trădare, revoltă sau crimă şi condamnat la spânzurătoare. Majoritatea oamenilor din jurul său aveau motive să sufere, însă erau probabil prea proşti ca să-şi înfrunte soarta.

Biata Esther nu mai avea nicio şansă să părăsească satul natal. Şi-ar fi dorit să o fi luat cu el atunci când plecase. S-ar fi putut deghiza în bărbat, aşa cum făcea Lizzie Hallim. Ar fi muncit pe vas mai bine decât Mack, fiindcă era mult mai îndemânatică. Iar înţelepciunea ei l-ar fi ţinut probabil pe Mack departe de probleme.

Spera ca Annie să aibă un băiat. Cel puţin, ar fi supravieţuit un Mack. Poate că Mack Lee avea să fie mai norocos şi să trăiască mai mult decât Mack McAsh.

Se simţea copleşit de tristeţe când un gardian deschise uşa şi în încăpere intră Cora.

Avea faţa murdară şi rochia ruptă, dar arăta totuşi extrem de bine, aşa că toate privirile se fixară asupra ei.

Mack sări în picioare şi o îmbrăţişă, în uralele celorlalţi.

— Ce-ai păţit? o întrebă el.

— M-au înhăţat pentru furt din buzunare – dar a fost din cauza ta, răspunse fata.

— Ce vrei să spui?

— A fost o cursă. M-a abordat un bărbat care arăta ca orice bogătan tânăr şi beat, numai că era

Jay Jamisson. Au pus mâna pe noi şi ne-au dus în faţa tatălui său. Furtul din buzunare se pedepseşte cu spânzurătoarea. Pe Peg au iertat-o ca să spună unde locuieşti.

Mack se înfurie la gândul că Peg îl trădase. Dar era doar un copil şi nu o putea condamna pentru ce făcuse.

— Deci aşa au aflat.

— Tu ce ai păţit?

El îi relată povestea revoltei.

Când termină de povestit, ea spuse:

— Pe Dumnezeul meu, McAsh, eşti un om care aduce ghinion!

Era adevărat, se gândi el. Toţi cei pe care-i cunoscuse păţiseră câte ceva.

— Charlie Smith e mort, spuse el.

— Trebuie să vorbeşti cu Peg, zise Cora. Crede că o urăşti.

— Mă urăsc pe mine, fiindcă a fost nevoită să treacă prin toate astea.

Cora ridică din umeri.

— Nu tu i-ai spus să fure. Fii serios.

Fata bătu în uşă şi un gardian deschise. Îi dădu o monedă şi, arătând cu degetul spre Mack, îi spuse:

— El e cu mine.

Gardianul încuviinţă din cap şi îi lăsă să iasă.

Fata îl conduse pe un coridor până în dreptul unei uşi, după care intrară împreună într-o cameră ce semăna cu cea din care tocmai ieşiseră. Peg stătea pe jos într-un colţ. Când îl văzu pe Mack, se

ridică în picioare speriată.

— Îmi pare rău, îi spuse ea. M-au silit să o fac, îmi pare atât de rău!

— Nu a fost vina ta, îi spuse el.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Te-am dezamăgit, spuse ea în şoaptă.

— Nu fi prostuţă!

O luă în braţe şi trupul ei mic începu să se zguduie de plâns.

*

Caspar Gordonson sosi cu un adevărat festin: supă de peşte într-o supieră mare, o bucată de carne de vită, pâine proaspătă, câteva ulcioare cu bere şi o porţie de cremă de ouă. Îi plăti temnicerului ca să primească o cameră privată cu masă şi scaune, apoi Mack, Cora şi Peg fură aduşi din celulele lor şi aşezaţi la masă.

Mack era înfometat, dar nu prea avea poftă de mâncare. Era mult prea îngrijorat. Voia să ştie ce crede Gordonson despre şansele lui la proces. Se străduí să-şi păstreze răbdarea şi bău nişte bere.

După ce terminară de mâncat, servitorul lui Gordonson strânse masa şi le aduse pipe şi tutun. Gordonson luă o pipă, la fel şi Peg, deja dependentă de acest viciu al adulţilor.

Gordonson începu să le vorbească despre cazul lui Peg şi al Corei.

— Am stat de vorbă cu avocatul familiei

Jamisson despre acuzaţia de furt, începu el. Sir George îşi va ţine promisiunea şi va cere clemenţă în cazul lui Peg.

— Asta mă surprinde, spuse Mack. Nu e în firea celor din familia Jamisson să-şi ţină cuvântul.

— Ei bine, vor ceva totuşi, continuă Gordonson. Vezi tu, ar fi jenant pentru ei dacă Jay ar declara în faţa curţii că a agăţat-o pe Cora gândindu-se că e o prostituată. Aşadar, vor să pretindă că a întâlnit-o pe stradă şi că au stat de vorbă, timp în care Peg i-a furat portofelul.

Peg spuse cu dispreţ:

— Şi noi trebuie să susţinem basmul acesta ca să-i salvăm reputaţia lui Jay!

— Dacă vrei ca Sir George să-ţi salveze viaţa, da.

Cora interveni:

— Nu avem de ales. O s-o facem, bineînţeles.

— Bine.

Gordonson se întoarse apoi către Mack:

— Aş vrea ca şi cazul tău să fi fost la fel de uşor.

Mack protestă:

— Nu eu am stârnit revolta!

— Dar nu ai plecat după ce s-a citit declaraţia privind rebeliunea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am încercat să-i conving pe toţi să plece, dar bandiţii lui Lennox ne-au atacat.

— Hai să reconstituim povestea pas cu pas!

Mack respiră adânc şi îşi înăbuşi enervarea.

— În regulă, spuse el.

— Judecătorul va susţine că s-a citit declaraţia de rebeliune şi că tu nu ai plecat, aşadar eşti găsit vinovat şi vei fi spânzurat.

— Da, dar toată lumea ştie că a fost mai mult de-atât!

— Iată, aceasta este apărarea ta: vei susţine că procurorul a spus numai o jumătate din poveste. Poţi aduce martori care să declare că ai spus tuturor oamenilor să plece?

— Sunt sigur că pot. Dermot Riley poate aduce hamali care să depună mărturie pentru mine. Dar ar trebui să-i întrebăm pe cei din familia Jamisson de ce a fost adus cărbunele tocmai la depozitul acela şi încă la o oră atât de târzie din noapte.

— Ei bine…

Mack izbi în masă nervos.

— Revolta a fost premeditată, trebuie să spunem asta.

— Va fi greu de demonstrat.

Pe Mack îl irita atitudinea dispreţuitoare a lui Gordonson.

— Rebeliunea a fost pusă la cale printr-o conspiraţie – nu putem ignora acest lucru, nu-i aşa? Dacă aceste fapte nu ies la lumină în faţa judecătorilor, atunci unde?

Peg întrebă:

— Dumneavoastră veţi participa la proces, domnule Gordonson?

— Da, dar este posibil ca judecătorul să nu-mi

permită să iau cuvântul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu? întrebă Mack indignat.

— Teoria spune că, dacă eşti nevinovat, nu ai nevoie de expertiză legală ca să o demonstrezi. Dar câteodată judecătorii mai fac excepţii.

— Sper să avem parte de un judecător prietenos, spuse Mack neliniştit.

— Judecătorul ar trebui să-l ajute pe acuzat. Este de datoria lui să se asigure că prezentarea cazului în faţa juriului este clară. Dar nu te baza pe asta. Ai încredere în adevăr. Este singurul lucru care te poate salva de la spânzurătoare.

CAPITOLUL 24

În ziua procesului, prizonierii fură treziţi la ora cinci dimineaţa.

Dermot Riley sosi câteva minute mai târziu, aducându-i lui Mack câteva haine: era costumul în care Dermot se însurase şi Mack fu extrem de emoţionat. Îi mai aduse un brici şi o bucată de săpun. Jumătate de oră mai târziu, Mack arăta ca un om respectabil şi se simţea pregătit să apară în faţa judecătorului.

Mack fu scos din închisoare împreună cu Peg, cu Cora şi cu alţi cincisprezece sau douăzeci de prizonieri, legaţi cu toţii şi duşi pe Newgate Street, apoi pe o stradă alăturată numită Old Bailey, până pe strada care ducea spre judecătorie.

Caspar Gordonson îl întâmpină acolo şi îi

explică cine era fiecare persoană. Curtea din faţa clădirii era deja plină de oameni: procurori, martori, juraţi, avocaţi, prieteni şi rude, simpli spectatori şi probabil prostituate şi hoţi care-şi căutau de lucru. Prizonierii traversară curtea şi fură conduşi pe o poartă către banca acuzaţilor. Erau deja acolo o mulţime de acuzaţi, probabil aduşi din alte închisori: Fleet, Bridewell şi Ludgate. Din locul în care se afla, Mack putea vedea bine impunătoarea clădire a judecătoriei. Câteva trepte din piatră duceau către parter, care era deschis pe o parte, cu excepţia unui rând de coloane. Înăuntru se afla banca judecătorilor, aşezată pe o platformă mai înaltă. Pe ambele părţi existau spaţii separate pentru juraţi şi balcoane pentru avocaţi şi spectatorii privilegiaţi.

Spaţiul îi amintea lui Mack de un teatru – numai că el juca rolul răufăcătorului.

Privea cu fascinaţie şi groază felul în care curtea îşi începea lungul şir de procese. Primul inculpat era o femeie acuzată că a furat dintr-un magazin cincisprezece metri de pânză – o ţesătură ieftină, fabricată dintr-un amestec de bumbac şi lână. Reclamantul era proprietarul magazinului şi evaluase că materialul costa cam cincisprezece şilingi. Martorul, un angajat, jură că femeia luase bucata de pânză şi se îndreptase spre uşă, după care, dându-şi seama că fusese văzută, aruncase materialul şi fugise. Femeia susţinea că nu făcuse decât să se uite la pânză, fără intenţia de a o fura.

Judecătorii începură să se sfătuiască. Făceau

parte cu toţii din „clasa de mijloc”. Erau negustori mici, meşteşugari înstăriţi şi patroni de magazine. Detestau lipsa ordinii şi hoţia, dar în acelaşi timp nu aveau încredere în guvern şi în libertatea apărată cu atâta străşnicie – cel puţin a lor.

Judecătorii declarară femeia vinovată, dar evaluară pânza la patru şilingi, o sumă cu mult mai mică decât cea reală. Gordonson îi explică lui Mack că femeia putea fi spânzurată dacă lucrurile furate valorau mai mult de cinci şilingi. Prin acest verdict, se urmărea ca femeia să nu fie condamnată la moarte.

Oricum, sentinţa nu avea să fie dată imediat. Toate deciziile erau anunţate la sfârşitul zilei.

Întreaga situaţie nu durase mai mult de un sfert de oră. Cazurile următoare fură rezolvate la fel de repede, doar câteva dintre ele durând mai mult de o jumătate de oră. Cora şi Peg fură judecate împreună, în jurul prânzului. Mack ştia că rezoluţia procesului era cunoscută dinainte, dar încercă să îşi păstreze speranţa că lucrurile aveau să meargă conform planului.

Jay Jamisson declară că purta o conversaţie pe stradă cu Cora atunci când fusese buzunărit de Peg. Îl chemă în calitate de martor pe Sidney Lennox, care asistase la eveniment şi îl avertizase în legătură cu lucrurile petrecute. Cora şi Peg nu contraziseră această versiune.

Mărturia fetelor fu recompensată prin prezenţa lui Sir George, care declară că fetele colaboraseră la prinderea altui criminal şi îi ceru

juriului să renunţe la pedeapsa cu moartea în favoarea deportării.

Judecătorul aprobă cu înţelegere, însă sentinţa urma să fie pronunţată abia la sfârşitul zilei.

Cazul lui Mack avea să fie discutat câteva minute mai târziu.

*

Lui Lizzie nu-i stătea gândul decât la proces.

Cum Jay era reţinut la curte toată ziua, luă masa la ora trei, însoţită doar de mama ei.

— Te-ai cam îngrăşat, draga mea, îi spuse Lady Hallim. Ai mâncat mai mult în ultima vreme?

— Dimpotrivă, răspunse Lizzie. Câteodată, mâncarea îmi face rău. Bănuiesc că asta se datorează emoţiei legate de plecarea în Virginia. Şi acum, procesului acestuia îngrozitor…

— Nu te priveşte, răspunse Lady Hallim scurt. Zeci de oameni sunt spânzuraţi în fiecare an pentru crime cu mult mai puţin grave. Mack nu poate fi graţiat doar fiindcă tu îl cunoşti din copilărie.

— De unde ştii că a comis o fărădelege, până la urmă?

— Dacă nu a comis-o, va fi declarat nevinovat. Sunt sigură că va fi tratat la fel ca oricare alt tânăr suficient de nechibzuit încât să se implice într-o revoltă.

— Dar nu este, protestă Lizzie. Jay şi Sir

George au provocat în mod intenţionat revolta, ca să-l poată aresta pe Mack şi să pună capăt grevei hamalilor – Jay mi-a spus totul.

— Atunci sunt convinsă că au avut motive temeinice să o facă.

Lizzie avea lacrimi în ochi.

— Mamă, nu eşti de părere că este un lucru *greşit?*

— Sunt sigură că nu e nici treaba mea, nici a ta, răspunse ea pe un ton ferm.

Încercând să-şi ascundă supărarea, Lizzie luă o lingură din desert – piure de mere cu zahăr –, dar i se făcu rău şi lăsă lingura jos.

— Caspar Gordonson mi-a spus că i-aş putea salva viaţa lui Mack dacă aş depune mărturie în favoarea lui la curte.

— Doamne fereşte! zise mama ei şocată. Să depui mărturie în defavoarea soţului tău, în faţa unei curţi publice! Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva!

— Dar e vorba despre viaţa unui om! Gândeşte-te la biata lui soră! Cât va suferi când va afla că a fost spânzurat…

— Draga mea, ei sunt mineri, nu sunt ca noi. Au o viaţă simplă, nu suferă la fel ca noi. Sora lui se va îmbăta şi se va duce din nou în mină.

— Mamă, sunt sigură că nu crezi cu adevărat una ca asta.

— Poate că exagerez. Dar sunt absolut convinsă că nu e bine să-ţi faci griji pentru asemenea lucruri.

— Nu pot altfel. Este un bărbat puternic, care şi-a dorit numai să fie liber, şi nu pot accepta gândul că va atârna spânzurat de o funie.

— Poţi să te rogi pentru el.

— O fac, răspunse Lizzie. O fac.

*

Reclamantul era un avocat, pe nume Augustus Pym.

— Lucrează pentru guvern, îi şopti Gordonson lui Mack. Probabil că îl plătesc pentru acest caz.

Aşadar, guvernanţii ar fi vrut ca Mack să fie spânzurat. Această informaţie îl descumpăni…

Gordonson se apropie de banca juraţilor şi i se adresă judecătorului:

— Înălţimea Voastră, atâta vreme cât acuzaţia vine din partea unui avocat, îmi daţi voie să vorbesc în numele lui McAsh?

— Cu siguranţă nu, răspunse judecătorul. Dacă McAsh nu poate convinge juriul fără un alt ajutor, nu are sorţi de izbândă.

Mack îşi simţi gâtul uscat şi inima începu să îi bată cu putere. Era nevoit să lupte singur pentru propria viaţă. Ei bine, avea de gând să lupte până la capăt.

Pym începu:

— În ziua faptei, o cantitate de cărbune era transportată către depozitul domnului John Cooper, cunoscut drept Jack cel Negru, în strada Wapping High.

Mack interveni:

— Nu era ziua, ci noaptea.

Judecătorul spuse:

— Nu mai face remarci prosteşti.

— Nu este o remarcă prostească, răspunse Mack. Cine a mai auzit de un transport de cărbune la ora unsprezece noaptea?

— Linişte! Continuaţi, domnule Pym.

— Oamenii care transportau cărbunele au fost atacaţi de un grup de hamali grevişti şi, în consecinţă, au fost anunţaţi magistraţii din Wapping.

— De către cine? întrebă Mack.

Pym răspunse:

— De către patronul tavernei *Tigaia*, domnul Harold Nipper.

— Un antreprenor, interveni Mack.

Judecătorul spuse:

— Şi un om de afaceri respectabil, cred.

Pym continuă:

— Domnul Roland MacPherson, judecător de pace, a venit şi a declarat starea de revoltă. Hamalii au refuzat însă să plece.

— Am fost atacaţi! interveni Mack.

Declaraţia lui fu ignorată.

— Domnul MacPherson a cerut intervenţia armatei, fiindcă era nu numai dreptul, ci şi datoria sa. A sosit acolo un detaşament al Regimentului al Treilea de Infanterie, sub comanda căpitanului Jamisson. Prizonierul se numără printre cei arestaţi. Primul martor al Coroanei este John

Cooper.

Jack cel Negru declară că fusese pe Râul Rochester să cumpere cărbune, după care se dusese să îl descarce la depozitul unde se petrecuseră evenimentele. Cărbunele fusese transportat la Londra în căruţe.

Mack întrebă:

— Cui îi aparţinea corabia de la care aţi cumpărat?

— Nu ştiu, am negociat cu căpitanul.

— De unde venea vaporul?

— Din Edinburgh.

— Se poate să fi fost unul dintre vasele lui Sir George Jamisson?

— Nu ştiu.

— Cine v-a spus că puteţi cumpăra cărbune din Rochester?

— Sidney Lennox.

— Un prieten al familiei Jamisson.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

Următorul martor al lui Pym fu Roland MacPherson, care jură că citise declaraţia privind rebeliunea la ora unsprezece şi un sfert, iar mulţimea refuzase să părăsească locul.

Mack spuse:

— Aţi ajuns foarte rapid la faţa locului.

— Da.

— Cine v-a chemat?

— Harold Nipper.

— Patronul tavernei *Tigaia.*

— Da.

— Aţi avut mult de mers?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Unde eraţi când v-a anunţat?

— În salonul din spate al tavernei sale.

— Ce convenabil! Era un lucru plănuit dinainte?

— Ştiam că urma să se facă un transport de cărbune şi mă temeam că ar putea apărea probleme.

— Cine vă avertizase?

— Sidney Lennox.

Unul dintre juraţi exclamă:

— Ha!

Mack se uită la acesta. Era un bărbat tânăr cu o privire destul de sceptică, iar Mack îl reţinu ca pe un potenţial aliat din rândul juraţilor.

În cele din urmă, Pym îl chemă ca martor pe Jay Jamisson. Acesta începu să vorbească rar în timp ce judecătorul îl privea cu un aer plictisit, ca şi cum ar fi fost doi prieteni care discutau o chestiune neînsemnată. Mack ar fi vrut să strige: „Nu fi atât de relaxat, vorbeşti despre viaţa mea aici!”

Jay declară că preluase comanda unui detaşament de gărzi aflat în misiune la Turnul Londrei.

Juratul cel sceptic îl întrerupse:

— Ce făceați acolo?

Jay păru surprins de întrebare. Nu dădu niciun răspuns.

— Răspundeţi la întrebare, îi spuse juratul.

Jay se uită spre judecător, care – aparent deranjat de întrebarea juratului – spuse cu o repulsie vădită:

— Trebuie să răspundeţi la întrebarea juratului, domnule căpitan.

— Am fost trimişi acolo ca să menţinem ordinea, spuse Jay.

— Pentru ce? întrebă juratul.

— Pentru situaţia în care ar fi fost nevoie de noi ca să păstrăm liniştea în partea de est a oraşului.

— Acolo este tabăra dumneavoastră? întrebă juratul.

— Nu.

— Atunci unde este?

— În Hyde Park, momentan.

— În cealaltă parte a Londrei.

— Da.

— În câte nopţi v-aţi deplasat până la Turnul Londrei?

— Într-o singură noapte.

— Cum s-a întâmplat să vă aflaţi acolo exact în noaptea evenimentelor?

— Bănuiesc că superiorii mei s-au temut că ar putea apărea probleme.

— Sidney Lennox i-a avertizat, presupun, spuse juratul, după care izbucniră hohote de râs.

Pym continuă să-i adreseze întrebări lui Jay, care răspunse că, în momentul în care el ajunsese la depozit împreună cu soldaţii, revolta era în plină desfăşurare, ceea ce era adevărat. Povesti

apoi cum fusese atacat de Mack – informaţie adevărată, de asemenea – şi salvat de un soldat.

Mack îl întrebă:

— Ce părere aveţi despre hamalii care sunt în grevă?

— Încalcă legea şi trebuie pedepsiţi.

— Credeţi că cei mai mulţi oameni sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră?

— Da.

— Credeţi că o asemenea revoltă îi va face pe oameni să fie împotriva hamalilor?

— Sunt sigur.

— Aşadar, atâta vreme cât există o revoltă, autorităţile vor lua măsuri drastice pentru oprirea grevei?

— Sper să se întâmple asta.

Aflat alături de Mack, Caspar Gordonson murmură: „Minunat, minunat, a căzut în cursa ta”.

— După ce greva va lua sfârşit, vapoarele familiei Jamisson vor putea fi descărcate şi vă veţi vinde din nou cărbunele.

Jay începea să priceapă că fusese atras într-o cursă, dar era prea târziu.

— Da.

— Sfârşitul grevei înseamnă o grămadă de bani pentru dumneavoastră.

— Da.

— Aşadar, revolta hamalilor vă aduce bani.

— Familia mea nu va mai pierde bani.

— De aceea aţi cooperat cu Sidney Lennox, ca să provocaţi această revoltă? zise Mack

întorcându-se.

— Nu am făcut aşa ceva! spuse Jay, însă Mack se întorsese deja cu spatele.

Gordonson zise:

— Ar trebui să fii avocat, Mack. Unde ai învăţat să pledezi astfel?

— La salonul doamnei Wheighel, răspunse el.

Gordonson rămase mut de uimire.

Pym nu mai avea alţi martori. Juratul cel sceptic spuse:

— Nu ar trebui să-l auzim şi pe individul acesta, Lennox?

— Coroana nu mai are şi alţi martori, repetă Pym.

— Eu cred că ar trebui să-l audiem. Pare să fie implicat în această poveste.

— Juraţii nu pot chema martori, răspunse judecătorul.

Mack îşi chemă primul martor, un hamal irlandez cunoscut drept Michael Roşu, datorită culorii părului său. Roşu povesti că Mack era pe punctul de a-i convinge pe oameni să plece spre casele lor, când fuseseră atacaţi.

După ce termină de relatat, judecătorul îl întrebă:

— Cu ce te ocupi, tinere?

— Sunt hamal, descarc cărbune, domnule, răspunse Roşu.

Judecătorul continuă:

— Juriul va ţine seama de acest aspect atunci când va decide dacă poate să creadă sau nu

mărturia dumitale.

Mack se înfioră. Judecătorul făcea tot ce-i stătea în puteri pentru ca juriul să fie împotriva lui. Îşi chemă următorul martor, care era tot un hamal, şi acesta avu aceeaşi soartă. Al treilea şi ultimul era, de asemenea, hamal. Îi chemase întrucât luaseră parte cu toţii la evenimente şi ştiau exact ce se întâmplase.

Martorii lui fuseseră desfiinţaţi – acum nu se mai putea baza decât pe el, pe tăria caracterului său şi pe puterea elocinţei sale.

— Descărcarea cărbunelui este o muncă grea, teribil de grea, începu el. Numai bărbaţii tineri şi foarte puternici o pot face. Dar este bine plătită – în prima săptămână am câştigat şase lire. Le-am *câştigat*, dar nu le-am primit. Cea mai mare parte din sumă a fost furată însă de un antreprenor.

Judecătorul îl întrerupse:

— Nu are legătură cu cazul nostru, spuse el. Eşti acuzat pentru rebeliune.

— Nu am instigat la rebeliune, răspunse Mack.

Trase adânc aer în piept, îşi adună gândurile şi continuă:

— Am refuzat să le permit antreprenorilor să-mi fure salariul. Aceasta este fărădelegea pe care am comis-o. Antreprenorii se îmbogăţesc furând de la hamali. Şi când hamalii s-au decis să muncească pe cont propriu, ce s-a întâmplat? Au fost boicotaţi de transportatori. Şi cine sunt transportatorii, domnilor? Familia Jamisson, care

este implicată în procesul de azi.

Judecătorul interveni pe un ton iritat:

— Poţi dovedi că nu ai instigat la revoltă?

Juratul cel sceptic interveni:

— Ideea este că lupta a fost stârnită de altcineva.

Mack nu se lăsă influenţat de întrerupere. Continuă să spună ce avea în gând:

— Domnilor juraţi, vă rog să vă puneţi câteva întrebări. Îşi întoarse privirea de la juraţi şi se îndreptă spre Jay: Cine a ordonat să fie aduse în strada Wapping High căruţele cu cărbune, la o oră la care tavernele erau pline de muncitori? Cine i-a trimis exact la depozitul unde locuiam eu? Cine i-a plătit pe oamenii care însoţeau căruţele?

Judecătorul încercă să intervină, dar Mack ridică tonul şi continuă:

— Cine le-a dat muschete şi muniţii? Cine s-a asigurat că armata se va afla în imediata vecinătate? Cine a pus la cale întreaga revoltă?

Se aplecă uşor în faţă şi se uită spre juraţi.

— Ştiţi răspunsul, nu-i aşa?

Îi privi îndelung, după care se întoarse.

Tremura. Făcuse tot ce-i stătea în puteri şi viaţa lui stătea acum în mâinile celorlalţi.

Gordonson se ridică în picioare.

— Mai aşteptam un martor care să depună mărturie pentru McAsh – reverendul York, pastorul bisericii din satul în care s-a născut McAsh –, dar nu a ajuns încă.

Mack nu era dezamăgit din cauza absenţei lui

York, fiindcă nu se aştepta ca depoziţia acestuia să aibă vreun efect, şi nici Gordonson.

Judecătorul spuse:

— Dacă soseşte, poate depune mărturie înainte să pronunţăm sentinţa.

Gordonson ridică o sprânceană şi judecătorul adăugă:

— Cu excepţia situaţiei în care juraţii îl declară pe acuzat nevinovat şi în acest caz orice mărturie ar fi de prisos, inutil să mai spun. Domnilor, aştept verdictul dumneavoastră.

Mack îi privi cu teamă pe juraţi, în timp ce aceştia se sfătuiau. Spre descurajarea sa, păreau cu totul lipsiţi de înţelegere. Poate că avusese o intervenţie prea violentă.

— Ce credeţi? îl întrebă el pe Gordonson.

Avocatul clătină din cap.

— Vor fi greu de convins că familia Jamisson a făcut o înţelegere murdară cu Sidney Lennox. Poate că ar fi fost mai bine să susţii că hamalii au avut intenţii bune, dar au fost induşi în eroare.

— Am spus adevărul, declară Mack. Nu am putut altfel.

Gordonson zâmbi trist.

— Dacă nu ai avea un asemenea caracter, acum nu ai avea atâtea probleme…

Juraţii încă dezbăteau.

— Despre ce naiba mai vorbesc? spuse Mack nerăbdător. Mi-ar fi plăcut să-i putem auzi.

Îl vedea pe juratul cel sceptic susţinând cu vehemenţă un punct de vedere, în timp ce mişca

dintr-un deget. Ceilalţi îl ascultau cu atenţie sau erau împotriva lui?

— Fii recunoscător, îi spuse Gordonson. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât va fi mai bine pentru tine.

— De ce?

— Dacă discută, înseamnă că au dubii. Dacă se îndoiesc, trebuie să te declare nevinovat.

Mack îi privea îngrozit. Juratul cel sceptic se întorsese şi Mack se temea că nu mai avea niciun argument. Primul jurat îi spuse ceva şi el consimţi cu o mişcare din cap.

Primul jurat se apropie de pupitrul judecătorului.

Judecătorul îl întrebă:

— Aţi stabilit verdictul?

— Da.

Mack îşi ţinu respiraţia.

— Şi ce aţi decis în privinţa prizonierului?

— Considerăm că este vinovat.

*

Lady Hallim spuse:

— Sentimentele tale faţă de acest miner sunt destul de ciudate, draga mea. Un soţ ar putea găsi chiar că sunt inacceptabile.

— Vai, mamă, nu fi ridicolă!

În uşa sufrageriei se auzi o bătaie şi un servitor intră în încăpere.

— Domnul reverend York, doamnă, spuse el.

— Ce surpriză plăcută! exclamă Lady Hallim.

Întotdeauna fusese ataşată de York. Apoi adăugă, cu voce joasă:

— Soţia lui a murit, Lizzie – am apucat să-ţi spun? – şi l-a lăsat cu trei copii.

— Dar ce caută aici? întrebă Lizzie neliniştită. Ar trebui să fie la Old Bailey. Invită-l înăuntru cât mai repede!

Pastorul intră, arătând de parcă se îmbrăcase în grabă. Înainte ca Lizzie să-l poată întreba de ce nu este la proces, acesta apucă să spună ceva ce o făcu să uite de Mack pentru moment.

— Lady Hallim, doamnă Jamisson, am ajuns la Londra acum câteva ore şi m-am grăbit să trec pe la dumneavoastră, ca să vă ofer compasiunea mea. Ce îngrozitoare…

Mama lui Lizzie spuse:

— Nu… şi îşi strânse buzele cu putere.

— …lovitură pentru dumneavoastră.

Lizzie o privi uimită pe mama ei şi spuse:

— Despre ce vorbiţi, domnule reverend York?

— Despre dezastrul de la mină, fireşte.

— Eu nu ştiu nimic despre asta, deşi văd că mama ştie…

— Dumnezeule, îmi pare extrem de rău că v-am speriat! S-a prăbuşit acoperişul de la puţul dumneavoastră şi au murit douăzeci de oameni.

Lizzie oftă.

— Absolut îngrozitor, şopti ea.

Îşi imagină douăzeci de morminte noi în micul cimitir de lângă pod. Atâta durere… fiecare familie

din sat avea pe cineva de jelit. Însă altceva o îngrijora acum…

— Ce aţi vrut să spuneţi prin puţul „dumneavoastră”?

— Cel din High Glen.

Lizzie îngheţă. „Nu există niciun puţ la High Glen”, îşi spuse ea.

— Numai cel nou, fireşte – cel început după ce v-aţi căsătorit cu domnul Jamisson.

Lizzie paralizã de furie. Se întoarse spre mama ei.

— Tu ştiai, nu-i aşa? o întrebă ea.

Lady Hallim se simţea ruşinată.

— Draga mea, zise ea, nu a existat o altă soluţie. Doar aşa a fost de acord Sir George să vă dea proprietatea din Virginia.

— M-ai trădat! strigă Lizzie. M-aţi păcălit cu toţii. Chiar şi soţul meu. Cum ai putut? Cum m-ai putut minţi?

Mama ei începu să plângă.

— Am crezut că nu vei afla niciodată, că plecaţi în America…

Lacrimile ei nu ameliorară mânia lui Lizzie.

— Ai crezut că nu voi afla niciodată?! Nu-mi vine să cred!

— Nu face niciun gest necugetat, te implor!

Un gând îngrozitor îi trecu atunci lui Lizzie prin minte. Se întoarse către pastor şi zise:

— Sora geamănă a lui Mack…

— Mă tem că Esther McAsh se numără printre cei decedaţi, spuse el.

— Vai, nu!

Mack şi Esther fuseseră primii gemeni pe care îi văzuse Lizzie în viaţa ei şi fusese fascinată de ei. Când erau mici, era foarte greu să-i deosebeşti până când nu ajungeai să-i cunoşti bine. Mai târziu, Esther arăta ca o variantă feminină a lui Mack, cu aceiaşi ochi verzi pătrunzători şi cu muşchi puternici de miner. Lizzie îşi aminti că în urmă cu numai câteva luni cei doi stăteau unul lângă celălalt la biserica din sat. Esther îi spusese lui Mack să-şi ţină fleanca, ceea ce o făcuse pe Lizzie să râdă. Acum, Esther era moartă şi Mack urma să fie condamnat la moarte…

Amintindu-şi de Mack, spuse:

— Procesul are loc astăzi!

York răspunse:

— Dumnezeule, nu mi-am dat seama că este atât de curând – am ajuns prea târziu?

— Probabil că nu, dacă plecaţi acum.

— Am să plec. Cât de departe este?

— Cincisprezece minute de mers pe jos, cinci minute dacă mergeţi cu lectica. Vin cu dumneavoastră.

Mama ei interveni:

— Nu, te rog.

Lizzie îi răspunse pe un ton aspru:

— Nu încerca să mă opreşti, mamă. Am să pledez şi eu în favoarea lui Mack. Noi am ucis-o pe sora lui – poate reuşim să-i salvăm fratele.

— Vin cu tine, spuse Lady Hallim.

*

Curtea judecătoriei era plină de oameni. Lizzie era tulburată şi se simţea pierdută, iar York şi mama ei nu-i erau de prea mare folos. Îşi făcu loc prin mulţime, căutându-i pe Gordonson şi pe Mack. Ajunse lângă un zid mic care limita o curte interioară şi îi văzu în cele din urmă pe Mack şi pe Gordonson printre gratii. Când îi strigă, Gordonson ieşi pe poartă.

Jay şi Sir Jamisson apărură în acelaşi timp.

Jay îi spuse pe un ton dojenitor:

— Lizzie, de ce eşti aici?

Tânăra îl ignoră şi i se adresă lui Gordonson:

— Acesta este reverendul York, din satul nostru din Scoţia. A venit să depună mărturie în favoarea lui Mack.

Sir George ridică un deget către York.

— Dacă ai puţină minte, ai să pleci de aici şi ai să te duci direct în Scoţia.

Lizzie spuse:

— Şi eu am să pledez pentru viaţa lui.

— Mulţumesc, spuse Gordonson înflăcărat. Este cel mai bun lucru pe care-l puteţi face.

Lady Hallim interveni:

— Am încercat să o opresc, Sir George.

Jay se îmbujoră de mânie, o prinse pe Lizzie de braţ şi o strânse cu putere.

— Cum îndrăzneşti să mă umileşti în felul acesta? strigă el. Îţi interzic să mai vorbeşti!

— Încercaţi să intimidaţi acest martor? spuse Gordonson. Jay păru speriat şi îi dădu drumul. Un avocat cu un teanc de documente îşi făcu drum printre ei. Jay spuse:

— Trebuie să discutăm aici, în văzul tuturor?

— Da, răspunse Gordonson. Nu putem părăsi curtea. Sir George i se adresă lui Lizzie:

— Ce naiba ai de gând, fata mea?

Tonul lui arogant o scoase din minţi pe Lizzie.

— Ştii al dracului de bine ce am de gând, răspunse ea. Bărbaţii fură uimiţi să o audă înjurând astfel, iar doi sau trei oameni din apropiere se întoarseră să se uite la ea. Femeia le ignoră reacţia.

— Aţi pus la cale această rebeliune ca să-l prindeţi pe McAsh. Nu am de gând să stau cu mâinile în sân şi să mă uit cum îl spânzuraţi.

Sir George se înroşi.

— Nu uita că eşti nora mea şi…

— Taci din gură, George, îl întrerupse ea. Nu mă poţi intimida.

Vorbele ei căzură ca un tunet. Nimeni nu-i mai spusese lui Sir George să tacă, fata era sigură de asta. Jay interveni:

— Nu poţi fi împotriva soţului tău, tună el. Este lipsit de loialitate!

— Lipsit de loialitate? repetă ea pe un ton dispreţuitor. Cine naiba eşti tu să-mi vorbeşti mie despre loialitate? Ai jurat că nu vei extrage cărbune de pe pământul meu, după care te-ai apucat să faci exact asta. M-ai trădat chiar în ziua

nunţii noastre!

Amuţiră cu toţii şi, timp de o clipă, Lizzie auzi un martor care depunea mărturie de cealaltă parte a zidului.

— Aşadar, ai aflat despre accident, spuse Jay. Fata trase aer în piept.

— Pot spune că, începând de astăzi, eu şi Jay ne vom separa. Rămânem căsătoriţi doar cu numele. Mă întorc la locuinţa mea din Scoţia şi niciun membru al familiei Jamisson nu va fi binevenit acolo. Cât despre McAsh, nu am de gând să vă ajut să-mi spânzuraţi un prieten, aşa că puteţi amândoi – amândoi – să mă pupaţi în fund.

Sir George era prea uimit ca să mai poată rosti vreun cuvânt. Nimeni nu-i mai vorbise aşa de foarte mulţi ani. Avea faţa la fel de roşie ca sfecla, ochii îi ieşeau din orbite, împroşca în jur salivă, dar nu reuşea să rostească niciun cuvânt.

Caspar Gordonson i se adresă lui Jay:

— Pot să vă fac o propunere?

Jay îi aruncă o privire plină de ură, dar răspunse scurt:

— Vă rog, vă rog…

— Doamna Jamisson ar putea fi convinsă să nu depună mărturie cu o singură condiţie.

— Care?

— Dumneata, Jay, să ceri ca Mack să rămână în viaţă.

— Categoric nu, spuse Jay.

Gordonson continuă:

— Ar fi la fel de eficient. Dar ar scuti familia

de situaţia neplăcută în care soţia intervine împotriva soţului într-un proces public. Apoi adăugă pe un ton glumeţ: în schimb, dumneata ai da astfel dovadă de mărinimie. Poţi spune că Mack a lucrat în mina familiei Jamisson şi că de aceea vreţi să daţi dovadă de compasiune faţă de el.

Lizzie se simţi ceva mai încrezătoare. O pledoarie pentru indulgenţă, venită din partea lui Jay, ofiţerul care pusese capăt revoltei, ar fi fost mult mai eficientă.

Îl văzu pe Jay ezitând, în timp ce încerca să cântărească urmările. Apoi, spuse pe un ton ursuz:

— Cred că voi fi nevoit să accept.

Înainte ca Lizzie să se poată bucura, Sir George interveni:

— Mai este o condiţie asupra căreia ştiu că Jay va insista.

Lizzie avu presentimentul trist că ştia ce avea să urmeze.

Sir George se uită la ea.

— Trebuie să uiţi de prostia asta cu separarea. Va trebui să fii alături de Jay aşa cum se cuvine.

— Nu! strigă ea. M-a trădat – cum aş putea să mai am încredere în el? Nu am de gând să fac asta!

Sir George interveni:

— Atunci, nici Jay nu va pleda pentru viaţa lui McAsh!

Gordonson interveni:

— Lizzie, vreau să ştii că pledoaria lui Jay are

mai multă greutate decât a dumitale, fiindcă el este reclamantul.

Lizzie era tulburată. Nu era cinstit – i se cerea să aleagă între viaţa lui Mack şi a ei. Cum ar fi putut lua o asemenea decizie? Era presată din ambele părţi şi lucrul acesta o durea.

Cu toţii se uitau la ea: Jay, Sir George, Gordonson, mama ei şi York. Ştia că avea să cedeze, dar ceva din ea nu-i permitea.

— Nu, spuse ea cu îndrăzneală. Nu voi da la schimb viaţa mea pentru viaţa lui Mack.

Gordonson îi spuse:

— Mai gândeşte-te.

Apoi, mama ei adăugă:

— Trebuie s-o faci.

Lizzie se uită la ea. Desigur, mama ei o sfătuia să opteze pentru o înţelegere convenţională. Dar era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Lizzie.

Femeia începu să plângă.

— Trebuie să fii soţia lui Jay aşa cum se cuvine.

— De ce?

— Fiindcă vei avea un copil.

Lizzie o privi uluită.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

— Eşti însărcinată, îi spuse mama ei.

— Cum ţi-ai dat seama de asta?

Mama ei răspunse printre sughiţuri:

— Ţi-au crescut sânii şi mâncarea îţi face rău.

Eşti măritată de două luni – nu este un lucru neaşteptat.

— Dumnezeule!

Lizzie rămase cu gura căscată. Totul se întorsese cu susu-n jos. Un copil? Era posibil? Chibzui o clipă şi îşi dădu seama că nu mai sângerase din noaptea nunţii. Deci era adevărat. Era prinsă în capcana propriului trup. Jay era tatăl copilului ei. Iar mama ei îşi dăduse seama că acesta era singurul lucru care o putea convinge să se răzgândească.

Se uită la soţul ei. Pe chip i se citea o mânie amestecată cu stăruinţă.

— De ce m-ai minţit? îl întrebă ea.

— Nu am vrut, dar am fost nevoit, răspunse el.

Era supărată. Dragostea faţă de el nu avea să mai fie niciodată la fel, ştia asta. Dar el era încă soţul ei.

— Bine, spuse ea. Accept.

Caspar Gordonson interveni:

— Aşadar, ne-am înţeles cu toţii.

Aceste vorbe i se părură lui Lizzie o sentinţă pe viaţă.

*

— Oh, da! Oh, da! Oh, da! strigă crainicul curţii. Înălţimile Lor, juraţii regelui, ordonă tuturor persoanelor prezente de faţă să păstreze liniştea în timp ce prizonierii aduşi la bară îşi vor

primi pedeapsa cu moartea sau condamnarea la temniţă.

Judecătorul îşi puse pe cap toca neagră şi se ridică în picioare.

Mack se cutremură de repulsie. În ziua respectivă se judecaseră nouăsprezece cazuri şi doisprezece oameni fuseseră declaraţi vinovaţi. Mack simţi un val de groază. Lizzie îl obligase pe Jay să pledeze pentru indulgenţă, ceea ce însemna că urma să se renunţe la pedeapsa cu moartea, dar ce se întâmpla dacă judecătorul hotăra să nu ţină cont de declaraţia lui Jay sau făcea vreo greşeală?

Lizzie se afla în spatele curţii. Mack o văzu – era palidă şi tremura. Nu avusese ocazia să-i vorbească. Ea încercă să-i zâmbească pentru a-l îmbărbăta, dar zâmbetul ei se transformă într-o grimasă de teamă.

Judecătorul îi privi pe cei doisprezece prizonieri care stăteau înşiruiţi şi, un moment mai târziu, începu să vorbească:

— Potrivit legii, veţi pleca de aici către locul de unde aţi venit şi, de acolo, veţi merge la locul execuţiei, unde veţi atârna în ştreang până când trupurile voastre vor fi moarte! Moarte! Moarte! Dumnezeu să se milostivească de sufletele voastre!

Urmă o pauză plină de groază. Cora îl ţinea pe Mack de braţ, iar el simţea unghiile fetei pătrunzându-i adânc în carne, în timp ce era cuprinsă de aceeaşi teamă. Ceilalţi prizonieri nu

aveau speranţa să fie iertaţi. În timp ce-şi auzeau sentinţa la moarte, unii strigau injurii, alţii plângeau, iar unul se ruga cu glas puternic.

— Peg Knapp este graţiată şi va fi deportată, rosti judecătorul pe tonul unei incantaţii. Cora Higgins este graţiată şi va fi deportată. Malachi McAsh este graţiat şi va fi deportat. Ceilalţi vor fi spânzuraţi.

Mack le luă de mijloc pe Cora şi pe Peg şi rămaseră îmbrăţişaţi astfel. Vieţile lor fuseseră cruţate…

Caspar Gordonson li se alătură celor trei, apoi îi strânse mâna lui Mack şi rosti pe un ton solemn:

— Mă tem că trebuie să-ţi dau o veste îngrozitoare.

Mack era din nou înspăimântat: se renunţa cumva la graţierea lor?

— S-a prăbuşit plafonul unuia dintre puţurile familiei Jamisson, continuă el.

Inima lui Mack încetă să mai bată. Se temea teribil de ceea ce avea să audă.

— Douăzeci de oameni au fost ucişi, continuă Gordonson.

— Esther…?

— Îmi pare rău, Mack. Sora ta se numără printre cei morţi.

— Moartă?

Îi venea teribil de greu să accepte. Viaţa şi moartea se succedaseră asemenea cărţilor de joc în ziua aceea. Esther, moartă? Cum ar fi fost

posibil să nu mai aibă o soră geamănă? O avusese dintotdeauna, de când se născuse…

— Ar fi trebuit să o las să vină cu mine, spuse el în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. De ce am lăsat-o acolo?

Peg se uita la el cu ochi măriţi. Cora îl luă de mână şi îi spuse:

— O viaţă a fost salvată şi o viaţă a fost pierdută.

Mack îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă.

CAPITOLUL 25

Ziua plecării sosi foarte repede.

Fără niciun avertisment, într-o dimineaţă, toţi prizonierii condamnaţi la deportare fură anunţaţi să-şi strângă lucrurile şi adunaţi apoi în curte.

Mack avea puţine lucruri. În afară de hainele de pe el, mai avea cartea *Robinson Crusoe*, brăţara din fier ruptă pe care o adusese din Heugh şi haina de blană pe care i-o dăduse Lizzie.

În curte, un fierar îi prindea de glezne în perechi cu lanţuri grele din fier. Mack se simţi umilit la vederea lanţurilor – senzaţia pe care i-o lăsau lanţurile reci prinse de glezne îl făcu să se simtă extrem de trist. Luptase pentru libertate, dar pierduse bătălia şi era încă o dată încătuşat ca un animal. Spera ca vasul să se scufunde şi el să moară înecat.

Bărbaţii nu aveau dreptul să fie legaţi împreună cu femeile. Mack fu împerecheat cu un

beţivan bătrân şi puturos, numit Mad Barney. Cora îi făcu ochi dulci fierarului şi fu legată împreună cu Peg.

— Caspar nu cred că ştie că plecăm azi, spuse Mack îngrijorat. Poate că nu au voie să anunţe pe nimeni.

Privi în susul şi în josul şirului de condamnaţi. Erau peste o sută de persoane, se gândi el. Aproximativ un sfert erau femei, cu o puzderie de copii cu vârste de la nouă ani în sus. Printre bărbaţi se afla şi Sidney Lennox.

Căderea lui Lennox provocase multă bucurie. Nimeni nu mai avea încredere în el de când depusese mărturie împotriva lui Peg. Hoţii care se descotorosiseră de bunurile furate la taverna *Soarele* plecaseră acum în altă parte. Şi, chiar dacă greva hamalilor eşuase şi majoritatea bărbaţilor se întorseseră la muncă, nimeni nu mai era dispus să lucreze pentru Lennox, indiferent de preţ. Încercase să oblige o femeie pe nume Gwen Şasepence să fure pentru el, dar aceasta, împreună cu doi prieteni, îl turnaseră pentru tăinuirea unor bunuri furate şi Lennox primise o condamnare binemeritată. Familia Jamisson intervenise şi îl salvase de spânzurătoare, dar nu reuşise să împiedice deportarea.

Porţile mari din lemn ale închisorii se deschiseră larg. Un pluton format din opt gardieni îi aştepta la intrare, ca să-i escorteze. Un temnicer îmbrânci cu putere perechea din fruntea şirului şi toţi începură să se deplaseze încet spre strada

aglomerată.

— Nu suntem departe de Fleet Street, spuse Mack. Caspar poate că a aflat între timp despre noi.

— Ce importanţă mai are? îl întrebă Cora.

— Îl poate mitui pe căpitanul vasului, ca să avem parte de un tratament mai bun.

Mack aflase câteva lucruri despre traversarea Atlanticului de la prizonierii, gardienii şi vizitatorii de la Newgate. Informaţia cea mai importantă era că în timpul călătoriei puteau să piară mulţi oameni. Indiferent dacă pasagerii erau sclavi, deţinuţi ori servitori angajaţi pe o anumită perioadă, condiţiile de sub punte puteau provoca moartea. Marinarii erau motivaţi de bani, aşa că îngrămădeau în cale cât mai mulţi oameni. Cum şi căpitanii erau mercenari, un prizonier care avea suficienţi bani putea călători într-o cabină.

Londonezii se opriră din activităţile lor ca să-i privească pe condamnaţi pe ultimul şi ruşinosul lor drum prin inima oraşului. Unii îşi manifestau părerea de rău, alţii făceau glume şi râdeau, iar câţiva aruncară cu pietre sau cu gunoaie. Mack rugă o femeie care părea mai cumsecade să-i trimită un mesaj lui Caspar Gordonson, dar aceasta refuză. Încercă apoi şi a doua oară, dar cu acelaşi rezultat.

Prizonierii se mişcau încet din cauza lanţurilor şi dură mai mult de o oră să se târască până la ţărm. Fluviul era plin de vapoare, barje, feriboturi şi plute, fiindcă greva fusese oprită cu

ajutorul armatei. Era o dimineaţă caldă de primăvară. Razele soarelui străluceau în apele murdare ale Tamisei. O barcă aştepta să-i transporte până la vapor, care era ancorat în mijlocul apei. Mack văzu că numele vaporului era *Boboc de trandafir.*

— Este un vapor al familiei Jamisson? întrebă Cora.

— Cred că cele mai multe dintre vasele care transportă deţinuţi sunt ale lor.

În timp ce păşea de pe ţărmul noroios în barcă, Mack îşi dădu seama că era ultima dată când avea să mai stea pe pământ britanic pentru mulţi ani de-atunci înainte, poate chiar pentru totdeauna. Îl încercau sentimente contradictorii: teamă şi neîncredere, amestecate cu emoţia reţinută la gândul că va ajunge într-o altă ţară şi va începe o viaţă nouă.

Îmbarcarea pe vas fu dificilă. Fură nevoiţi să urce pe scară câte doi, legaţi cu lanţuri. Peg şi Cora reuşiră să se descurce destul de uşor, fiind tinere şi vioaie, însă Mack fu nevoit să-l care după el pe Barney. O pereche formată din doi bărbaţi căzu în apă. Nici gardienii şi nici marinarii nu făcură nimic ca să-i ajute şi cei doi s-ar fi înecat dacă ceilalţi prizonieri nu i-ar fi prins şi i-ar fi tras înapoi în barcă.

Vaporul era lung de aproximativ doisprezece metri şi lat de cinci. Peg comentă:

— Am spart debarale care erau mai mari decât ăsta, mă jur pe Dumnezeu.

Pe punte se aflau un coteţ cu găini, o cocină mică şi o capră legată. Pe cealaltă parte a punţii, un minunat armăsar alb era ridicat dintr-o barcă, folosindu-se o prăjină pe post de macara. O pisică slăbănoagă îşi arătă ghearele spre Mack. Acesta avu sentimentul că frânghiile fuseseră strânse şi velele înfăşurate; simţi miros de lac şi balans sub picioare. Apoi fură împinşi spre gura unei trape şi coborâră o scară.

Vasul avea trei punţi. Pe prima, patru marinari îşi luau masa de prânz, stând pe podea cu picioarele încrucişate, înconjuraţi de saci şi de lăzi care conţineau provizii pentru voiaj. Pe a treia, aflată la capătul scării, doi bărbaţi aşezau câteva butoaie şi le fixau cu pene, ca să nu se mişte în timpul călătoriei. La nivelul punţii din mijloc, care era destinată condamnaţilor, un marinar îi trase pe Mack şi pe Barney de pe scară şi îi împinse pe o uşă.

Mirosea a smoală şi a oţet. Mack încercă să vadă prin întuneric ce era în jur. Tavanul se afla la mai puţin de jumătate de metru de capul său. Un bărbat mai înalt ar fi fost nevoit să se aplece. Era perforat de două grilaje care lăsau să intre puţină lumină şi ceva aer, nu din exterior, ci de pe puntea de deasupra, care era luminată la rândul ei cu ajutorul unor trape deschise. De ambele părţi ale calei se aflau gratii din lemn, late de aproape doi metri, una dintre ele înaltă până în dreptul taliei şi cealaltă de câteva zeci de centimetri deasupra podelei.

Mack îşi dădu seama îngrozit că deţinuţii erau nevoiţi să-şi petreacă tot drumul aşezaţi pe acele gratii.

Se târâră pe coridorul îngust dintre rânduri. Primele locuri erau deja ocupate de câţiva deţinuţi care stăteau întinşi, legaţi cu lanţuri în perechi. Erau tăcuţi, uimiţi de ce li se întâmpla. Un marinar le aşează pe Peg şi pe Cora alături de Mack şi de Barney, cum stau cuţitele într-un sertar. Se aşezară apoi cu toţii, iar marinarul îi împinse mai aproape, lipiţi unul de celălalt. Peg se putea ridica, însă adulţii nu aveau loc. Cel mai bun lucru pe care îl putea face Mack era să se sprijine într-un cot.

La capătul rândului, Mack reuşi să distingă un vas mare din lut, înalt cam de o jumătate de metru, cu o formă conică, cu fundul lat şi o deschidere de aproximativ douăzeci de centimetri. În cală mai erau încă trei obiecte la fel. Erau singurele obiecte de mobilier vizibile şi îşi dădu seama că foloseau drept toalete.

— În cât timp vom ajunge în Virginia? întrebă Peg.

— Şapte săptămâni, răspunse el. Dacă avem noroc.

*

Lizzie urmărea cum erau transportate cuferele ei în cabina spaţioasă de la pupa vaporului *Boboc de trandafir.* Ea şi Jay primiseră

încăperile proprietarului, un dormitor şi o cameră de zi, aşa că aveau mai mult spaţiu decât se aşteptase. Toată lumea vorbea despre grozăviile călătoriei peste ocean, însă ea era hotărâtă să profite de ceea ce i se oferea şi să se bucure de noua experienţă.

Dar să se bucure de ceea ce i se întâmpla nu reprezenta filozofia ei de viaţă. Nu putea uita trădarea lui Jay – strângea încă din pumni şi îşi muşca limba ori de câte ori se gândea la promisiunea mincinoasă pe care i-o făcuse în ziua nunţii lor dar încerca să uite de această întâmplare.

Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost extrem de încântată de această călătorie. Cea mai mare ambiţie a ei era să ajungă în America: era unul dintre motivele pentru care se căsătorise cu Jay. Îşi imaginase că în colonii avea să ducă o viaţă nouă, liberă şi simplă, fără jupoane şi cărţi de vizită, în aer liber, unde o femeie putea avea mizerie sub unghii şi putea spune tot ce gândea, la fel ca un bărbat. Dar visul îşi pierduse din strălucire atunci când aflase de înţelegerea pe care o făcuse Jay. Ar fi trebuit să-şi numească plantaţia *Douăzeci de morminte,* se gândea ea cu tristeţe.

Încerca să se poate cu Jay la fel ca înainte, însă trupul ei o trăda. Când el o atingea noaptea, nu mai răspundea la fel ca înainte. Îl săruta şi îl mângâia, dar atingerea degetelor lui nu îi mai ardea pielea, iar limba lui nu-şi mai găsea drumul

către sufletul ei. Cândva, simpla lui prezenţă o făcea să se umezească între picioare. Acum, trebuia să se ungă pe ascuns cu o cremă înainte să se urce în pat, altfel contactul sexual îi provoca durere. El gâfâia şi gemea de plăcere ori de câte ori ejacula înăuntrul ei, dar pentru ea nu mai exista un asemenea apogeu. În schimb, rămânea cu un puternic sentiment de insatisfacţie. Mai târziu, când îl auzea sforăind, se consola cu propriile degete, iar capul i se umplea de imagini ciudate cu bărbaţi care se luptau şi târfe cu sânii dezgoliţi.

Viaţa ei era stăpânită de gândurile legate de copil. Sarcina făcea ca dezamăgirile să i se pară mai puţin importante. Avea să îşi iubească copilul fără limite. Copilul reprezenta realizarea supremă a vieţii ei. Şi el – sau ea – avea să crească în Virginia.

În timp ce-şi scotea pălăria de pe cap, se auzi o bătaie în uşă. Un bărbat cu părul aspru, îmbrăcat într-o haină albastră şi purtând un tricorn, intră în încăpere şi făcu o plecăciune.

— Sunt Silas Bone, secundul vasului, la dispoziţia dumneavoastră, doamnă Jamisson, domnule Jamisson, spuse el.

— Bună ziua şi dumitale, Bone, răspunse Jay pe un ton înţepat, asumându-şi rolul de fiu al patronului.

— Complimente din partea căpitanului, continuă Bone.

Ce doi îl cunoscuseră deja pe căpitanul

Parridge, un englez aspru şi reţinut din Rochester.

— Vom pleca la reflux, continuă Bone.

Îi aruncă lui Lizzie un zâmbet condescendent.

— Oricum, vom sta în estuarul Tamisei o zi sau două, aşa că doamna nu trebuie să-şi facă griji momentan în legătură cu vremea.

Jay întrebă:

— Caii mei au fost urcaţi la bord?

— Da, domnule.

— Haideţi să vedem unde i-aţi adăpostit.

— Desigur. Doamna J. poate că vrea să rămână şi să-şi despacheteze lucrurile.

Lizzie spuse:

— Vin cu voi. Aş vrea să arunc o privire pe aici.

— Ar fi mai bine să staţi în cabină cât mai mult pe durata voiajului, doamnă J., spuse Bone. Marinarii sunt oameni duri, iar vremea este şi mai dură.

Lizzie răspunse pe un ton răspicat:

— Nu am de gând să-mi petrec următoarele şapte săptămâni închisă în această cămăruţă. Ia-o înainte, domnule Bone.

— Sigur, sigur, doamnă J.

Părăsiră cabina şi străbătură puntea până la o trapă deschisă. Secundul porni în jos pe scară, cu agilitatea unei maimuţe. Jay coborî primul, urmat de Lizzie. Ajunseră pe a doua punte. Lumina zilei pătrundea prin trapa deschisă, amplificată puţin de o lampă atârnată de un cârlig. Caii preferaţi ai lui Jay, cei doi armăsari cenuşii

împreună cu Vifor, calul pe care-l primise în dar de ziua lui, stăteau în nişte boxe înguste. Fiecare dintre ei avea o sfoară legată de abdomen, iar aceasta era prinsă de o bară deasupra capului, astfel încât, dacă şi-ar fi pierdut echilibrul în tangaj, să nu cadă. Într-o iesle aflată în faţa lor se afla fân, iar puntea fusese acoperită cu nisip, ca să le protejeze copitele. Erau nişte animale preţioase, pe care le-ar fi putut înlocui cu greu în America. Caii erau nervoşi, iar Jay îi mângâie şi le vorbi încet, ca să-i liniştească.

Lizzie îşi pierdu răbdarea şi începu să se plimbe pe punte, până ajunse în dreptul unei uşi masive, care era deschisă. Bone veni după ea.

— Nu m-aş plimba pe aici în locul dumneavoastră, doamnă J., spuse el. Aţi putea vedea lucruri care să vă facă rău.

Femeia îl ignoră şi merse mai departe. Nu era slabă din fire.

— Acolo e camera deţinuţilor, spuse el. Nu este un loc potrivit pentru o doamnă.

Bărbatul tocmai rostise cuvintele magice, care o determinară pe Lizzie să insiste. Se întoarse şi îl fixă cu privirea.

— Domnule Bone, vasul acesta îi aparţine socrului meu şi voi merge oriunde vreau. Este clar?

— Sigur, sigur, doamnă J.

— Şi îmi poţi spune doamnă Jamisson.

— Sigur, sigur, doamnă Jamisson.

Era curioasă să viziteze camera deţinuţilor,

fiindcă aici l-ar fi putut găsi pe Mack. Acesta era primul vas care transporta deţinuţi şi care plecase din Londra după ce el fusese judecat. Mai merse câţiva paşi, îşi lăsă capul în jos când trecu pe sub o grindă, împinse o uşă şi ajunse în cala principală.

Era cald şi se simţea un miros puternic de trupuri asudate. Se concentră pentru a reuşi să distingă ceva în întuneric. La început nu văzu nimic, deşi se auzea un murmur de voci. Se afla într-o încăpere mare, plină cu obiecte care semănau cu rastelurile pentru butoaie. Pe raftul de lângă ea se mişcă ceva şi auzi un zăngănit care aducea cu zgomotul produs de un lanţ şi care o făcu să tresară. Apoi, constată îngrozită că ceea ce se mişcase era un picior de om prins cu o clamă de fier. Reuşi să vadă că cineva stătea întins pe raft. Nu, erau doi oameni, legaţi cu un lanţ de glezne. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, izbuti să vadă un alt cuplu aşezat umăr lângă umăr, apoi un altul, şi îşi dădu seama că erau acolo câteva zeci de oameni, înghesuiţi unii în alţii pe rafturile acelea, precum heringii în tava unui vânzător de peşte.

Desigur, se gândi ea, fuseseră aşezaţi acolo doar pentru început, după care aveau să primească nişte paturi potrivite, cel puţin pe durata călătoriei… Apoi, îşi dădu seama că era un gând prostesc. Unde ar fi încăput pe vapor asemenea paturi? Aceasta era cala principală şi ocupa cea mai mare parte a spaţiului aflat sub

punte. Nu exista niciun alt loc pentru nefericiţii aceia. Urmau să-şi petreacă cel puţin şapte săptămâni zăcând întinşi în locul acela lipsit de aer.

— Lizzie Jamisson! se auzi o voce din întuneric.

Femeia tresări. Recunoscuse imediat accentul scoţian – era Mack. Îşi concentră privirea în întuneric şi spuse:

— Mack, unde eşti?

— Aici.

Înaintă câţiva paşi pe culoarul strâmt dintre grătare. Un braţ de un cenuşiu fantomatic se întindea spre ea în lumina crepusculară. Strânse mâna puternică a lui Mack.

— E îngrozitor ce se întâmplă aici, spuse ea. Ce pot face?

— Acum nimic, răspunse el.

Le văzu pe Cora, întinsă alături de Mack, şi pe fetiţă, Peg, lângă ea. Cel puţin erau împreună. Ceva de pe chipul Corei o făcu pe Lizzie să-i dea drumul lui Mack.

— Am să încerc să mă asigur că primiţi suficientă mâncare şi apă, spuse ea.

— Este un gest mai mult decât generos.

Lizzie nu ştia ce altceva ar mai fi putut spune. Rămase acolo tăcută preţ de câteva momente.

— Am să vin aici în fiecare zi, dacă am să pot, adăugă ea în cele din urmă.

— Mulţumesc.

Se întoarse şi ieşi în grabă.

Când reveni la lumină era plină de indignare, dar – întâlnind privirea dispreţuitoare a lui Silas Bone – îşi reţinu vorbele. Deţinuţii fuseseră îmbarcaţi şi vaporul urma să iasă în larg, aşa că lucrurile nu mai puteau fi schimbate. Orice protest ar fi justificat părerea lui Bone cum că femeile nu aveau ce să caute sub punte.

— Caii au fost instalaţi confortabil, îi spuse Jay cu un aer satisfăcut.

Lizzie nu se putu abţine şi replică:

— Stau mult mai bine decât oamenii!

— Ah, mi-am adus aminte, spuse Jay. Bone, în cală se află un deţinut care se numeşte Sidney Lennox. Te rog să-i scoţi lanţurile şi să-l instalezi într-o cabină.

— Sigur, sigur, domnule.

— De ce este şi Lennox cu noi? întrebă Lizzie speriată.

— A fost condamnat fiindcă a luat în custodie bunuri furate. Dar a făcut servicii familiei noastre în trecut şi nu-l putem abandona. Ar putea să moară dacă rămâne în cală.

— Vai, Jay! strigă Lizzie disperată. Este un om atât de rău!

— Dimpotrivă, este chiar folositor.

Lizzie se întoarse. Se bucurase la gândul că Lennox rămăsese în Anglia. Ce ghinion că şi el se afla printre cei deportaţi! Oare Jay nu avea să scape niciodată de influenţa lui nefastă?

Bone spuse:

— A început refluxul, domnule Jamisson.

Căpitanul e nerăbdător să ridice ancora.

— Transmite-i complimentele mele domnului căpitan şi spune-i să continue.

Urcară cu toţii pe scară.

Câteva minute mai târziu, Lizzie şi Jay stăteau la proră, în timp ce vaporul cobora în josul râului odată cu refluxul. Vântul proaspăt al serii mângâia obrajii lui Lizzie. În timp ce domul Catedralei St. Paul se pierdea printre restul clădirilor, ea spuse:

— Mă întreb dacă vom mai revedea Londra vreodată.

PARTEA A III-A
VIRGINIA
Capitolul 26

Mack stătea întins în cala vaporului *Boboc de trandafir,* tremurând din cauza febrei. Se simţea ca un animal: murdar, aproape gol, legat cu lanţuri şi lipsit de putere. Nu se putea ridica, dar avea mintea limpede. Jurase că nu va mai permite nimănui să-l arunce în lanţuri. Era hotărât să lupte, să încerce să evadeze cu riscul de a fi ucis, decât să suporte o asemenea umilinţă.

Un strigăt plin de emoţie se auzi de pe punte:

— Adâncimea este de treizeci şi cinci de braţe, căpitane – nisip şi stufăriş.

Echipajul scoase strigăte de bucurie. Peg întrebă:

— Ce este un braţ?

— Doi metri de apă, spuse Mack uşurat. Înseamnă că ne apropiem de pământ.

De multe ori simţise că nu va reuşi. Douăzeci şi cinci de prizonieri muriseră pe mare. Ei supravieţuiseră foamei. Lizzie, deşi nu mai revenise niciodată sub puntea principală, îşi respectase promisiunea şi se asigurase că au suficientă hrană şi apă. Dar apa era infestată, iar dieta era compusă din carne sărată şi pâine nesănătoasă, aşa că prizonierii contractaseră o boală care se numea febra spitalului sau febra închisorii. Mad Barney fusese prima victimă a bolii – persoanele în vârstă mureau mai repede.

Boala nu era singura cauză a morţii. Cinci oameni pieriseră într-o furtună îngrozitoare, în care prizonierii fuseseră pur şi simplu azvârliţi prin cală, rănindu-se atât pe ei, cât şi pe cei din jur cu lanţurile de fier.

Peg fusese întotdeauna slabă, dar acum părea un şir de oase. Cora îmbătrânise. Prin întunericul din cală, Mack putea să vadă că părul îi căzuse, faţa i se uscase, iar trupul ei cândva plin de voluptate devenise costeliv şi desfigurat de răni. Mack se bucura că reuşiseră totuşi să rămână în viaţă.

Ceva mai târziu, fu anunţată o nouă adâncime: „Optsprezece braţe şi nisip alb”. Apoi treisprezece braţe şi scoici. Şi, în cele din urmă, strigătul: „Pământ!”

Deşi era foarte slăbit, Mack îşi dorea să ajungă pe punte. „Aceasta este America, se gândea el. Am străbătut întreaga lume, până în cel mai îndepărtat capăt, şi sunt încă în viaţă. Îmi

doresc să văd America.”

În noaptea aceea, *Boboc de trandafir* ancoră pe o apă liniştită. Marinarul care le aduse raţia de carne de porc sărată şi de apă clocită era unul dintre cei mai prietenoşi membri ai echipajului. Se numea Ezekiel Bell. Era desfigurat – îşi pierduse o ureche, era complet chel şi avea la gât o guşă uriaşă, de dimensiunea unui ou de găină. Ca o ironie, i se spunea Frumosul Bell. El îi anunţă că se aflau la Cape Henry, lângă oraşul Hampton din Virginia.

În ziua următoare, vasul rămase ancorat. Mack se întreba mânios care putea fi motivul prelungirii voiajului. Cineva coborâse probabil după provizii, fiindcă în noaptea aceea veni dinspre bucătărie un miros ademenitor de carne proaspăt prăjită. Aroma îi tortura pe prizonieri, iar lui Mack îi dădea dureri de stomac.

— Mack, ce-o să se întâmple când ajungem în Virginia? întrebă Peg.

— Vom fi vânduţi şi va trebui să muncim pentru cei care ne cumpără, răspunse el.

— Vom fi vânduţi împreună?

Ştia că erau puţine şanse, dar nu i-o spuse.

— Se poate, spuse el. Să sperăm că va fi bine.

Se făcu linişte, în timp ce Peg medita la cele auzite. Când vorbi din nou, avea o voce speriată:

— Cine o să ne cumpere?

— Fermierii, proprietarii de plantaţii, nevestele bogătanilor… oricine are nevoie de muncitori ieftini.

— Poate că cineva o să ne vrea pe toţi trei.

Cine putea avea nevoie de un miner şi două hoaţe? Mack spuse:

— Sau poate că vom fi cumpăraţi de nişte oameni care locuiesc aproape unii de ceilalţi.

— Ce-o să muncim?

— Orice ni se cere, cred: agricultură, curăţenie, construcţii…

— Vom fi ca restul sclavilor.

— Numai şapte ani.

— Şapte ani! spuse fata deprimată. O să fiu adultă atunci!

— Iar eu o să am aproape treizeci de ani, adăugă Mack.

I se părea jumătatea vieţii.

— Or să ne bată?

Mack ştia că răspunsul era „da”, însă o minţi.

— Nu, dacă ne facem treaba şi ne ţinem gura, spuse el.

— Cine primeşte banii după ce vom fi vânduţi?

— Sir George Jamisson. Febra îl epuizase şi adăugă grăbit: Sunt sigur că mi-ai mai pus întrebările astea nenorocite şi cu altă ocazie.

Peg se întoarse cu spatele, ofensată. Cora spuse:

— E îngrijorată, Mack, de-asta îţi tot pune aceleaşi întrebări.

„Şi eu sunt îngrijorat”, se gândi Mack nefericit.

— Nu vreau să mai ajungem în Virginia,

spuse Peg cu tristeţe. Vreau ca voiajul să continue la nesfârşit.

Cora râse cu amărăciune.

— Ţi-ar plăcea să locuieşti aşa?

Apoi îşi aşeză braţele în jurul fetei şi o îmbrăţişă.

Ridicară ancora în dimineaţa următoare şi Mack îşi dădu seama că aveau parte de un vânt bun. Cu o seară înainte aflase că mai aveau puţin şi ajungeau la gura Râului Rappahannock. Pierduseră două zile din pricina vântului, înainte să poată ajunge la râu.

Febra îi scăzuse şi Mack găsi suficientă putere cât să urce pe punte pentru una dintre pauzele de exerciţii. Şi în timp ce vaporul înainta în susul râului, văzu pentru prima dată America.

Păduri dese şi câmpii cultivate se înşirau pe ambele maluri ale râului. Din loc în loc se vedea câte un ponton, o fâşie goală de pământ sau o peluză, în faţa unei case maiestuoase. În jurul pontoanelor văzu câteva butoaie uriaşe, folosite pentru transportul tutunului. Mai văzuse aşa ceva în portul din Londra, însă acum i se părea extraordinar că supravieţuiseră călătoriei periculoase peste ocean şi ajunseseră acolo. Majoritatea oamenilor de pe câmp erau negri. Caii şi câinii arătau precum cei de pe continent, dar păsările cocoţate pe catargul vasului aveau o înfăţişare necunoscută. Pe râu erau o mulţime de vase, câteva vapoare comerciale, ca *Boboc de trandafir,* dar şi multe ambarcaţiuni mai mici.

Acestea fură singurele imagini pe care le văzu în următoarele patru zile, dar le păstră în minte şi le preţui ca pe un suvenir cât timp fură nevoiţi să stea în cală: razele soarelui, oamenii care se plimbau în aerul proaspăt, pădurile, câmpiile şi casele. Dorinţa de a coborî de pe vas şi de a se plimba în aer liber era dureros de puternică.

Când aruncară în cele din urmă ancora, aflară că ajunseseră la Fredericksburg, destinaţia lor. Voiajul durase opt săptămâni.

În noaptea aceea, prizonierii primiră mâncare gătită: o supă din carne proaspătă de porc, cu praz indian şi cu cartofi, o bucată de pâine proaspătă şi o halbă de bere. După această masă grea şi abundentă, Mack se simţi rău toată noaptea.

În dimineaţa următoare, deţinuţii fură aduşi pe punte în grupuri de câte zece, ca să vadă Fredericksburgul.

Ancoraseră într-un râu mlăştinos, care avea mici insule în mijlocul apei. În jur se vedeau o plajă îngustă de nisip, o platformă din lemn şi apoi un pod care urca spre oraş, ce fusese construit în jurul unui mal abrupt. Localitatea nu părea să aibă mai mult de două sute de locuitori: nu era cu mult mai mare decât Heugh, satul unde se născuse Mack, dar părea un loc vesel şi prosper, cu case din lemn pictate în alb şi verde. Pe celălalt mal, în susul râului, se afla un alt oraş, despre care Mack auzise că se numeşte Falmouth.

Râul era aglomerat – mai existau în zonă două vase la fel de mari ca *Boboc de trandafir,* două cabotiere mai mici, câteva bărci şi un feribot care traversa râul între cele două oraşe. O mulţime de bărbaţi munceau la ţărm: descărcau vase sau rostogoleau butoaie, pe care le cărau sau le scoteau din depozite.

Prizonierii primiră săpun ca să se poată spăla şi fu adus la bord un bărbier, ca să-i radă şi să-i tundă. Cei care aveau hainele prea zdrenţuite primiră alte veşminte, dar recunoştinţa le fu scurtă când constatară că proveneau de la cei care muriseră în timpul voiajului. Mack primi haina păduchioasă a lui Mad Barney. O întinse pe o bară şi o lovi cu un băţ, până când căzură toţi paraziţii din ea.

Căpitanul făcu o listă cu toţi prizonierii care supravieţuiseră şi îi întrebă cu ce se ocupaseră în ţara natală. Unii dintre ei avuseseră slujbe ocazionale sau, la fel ca Peg şi Cora, nu-şi câştigaseră pâinea muncind cinstit. Fură încurajaţi să exagereze sau să inventeze ceva. Peg deveni astfel ucenică de croitor, iar Cora – chelneriţă. Mack îşi dădu seama că era un efort întârziat de a-i face atrăgători în faţa cumpărătorilor.

Fură duşi înapoi în cală şi în după-amiaza respectivă doi bărbaţi veniră să-i inspecteze. Era un cuplu ciudat: unul dintre ei purta o haină roşie de soldat britanic peste nişte pantaloni grosolani, iar celălalt – un veston galben demodat, cu

pantaloni din piele de căprioară cusuţi prost. În ciuda vestimentaţiei lor stranii, păreau bine hrăniţi şi aveau nasul roşu pe care-l au de obicei bărbaţii care-şi permit să bea oricât vor. Frumosul Bell îi şopti lui Mack că erau „conducători de suflete” şi îi explică ce însemna acest lucru: cumpărau grupuri de sclavi, penitenţi sau servitori angajaţi pe o anumită perioadă, şi îi duceau în turmă, ca pe oi, în diverse locuri îndepărtate din ţară, unde-i vindeau fermierilor sau ciobanilor. Lui Mack nu îi plăcu felul în care arătau aceştia. Plecară fără să facă vreo achiziţie. A doua zi era Ziua Curselor, îi spuse Bell. Oameni din toată ţara veneau ca să participe la întreceri de cai. Majoritatea condamnaţilor urmau să fie vânduţi până la sfârşitul zilei. Apoi, conducătorii de suflete plăteau un preţ mai mic pentru cei care rămâneau. Mack spera ca Peg şi Cora să nu ajungă în mâinile lor.

În noaptea aceea avură din nou parte de o masă bună. Mack mâncă încet şi dormi apoi buştean. Dimineaţă arătau cu toţii ceva mai bine. Aveau feţele mai luminoase şi puteau zâmbi. Pe durata călătoriei, singura lor masă fusese cina, dar astăzi primiseră la micul dejun o porţie de porridge şi melasă, împreună cu un pahar de rom cu apă.

În aceste condiţii, deşi viitorul le era nesigur, oamenii urcară veseli pe scară, şchiopătând din cauza lanţurilor. În ziua aceea, activitatea era mai intensă pe ţărm. Câteva vase mici acostaseră

recent, numeroase căruţe treceau pe strada principală şi câteva grupuri de oameni îmbrăcaţi elegant se plimbau râzând, bucurându-se de ziua liberă.

Un bărbat burtos cu o pălărie de paie urcă la bord, însoţit de un negru înalt cu părul cenuşiu. Cei doi îi analizară pe deţinuţi, apoi aleseră câţiva şi îi respinseră pe ceilalţi. Mack îşi dădu seama că îi alegeau pe bărbaţii cei mai tineri şi mai puternici, iar el avea să se numere printre cei paisprezece sau cincisprezece aleşi. Nu luară nicio femeie şi niciun copil.

După încheierea selecţiei, căpitanul spuse:

— Bine, acum voi mergeţi cu oamenii aceştia.

— Unde mergem? întrebă Mack.

Nimeni nu îi răspunse.

Peg începu să plângă.

Mack o îmbrăţişă – ştia că aşa avea să se întâmple şi i se rupea inima. Fiecare adult în care Peg avusese încredere fusese luat de lângă ea. Mama ei fusese ucisă de boală, tatăl ei fusese spânzurat şi Mack era acum vândut. O îmbrăţişă cu putere şi fata se agăţă de el.

— Ia-mă cu tine! urlă ea.

Mack se desprinse de ea şi îi spuse:

— Încearcă să rămâi alături de Cora, dacă se poate.

Cora îl sărută pe buze cu o pasiune disperată. Lui Mack îi venea greu să creadă că era posibil să nu o mai vadă niciodată, să nu mai stea întins lângă ea în pat, să-i atingă trupul şi să o facă să

gâfâie de plăcere. În timp ce se sărutau, fetei îi curgeau pe faţă lacrimi fierbinţi.

— Încearcă să ne găseşti, Mack, pentru numele lui Dumnezeu, îl imploră ea.

— Am să fac tot ce pot…

— Promite-mi! insistă ea.

— Promit, am să vă găsesc.

Burtosul spuse:

— Haide, iubăreţule, apoi îl smulse pe Mack de lângă fată.

El se uită înapoi peste umăr, în timp ce era împins pe puntea care ducea spre chei. Cora şi Peg îl priveau nemişcate, plângând, înlănţuite cu braţele una de cealaltă. Mack se gândea la felul în care se despărţise de Esther. „N-am să le dezamăgesc pe Peg şi pe Cora cum am dezamăgit-o pe Esther”, îşi promise el. Apoi nu le mai văzu.

I se părea ciudat să simtă pământul solid sub picioare după ce timp de opt săptămâni marea se mişcase neîncetat sub el. În timp ce şchiopăta, legat în lanţuri, pe strada nepietruită, se uita atent la tot ce se afla în jur, la tot ce reprezenta America. În centrul oraşului se aflau o biserică, o piaţă, un stâlp al infamiei şi un eşafod. Pe fiecare parte a străzii se înşirau case din cărămidă şi lemn, la distanţe destul de mari unele de altele. Oile şi găinile se hrăneau pe drumul noroios. Câteva clădiri păreau foarte vechi, însă existau şi multe noi.

Oraşul era plin de oameni, cai, căruţe şi trăsuri, majoritatea venite din satele din

împrejurimi. Femeile aveau bonete şi panglici noi, iar bărbaţii purtau ghete lustruite şi mănuşi curate. Multe dintre veşmintele oamenilor păreau lucrate în casă, deşi erau realizate din materiale scumpe. Auzi câţiva oameni discutând despre curse şi pariuri. Locuitorii Virginiei păreau atraşi de jocurile de noroc.

Orăşenii se uitau la condamnaţi cu o curiozitate temperată, la fel cum ar fi privit un cal galopând pe o stradă, o priveliştе care – deşi familiară – continua să le stârnească interesul.

Oraşul se termină după o jumătate de milă de mers. Traversară râul la un vad, apoi o porniră pe o potecă accidentată dintr-o zonă împădurită. Mack se aşeză lângă negrul de vârstă mijlocie.

— Numele meu este Malachi McAsh, îi zise el. Mi se spune Mack.

Bărbatul îşi menţinu privirea înainte, dar îi vorbi pe un ton prietenos:

— Eu sunt Kobe, spuse el, pronunţând numele într-un fel care rima cu Toby. Kobe Tambala.

— Bărbatul gras cu pălărie de paie este stăpânul nostru acum?

— Nu. Bill Sowerby este doar supraveghetor. El şi cu mine am fost trimişi pe *Boboc de trandafir* ca să alegem oamenii cei mai buni pentru câmp.

— Atunci cine ne-a cumpărat?

— Nu ai fost tocmai *cumpărat.*

— Atunci?

— Domnul Jay Jamisson a hotărât să te

păstreze ca să lucrezi pe plantaţia lui, Mockjack Hall.

— Jamisson!

— Exact.

Mack devenise din nou proprietatea familiei Jamisson. Gândul acesta îl umplu de mânie. „La naiba, am să fug din nou, îşi promise el. O să-mi fiu propriul stăpân.”

Kobe îl întrebă:

— Cu ce te-ai ocupat înainte?

— Am fost miner într-o mină de cărbune.

— Cărbune? Am auzit de asta. O piatră care arde ca lemnul, dar ceva mai tare?

— Da. Problema e că trebuie să intri mult sub pământ ca să o găseşti. Dar tu?

— Ai mei au fost fermieri în Africa. Tatăl meu avea o bucată mare de pământ, mai mare decât a domnului Jamisson.

Mack era surprins – nu mai auzise de sclavi care să provină din familii bogate.

— Ce fel de fermă?

— Mixtă – grâu, ceva vite, dar nu tutun. Creşteam şi o plantă care se numeşte cartof dulce şi care nu există pe aici.

— Vorbeşti bine englezeşte.

— Sunt aici de aproape patruzeci de ani.

O undă de amărăciune i se aşternu pe faţă.

— Eram un copil când m-au răpit, adăugă el.

Mack se gândea la Peg şi la Cora.

— Cu mine pe vapor au mai fost două persoane – o fată şi o femeie. Aş putea să aflu cine

le-a cumpărat?

Kobe izbucni în râs.

— Toţi încearcă să afle unde au ajuns cei apropiaţi de care au fost despărţiţi. Oamenii întreabă peste tot. Atunci când sclavii se întâlnesc pe drum sau în pădure, numai despre asta vorbesc.

— Copila se numeşte Peg, insistă Mack. Are numai treisprezece ani. E orfană.

— Atunci când eşti cumpărat, nu mai ai mamă şi tată.

Kobe renunţase, din câte îşi dădea seama Mack. Se obişnuise cu sclavia şi învăţase să supravieţuiască. Era înverşunat, dar abandonase orice gând de libertate. „Jur că eu nu voi face asta”, se gândi Mack.

Merseră aproape zece mile. Se deplasau anevoios din cauza lanţurilor. Unii dintre condamnaţi erau încă legaţi în perechi. Cei cărora le muriseră partenerii pe vas fuseseră legaţi de ambele picioare, atât cât să poată merge, dar să nu poată evada. Niciunul nu putea merge mai repede şi s-ar fi prăbuşit cu siguranţă dacă ar fi încercat să fugă, fiind extrem de slăbiţi din cauza celor opt săptămâni în care zăcuseră înghesuiţi pe vapor. Supraveghetorul, Sowerby, mergea călare, însă nu dădea semne că s-ar grăbi; din când în când, trăgea câte o duşcă de alcool dintr-o ploscă.

Ţinutul semăna mai degrabă cu Anglia decât cu Scoţia şi nu era atât de pustiu pe cât anticipase Mack. Drumul urma râul pietros care şerpuia

printr-o pădure luxuriantă. Mack şi-ar fi dorit să rămână întins o vreme la umbra acelor copaci uriaşi.

Se întreba cât de curând avea să o întâlnească din nou pe uimitoarea Lizzie. Îl întrista gândul că se afla din nou în proprietatea familiei Jamisson, însă prezenţa ei reprezenta o consolare. Nu avea cruzimea socrului ei, deşi putea fi uneori lipsită de raţiune. Purtarea ei neortodoxă şi personalitatea vioaie îl încântau pe Mack. În plus, avea un simţ al dreptăţii care îi salvase viaţa şi care ar fi putut să o facă şi pe viitor.

Ajunseră la plantaţia familiei Jamisson pe la ora prânzului. O cărare trecea printr-o livadă în care păşteau câteva vite pe un teren mlăştinos; acolo se aflau aproximativ o duzină de căsuţe din lemn. Două negrese în vârstă fierbeau ceva de mâncare deasupra unui foc şi patru sau cinci copii dezbrăcaţi se jucau în noroi. Casele erau construite din bucăţi de scânduri neregulate, iar ferestrele nu aveau geamuri.

Sowerby schimbă câteva vorbe cu Kobe şi apoi dispăru.

Kobe le spuse deţinuţilor:

— Aici o să locuiţi.

Cineva întrebă:

— Trebuie să stăm împreună cu negrii?

Mack izbucni în râs. După opt săptămâni petrecute în infernul de pe *Boboc de trandafir,* era o minune să se plângă de condiţiile de acolo.

Kobe spuse:

— Albii şi negrii stau în colibe separate. Nu este vreo lege, dar se pare că aşa e mai bine. În fiecare colibă încap şase oameni. Înainte să vă odihniţi, mai aveţi ceva de făcut. Veniţi cu mine.

Merseră pe o potecă ce şerpuia printr-un câmp pe care creşteau grâu verde, porumb indian înalt şi tutun parfumat. Bărbaţi şi femei munceau în fiecare lan, udând plantele printre rânduri şi îndepărtând larvele de pe frunzele de tutun.

Ajunseră apoi pe o câmpie largă şi urcară un deal pe care se vedea o casă dărăpănată din scânduri, cu vopseaua galbenă-cenuşie căzută şi cu obloanele închise – probabil că acolo era Mockjack Hall. În spatele acestei case se afla un grup de clădiri. Una dintre ele era o fierărie. Acolo lucra un negru, căruia Kobe i se adresă cu numele de Cass. Acesta se apucă imediat să scoată lanţurile de la picioarele deţinuţilor.

Mack privea cum deţinuţii erau eliberaţi din lanţuri, unul câte unul. Trăia o senzaţie de libertate, deşi era falsă. Lanţurile îi fuseseră puse la închisoarea din Newgate, în celălalt capăt al lumii. Le urâse în fiecare minut din cele opt săptămâni umilitoare în care fusese nevoit să le poarte.

Din punctul în care se aflau, putea vedea strălucind Râul Rappahannock, care unduia prin pădure la aproape jumătate de milă distanţă. „După ce mi se scot lanţurile, pot să fug până la râu, se gândea el, apoi am să sar şi am să-l traversez înot, ca să-mi recapăt libertatea.”

Fu nevoit să-şi reţină gândurile. Era încă slăbit şi nu ar fi fost în stare să fugă o jumătate de milă. În plus, le promisese lui Peg şi Corei că le va găsi şi trebuia să o facă înainte de a evada, fiindcă ulterior nu ar mai fi putut. Trebuia să plănuiască totul cu mare atenţie. Nu cunoştea locurile – trebuia să afle unde s-ar fi putut adăposti şi cum să ajungă până acolo.

Când îşi simţi picioarele descătuşate, făcu un efort să nu o ia la fugă.

În timp ce se lupta cu pornirea pe care o simţea, Kobe începu să vorbească:

— Acum, că aţi scăpat de lanţuri, probabil că unii dintre voi se gândesc deja până unde pot ajunge înainte de asfinţitul soarelui. Înainte să încercaţi să evadaţi, trebuie să ştiţi totuşi ceva, aşa că ascultaţi cu atenţie.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Cei care încearcă să evadeze sunt prinşi în general şi sunt pedepsiţi. Mai întâi sunt biciuiţi, dar asta e partea cea mai simplă. Apoi sunt siliţi să poarte o brăţară de fier, ceea ce pentru unii e un lucru ruşinos. Cel mai grav dintre toate este că vi se prelungeşte perioada de sclavie. Dacă lipsiţi o săptămână, vi se prelungeşte perioada de sclavie cu două săptămâni. Avem aici oameni care au încercat să fugă de atâtea ori, încât vor fi eliberaţi după ce împlinesc o sută de ani.

Se uită în jur şi surprinse privirea lui Mack.

— Dacă sunteţi dispuşi să riscaţi, continuă el, nu pot decât să vă urez noroc.

*

De dimineaţă, femeile au pus la fiert porumb şi au făcut o mâncare care se numea mămăligă. Deţinuţii şi sclavii au mâncat-o cu mâna din castroanele de lemn.

În total erau cam patruzeci de muncitori agricoli. Cu excepţia deţinuţilor, majoritatea erau sclavi negri. Patru erau servitori angajaţi pe o perioadă fixă, care slujiseră patru ani înainte, ca să-şi plătească biletul de călătorie. Locuiau separat de ceilalţi şi se considerau superiori. Existau numai trei angajaţi plătiţi, doi bărbaţi negri liberi şi o femeie albă, cu toţii trecuţi de cincizeci de ani. Câţiva dintre negri vorbeau bine englezeşte, dar majoritatea discutau în limbile native din Africa, reuşind să se exprime într-un dialect stâlcit, asemenea copiilor. Mack fu tentat la început să-i trateze ca pe copii, după care îşi dădu seama că îi erau superiori, fiindcă vorbeau o limbă şi jumătate, în timp ce el ştia numai una.

Au fost apoi purtaţi pe câmp o milă sau două, până în locul unde tutunul era bun pentru recoltare. Plantele de tutun erau cultivate în parcele aflate la o distanţă de aproximativ un metru una de alta şi lungi de un sfert de milă. Erau cam de înălţimea lui Mack şi fiecare plantă avea aproape o duzină de frunze verzi şi late.

Muncitorii primeau ordine de la Bill Sowerby şi de la Kobe. Fură împărţiţi în trei grupuri –

primul grup primi cuţite şi avea sarcina de a tăia plantele; al doilea grup fu trimis pe un câmp unde plantele fuseseră tăiate cu o zi înainte şi zăceau uscate pe pământ. Noilor sosiţi li se explică cum să taie tulpinile plantelor şi să le înfigă apoi în nişte ţepuşe lungi de lemn. Mack era în al treilea grup, care avea sarcina de a transporta ţepuşele până la depozitele de tutun, unde erau atârnate de tavan ca să se usuce.

Era o zi lungă şi fierbinte de vară. Bărbaţii care fuseseră pe vas nu puteau munci la fel de mult ca ceilalţi. Mack era depăşit de multe ori de femei şi de copii. Era slăbit de boală, malnutriţie şi din cauza lipsei îndelungate de activitate. Bill Sowerby purta cu el un bici, însă nu-l văzuse niciodată folosindu-l.

La prânz primiră o pâine aspră din porumb, pe care sclavii o numeau pâine de mălai. În timp ce mâncau, Mack fu uimit – dar nu surprins cu desăvârşire – să vadă figura cunoscută a lui Sidney Lennox, îmbrăcat în haine noi, căruia Sowerby îi arăta plantaţia. Fără îndoială, Jay considerase că Lennox îi fusese de folos în trecut şi că i-ar putea fi şi în viitor.

La apusul soarelui, epuizaţi, oamenii plecară de pe câmp. În loc să se întoarcă în colibe, fură duşi la depozitele de tutun, luminate acum de câteva zeci de lumânări. După o masă frugală, fură puşi să desfacă frunzele de pe plante, să separe tulpinile groase şi să strângă apoi frunzele în legături. Pe măsură ce se înnopta, o parte

dintre copii şi vârstnici adormeau în timp ce munceau. Atunci se puse în mişcare un sistem de avertizare elaborat, prin care cei puternici făceau munca celor slăbiţi şi îi trezeau atunci când apărea Sowerby.

Trecuse de miezul nopţii, bănuia Mack, când lumânările fură în sfârşit stinse şi muncitorilor li se permise să se întoarcă în colibele lor şi să se odihnească pe priciurile de lemn. Mack adormi pe loc.

I se păru că trecuseră numai câteva minute până când fu trezit din nou, ca să se întoarcă la muncă. Se ridică în picioare şi ieşi clătinându-se. Îşi mâncă farfuria cu mămăligă sprijinit de peretele colibei. Imediat după ultima înghiţitură, oamenii fură din nou încolonaţi şi duşi spre acelaşi loc.

În timp ce intrau pe câmp, în lumina zorilor, o văzu pe Lizzie. Nu o mai văzuse din ziua în care se îmbarcaseră pe *Boboc de trandafir.* Se plimba pe câmp călare pe un cal alb. Purta o rochie largă din pânză şi o pălărie mare. Soarele se înălţa pe cer şi împrăştia o lumină clară, fluidă. Arăta bine: odihnită, sănătoasă, ca un moşier care-şi inspectează proprietatea. Se îngrăşase puţin, constată Mack, în timp ce el pierduse mult din greutate din cauza foamei. Dar nu îi purta pică, fiindcă fusese de partea dreptăţii şi îi salvase viaţa de mai multe ori.

Îşi aminti momentul în care o ţinuse în braţe, pe Tyburn Street, după ce o salvase de cei doi

pungaşi. Îi ţinuse trupul moale aproape de al său şi inspirase mirosul de parfum şi de transpiraţie femeiască. Şi într-o clipă de nebunie crezuse că Lizzie, şi nu Cora, era femeia potrivită pentru el. Apoi îşi recăpătă minţile.

Privindu-i formele rotunjite ale trupului, îşi dădu seama că nu se îngrăşase, ci era însărcinată. Urma să aibă un fiu care avea să crească ca un membru al familiei Jamisson, crud, lacom şi lipsit de inimă, se gândi Mack. Avea să moştenească plantaţia aceea şi să cumpere fiinţe umane pe care să le trateze apoi ca pe nişte vite, şi avea să fie bogat.

Şi Lizzie îl văzu. Se simţea vinovat pentru gândurile lui aspre legate de copilul ei nenăscut. Femeia îl privi la început insistent, nefiind sigură că este el, apoi păru să-l recunoască şi tresări. Probabil că era şocată de noua lui înfăţişare.

Bărbatul o privi în ochi mult timp, sperând că ea va veni spre el. Dar Lizzie se întoarse fără să spună vreo vorbă, dădu pinteni calului şi dispăru în pădure.

CAPITOLUL 27

La o săptămână după sosirea la Mockjack Hall, Jay Jamisson urmărea cu privirea două sclave care desfăceau un cufăr cu veselă. Belle era o femeie robustă, de vârstă mijlocie, cu sânii mari şi spatele lat. Mildred avea în jur de optsprezece ani, o piele perfectă de culoarea tutunului şi ochii leneşi. Când se întinse spre raftul de sus al

dulapului, bărbatul îi zări sânii mişcându-se pe sub rochia de pânză uzată. Privirea stăpânului le dădea o stare de nelinişte şi cele două femei continuară să despacheteze cristalele delicate cu mâini tremurânde. Dacă ar fi spart ceva, trebuia să le pedepsească. Jay se întreba dacă s-ar fi cuvenit să le bată.

Acest gând îi produse o stare de agitaţie, aşa că se ridică şi ieşi. Mockjack Hall era o reşedinţă mare, cu un portic lung susţinut de coloane, în faţa căruia se afla o peluză în pantă ce dădea spre mlaştinile Râului Rappahannock. În Anglia, o casă de asemenea dimensiuni ar fi fost construită din piatră sau din cărămidă, însă aceasta avea o structură de lemn. Fusese vopsită cu mulţi ani în urmă, în alb, cu obloanele verzi, însă acum vopseaua căzuse şi nu se mai distingeau culorile. În spate se aflau mai multe anexe, unde funcţionau bucătăria, spălătoria şi staulele. Casa principală avea încăperi somptuoase pentru recepţii – o cameră de zi, o sală de mese şi chiar un salon de bal – şi dormitoare spaţioase la etaj, însă întregul interior trebuia renovat. Mobilierul de import era demodat, draperiile din mătase se decoloraseră şi covoarele se uzaseră. Aerul măreţiei de altădată se pierduse.

Cu toate acestea, Jay îşi admira mulţumit proprietatea de pe verandă. Erau o mie de acri de teren cultivat, dealuri împădurite, pâraie cristaline şi iazuri întinse, în timp ce patruzeci de muncitori şi trei servitori slujeau în casă. Casa şi oamenii îi

aparţineau. Nu erau ale familiei sale, nici ale tatălui, ci ale lui. Ajunsese în sfârşit un gentleman în toată regula.

Şi era numai începutul. Avea de gând să dea lovitura în societatea din Virginia. Nu ştia după ce reguli funcţiona guvernul colonial, dar înţelesese că liderii locali se numeau epitropi, iar adunarea de la Williamsburg era formată din cetăţeni ai oraşului cu drept de vot, echivalenţi ai membrilor parlamentului. Bazându-se pe statutul său, considera că ar fi putut trece peste etapa locală şi să candideze cu prima ocazie pentru un post în Camera Reprezentanţilor. Voia ca toată lumea să ştie că Jay Jamisson era un om important.

Lizzie venea călare pe Vifor, care supravieţuise nevătămat voiajului. Călărea bine, îşi spuse Jay, aproape ca un bărbat – apoi constată iritat că, de fapt, călărea bărbăteşte. Era vulgar ca o femeie să se deplaseze într-o parte şi în alta într-o asemenea poziţie, cu picioarele depărtate. Când Lizzie se opri, Jay îi spuse:

— Nu ar trebui să călăreşti aşa.

Lizzie îşi aşează o mână pe pântecul rotunjit.

— Am mers foarte încet, la pas şi în trap.

— Nu mă gândeam la copil. Sper că nu te-a văzut nimeni călărind bărbăteşte.

Lizzie se posomorî, apoi îi răspunse cu aceeaşi îndrăzneală ca de obicei:

— Nu am de gând să călăresc aici de-o parte a şeii.

— Aici? repetă el. Ce importanţă are unde ne

aflăm?

— Dar aici nu are cine să mă vadă.

— Eu te pot vedea. La fel şi servitorii. Şi putem avea oricând musafiri. Nu te-ai plimba dezbrăcată „pe aici”, nu-i aşa?

— Când mergem la biserică sau avem musafiri, am să călăresc ca o femeie, dar nu şi atunci când sunt singură.

Nu se putea discuta cu ea atunci când se afla într-o asemenea stare.

— Oricum, în curând va trebui să renunţi la călărie pentru siguranţa copilului, spuse el îmbufnat.

— Da, dar nu acum, răspunse Lizzie înflăcărată.

Era însărcinată în cinci luni. Plănuia să renunţe la călărie la şase. Femeia schimbă apoi subiectul.

— M-am uitat prin împrejurimi, zise ea. Pământul este într-o stare mai bună decât casa. Sowerby este un beţiv, dar a avut grijă de acest loc. Ar trebui să-i fim recunoscători, dacă ne gândim că nu a mai fost plătit de un an.

— Va fi nevoit să mai aştepte, ducem lipsă de bani acum.

— Tatăl tău a spus că sunt cincizeci de muncitori, dar de fapt sunt numai douăzeci şi cinci. E bine că-i avem şi pe cei cincisprezece deţinuţi de pe *Boboc de trandafir.* Apoi se încruntă: E şi McAsh printre ei?

— Da.

— Mi s-a părut că-l recunosc pe câmp.

— I-am spus lui Sowerby să-i ia pe cei mai tineri şi mai puternici.

Jay nu-şi dăduse seama că McAsh se afla pe vas. Dacă s-ar fi gândit, i-ar fi spus probabil lui Sowerby să-l lase acolo, fiindcă le putea provoca probleme. Dar văzându-l acolo, Jay se hotărâse să-l păstreze. Nu voia să pară intimidat de prezenţa unui deţinut.

Lizzie îi spuse:

— Bănuiesc că nu ai plătit pentru ei.

— Sigur că nu, de ce-aş plăti pentru ceva ce aparţine familiei mele?

— Tatăl tău ar putea afla.

— Cu siguranţă va afla. Căpitanul Parridge mi-a cerut o chitanţă pentru cei cincisprezece deţinuţi, pe care nu am putut să i-o plătesc. Cu siguranţă i-o va trimite tatei.

— Şi atunci?

Jay ridică din umeri.

— Tata o să-mi trimită o notă de plată pe care am s-o onorez când am să pot.

Părea încântat de mica sa afacere. Obţinuse cincisprezece bărbaţi puternici, care urmau să lucreze pentru el timp de şapte ani, fără niciun ban.

— Cum crezi că va reacţiona tatăl tău?

Jay râânji.

— Se va înfuria, dar ce poate să facă de la o asemenea distanţă?

— Cred că totul va fi bine, spuse Lizzie cu

îndoială.

Lui Jay nu-i plăcea când soţia lui îi punea la îndoială hotărârea.

— E mai bine ca bărbaţii să se ocupe de lucrurile acestea.

Asemenea replici o scoteau din sărite pe Lizzie. Era hotărâtă să atace din nou.

— Îmi pare rău să-l văd aici pe Lennox – nu înţeleg ce te leagă de omul acesta.

Jay nu era foarte sigur ce simţea în privinţa lui Lennox. Îi putea fi la fel de folositor acolo cum îi fusese la Londra, dar prezenţa lui nu era plăcută. Oricum, după ce-l salvase din cala vaporului, omul îşi închipuise probabil că avea să locuiască pe plantaţia familiei Jamisson, iar Jay nu avusese curajul să deschidă această discuţie.

— M-am gândit că mi-ar prinde bine să am un alb în subordine, spuse el degajat.

— Mai exact ce să facă?

— Sowerby are nevoie de un ajutor.

— Lennox nu ştie despre tutun decât cum să-l fumeze.

— Poate să înveţe. În plus, nu trebuie decât să-i determine pe negri să muncească.

— La asta se va pricepe foarte bine, spuse Lizzie cu sarcasm.

Jay nu voia să mai vorbească despre Lennox.

— Aş vrea să particip la viaţa publică de aici. Mă interesează un loc în Camera Reprezentanţilor. Mă întreb cât de repede pot face un aranjament.

— Ar fi bine să te întâlneşti cu vecinii noştri şi să discuţi cu ei despre asta.

Bărbatul încuviinţă.

— Peste o lună, când casa va fi gata, o să dăm o petrecere şi vom invita toate persoanele mai importante din Fredericksburg. În felul acesta, am să înţeleg cum sunt nobilii din zonă.

— O petrecere, spuse Lizzie cu îndoială. Ne putem permite aşa ceva?

Încă o dată, femeia îi punea la îndoială hotărârea.

— Lasă finanţele în grija mea, i-o reteză el. Sunt sigur că vom primi creditare – familia mea face comerţ în această zonă de cel puţin zece ani, iar numele meu trebuie să valoreze ceva.

Femeia continuă să-i adreseze întrebări:

— Nu ar fi mai bine să te concentrezi pe administrarea plantaţiei, cel puţin un an sau doi? Apoi vei fi sigur că ai o fundaţie solidă pentru cariera ta publică.

— Nu fi fraieră! Nu am venit aici ca să devin fermier.

*

Salonul de bal era mic, dar avea o podea bună şi un balcon pentru muzicanţi. Douăzeci sau treizeci de cupluri dansau în haine strălucitoare din satin, bărbaţii purtând peruci şi femeile pălării din dantelă. Doi muzicanţi, un toboşar şi un cântăreţ la corn francez, interpretau un menuet.

Zeci de lumânări scoteau în evidenţă pereţii proaspăt pictaţi şi decoraţiunile florale. În celelalte încăperi, oaspeţii jucau cărţi, fumau, beau sau flirtau.

Jay şi Lizzie treceau din salonul de bal în sala de mese zâmbind şi salutându-şi invitaţii. Jay purta un costum nou de mătase de culoare verde-măr, pe care şi-l cumpărase de la Londra înainte de a pleca. Lizzie era îmbrăcată în purpuriu, culoarea ei preferată. Jay considerase că hainele lor aveau să fie mult mai strălucitoare decât cele ale invitaţilor, dar – spre surprinderea sa – constată că locuitorii Virginiei erau la fel de moderni ca şi londonezii.

Băuse mult vin şi era într-o dispoziţie bună. Serviseră cina mai devreme, dar pe masă era un bufet bogat: vin, jeleuri, prăjitură cu brânză, cremă de lapte şi fructe. Petrecerea costase o mică avere, dar era un succes: orice persoană care reprezenta ceva în localitate fusese invitată.

Singura notă tristă a zilei i se datora lui Sowerby, care tocmai în acea zi se hotărâse să-şi ceară salariul. Când Jay îi spusese că nu-l putea plăti până când nu vindea prima recoltă de tutun, acesta avusese îndrăzneala să-l întrebe cum de-şi permitea o petrecere cu cincizeci de invitaţi. Adevărul era că nu-şi permitea un asemene lux – totul fusese cumpărat pe credit –, dar era prea mândru ca să poată mărturisi aşa ceva în faţa administratorului. Aşa că-l sfătuise să-şi ţină gura. Sowerby îl privise dezamăgit şi speriat, ceea ce îl

făcuse pe Jay să se întrebe dacă nu cumva avea probleme cu banii. Cu toate acestea, nu îi adresase nicio întrebare.

În sala de mese, vecinii cei mai apropiaţi ai familiei Jamisson stăteau lângă foc şi mâncau prăjituri. Erau trei cupluri: colonelul Thumson şi soţia sa, Bill şi Suzy Delahaye şi fraţii Armstead, ambii celibatari. Familia Thumson avea o poziţie importantă. Colonelul se număra printre oficialii oraşului, era membru al Adunării Generale şi părea un personaj solemn şi plin de sine. Se făcuse remarcat în armata britanică şi în miliţia din Virginia, după care se retrăsese – acum cultiva tutun şi ajuta la conducerea coloniei. Jay simţea că îl putea lua pe Thumson drept model.

În timp ce discutau despre politică, Thumson explică:

— Guvernatorul Virginiei a murit anul trecut în martie şi aşteptăm un înlocuitor.

Jay îşi luă aerul unui cunoscător al curţii londoneze.

— Regele l-a numit pe Norborne Berkeley, baron de Botetourt.

John Armstead, care era beat, începu să râdă zgomotos.

— Ce nume!

Jay îi aruncă o privire îngheţată.

— Cred că baronul urma să părăsească Londra la scurt timp după mine.

Thumson spuse:

— Preşedintele Consiliului îi ţine locul în

această perioadă.

Jay era dornic să demonstreze că are multe informaţii despre administraţia locală.

— Bănuiesc că din acest motiv oficialii au avut lipsa de înţelepciune de a susţine Scrisoarea din Massachusetts.

Scrisoarea la care făcea referire era un protest faţă de taxele vamale şi îi fusese trimisă regelui George de către adunarea legislativă din Massachusetts. Apoi, adunarea legislativă din Virginia se declarase în acord cu această scrisoare. Jay, ca şi majoritatea conservatorilor londonezi, era de părere că atât scrisoarea, cât şi rezoluţia celor din Virginia erau expresia unui gest de neloialitate faţă de Coroană.

Thumson era de altă părere. Spuse pe un ton înţepat:

— Cred că reprezentanţii nu au fost lipsiţi de înţelepciune.

— Maiestatea Sa cu siguranţă a considerat astfel, continuă Jay.

Nu explică de unde ştia ce părere avea regele, dar părăsi încăperea lăsându-i pe ceilalţi să creadă că îl informase personal.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, spuse Thumson, părând totuşi complet detaşat.

Jay simţea că se află pe un teren periculos, însă dorea să-i impresioneze pe acei oameni cu perspicacitatea sa, aşa că insistă:

— Sunt sigur că noul guvernator va cere retragerea rezoluţiei.

Aflase această informaţie înainte de a pleca din Londra.

Bill Delahaye, mai tânăr decât Thumson, vorbi cu înflăcărare:

— Reprezentanţii vor refuza.

Frumoasa lui soţie, Suzy, încercă să-l tempereze cu o strângere de mână, însă acesta adăugă încăpăţânat:

— Datoria lor este să-l informeze pe rege care este adevărul şi nu să emită fraze goale care să le fie pe plac conservatorilor prefăcuţi.

Thumson spuse plin de tact:

— Nu toţi conservatorii sunt nişte prefăcuţi, bineînţeles.

Jay spuse:

— Dacă reprezentanţii refuză să retragă rezoluţia, guvernatorul va fi nevoit să dizolve adunarea.

Roderick Armstead, mai treaz decât fratele său, interveni:

— E curios cât de lipsite de importanţă sunt asemenea lucruri astăzi!

Jay rămase uimit.

— Cum aşa? întrebă el.

— Parlamentele coloniale sunt dizolvate în permanenţă dintr-un motiv sau altul. Se adună pur şi simplu, neoficial, într-o tavernă sau într-o casă particulară şi îşi continuă treaba.

— În asemenea circumstanţe nu au statut legal! protestă Jay.

Colonelul Thumson îi răspunse:

— Au consimţământul oamenilor pe care îi guvernează şi acest lucru pare suficient.

Jay mai auzise asemenea lucruri de la persoane care citiseră prea multe lucrări filozofice. Ideea ca un guvern să-şi obţină autoritatea pe baza consensului oamenilor era o absurditate periculoasă. Dedesubtul acestei idei era acela că regele nu avea dreptul să conducă. Era genul de teorie pe care John Wilkes o promova la Londra. Thumson începea să-l enerveze.

— La Londra, un om poate fi trimis la închisoare pentru asemenea vorbe, domnule colonel, spuse el.

— E adevărat, răspunse Thumson pe un ton enigmatic.

Lizzie interveni:

— Aţi gustat crema de lapte, doamnă Thumson?

Soţia colonelului răspunse cu un entuziasm exagerat:

— Da, este foarte bună, absolut delicioasă.

— Mă bucur. Este foarte uşor să greşeşti reţeta.

Jay ştia că lui Lizzie nu-i păsa absolut deloc de crema de lapte. Încerca, de fapt, să schimbe subiectul conversaţiei. Dar el nu terminase ce avea de spus.

— Mărturisesc că mă uimeşte atitudinea dumneavoastră, domnule colonel, spuse el.

— Ah, îl văd pe doctorul Finch, trebuie să vorbesc ceva cu el, zise Thumson, după care se

deplasă împreună cu soţia sa către un alt grup.

Bill Delahaye spuse:

— Abia ai sosit, Jamisson. După o vreme, vei avea o altă perspectivă.

Tonul său nu era agresiv, însă încerca să-i transmită lui Jay că nu avea suficiente informaţii cât să-şi poată crea o opinie proprie. Jay se simţi jignit.

— Cred, domnule, că loialitatea mea faţă de suveran va rămâne intactă indiferent de locul în care trăiesc.

Chipul lui Delahaye se întunecă.

— Fără îndoială, spuse el, îndepărtându-se împreună cu soţia sa.

Roderick Armstead adăugă:

— Trebuie să încerc crema de lapte, apoi se îndreptă spre masă, lăsându-i pe Jay şi pe Lizzie în compania fratelui său beat.

— Politică şi religie, spuse John Armstead. Niciodată nu trebuie să vorbeşti despre politică sau despre religie la o petrecere.

Şi, spunând aceste cuvinte, se aplecă într-o parte, închise ochii şi căzu lat.

*

Jay coborî pentru micul dejun la ora prânzului. Avea o durere de cap teribilă.

Nu o văzuse pe Lizzie. Aveau dormitoare alăturate, un lux pe care nu şi-l permiseseră la Londra. O găsi mâncând şuncă prăjită, în timp ce

servitoarele curăţau urmele petrecerii.

Jay primise o scrisoare. Se aşează şi o desfăcu, însă înainte să înceapă să citească, Lizzie se uită la el şi îi spuse:

— De ce ai început cearta aceea aseară?

— Care ceartă?

— Cu Thumson şi Delahaye.

— Nu a fost o ceartă, a fost o discuţie.

— I-ai jignit pe cei mai apropiaţi vecini ai noştri.

— Înseamnă că sunt prea sensibili.

— Practic, l-ai făcut trădător pe colonelul Thumson!

— Chiar mi se pare că este un trădător.

— Este proprietar de pământ, membru al Camerei Reprezentanţilor şi ofiţer în retragere – cum Dumnezeu poate fi un trădător?

— Ai auzit ce a spus.

— Probabil că acestea sunt lucruri normale aici.

— Ei bine, nu vor fi niciodată în casa mea.

Sarah, bucătăreasa, intră în încăpere şi întrerupse discuţia. Jay comandă ceai şi pâine prăjită.

Ca de obicei, Lizzie ţinu să aibă ultimul cuvânt.

— După ce ai cheltuit atâţia bani ca să-ţi poţi cunoaşte vecinii, zise ea, ai reuşit să le câştigi antipatia.

Apoi continuă să mănânce.

Jay se uită la scrisoare. Era trimisă de un

avocat din Williamsburg.

Duke of Gloucester Street
Williamsburg
29 August 1768

Am primit ordinul să vă scriu, dragă domnule Jamisson, de la tatăl dumneavoastră, Sir George. Vă urez bun venit în Virginia şi sper să am cât mai curând plăcerea de a vă întâlni în capitala coloniei.

Jay era surprins – era o grijă neaşteptată din partea tatălui său. Avea de gând să aibă o purtare mai cumsecade acum, când fiul său se afla la celălalt capăt al lumii?

Până atunci, aştept să mă anunţaţi dacă vă pot fi de folos cu ceva. Ştiu că aţi preluat o plantaţie cu multe probleme şi este posibil să întâmpinaţi dificultăţi financiare. Permiteţi-mi să vă ofer serviciile mele, în cazul în care veţi avea nevoie de o ipotecă. Sunt convins că putem găsi o sursă de finanţare fără probleme. Rămân, domnule,

al dumneavoastră cel mai umil şi obedient servitor,
Matthew Murchman

Jay zâmbi. Era exact lucrul de care avea

nevoie. Repararea şi redecorarea casei – ca şi petrecerea generoasă – îl înglodaseră deja până la gât în datorii faţă de negustorii din zonă. Sowerby cerea în continuare să fie aprovizionat: seminţe, unelte noi, haine pentru sclavi, frânghie, vopsea, iar lista era nesfârşită.

— Ei bine, nu trebuie să-ţi mai faci griji în privinţa banilor, spuse Lizzie în timp ce lăsa scrisoarea din mână.

Părea însă destul de sceptică.

— Mă duc la Williamsburg, spuse el.

CAPITOLUL 28

În timp ce Jay se afla în Williamsburg, Lizzie primi o scrisoare de la mama ei. Primul lucru care o uimi fu adresa de unde fusese expediată: Prezbiteriul Bisericii St. John, Aberdeen.

Ce căuta mama ei la un vicariat din Aberdeen? Citi mai departe:

15 august 1768

Am atâtea să îţi spun, iubita mea fiică! Am să-ţi povestesc tot ce s-a întâmplat, pas cu pas.

La scurt timp după ce m-am întors la High Glen, cumnatul tău, Robert Jamisson, a devenit administratorul proprietăţii. Sir George este acum cel care plăteşte dobânda pentru ipoteca mea, aşa că nu mă aflu în poziţia de a emite pretenţii. Robert mi-a cerut să părăsesc casa şi să mă mut în vechea cabană de vânătoare, ca să facem

economii. Mărturisesc că acest aranjament nu mi-a fost pe plac, dar el a insistat şi trebuie să-ţi spun că nu a dat dovadă de prea multă amabilitate sau afecţiune, aşa cum te-ai aştepta din partea unei rude.

Un val de mânie neputincioasă puse stăpânire pe Lizzie. Cum îndrăznise Robert să o alunge pe mama ei din propria casă? Îşi aminti vorbele pe care i le adresase după ce-l respinsese în favoarea lui Jay: „Chiar dacă nu te am pe tine, voi avea High Glen”. În acel moment i se păruse imposibil, dar acum se dovedea o realitate.

Strânse din dinţi şi citi mai departe.

Apoi, reverendul York ne-a anunţat că ne părăseşte. A fost pastor în High Glen timp de cincisprezece ani şi era cel mai vechi prieten al meu. Am înţeles însă că după dispariţia prematură a soţiei sale a simţit nevoia să plece şi să trăiască într-un alt loc. Îţi dai seama cât de tare m-a îndurerat gândul plecării sale, când aveam atâta nevoie de prieteni!

După aceea s-a petrecut un lucru absolut uimitor. Draga mea, roşesc când îţi spun că m-a cerut în căsătorie!! Şi eu am acceptat!!!

— Dumnezeule mare! îi scăpă lui Lizzie cu voce tare.

Ne-am căsătorit foarte repede şi ne-am mutat

la Aberdeen, de unde îţi scriu.

Mulţi oameni vor spune că m-am măritat datorită condiţiei mele, de văduvă a lordului Hallim. Dar ştiu prea bine cât de puţin înseamnă un titlu, iar lui John nu-i pasă ce gândesc oamenii. Ducem o viaţă retrasă, oamenii mă cunosc drept doamna York şi sunt mai fericită decât am fost vreodată.

Urmau apoi şi alte detalii – despre cei trei copii vitregi, despre servitorii de la vicariat, despre prima slujbă a domnului York şi doamnele din congregaţie – dar Lizzie era mult prea uimită ca să mai reţină ceva.

Nu se gândise niciodată că mama ei s-ar fi putut recăsători. Desigur, nu exista niciun motiv pentru care nu ar fi trebuit să o facă. Mama ei avea numai patruzeci de ani, nu era un lucru imposibil.

Ceea ce o şoca pe Lizzie era sentimentul că rămăsese cumva pe drumuri. High Glen fusese casa ei dintotdeauna. Deşi viaţa ei era acolo, în Virginia, alături de soţ şi de copil, reşedinţa din High Glen reprezenta locul unde se putea întoarce oricând, dacă avea nevoie de un adăpost. Iar acum se afla în mâinile lui Robert.

Lizzie reprezentase întotdeauna centrul vieţii mamei sale. Nu se gândise niciodată că un asemenea lucru s-ar fi putut schimba. Mama ei era acum soţia unui preot din Aberdeen, cu trei copii vitregi de care să se îngrijească şi pe care să-i

iubească şi, în plus, ar fi putut avea şi un copil al ei.

Aşadar, Lizzie nu avea o altă casă în afară de plantaţie şi nici o altă familie cu excepţia lui Jay.

Oricum, era hotărâtă să-şi construiască o viaţă frumoasă acolo.

Avea privilegii pentru care ar fi invidiat-o multe femei: o casă mare, un teren de o mie de acri, un soţ arătos şi sclavi care să-i asculte ordinele. Servitorii din casă o îndrăgiseră. Sarah era bucătăreasa, Belle se ocupa de curăţenie, iar Mildred era servitoarea ei personală şi ajuta câteodată la masă. Belle avea un fiu de doisprezece ani, Jimmy, care se ocupa de cai. Tatăl acestuia fusese vândut cu mulţi ani înainte. Lizzie nu-i cunoştea pe cei mai mulţi dintre muncitori, cu excepţia lui Mack, dar îi plăceau Kobe, supraveghetorul, şi fierarul Cass, al cărui atelier se afla în spatele casei.

Casa era spaţioasă şi înaltă, dar îi lăsa un sentiment de gol, asemenea unei clădiri abandonate. Era prea mare – ar fi fost mai potrivită pentru o familie cu şase copii, câteva mătuşi şi bunici, însoţiţi de o armată de servitori care să aprindă focul în toate încăperile şi să servească la mese întinse. Pentru Lizzie şi Jay era un mausoleu. Dar plantaţia era minunată: păduri dese, povârnişuri întinse şi o sută de pâraie.

Ştia că Jay nu era bărbatul la care se aşteptase la început. Nu avea îndrăzneala şi libertatea de spirit de care îl crezuse în stare

atunci când o însoţise în mină. Iar minciuna legată de exploatarea minieră din High Glen îi zdruncinase încrederea. După acel eveniment, nu mai putea avea aceleaşi sentimente faţă de el. Nu se mai hârjoneau în pat în fiecare dimineaţă. Îşi petreceau cea mai mare parte a zilei despărţiţi. Luau împreună prânzul şi cina, dar nu mai stăteau împreună în faţa căminului, ţinându-se de mână şi vorbind despre nimicuri, aşa cum făceau odinioară. Poate că şi Jay era dezamăgit şi nu mai nutrea nici el aceleaşi sentimente. Nici ea nu mai era perfectă, aşa cum părea la început. Regretele nu-şi aveau însă rostul – trebuiau să se iubească aşa cum erau în prezent.

În acelaşi timp, ea simţea de multe ori nevoia să fugă. De fiecare dată când o încerca acest sentiment, îşi amintea de copilul care-i creştea în pântec. Nu se putea gândi exclusiv la ea. Copilul ei avea nevoie de un tată.

Jay nu vorbea prea mult despre copil şi părea mai degrabă dezinteresat. Dar avea să se schimbe după naşterea acestuia, credea Lizzie, mai ales dacă era băiat.

Puse scrisoarea într-un sertar.

După ce le dădu ordine servitorilor în legătură cu treburile din ziua respectivă, se îmbrăcă şi ieşi.

Aerul era rece. Era mijlocul lunii noiembrie. Trecuseră două luni de când se mutaseră acolo. Străbătu pajiştea din faţa casei, îndreptându-se spre râu. Se plimba acum pe jos – sarcina trecuse

de şase luni şi simţea deja loviturile copilului, uneori dureroase. Se temea că i-ar fi putut face rău copilului dacă ar fi continuat să călărească.

Cu toate acestea, se plimba pe proprietatea lor aproape zilnic, timp de câteva ore. De obicei era însoţită de Roy şi de Rex, doi ogari cumpăraţi de Jay. Supraveghea îndeaproape munca de pe plantaţie, fiindcă Jay nu era deloc interesat de ce se întâmpla. Urmărea procedeele de procesare a tutunului şi ţinea evidenţa baloţilor. Văzuse bărbaţii tăind copacii, ca să facă butoaie. Se uitase la vacile şi la caii de pe câmp, şi la găinile, şi la gâştele din curte. Fiind duminică, muncitorii erau liberi, iar ea avea posibilitatea să se plimbe, ştiind că Sowerby şi Lennox se aflau în alte părţi. Roy o urmă, dar Rex, mai leneş, rămase pe verandă.

Recolta de tutun fusese strânsă. Mai erau totuşi multe de făcut: frunzele trebuiau puse la dospit, curăţate de cozi, întinse şi presate înainte de a fi introduse în butoaie, apoi expediate spre Londra sau Glasgow. Urmau să semene grâu de iarnă pe câmpul numit Stream Quarter şi orz, secară şi trifoi în Lower Oak. Ajunseseră la finalul perioadei cu cea mai intensă activitate, la momentele în care munceau pe câmp din zori şi până la înserat şi apoi, în depozitele de tutun, la lumina lumânării, până la miezul nopţii.

Muncitorii ar fi meritat o recompensă pentru eforturile depuse, credea ea. Chiar şi sclavii sau deţinuţii aveau nevoie de încurajări. Îi trecu prin minte să organizeze o petrecere pentru ei.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai potrivită i se părea ideea. Jay ar fi fost împotrivă, însă lipsea câteva săptămâni – Williamsburg era la o distanţă de două zile –, aşa că ar fi putut să se ocupe de asta înainte de sosirea lui.

În timp ce se plimba pe malul Râului Rappahannock, întorcea ideea pe toate părţile. Apa râului era mai puţin adâncă şi malul era stâncos în amonte de Fredericksburg, marcând zona-limită de navigaţie. Ocoli un tufiş de buruieni care creşteau în apă şi se opri brusc. Un bărbat intrat în apă până la brâu se spăla, stând cu spatele spre ea. Era McAsh.

Roy se zbârli, apoi îl recunoscu pe Mack.

Lizzie îl mai văzuse dezbrăcat în râu, cu un an înainte. Îşi aminti cum îl şterse cu jupoanele ei. În momentul acela i se păruse un gest firesc, însă acum, privind în urmă, scena avea un aer straniu, de vis: luna, apa curgătoare, bărbatul acela puternic într-o ipostază vulnerabilă şi felul în care ea îl îmbrăţişase şi îl încălzise cu propriul trup.

Rămase acum pe loc, privindu-l, în timp ce bărbatul ieşea din râu. Era complet dezbrăcat, la fel cum fusese şi în noaptea aceea.

Îi reveni în minte o altă amintire din trecut. Într-o după-amiază, la High Glen, surprinsese un cerb tânăr în timp ce se adăpa dintr-un izvor. Imaginea îi revenise în minte asemenea unui tablou. Fata ieşise dintre copaci şi se trezise la doar câţiva paşi de un cerb de doi sau trei ani.

Animalul ridicase capul şi se uitase la ea. Celălalt mal al râului era mult prea abrupt, aşa că animalul fusese nevoit să se îndrepte spre ea. Abia ieşise din râu şi apa sclipea pe pielea sa musculoasă. Fata avea pistolul în mână, încărcat şi armat, însă nu fusese în stare să tragă: apropierea îi dădea o senzaţie de intimitate cu animalul.

Privind apa care se prelingea pe pielea lui Mack, se gândea că, în ciuda nenorocirilor prin care trecuse, bărbatul avea graţia plină de vigoare a unui animal tânăr. În timp ce-şi trăgea pantalonii, Roy sări pe el. Mack îşi ridică privirea, o văzu pe Lizzie şi îngheţă de uimire. Apoi spuse:

— Ai putea să te întorci cu spatele.

— Întoarce-te tu! răspunse ea.

— Eu am ajuns primul aici.

— Locul acesta îmi aparţine! strigă ea.

Era uimitor cât de repede reuşise să o enerveze. Cu siguranţă se simţea la fel de bun ca ea. Lizzie era o doamnă rafinată, în timp ce el era doar un deţinut care muncea la fermă şi, cu toate acestea, nu considera că ar fi avut motive să-i arate respect. Fusese totuşi o simplă întâmplare, care nu o punea pe ea într-o situaţie mai bună, iar el nu avea de ce să se ruşineze. Impertinenţa lui era enervantă, dar cel puţin era cinstit. McAsh nu fusese niciodată un prefăcut. Jay, în schimb, o minţise de multe ori. Nu ştia niciodată ce intenţii are şi, ori de câte ori îi punea întrebări, trecea în defensivă, ca şi cum ar fi fost acuzat.

Ea privea amuzată în timp ce bărbatul îşi lega

sfoara care-i ţinea pantalonii.

— Şi eu îţi aparţin, spuse el.

Femeia se uită la pieptul lui – începuse să-şi recapete muşchii.

— Te-am mai văzut dezbrăcat…

Tensiunea se destrămă brusc şi cei doi începură să râdă, la fel cum râseseră lângă biserică, atunci când Esther îi spusese lui Mack să-şi ţină fleanca.

— Vreau să organizez o petrecere pentru cei care muncesc pe câmp, îi spuse ea.

Mack îşi trase cămaşa pe el.

— Ce fel de petrecere?

Lizzie şi-ar fi dorit să rămână dezbrăcat mai mult timp – îi plăcea să-i privească trupul.

— Ţie cum ţi-ar plăcea să fie?

Bărbatul se gândi o clipă, apoi spuse:

— Ai putea face un foc în curte. Muncitorii s-ar bucura cel mai tare de o masă bună, cu multă carne. Niciodată nu reuşesc să se sature.

— Ce le-ar plăcea să mănânce?

— Hmm… Se linse pe buze şi adăugă: Mirosul de şuncă prăjită care vine din bucătărie este aşa de apetisant, că aproape te doare. Tuturor le plac cartofii ăia dulci. Şi pâinea albă – muncitorii nu primesc decât pâine de porumb, pe care-o numesc pâine de mălai.

Lizzie era încântată de discuţia cu Mack – îi era de mare ajutor.

— Ce-ar vrea să bea?

— Rom. Dar unii bărbaţi devin arţăgoşi atunci

când beau. Aşa că, dacă aş fi în locul dumitale, le-aş da cidru sau bere.

— Bună idee!

— Dar ceva muzică? Negrilor le place să cânte şi să danseze.

Lizzie se distra de minune. Era amuzant să pună la cale o petrecere împreună cu Mack.

— Bine, dar cine-o să cânte?

— Este un negru liber, Pepper Jones, care cântă în locuri obişnuite la Fredericksburg. Îl poţi angaja pe el. Cântă la banjo.

Lizzie ştia că „locuri obişnuite" însemna de fapt taverne, dar nu auzise niciodată de banjo.

— Ce e ăsta? întrebă ea.

— Cred că este un instrument african. Nu este la fel de melodios precum o vioară, dar e mult mai ritmat.

— De unde ştii despre omul acesta? Când ai fost tu la Fredericksburg?

O umbră îi apăru pe faţă.

— Am fost într-o duminică.

— De ce?

— Am fost să o caut pe Cora.

— Şi ai găsit-o?

— Nu.

— Îmi pare rău.

Mack ridică din umeri.

— Fiecare om a pierdut pe cineva.

Îşi întoarse privirea, cuprins de durere. Ar fi vrut să-l ia în braţe ca să-l consoleze, dar se abţinu. Fiind însărcinată, nu putea îmbrăţişa pe

altcineva în afară de soţul ei. Îşi recăpătă tonul vesel şi spuse:

— Crezi că-l putem convinge pe Pepper Jones să vină şi să cânte aici?

— Sunt sigur. L-am văzut cântând în colibele sclavilor de pe plantaţia familiei Thumson.

Lizzie era intrigată.

— Ce căutai acolo?

— Eram în vizită.

— Nu am auzit niciodată ca sclavii să facă aşa ceva.

— Trebuie să avem şi alte activităţi în afară de muncă.

— Şi cu ce vă ocupaţi?

— Bărbaţilor tineri le plac luptele de cocoşi – sunt în stare să meargă şi zece mile ca să vadă una. Femeilor tinere le plac bărbaţii tineri. Oamenii în vârstă se mulţumesc să-şi privească copiii şi să discute despre fraţii sau surorile pe care le-au pierdut. Şi cântă. Africanii au nişte melodii triste pe care le cântă împreună. Chiar dacă nu înţelegi cuvintele, melodia te umple de emoţie.

— Şi minerii cântau…

Timp de câteva secunde, Mack nu scoase niciun cuvânt.

— Da, aşa e.

Femeia îşi dădu seama că îl întristase.

— Crezi că te vei mai întoarce vreodată la High Glen?

— Nu. Dumneata?

Femeii i se umplură ochii de lacrimi.

— Nu. Cred că nici eu şi nici tu nu vom mai ajunge vreodată acolo.

Copilul o lovi în pântec şi Lizzie strigă:

— Au!

— Ce e? o întrebă Mack.

Lizzie îşi aşează o mână pe pântec.

— Copilul loveşte. Nu vrea ca eu să tânjesc după High Glen. O să fie un locuitor al Virginiei. Ah, a lovit din nou…

— Doare aşa de tare?

— Da! Pune mâna.

Îi luă mâna şi i-o puse pe burta ei. Avea degete grele şi aspre, dar o atinse cu blândeţe.

Copilul nu se mai mişca. Mack o întrebă:

— Când se va naşte?

— Peste zece săptămâni.

— Şi cum o să-l cheme?

— Soţul meu a decis că se va numi Jonathan, dacă e băiat, sau Alicia, dacă e fată.

Copilul lovi din nou.

— A lovit tare! spuse Mack râzând. Nu mă miră că te chirceşti de durere.

Apoi îşi îndepărtă mâna. Lizzie şi-ar fi dorit să mai ţină mâna pe pântecul ei. Ca să-şi ascundă sentimentele, schimbă subiectul.

— Am să discut cu Bill Sowerby despre petrecere, zise ea.

— Nu ai auzit?

— Ce?

— Ah, Bill Sowerby a plecat.

— A plecat? Ce vrei să spui?

— A dispărut.

— Când?

— Acum două nopţi.

Lizzie realiză că nu-l mai văzuse de câteva zile. Nu se alarmase, fiindcă nu-l vedea în fiecare zi.

— A anunţat când se întoarce?

— Nu cred că a stat de vorbă cu cineva. Eu cred că nu se va mai întoarce.

— De ce?

— Îi datorează o mulţime de bani lui Sidney Lennox şi nu are cum să-i înapoieze.

Lizzie era indignată.

— Bănuiesc că Sidney Lennox i-a preluat funcţia de atunci.

— A fost numai o zi, dar, da…

— Nu vreau ca bruta aceea să se ocupe de plantaţie! spuse ea cu înflăcărare.

— Amin pentru asta, răspunse Mack cu convingere. Niciunul dintre muncitori nu-l vrea.

Lizzie se încruntă, cu aer neîncrezător. Sowerby avea de primit o grămadă de bani. Jay îi spusese că va fi plătit după ce prima recoltă de tutun avea să fie vândută. De ce nu aşteptase? Atunci şi-ar fi putut plăti datoriile. Probabil că ceva îl speriase.

Lennox îl ameninţase, era sigură de acest lucru. Cu cât se gândea mai mult la acest aspect, cu atât se înfuria mai tare.

— Cred că Lennox l-a forţat cumva, spuse ea.

Mack încuviinţă.

— Nu ştiu prea multe despre această afacere, dar e şi bănuiala mea. Eu am luptat împotriva lui Lennox şi uite ce am păţit.

Nu exista nici urmă de autocompătimire în tonul vocii sale, ci mai degrabă simţ practic. Lizzie îi atinse braţul şi îi spuse:

— Ar trebui să fii mândru. Eşti un om curajos şi cinstit.

— Iar Lennox este corupt şi sălbatic şi ce-o să se întâmple? O să fie supraveghetor aici şi o să fure de la familia dumitale sub o formă sau alta, suficient cât să-şi deschidă o tavernă în Fredericksburg. Şi, în curând, o va duce la fel de bine ca la Londra.

— Nu şi dacă eu îl pot opri, spuse Lizzie pe un ton hotărât. Am să stau de vorbă cu el de îndată.

Lennox avea o căsuţă cu două camere, în apropiere de magazia cu tutun, lângă locuinţa lui Sowerby.

— Sper că este acasă.

— Acum nu este acolo. Duminica, la ora asta, merge la *Ferry House* – o tavernă care se află la trei sau patru mile în susul râului. Va sta acolo până târziu.

Lizzie nu putea aştepta până a doua zi. Nu mai avea răbdare, iar gândul o măcina.

Am să mă duc la *Ferry House.* Pot să călăresc – o să iau un ponei.

Mack se încruntă.

— Nu ar fi mai indicat să stai de vorbă cu el

aici, unde eşti stăpâna casei? Este un om dur.

Lizzie simţi un junghi de spaimă. Mack avea dreptate – Lennox era periculos. Dar nu voia să amâne confruntarea. Mack ar fi putut să o protejeze.

— Ai vrea să mă însoţeşti? îl întrebă ea. M-aş simţi mai în siguranţă dacă te-aş avea alături de mine.

— Desigur.

— Trebuie să pregăteşti şareta.

— Va fi nevoie să mă înveţi.

— Nu este mare lucru.

Urcară dealul până la reşedinţa familiei. Băiatul de la grajduri, Jimmy, adăpa caii. Scoase şareta cu ajutorul lui Mack şi înhămară apoi un ponei, în timp ce Lizzie se duse în casă să-şi ia o pălărie.

Părăsiră proprietatea şi urcară drumul care şerpuia pe lângă râu spre locul unde traversau feriboturile. *Ferry House* era o clădire puţin mai mare decât casele în care locuiseră Sowerby şi Lennox. Mack o ajută pe Lizzie să coboare din şaretă şi îi deschise uşa tavernei.

Înăuntru era întuneric şi fum. Zece sau doisprezece oameni stăteau pe bănci şi scaune din lemn şi beau din halbe de metal sau din căni de lut. Unii jucau cărţi şi zaruri, alţii fumau pipe. Din camera din spate se auzeau lovituri ale mingilor de biliard.

Nu erau nici femei, nici negri.

Mack o urmă pe Lizzie, dar rămase în spate,

lângă uşă, în umbră.

Un bărbat îşi făcu apariţia din camera din spate, îşi şterse mâinile pe un prosop şi întrebă:

— Cu ce vă pot servi, domnule...? Vai, o doamnă!

— Nimic, spuse Lizzie tare şi peste încăpere se aşternu liniştea.

Femeia cercetă chipurile întoarse spre ea. Lennox stătea într-un colţ, aplecat peste o halbă şi o pereche de zaruri. Pe măsuţa din faţa lui se aflau câteva mormane de monede. Părea extrem de deranjat de întrerupere.

Îşi adună cu grijă monedele, fără să se grăbească, înainte să se ridice şi să-şi ia pălăria.

— Ce faceţi aici, doamnă Jamisson?

— Evident, nu am venit să joc zaruri, spuse ea pe un ton înţepat. Unde este domnul Sowerby?

Auzi în jur câteva şoapte aprobatoare, ca şi cum existau în încăpere şi alte persoane dornice să afle ce se întâmplase cu Sowerby. Apoi văzu un bărbat cu părul grizonat întorcându-se pe scaun şi privind spre ea.

— Se pare că a fugit, răspunse Lennox.

— Şi de ce nu m-ai informat?

Lennox ridică din umeri.

— Fiindcă nu puteţi face nimic.

— Aş vrea să aflu când se petrec asemenea lucruri. Să nu mai procedezi la fel pe viitor! E clar?

Lennox nu răspunse.

— De ce a plecat Sowerby?

— De unde să ştiu eu? Bărbatul grizonat spuse:

— Avea datorii.

— Faţă de cine? Bărbatul arătă cu degetul.

— Faţă de Lennox.

Femeia se întoarse către Lennox.

— Este adevărat? întrebă ea.

— Da.

— Pentru ce?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— De ce a împrumutat bani de la dumneata?

— Nu a împrumutat. I-a pierdut.

— La jocuri de noroc?

— Da.

— Şi l-ai ameninţat?

Bărbatul grizonat izbucni într-un râs sarcastic.

— Oare? Pun pariu că aşa a fost.

— I-am cerut banii, spuse Lennox cu sânge rece.

— Şi asta l-a determinat să plece.

— V-am spus că nu ştiu de ce a plecat.

— Cred că s-a speriat de dumneata.

Un zâmbet răutăcios se instală pe chipul lui Lennox.

— Mulţi oameni se tem, spuse el, reţinându-şi cu greu tonul ameninţător.

Lizzie era speriată şi furioasă în acelaşi timp.

— Haide să stabilim ceva, spuse ea.

Îi tremura vocea şi fu nevoită să înghită ca să se poată controla.

— Eu sunt stăpâna plantaţiei şi dumneata vei face ce îţi spun eu. Până la întoarcerea soţului meu, eu dau ordinele. Apoi el va decide cine îi va lua locul lui Sowerby.

Lennox clătină din cap.

— Ah, nu, spuse el. Eu sunt înlocuitorul lu' Sowerby. Domnul Jamisson mi-a spus foarte clar că eu preiau conducerea dacă Sowerby se îmbolnăveşte ori se întâmplă altceva. În plus, ce ştiţi dumneavoastră despre cultivarea tutunului?

— Cel puţin la fel de mult cât ştie un patron de tavernă londonez.

— Ei bine, domnul Jamisson este de altă părere, iar eu primesc ordine de la dumnealui.

Lui Lizzie îi venea să strige de nervi. Nu-i putea permite acestui individ să dea ordine pe plantaţia ei!

— Te previn, Lennox, ar fi bine să-mi asculţi poruncile!

— Şi dacă nu am s-o fac?

Făcu un pas spre ea şi rânji, iar femeia îi simţi mirosul dulceag. Fu nevoită să se dea un pas înapoi. Ceilalţi clienţi îngheţaseră în scaune.

— Ce veţi face, doamnă Jamisson? întrebă el, continuând să se apropie de ea. O să mă puneţi la pământ?

În timp ce vorbea ridică o mână, încercând parcă să-şi exemplifice vorbele, însă gestul părea o ameninţare.

Lizzie scoase un strigăt de spaimă şi făcu un pas în spate. Picioarele i se loviră de un scaun şi

se aşează cu zgomot.

Mack apăru dintr-odată, aşezându-se între ea şi Lennox.

— Ai ridicat mâna asupra unei femei, Lennox, spuse el. Acum să te văd cum o ridici împotriva unui bărbat.

— Tu! izbucni Lennox. Nu ştiam că tu eşti cel care stă în întuneric precum un negru.

— Şi acum, că ştii, ce vrei să faci?

— Eşti un nebun netrebnic, McAsh. Întotdeauna ai fost de partea celor care pierd.

— Tocmai ai insultat-o pe soţia stăpânului tău – n-aş spune că a fost un gest inteligent.

— Nu am venit aici ca să mă cert. Am venit să joc zaruri.

Lennox se întoarse şi se duse înapoi la masă.

Lizzie era la fel de furioasă şi de nemulţumită ca în momentul în care sosiseră. Se ridică.

— Să mergem, îi spuse ea lui Mack.

Bărbatul deschise uşa şi ieşiră.

*

După ce se calmă, decise că trebuie să afle mai multe despre creşterea tutunului. Lennox avea de gând să preia controlul şi singurul mod în care-l putea învinge era să-i demonstreze lui Jay că ea se pricepea mai bine. Ştia deja foarte multe despre modul în care era administrată plantaţia, dar nu înţelegea exact cum se comportă această plantă.

În ziua următoare, scoase din nou şareta şi poneiul şi, cu ajutorul lui Jimmy, merse la reşedinţa colonelului Thumson.

În săptămânile imediat următoare petrecerii, vecinii fuseseră destul de reţinuţi faţă de Lizzie şi Jay, în special faţă de Jay. Fuseseră invitaţi la petreceri de mari proporţii – un bal şi o nuntă –, dar nimeni nu le ceruse să participe la un eveniment mai mic sau la un dineu intim. Oricum, se pare că aflaseră cu toţii despre plecarea lui Jay la Williamsburg, fiindcă după aceea doamna Thumson o vizitase pe Lizzie, iar Suzy Delahaye o invitase la ceai. Lizzie era deranjată de faptul că invitaţiile i se adresau personal, dar Jay ofensase pe toată lumea cu opiniile sale.

În timp ce traversa plantaţia familiei Thumson, Lizzie remarcă cu uimire aspectul prosper al acesteia. Pe dig, baloţii erau stivuiţi în rânduri. Sclavii păreau activi şi bine pregătiţi. Magaziile erau văruite şi câmpurile bine îngrijite. Îl văzu pe colonel în mijlocul unui lan, stând de vorbă cu câţiva muncitori şi arătându-le ceva. Pe Jay nu-l văzuse niciodată dând instrucţiuni pe câmp.

Doamna Thumson era o femeie plinuţă şi amabilă, în jur de cincizeci de ani. Copiii lor, doi băieţi, erau deja adulţi şi locuiau în alte locuri. Femeia îi turnă ceai şi o întrebă cum decurge sarcina. Lizzie îi mărturisi că avea destul de des dureri de spate şi de cap, dar se linişti aflând că şi doamna Thumson suferise din pricina aceloraşi

simptome. Observase, de asemenea, o mică sângerare, o dată sau de două ori; doamna Thumson se încruntă, declarând că ei nu i se întâmplase acest lucru, dar că nu era ceva neobişnuit, şi o sfătui să se odihnească mai mult.

Însă ea nu străbătuse atâta drum ca să discute despre sarcină, aşa că se bucură când colonelul veni să-şi ia ceaiul împreună cu ele. Avea în jur de cincizeci de ani, era înalt, cu părul alb şi destul de viguros pentru vârsta lui. Îi strânse mâna cu fermitate, dar ea îl îmblânzi imediat cu un zâmbet şi un compliment.

— Cum se face că plantaţia dumneavoastră arată mult mai bine decât a celorlalţi?

— Sunteţi drăguţă să spuneţi asta, răspunse el. Cred că se datorează în primul rând faptului că eu sunt aici. Vedeţi, Bill Delahaye este întotdeauna plecat la curse de cai sau lupte de cocoşi. John Armstead preferă mai degrabă să bea decât să muncească, iar fratele lui îşi petrece după-amiezile la *Ferry House,* jucând biliard sau zaruri.

Nu pomeni nimic despre Mockjack Hall.

— De ce sclavii dumneavoastră par atât de activi?

— Depinde de hrana pe care o primesc.

Se putea observa că îi făcea plăcere să-şi împărtăşească experienţa unei femei atât de atrăgătoare.

— Pot supravieţui cu mămăligă sau cu pâine de mălai, dar muncesc mai bine dacă primesc

peşte sărat în fiecare zi şi carne o dată pe săptămână. Este mai scump, dar nu mai scump decât ţi-ar fi necesar pentru a cumpăra câţiva sclavi în fiecare an.

— De ce au dat faliment atâtea plantaţii în ultima vreme?

— Trebuie să cunoşti bine planta de tutun. Solul se strică. După patru sau cinci ani, calitatea se deteriorează. Trebuie să înlocuieşti cultura cu grâu sau cu porumb indian şi să găseşti un teren nou pentru tutun.

— Înseamnă că trebuie să defrişezi în permanenţă un alt teren.

— Într-adevăr. În fiecare iarnă defrişez câte o bucată de pădure, ca să creez un spaţiu pentru noua cultură.

— Dar sunteţi norocos – aveţi mult teren.

— Şi dumneavoastră aveţi destul teren împădurit. Iar după ce-l epuizaţi, puteţi cumpăra sau arenda o altă proprietate. Singurul mod în care tutunul poate fi cultivat este să fii în continuă mişcare.

— Toată lumea procedează la fel?

— Nu. Unii iau credit de la comercianţi şi speră că preţul tutunului va creşte şi că în felul acesta vor fi salvaţi. Dick Richards, fostul proprietar al terenului dumneavoastră, a urmat această cale şi în felul acesta a ajuns să-l deţină socrul dumneavoastră.

Lizzie nu îi spuse că Jay plecase la Williamsburg ca să ia bani cu împrumut.

— Am putea defrişa Stafford Park la timp, în aşa fel încât să-l putem cultiva primăvara viitoare.

Stafford Park era un teren neîngrijit, separat de reşedinţa principală şi aflat la zece mile în susul râului. Fusese neglijat din cauza distanţei, iar Jay încercase să-l vândă sau să-l arendeze, însă nu se găsiseră doritori.

— De ce nu începeţi cu Pond Copse? o întrebă colonelul. Este mai aproape de magaziile unde depozitaţi tutunul şi pământul este potrivit. Ce bine că mi-am amintit!

Aruncă o privire spre ceasul aflat deasupra căminului.

— Trebuie să merg până la depozit înainte să se înnopteze.

Lizzie se ridică în picioare.

— Iar eu trebuie să merg acasă şi să discut cu administratorul.

Doamna Thumson spuse:

— Nu trebuie să faceţi prea multe, doamnă Jamisson! Nu uitaţi de copil!

Lizzie zâmbi.

— Voi avea grijă să mă odihnesc, promit.

Colonelul Thumson îşi sărută soţia, apoi o însoţi pe Lizzie afară. O ajută să se urce în şaretă şi merse împreună cu ea până la depozit.

— Dacă-mi daţi voie să fac o remarcă personală, sunteţi o persoană deosebită, doamnă Jamisson.

— Vă mulţumesc, răspunse ea.

— Sper să avem ocazia să vă întâlnim cât mai

des.

Apoi zâmbi şi în ochii lui albaştri se ivi o licărire. Îi luă mâna şi, în timp ce o ridica să i-o sărute, braţul său atinse sânii femeii, ca şi cum ar fi fost un accident.

— Vă rog să mă chemaţi dacă vă pot ajuta cu… *orice.*

Lizzie plecă. „Cred că tocmai mi s-a făcut prima propunere adulterină, se gândi ea. O femeie gravidă în şase luni! Ce bătrân nemernic!” Deşi ar fi trebuit să se înfurie, era încântată. Nu avea de gând să-i accepte avansurile. În plus, trebuia să-l evite pe colonel pe viitor. Dar gândul că era o femeie dorită o flata.

— Să ne grăbim, Jimmy, spuse ea. Vreau să iau masa.

*

În dimineaţa următoare, îl trimise pe Jimmy să-l invite pe Lennox la ea în salon. Nu mai vorbise cu el de la incidentul petrecut la *Ferry House.* Se temea de el, aşa că-i trecuse prin cap să-l cheme pe Mack să i se alăture. Dar refuzase să accepte că avea nevoie de un bodyguard în propria casă.

Stătea într-un scaun mare, cu decoraţii, care probabil fusese adus din Anglia cu un secol în urmă. Lennox sosi după două ore, cu cizmele murdare de noroi. Ştia că întârziase din dorinţa de a-i arăta că nu se simţea obligat să sară la porunca ei. Dacă l-ar fi provocat, cu siguranţă ar fi invocat

o scuză, aşa că decise să se poarte ca şi cum ar fi sosit imediat.

— Vom defrişa terenul din Pond Copse, ca să putem planta tutun în primăvara următoare, spuse ea. Vreau să începi pregătirile de azi.

Bărbatul fu luat prin surprindere.

— De ce? întrebă el.

— Cultivatorii de tutun trebuie să cureţe câte un teren în fiecare iarnă. Este singurul mod în care recolta poate fi bogată. Am verificat terenurile şi Pond Copse pare cel mai potrivit. Colonelul Thumson este de acord cu mine.

— Bill Sowerby nu a făcut niciodată aşa ceva.

— Bill Sowerby nu a făcut niciodată bani.

— Nu este nicio problemă cu vechile terenuri.

— Cultivarea tutunului distruge pământul.

— Ah, da, spuse el. Dar folosim mult îngrăşământ.

Tânăra se încruntă. Thumson nu îi vorbise despre îngrăşământ.

— Nu ştiam asta…

Ezitarea îi fu fatală.

— Este mai bine să se ocupe bărbaţii de aceste aspecte, spuse el.

— Lasă predicile, izbucni ea. Mai bine mi-ai spune despre îngrăşământ.

— Obişnuim să lăsăm vitele noaptea pe câmpurile cu tutun, pentru îngrăşământ. În felul acesta pământul este pregătit pentru noua recoltă.

— Nu poate fi la fel de eficient ca un pământ nou, spuse ea, fără să fie foarte sigură.

— Este acelaşi lucru, insistă el. Dar dacă vreţi să schimbaţi procedeul, va trebui să discutaţi cu domnul Jamisson.

Nu-i plăcea să-l lase pe Lennox să câştige, nici chiar pentru moment, însă de data aceasta era nevoită să aştepte până la întoarcerea lui Jay. Enervată, spuse:

— Acum poţi pleca.

Lennox zâmbi victorios şi ieşi fără să mai rostească vreun cuvânt.

*

Se strădui să se odihnească până la sfârşitul zilei, întrucât a doua zi urma să îşi facă vizita obişnuită la plantaţie.

În magazii, snopii de tutun fuseseră scoşi din cârlige, pentru ca frunzele să poată fi separate de tulpini şi fibrele mai groase să fie îndepărtate. Apoi frunzele urmau să fie legate din nou în snopi şi acoperite cu pânză, ca să „dospească”.

Câţiva muncitori se aflau în pădure, unde tăiau copaci din care să facă butoaie. Alţii semănau grâu de iarnă în Stream Quarter. Lizzie îl recunoscu pe Mack, care muncea alături de o femeie de culoare. Traversau în şir câmpul arat, împrăştiind seminţe din coşuri voluminoase. Lennox venea în spatele lor, zorindu-i pe cei care se mişcau prea încet cu o lovitură de picior sau cu o plesnitură din bici. Folosea un bici scurt construit dintr-un lemn flexibil, cu mânerul dur şi

un fir lung de doi sau trei metri. După ce o văzu pe Lizzie, începu să-l folosească din ce în ce mai des, ca şi cum ar fi urmărit să o provoace să încerce să-l oprească.

Femeia decise să plece şi porni spre casă. Însă înainte să ajungă, auzi un strigăt şi se întoarse.

Femeia care lucra alături de Mack se prăbuşise. Era Bess, o adolescentă de aproape cincisprezece ani, înaltă şi slabă. Mama lui Lizzie ar fi spus că era mai înaltă decât o ţineau puterile.

Lizzie se îndreptă în grabă spre trupul prăbuşit, dar Mack se afla mai aproape de fată – lăsase jos coşul şi îngenunchease alături de ea, punându-i mâna pe frunte şi pe braţe.

— Cred că a leşinat, spuse el.

Lennox se apropie şi îi trase cu putere un picior în coaste.

Trupul ei se mişcă sub impactul loviturii, dar nu deschise ochii.

Lizzie începu să strige:

— Opreşte-te, nu o mai lovi!

— Scârbă leneşă ce eşti, am să-ţi dau imediat o lecţie, spuse Lennox în timp ce-şi retrăgea braţul în care ţinea biciul.

— Să nu îndrăzneşti! strigă Lizzie furioasă.

Lennox o lovi din nou pe fată în spate, cu biciul.

Mack sări în picioare.

— Opreşte-te! strigă Lizzie din nou.

Dar Lennox ridică din nou biciul.

Mack se aşeză între Lennox şi Bess.

— Stăpâna ta ţi-a poruncit să încetezi, spuse el.

Lennox îşi schimbă poziţia şi îl lovi pe Mack peste faţă.

Mack se clătină, apoi îşi prinse faţa cu mâinile. Obrazul i se înroşi imediat şi din gură începu să-i curgă sânge.

Lennox ridică din nou mâna în care ţinea biciul, dar nu mai avu timp să lovească.

Totul se petrecu atât de repede, încât Lizzie nici nu apucă să vadă ce se întâmplase – într-o clipă însă, Lennox era întins la pământ, gemând, în timp ce Mack avea biciul în mână. Ţinându-l cu ambele mâini, îl lovi pe Lennox peste genunchi, apoi îl aruncă plin de dispreţ deasupra acestuia.

Lizzie simţi un val de bucurie. Bătăuşul fusese învins.

Oamenii din jur rămaseră câteva clipe nemişcaţi, uimiţi de ceea ce tocmai se întâmplase în faţa lor.

Apoi Lizzie spuse:

— Toată lumea la treabă acum!

Muncitorii se întoarseră şi începură din nou să arunce seminţe. Lennox se ridică în picioare, privindu-l cu multă ură pe Mack.

— Poţi s-o duci pe Bess în casă? îl întrebă Lizzie pe Mack.

— Desigur, zise el, apoi o luă în braţe pe fată.

Traversară câmpul până la reşedinţa familiei, apoi Mack o duse pe fată în bucătărie, care se afla

în spatele casei. În timp ce o aşeza pe un scaun, fata îşi recăpătă cunoştinţa.

Sarah, bucătăreasa, era o negresă de vârstă mijlocie, care asuda în permanenţă. Lizzie o trimise după coniacul lui Jay. După ce bău o gură, Bess declară că se simte mai bine, cu excepţia coastelor vătămate – nu înţelegea de ce leşinase. Lizzie îi recomandă să mănânce şi să se odihnească până a doua zi.

Înainte să plece din bucătărie, constată că Mack avea un aer grav.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Cred că am fost nebun, spuse el.

— De ce spui asta? protestă ea. Lennox nu mi-a ascultat ordinele!

— Este un om răzbunător. Nu ar fi trebuit să-l umilesc astfel!

— Cum s-ar putea răzbuna pe tine?

— Foarte uşor. El este administratorul.

— Nu voi permite aşa ceva, spuse Lizzie pe un ton hotărât.

— Nu mă poţi păzi toată ziua.

— La naiba!

Nu putea accepta gândul că Mack ar fi putut avea de suferit pentru ceea ce făcuse.

— Aş fugi, dacă aş şti unde să mă duc. Ai văzut vreodată o hartă a Virginiei?

— Nu fugi! zise Lizzie încruntându-se, încercând să găsească o soluţie; apoi îi veni o idee: Ştiu ce putem face – o să munceşti în casă.

Mack zâmbi.

— Mi-ar plăcea. Cu toate astea, nu aş putea fi un majordom prea grozav!

— Nu, nu ca servitor. Te vei ocupa de reparaţii. Trebuie să pregătim camera copilului.

El o privi cu suspiciune.

— Vorbeşti serios?

— Desigur!

— Ar fi… extraordinar, dacă aş putea scăpa de Lennox.

— O să scapi.

— Nici nu-ţi dai seama ce veste bună mi-ai dat!

— Şi pentru mine este o veste bună. Mă simt mult mai bine atunci când eşti aproape de mine. Şi mie îmi este frică de Lennox.

— Pe bună dreptate…

— Vei avea nevoie de o cămaşă nouă, de un veston şi de pantofi pentru casă.

Îi făcea mare plăcere să-l îmbrace în haine noi.

— Un asemenea lux, zise el rânjind.

— Rămâne cum am stabilit, spuse ea hotărâtă. Vei începe de îndată.

*

Sclavii care munceau în casă primiră cu tristeţe vestea despre petrecere. Ei se considerau superiori celor care munceau pe câmp. Sarah, în special, era nemulţumită la gândul că avea să fie nevoită să gătească pentru „nişte gunoaie care se

hrăneau cu mămăligă şi cu pâine de porumb”. Dar Lizzie se amuză pe seama snobismului lor şi încercă să-i înveselească, iar în cele din urmă se lăsară cuprinşi şi ei de spiritul sărbătorii.

Duminică, la apusul soarelui, personalul de la bucătărie pregătea mâncarea pentru banchet. Pepper Jones, cântăreţul la banjo, ajunsese la prânz, beat. McAsh îi dăduse să bea câţiva litri de ceai, apoi îl culcase într-o anexă a casei şi acum era din nou treaz. Instrumentul său avea patru coarde întinse peste un corp din lemn şi sunetul produs era undeva între pian şi tobă.

Lizzie se plimba emoţionată prin curte, verificând stadiul pregătirilor. Aştepta cu nerăbdare ceremonia. Desigur, nu avea să participe la festivitate: trebuia să joace rolul gazdei generoase, care stă şi priveşte din exterior. Dar îi făcea plăcere să-i privească pe cei din jur relaxându-se.

La căderea serii, totul era pregătit. Fusese desfăcut un nou butoi cu cidru; câteva bucăţi de şuncă grasă se prăjeau pe foc; sute de cartofi dulci fierbeau în căldări cu apă şi câteva pâini lungi şi albe, de câteva kilograme, aşteptau să fie tăiate în felii pe masă.

Lizzie se plimba în sus şi-n jos nerăbdătoare, aşteptând sosirea sclavilor de pe câmp. Spera că vor cânta. Îi auzise de câteva ori fredonând cântece triste sau melodii ritmate de muncă, însă încetau de fiecare dată când se apropia unul dintre stăpâni.

Odată cu lăsarea serii, femeile în vârstă începură să apară de pe câmp, purtând în braţe bebeluşii şi trăgând după ele copiii mai mari. Nu ştiau unde sunt muncitorii: le dădeau de mâncare dimineaţa, apoi îi revedeau la sfârşitul zilei.

Muncitorii ştiau că trebuie să ajungă acasă în noaptea aceea. Lizzie îl rugase pe Kobe să se asigure că înţeleseseră cu toţii şi în el avea întotdeauna încredere. Nu avusese timp să ajungă pe câmp, dar îşi închipuia că munceau în zone mai îndepărtate ale plantaţiei şi de aceea le lua atât de mult să revină. Se temea că, fierbând prea mult, cartofii aveau să se transforme în piure.

Timpul trecea şi niciun muncitor nu apărea. După o oră de la lăsarea întunericului, fu nevoită să admită că se întâmplase ceva. Plină de furie, îl chemă pe Mack şi îi spuse:

— Spune-i lui Lennox să vină aici.

După aproape o oră, McAsh se întoarse cu Lennox, care-şi începuse deja programul de băut. Lizzie era plină de furie.

— Unde sunt muncitorii de la câmp? întrebă ea. Ar fi trebuit să fie aici!

— Ah, da, spuse Lennox, rostind în mod voit cuvintele rar. Astăzi nu a fost posibil.

Insolenţa lui o făcu să realizeze că reuşise să găsească o metodă prin care să-i zădărnicească planurile.

— Cum naiba nu a fost posibil? întrebă ea.

— Au început să taie lemne pentru butoaie la Stafford Park.

Stafford Park se afla la zece mile în amonte de râu.

— Sunt câteva zile de lucru, aşa că am făcut o tabără acolo. Muncitorii vor sta acolo, împreună cu Kobe, până când termină.

— Nu trebuia să te apuci de tăiat lemne tocmai azi.

— Niciun moment nu este mai bun decât cel de azi.

Luase această decizie ca să o sfideze. Era suficient de nervoasă cât să înceapă să strige. Dar nu putea face absolut nimic înainte de sosirea lui Jay.

Lennox se uită la mâncarea de pe mese.

— Mare păcat, într-adevăr, spuse el, ascunzându-şi cu greu bucuria.

Întinse o mână murdară şi rupse o bucată de şuncă.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Lizzie apucă o furculiţă cu mânerul lung şi i-o înfipse în mână, spunând:

— Las-o jos!

Bărbatul icni de durere şi dădu drumul bucăţii de carne.

Lizzie scoase dinţii furculiţei din mâna lui Lennox.

Acesta gemu de durere.

— Vacă nebună! urlă el.

— Pleacă de aici şi să nu te mai văd până când nu se întoarce soţul meu, spuse ea.

Bărbatul se uită la ea furios, ca şi cum ar fi

fost pregătit să o atace. Apoi îşi aşează mâna rănită la subsuoară şi plecă în grabă.

Lizzie simţi că o podidesc lacrimile. Cum nu voia ca servitorii să o vadă plângând, se întoarse şi fugi în casă. Când ajunse în salon, singură, izbucni în hohote de plâns. Se simţea nefericită şi singură.

După un minut, uşa se deschise şi Mack spuse:

— Îmi pare atât de rău…

Compasiunea lui îi stârni un nou rând de lacrimi. O clipă mai târziu, simţi cum o ia în braţe. Gestul lui era o alinare. Îşi lăsă capul pe umărul lui şi continuă să plângă. Bărbatul îi mângâie părul şi îi sărută lacrimile. Suspinele ei se liniştiră şi durerea se potoli. Ar fi vrut să o ţină astfel în braţe întreaga noapte.

Apoi îşi dădu seama ce face şi se îndepărtă de el îngrozită. Era o femeie căsătorită, însărcinată în şase luni şi îi permisese unui servitor să o sărute!

— La ce naiba mă gândeam? spuse ea contrariată.

— Nu te gândeai la nimic, răspunse el.

— Acum mă gândesc, replică femeia. Pleacă!

Cu o înfăţişare tristă, bărbatul se întoarse şi părăsi încăperea.

CAPITOLUL 29

În ziua următoare petrecerii eşuate a lui Lizzie, Mack află veşti despre Cora.

Era duminică, aşa că se duse la

Fredericksburg, îmbrăcat în haine noi. Simţea nevoia să-şi elibereze mintea de gândurile legate de Lizzie Jamisson, de părul ei negru şi bogat, obrajii ei fini şi lacrimile ei sărate. Pepper Jones, care rămăsese peste noapte în locuinţele sclavilor, îl însoţi, purtând cu sine banjoul.

Pepper era un bărbat slab şi plin de energie, de aproximativ cincizeci de ani. Engleza fluentă pe care o vorbea era semn că trăia în America de mulţi ani. Mack îl întrebă:

— Cum ai devenit liber?

— M-am născut liber, răspunse el. Mama mea era albă, chiar dacă nu se vede. Tata a fost fugar, dar l-au prins înainte să mă nasc eu – nu l-am văzut niciodată.

De câte ori avea ocazia, Mack punea întrebări despre fugari.

— E adevărat ce zice Kobe, că toţi fugarii sunt prinşi?

Pepper începu să râdă.

— La naiba, nu! Cei mai mulţi sunt prinşi, dar asta fiindcă cei mai mulţi sunt proşti – de asta sunt prinşi…

— Şi dacă nu eşti prost…?

Pepper ridică din umeri.

— Nu e deloc simplu. De îndată ce ai fugit, stăpânul tău dă un anunţ în ziar, în care descrie cum arăţi şi ce haine purtai în momentul evadării.

Hainele erau atât de scumpe, încât oricărui sclav i-ar fi fost greu să-şi cumpere altele.

— Dar poţi să te ascunzi, zise Mack.

— Cu toate astea, trebuie să mănânci. Ceea ce înseamnă că ai nevoie de o slujbă dacă rămâi în colonii şi oricine te-ar putea angaja ştie deja despre tine din ziar.

— Patronii de plantaţii s-au gândit la toate.

— Nu e de mirare. Mâna de lucru este formată din sclavi, deţinuţi şi servitori angajaţi prin contract. Dacă nu ar fi avut un sistem prin care să-i prindă pe fugari, cei care deţin plantaţiile ar fi murit deja de foame.

Mack rămase pe gânduri.

— Ai spus *dacă rămâi în colonii.* Ce ai vrut să zici de fapt?

— La vest de aici sunt munţii şi dincolo de ei este sălbăticie. Acolo nu există ziare. Nici plantaţii. Nu sunt şerifi, nici judecători sau călăi.

— Cât de mare este acest teritoriu?

— Nu ştiu. Unii spun că până la mare sunt câteva sute de mile, dar nu am cunoscut pe nimeni care să fi ajuns până acolo.

Mack mai vorbise despre sălbăticie şi cu alţi oameni, dar Pepper era primul în care avea încredere. Alţii îi spuseseră tot felul de poveşti fantastice; Pepper, în schimb, recunoscuse că nu ştia prea multe. Ca de obicei, acesta era un subiect extrem de interesant pentru Mack.

— Totuşi, un om ar putea dispărea peste munţi fără să i se mai dea de urmă!

— Este adevărat. Sigur, poate să fie scalpat de indieni sau ucis de lei. Dar cel mai probabil va muri de foame.

— De unde ştii?

— Am întâlnit nişte pionieri care s-au întors de acolo. Şi-au rupt spatele câţiva ani, transformând o bucată de pământ extrem de bună într-o fâşie de noroi inutilă, apoi au renunţat.

— Există şi oameni care au reuşit?

— Cred că cei mai mulţi au reuşit, altfel nu ar mai exista un asemenea loc, cum este America.

— La vest de aici, spui, chicoti Mack. Cât de departe sunt munţii?

— La aproape o sută de mile.

— Atât de aproape!

— E mai mult decât crezi.

*

Unul dintre sclavii colonelului Thumson se oferi să-i conducă până în oraş cu o căruţă. Sclavii şi deţinuţii obişnuiau să se însoţească unii pe alţii pe drumurile din Virginia.

Oraşul era aglomerat: duminica era ziua în care muncitorii de pe plantaţiile din jur veneau aici la biserică sau să se îmbete, sau din ambele motive. Unii dintre deţinuţi îi priveau cu condescendenţă pe sclavi, însă Mack nu credea că are motive să se simtă superior. În consecinţă, îşi făcuse mulţi prieteni şi cunoscuţi, iar oamenii îi făceau cu mâna la fiecare colţ de stradă.

Cei doi se îndreptară spre taverna lui Whitey Jones. I se spunea Whitey din cauza culorii pielii, un amestec de negru şi alb. În plus, le vindea

băutură negrilor, deşi era interzis prin lege. Putea conversa la fel de uşor în pidginul vorbit de majoritatea sclavilor sau în dialectul specific celor născuţi în Virginia. Taverna lui era o încăpere joasă care mirosea a lemn afumat, plină de negri şi de albi săraci care jucau cărţi şi beau. Mack nu avea bani, dar Pepper Jones fusese plătit de Lizzie, aşa că îi cumpără lui Mack o halbă de bere.

Mack savură gustul berii, o trataţie atât de rară în zilele acelea... În timp ce beau, Pepper spuse:

— Hei, Whitey, ai cunoscut pe cineva care a traversat munţii?

— Sigur că da, răspunse Whitey. A trecut cândva pe aici un vânător, care a spus că acolo a dat peste cel mai grozav vânat. De atunci, o mulţime de vânători se duc într-acolo în fiecare an şi vin încărcaţi cu blănuri.

Mack spuse:

— Şi-a spus pe unde a luat-o?

— Cred că a pomenit ceva de o trecătoare numită Cumberland Gap.

— Cumberland Gap, repetă Mack.

Apoi, Whitey spuse:

— Mack, nu întrebai tu de o fată albă pe nume Cora?

Lui Mack începu să-i bată inima cu putere.

— Da! Ai auzit ceva despre ea?

— Am văzut-o – şi am înţeles de ce eşti aşa înnebunit după ea, zise el, dându-şi ochii peste cap.

— E o fată drăguţă, Mack? îl necăji Pepper.

— Mai drăguţă decât tine, Pepper. Spune-mi, Whitey, unde ai văzut-o?

— În josul râului. Era îmbrăcată cu o haină verde şi căra un coş; s-a urcat într-un feribot care mergea spre Falmouth.

Mack zâmbi. Haina şi faptul că traversa cu feribotul erau indicii că o ducea bine. Ceea ce însemna că avea un stăpân cumsecade.

— De unde ai ştiut cine este?

— Conducătorul feribotului a strigat-o pe nume.

— Probabil că locuieşte în Falmouth, de asta nu am aflat nimic despre ea când am căutat-o în Fredericksburg.

— Ei bine, ai auzit acum.

Mack dădu pe gât restul de bere.

— Şi am de gând să o găsesc. Whitey, eşti un adevărat prieten. Pepper, îţi mulţumesc pentru bere.

— Noroc!

Mack părăsi oraşul. Fredericksburg fusese construit sub linia de vărsare a Râului Rappahannock, la limita de navigare. Vapoarele care traversau oceanul puteau ajunge până aici, dar la mai puţin de o milă distanţă râul devenea stâncos şi nu puteau pătrunde decât vasele mici. Mack merse până în punctul în care apa avea o adâncime mai mică şi putea fi traversat.

Era foarte emoţionat. Oare cine o cumpărase pe Cora? Cum trăia? Reuşise oare să afle ce se

întâmplase cu Peg? Dacă ar fi putut să afle unde erau cele două fete şi să-şi ţină promisiunea, ar fi încercat să facă planuri de evadare. În ultimele trei luni, îşi suprimase nevoia de libertate, încercând să descopere unde sunt Peg şi Cora, însă vorbele lui Pepper despre sălbăticia de dincolo de munţi îi redeşteptaseră acest sentiment şi îşi dorea din nou să fugă. Visa să fugă de pe plantaţie la căderea nopţii şi să se îndrepte spre vest, unde n-ar mai fi fost nevoit să muncească sub ameninţarea biciului administratorului.

Era nerăbdător să o întâlnească pe Cora. Probabil că nu muncea în ziua aceea şi ar fi putut face o plimbare cu el. Se puteau retrage într-un loc izolat. Gândul că ar fi putut s-o sărute îl făcu să simtă un junghi de vinovăţie. Dimineaţă se trezise gândindu-se cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o pe Lizzie Jamisson şi acum avea acelaşi gând legat de Cora. Totuşi era o nebunie să se simtă vinovat din cauza lui Lizzie! Ea era soţia unui alt bărbat şi nu exista un viitor pentru ei doi. Orice emoţie legată de ea era însoţită de tristeţe.

Falmouth era o versiune redusă a oraşului Fredericksburg. Avea aceleaşi cheiuri, depozite, taverne şi case din lemn vopsite, în doar câteva ore, Mack putea trece pe la toate locuinţele, însă Cora putea locui în afara oraşului.

Intră în prima tavernă care i se ivi în drum şi stătu de vorbă cu proprietarul.

— Caut o tânără care se numeşte Cora Higgins.

— Cora? Locuieşte în casa albă de la următorul colţ, unde o să vezi trei pisici dormind pe verandă.

Era ziua norocoasă a lui Mack.

— Mulţumesc!

Bărbatul scoase un ceas din buzunarul vestonului şi îl privi.

— Dar la ora asta nu o găseşti acolo, probabil e la biserică.

— Am văzut unde este biserica. Am să mă duc acolo.

Cora nu era o persoană evlavioasă, dar probabil că stăpânul ei o silise să meargă, se gândi Mack în timp ce ieşea. Traversă strada şi trecu pe lângă două case, apoi ajunse la biserică.

Slujba se terminase şi enoriaşii tocmai ieşeau, îmbrăcaţi în hainele lor bune de duminică, strângându-şi mâinile şi stând de vorbă.

Mack o remarcă imediat pe Cora – zâmbi când o văzu. Fusese norocoasă. Femeia înfometată şi slăbită care coborâse de pe vapor devenise între timp o altă persoană. Cora arăta acum ca în vremurile ei bune. Avea pielea îngrijită, părul strălucitor şi o faţă rotundă. Era la fel de bine îmbrăcată ca pe vremuri, cu o haină cafenie şi o fustă din lână, şi purta o pereche de cizme bune. Bărbatul era fericit că se îmbrăcase cu cămaşa nouă şi cu vestonul pe care i le dăruise Lizzie.

Cora purta o discuţie înflăcărată cu o femeie mai în vârstă, care se sprijinea într-un baston. Îşi întrerupse conversaţia când tânărul se apropie de

ea.

— Mack! strigă ea fericită. Este un miracol!

Mack îşi deschise larg braţele pentru a o îmbrăţişa, dar ea îi întinse doar o mână – el îşi dădu seama că nu voia să se dea în spectacol în faţa bisericii. Îi luă palma cu ambele mâini şi îi spuse:

— Arăţi minunat!

Fata mirosea bine: nu mai purta parfumul înţepător şi lemnos pe care îl folosea la Londra, ci o esenţă mai uşoară, floral, mult mai potrivită pentru o doamnă.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă ea, retrăgându-şi mâna. Cine te-a cumpărat?

— Sunt pe plantaţia familiei Jamisson – iar Lennox este administrator.

— El te-a lovit peste faţă?

Mack îşi atinse locul unde Lennox îl lovise cu biciul.

— Da, însă i-am luat biciul din mână şi l-am rupt în două.

Fata zâmbi.

— Acesta-i Mack pe care-l ştiu – mereu are probleme.

— Aşa e. Ai reuşit să afli ceva despre Peg?

— Au luat-o conducătorii de suflete, Bates şi Makepiece.

Mack se întristă.

— La naiba! O să fie greu să o găsim.

— Întreb întotdeauna de ea, dar nu am reuşit să aflu nimic până acum.

— Pe tine cine te-a cumpărat? Bănuiesc că un om de treabă, după cum arăţi!

În timp ce stăteau de vorbă, sosi un bărbat plinuţ şi bine îmbrăcat, în jur de cincizeci de ani. Cora spuse:

— El este Alexander Rowley, broker de tutun.

— Se vede că are grijă de tine! şopti Mack.

Rowley dădu mâna cu doamna mai în vârstă, schimbă câteva vorbe cu ea, apoi se întoarse spre Mack.

Cora îi spuse:

— El este Malachi McAsh, un vechi prieten al meu din Londra. Mack, el este domnul Rowley – soţul meu.

Mack rămase cu gura căscată.

Rowley o luă pe Cora pe după umeri şi în acelaşi timp îi strânse mâna lui Mack.

— Îmi pare bine, McAsh, spuse el, apoi – fără vreun alt cuvânt – o luă pe Cora cu el.

*

„De ce nu?” se întreba Mack în timp ce-şi târa picioarele înapoi, pe drumul care ducea spre plantaţia familiei Jamisson. Cora nu ştia dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Mack. Rowley o cumpărase, iar Cora îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Probabil că fusese scandalos ca un negustor să se însoare cu o deţinută, chiar şi într-un oraş colonial cum era Falmouth. Cu toate acestea, atracţia sexuală se dovedise mai puternică decât

regulile sociale, iar Mack îşi putea imagina cum fusese sedus Rowley. Probabil că nu-i fusese prea uşor să convingă persoanele de genul bătrânei cu baston să o accepte pe Cora drept soţie respectabilă, însă ea avea abilitatea de a îndura orice şi reuşise să ducă această sarcină la bun sfârşit. Bravo ei! Probabil că urma să-i facă şi copii lui Rowley.

Mack îi găsise o sumedenie de scuze, dar în acelaşi timp era teribil de dezamăgit. Într-un moment de panică, îi ceruse să-i promită că o va căuta. Dar ea îl uitase imediat ce i se oferise şansa unei vieţi uşoare.

Era ciudat: avusese două iubite – Annie şi Cora – şi ambele se măritaseră cu altcineva. Cora se culca în fiecare noapte cu un broker de tutun gras, care avea de două ori vârsta ei, iar Annie era însărcinată cu Jimmy Lee. Se întreba dacă avea să aibă parte vreodată de o viaţă normală, alături de o soţie şi copii.

Apoi se linişti. Ar fi putut avea parte de toate acestea dacă şi le-ar fi dorit. Dar refuzase să se aşeze la casa lui şi să accepte ceea ce îi oferea lumea. Voia mai mult.

Voia să fie liber.

CAPITOLUL 30

Jay se dusese la Williamsburg cu speranţe mari.

Fusese înspăimântat de simpatiile politice ale vecinilor săi – erau cu toţii liberali şi nu exista

printre ei niciun conservator însă era convins că în capitală avea să găsească oameni loiali regelui, care să-l considere un aliat valoros şi să-i sprijine cariera politică.

Williamsburg era un oraş mic, dar impresionant. Strada principală, Duke of Gloucester, era lungă de o milă şi lată de aproape o sută de metri. La un capăt al străzii se afla Capitoliul şi la celălalt Colegiul William şi Mary – două clădiri oficiale din cărămidă, a căror arhitectură în stil englezesc îi întări lui Jay sentimentul că monarhia deţinea încă puterea. Mai existau un teatru şi câteva magazine, unde se vindeau candelabre din argint şi mese din mahon. De la tipografia Purdie & Dixon, Jay cumpără *Virginia Gazette* – un ziar în care apăreau anunţurile despre sclavii fugari.

Proprietarii de plantaţii cei mai înstăriţi, care reprezentau elita conducătoare a coloniei, locuiau la reşedinţele lor, însă veneau la Capitoliul din Williamsburg în timpul legislaturii, motiv pentru care oraşul era plin de hanuri care închiriau camere. Jay se stabilise la taverna *Raleigh,* o clădire joasă cu acoperişul de şindrilă, care avea la mansardă camere pentru dormit.

Lăsase la palat o carte de vizită şi un bilet, dar fusese nevoit să aştepte trei zile pentru o întâlnire cu noul guvernator, baronul de Botetourt. Când invitaţia sosi în cele din urmă, nu era o audienţă personală, aşa cum sperase Jay, ci o recepţie cu cincizeci de oaspeţi. Guvernatorul

nu-şi dăduse încă seama că Jay era un aliat important într-un mediu ostil.

Palatul se afla la capătul unei străzi lungi, care ducea la nord de strada Duke of Gloucester, fiind tot o clădire din cărămidă în stil englezesc, cu şeminee înalte şi lucarne, ca o locuinţă de la ţară. Holul impunător de la intrare era decorat cu săbii, pistoale şi muschete, aranjate după scheme elaborate, urmărind parcă să sublinieze forţa militară a regelui.

Din nefericire, Botetourt era exact opusul a ceea ce se aşteptase Jay. Virginia avea nevoie de un guvernator dur şi auster, care să semene spaima în inimile răzvrătite ale coloniştilor, în timp ce Botetourt nu se dovedi nimic altceva decât un bărbat grăsuţ şi prietenos, cu aerul unui negustor prosper de vinuri care-şi întâmpina clienţii la o degustare.

Jay îl privea în timp ce-şi întâmpina oaspeţii în somptuoasa sală de bal. Acest om nu ştia ce comploturi subversive se năşteau în mintea cultivatorilor de tutun.

Bill Delahaye era şi el acolo şi dădu mâna cu Jay.

— Ce părere aveţi despre noul guvernator?

— Nu sunt convins că-şi dă seama de rolul pe care îl are, spuse Jay.

Delahaye replică:

— Este posibil să fie mai deştept decât pare.

— Sper.

— Mâine-seară va avea loc o partidă

importantă de cărţi, Jamisson – vreţi să participaţi?

Jay nu mai participase la o partidă de cărţi de când părăsise Londra.

— Desigur.

În sala de mese aflată sub salonul de bal se serveau prăjituri şi vin. Delahaye îl prezentă pe Jay câtorva bărbaţi. Un bărbat îndesat, cu o înfăţişare prosperă, în jur de cincizeci de ani, spuse:

— Jamisson? Este vorba cumva de familia Jamisson din Edinburgh?

Vocea sa suna cumva ostil. Figura bărbatului părea oarecum familiară, deşi Jay era convins că nu-l mai întâlnise niciodată.

— Familia mea locuieşte la Castelul Jamisson din Fife, răspunse el.

— Castelul care i-a aparţinut lui William McClyde?

— Într-adevăr.

Jay îşi dădu seama că bărbatul îi amintea de Robert – avea aceiaşi ochi strălucitori şi o expresie hotărâtă a gurii.

— Mă tem că nu v-am auzit numele…

— Sunt Hamish Drome. Castelul ar fi trebuit să-mi aparţină.

Jay rămase mut de uimire. Drome era numele de familie al lui Olive, mama lui Robert.

— Deci dumneata eşti ruda despre care nu se mai ştia nimic şi care a ajuns în Virginia!

— Iar dumneata trebuie să fii băiatul lui

George şi al lui Olive.

— Nu, acela este Robert, fratele meu vitreg. Olive a murit şi tatăl meu s-a recăsătorit. Eu sunt fiul cel mic.

— Aha… Şi Robert te-a alungat din cuib, la fel cum a făcut mama lui cu mine.

Remarcile lui Drome aveau un ton obraznic, dar Jay era intrigat de insinuările sale. Îşi aminti dezvăluirile pe care le făcuse Peter McKay la nunta sa, după ce se îmbătase.

— Mi s-a mai spus că Olive a falsificat testamentul.

— Da – şi tot ea l-a omorât pe unchiul William.

— Cum aşa?

— Nu încape îndoială. William nu era bolnav. Era doar ipohondru, îi plăcea să creadă că este bolnav. Ar fi putut trăi mult mai mult. Dar la şase săptămâni după sosirea lui Olive, şi-a făcut testamentul şi a murit. Era o femeie rea.

— Ha! spuse Jay! simţind o satisfacţie ciudată.

Sfânta Olive, al cărei portret atârna la loc de cinste în holul Castelului Jamisson, era o criminală care merita să fie spânzurată. Lui Jay îi displăcuse dintotdeauna tonul reverenţios cu care se vorbea despre ea şi acum primea cu bucurie vestea că nu fusese decât o ticăloasă plină de răutate.

— Dumneata nu ai primit nimic? îl întrebă el pe Drome.

— Nici măcar un acru de teren. Am venit aici

cu şase duzini de perechi de ciorapi din lână Shetland şi acum sunt cel mai mare negustor de galanterie din Virginia. Dar nu le-am scris niciodată celor de acasă. M-am temut că Olive m-ar putea lăsa fără tot ce am.

— Cum ar fi putut?

— Nu ştiu. Poate că a fost doar o superstiţie. Mă bucur să aflu că a murit. Dar se pare că fiul ei îi seamănă.

— Întotdeauna am crezut că seamănă cu tata. Este extrem de lacom, indiferent cât ar primi.

— Dacă aş fi în locul dumitale, nu i-aş spune unde stau.

— O să moştenească toate afacerile tatei, nu cred că va fi interesat şi de mica mea plantaţie.

— Nu fi atât de sigur, spuse Drome.

Jay era convins că exagerează.

Până la sfârşitul petrecerii, când musafirii începură să se retragă spre ieşirea din grădină, Jay nu reuşi să aibă o discuţie între patru ochi cu guvernatorul Botetourt. Aşa că îl apucă de mânecă la un moment dat şi spuse cu voce tare:

— Aş vrea să ştiţi că eu vă sunt loial atât dumneavoastră, cât şi Coroanei.

— Splendid, splendid, spuse Botetourt pe un ton ridicat. Frumos din partea dumitale să spui aşa ceva.

— M-am mutat de curând aici şi am fost scandalizat de atitudinea unor persoane extrem de influente în colonii – pur şi simplu scandalizat. Vreau să ştiţi că vă sunt alături dacă veţi decide să

înlăturaţi trădătorii şi să distrugeţi opozanţii neloiali.

Botetourt îi aruncă o privire aspră, luându-l în sfârşit în seamă, iar Jay îşi dădu seama că în spatele unei prezenţe afabile se ascundea un politician viclean.

— Sunteţi foarte amabil, dar să sperăm că nu va fi nevoie de prea multe înlăturări şi distrugeri. Cred că persuasiunea şi negocierea sunt mult mai eficiente – după cum ştiţi, efectele durează mai mult. Domnule primar Wilkinson, la revedere! Doamnă Wilkinson, mă bucur că aţi venit!

Persuasiune şi negociere, cumpăni Jay în timp ce ieşea în grădină. Botetourt intrase într-un cuib de vipere şi voia să negocieze cu ele. Jay îi spuse lui Delahaye:

— Mă întreb cât timp îi va lua până când va înţelege ce se petrece aici.

— Cred că înţelege deja foarte bine, spuse Delahaye. Dar nu vrea să-şi arate dinţii înainte de a muşca.

Destul de sigur pe sine, a doua zi, guvernatorul cel nou şi amabil dizolvă Adunarea Generală.

*

Mathew Murchman locuia într-o casă din lemn verde, alături de librăria de pe strada Duke of Gloucester. Îşi desfăşura activitatea în camera din faţă, înconjurat de cărţi de drept şi diferite

alte documente. Era un bărbat scund şi vioi, cu părul grizonat, care se agita dintr-o încăpere în alta, mutând documentele dintr-un morman într-altul.

Jay semnă actele prin care ipoteca plantaţia. Era dezamăgit de suma primită: numai patru sute de lire.

— A fost un mare noroc să obţin suma aceasta, spuse Murchman. Afacerile cu tutun merg atât de prost, încât nu am convingerea că proprietatea s-ar putea vinde pentru suma aceasta.

— De unde provin banii?

— De la un sindicat, căpitane Jamisson. Aşa funcţionează lucrurile acum. Aveţi datorii de care aţi vrea să mă ocup acum?

Jay adusese cu el un teanc de chitanţe, care conţineau toate datoriile acumulate de când se instalaseră în Virginia, cu trei luni în urmă. I le înmânã lui Murchman, care aruncă o privire peste ele şi spuse:

— Aici sunt aproximativ o sută de lire. Am să vă dau un bilet pentru acestea înainte să plecaţi din oraş. Să mă anunţaţi dacă mai cumpăraţi ceva.

— Probabil că voi mai cumpăra, spuse Jay. Domnul Smythe vinde o trăsură cu o pereche de cai foarte frumoşi. Şi mai am nevoie de doi sau trei sclavi.

— Am să anunţ că eu sunt cel care se ocupă de plăţile dumneavoastră.

Jay nu era încântat de ideea de a împrumuta

o sumă atât de mare şi de a lăsa întreaga datorie pe mâna avocaţilor.

— Aş vrea să-mi daţi o sută de lire în galbeni, spuse el. Diseară voi participa la o partidă de cărţi la *Raleigh.*

— Desigur, căpitane Jamisson. Sunt banii dumneavoastră!

*

Când se întoarse la plantaţie cu ultimele achiziţii, nu-i mai rămăsese mare lucru din cele patru sute de lire: pierduse la cărţi, cumpărase patru sclave şi nu reuşise să obţină un preţ prea bun de la domnul Smythe pentru trăsură şi cai.

În schimb, reuşise să-şi achite toate datoriile. Urma să cumpere pe credit de la negustori, la fel cum procedase şi înainte. Putea vinde după Crăciun prima recoltă de tutun şi intenţiona să-şi plătească datoriile din profit.

Se temea că Lizzie avea să fie nemulţumită de achiziţia trăsurii, dar, spre uşurarea lui, ea nu vorbi prea mult despre acest subiect. Avea alte gânduri care o împovărau şi abia aştepta să i le împărtăşească.

De obicei era extrem de atrăgătoare atunci când era însufleţită – ochii negri îi străluceau şi tenul căpăta o nuanţă de roz. Cu toate acestea, nu mai simţea aceeaşi dorinţă de fiecare dată când o vedea. De când rămăsese însărcinată, devenise temător. Îşi închipuia că, dacă mama întreţinea

relaţii sexuale, copilul ar putea avea de suferit. Dar nu acesta era motivul real. Ideea că Lizzie urma să devină mamă îl îndepărta. Considera că mamele n-ar trebui să aibă dorinţe sexuale. În plus, orice relaţie devenise imposibilă: greutatea pe care o purta în pântec devenise prea mare.

După ce o sărută, Lizzie îi spuse:

— Bill Sowerby a plecat.

— Serios? întrebă Jay surprins.

Bărbatul plecase fără să-şi primească salariul.

— Ce bine că-l avem pe Lennox ca să se ocupe de toate!

— Cred că Lennox l-a determinat pe Sowerby să plece. Se pare că a pierdut la cărţi o sumă mare de bani în favoarea lui Lennox.

Lucrurile aveau o explicaţie.

— Lennox este un bun jucător de cărţi.

— Lennox vrea să devină administratorul proprietăţii.

Cei doi stăteau pe veranda din faţa casei şi tocmai în clipa aceea îşi făcu apariţia Lennox. Cu lipsa de maniere care îl caracteriza, nu se obosi să-i ureze bun venit lui Jay. În schimb, spuse:

— Au sosit câteva butoaie de cod sărat.

— Eu le-am comandat, spuse Lizzie. Sunt pentru muncitorii de la câmp.

Jay păru deranjat de idee.

— De ce vrei să le dai peşte?

— Colonelul Thumson spune că muncesc mai bine. El le dă sclavilor săi peşte sărat şi carne o dată pe săptămână.

— Colonelul Thumson este mai bogat decât mine. Lennox, trimite marfa înapoi.

— Vor avea mult de muncă iarna aceasta, Jay, protestă Lizzie. Trebuie să defrişăm pădurea din Pond Copse ca să putem planta tutun acolo în primăvara viitoare.

Lennox interveni imediat:

— Nu este nevoie. Pământurile pe care le cultivăm acum sunt foarte bune atâta vreme cât folosim îngrăşământ.

— Nu putem folosi îngrăşământ la nesfârşit, interveni Lizzie. Colonelul Thumson defrişează o bucată de teren în fiecare iarnă.

Jay îşi dădu seama că cei doi mai avuseseră o discuţie similară înainte.

Lennox spuse:

— Nu avem suficienţi muncitori. Chiar şi cu oamenii de pe *Boboc de trandafir,* abia reuşim să plantăm terenurile pe care le avem. Colonelul Thumson are mai mulţi sclavi.

— Asta fiindcă face mai mulţi bani – pentru că foloseşte metode mai bune, spuse Lizzie triumfătoare.

Lennox rânji batjocoritor.

— Femeile nu se pricep la asemenea lucruri, spuse el.

Lizzie rosti sec:

— Domnule Lennox, te rog să pleci imediat.

Lennox se umplu de mânie, dar plecă.

— Trebuie să scapi de el, Jay, spuse ea.

— Nu văd de ce…

— Este extrem de brutal. Singurul lucru la care se pricepe este să sperie oamenii. Nu înţelege cum se face agricultura şi nu ştie nimic despre tutun – şi cel mai grav este că nu-l interesează să înveţe.

— Ştie cum să-i determine pe oameni să muncească mai mult.

— Nu are niciun rost să muncească mai mult atâta vreme cât metoda nu este cea potrivită!

— Ai devenit dintr-odată expertă în tutun.

— Jay, am crescut pe o moşie mare şi am văzut cum a dat faliment – nu pentru că muncitorii erau prea leneşi, ci pentru că tata a murit şi mama nu a ştiut cum să administreze pământul. Acum constat că şi tu faci aceleaşi greşeli – nu te implici în activităţi, foloseşti măsuri dure ca să disciplinezi oamenii şi laşi pe alţii să ia deciziile strategice. Nu ai putea conduce un regiment în felul acesta!

— Tu nu ştii cum se conduce un regiment!

— Iar tu nu ştii cum se conduce o fermă!

Jay începuse să se enerveze, dar încercă să se abţină.

— Şi ce ai vrea să fac?

— Să-l concediezi pe Lennox.

— Şi pe cine să pun în locul lui?

— Ne putem ocupa noi doi, împreună.

— Nu vreau să devin fermier!

— Atunci, lasă-mă pe mine.

Jay dădu din cap.

— Bănuiam că aşa se va întâmpla.

— Ce vrei să spui?

— Faci tot scandalul acesta doar ca să obţii controlul, nu-i aşa?

Bărbatul se aştepta ca Lizzie să explodeze, în schimb ea avu o reacţie reţinută.

— Asta crezi? zise ea.

— Ca să fiu cinstit, da.

— Încerc să te salvez – te îndrepţi către dezastru. Eu fac eforturi să opresc o tragedie şi tu crezi că încerc să dau ordine celor din jur. Dacă asta crezi despre mine, de ce naiba m-ai luat de nevastă?

Nu-i plăcea să o audă rostind vorbe grele – i se părea un gest mult prea masculin.

— Atunci erai mai drăguţă, răspunse el.

Ochii ei aruncau scântei, dar nu scoase nicio vorbă. Se întoarse şi intră în casă.

Jay scoase un suspin de uşurare. Nu reuşea prea des să obţină ce era mai bun din ea.

După câteva clipe, o urmă în casă. Fu surprins să îl găsească pe McAsh în hol, îmbrăcat în veston şi cu pantofi de casă, înlocuind un geam. Ce naiba făcea în casă?

— Lizzie! o strigă Jay.

Intră în salon şi o găsi acolo.

— Lizzie, tocmai l-am văzut pe McAsh în hol.

— Se ocupă de reparaţii în casă. Vopseşte camera copilului.

— Nu-l vreau pe omul acesta în casă!

Reacţia lui o surprinse.

— Mă tem că vei fi nevoit să te obişnuieşti!

şuieră ea.

— Ei bine…

— Nu vreau să rămân singură câtă vreme Lennox e în apropiere. Refuz acest lucru, înţelegi?

— Bine…

— Dacă McAsh pleacă, plec şi eu!

Rostind aceste vorbe, ieşi în grabă pe uşă.

— Bine! spuse el, în timp ce uşa se trântea.

Nu avea de gând să înceapă o ceartă din cauza unui deţinut. Dacă ea dorea ca acest bărbat să se ocupe de camera copilului, nu avea decât!

Remarcă pe bufet un plic nedesfăcut, care îi era destinat. Îl ridică şi recunoscu scrisul mamei sale. Se aşeză lângă fereastră şi îl deschise.

Grosvenor Square nr. 7
Londra
15 septembrie 1768

Dragul meu fiu,

Noul puţ de la High Glen a fost reparat după accident şi exploatarea cărbunelui a reînceput.

Jay zâmbi. Mama lui i se adresa pe un ton profesional.

Robert a petrecut aici şapte săptămâni, încercând să unească cele două proprietăţi astfel încât să poată fi administrate împreună.

I-am spus tatălui tău că ar trebui să primeşti redevenţe de pe urma cărbunelui, fiindcă

proprietatea îţi aparţine. Mi-a spus însă că el îţi plăteşte ratele pentru ipotecă.

Oricum, cred că a luat această hotărâre după ce ai păstrat deţinuţii de pe Boboc de trandafir. Tatăl tău şi Robert au fost extrem de furioşi din această cauză.

Jay se simţea ridicol şi nervos. Sperase că nu avea să fie pedepsit după oprirea deţinuţilor. Nu ar fi trebuit să-şi subestimeze tatăl.

Am să insist pe lângă tatăl tău. Sunt sigură că în timp va ceda.

„Fii binecuvântată, mamă!” îşi zise Jay. Deşi se afla la mare distanţă şi existau şanse mici să-l revadă, mama lui îi susţinea în continuare cauza.

Scrisoarea continua cu informaţii despre ea, rude şi prieteni, ca şi despre viaţa socială din Londra. Apoi, la sfârşit, reveni la afaceri.

Robert a plecat în Barbados. Încă nu ştiu de ce. Instinctul îmi spune însă că încearcă să comploteze împotriva ta. Nu ştiu cum ţi-ar putea face rău, dar este inventiv şi lipsit de milă. Am să veghez întotdeauna asupra ta, fiule.

Mama ta iubitoare,
Alicia Jamisson

Jay lăsă scrisoarea de-o parte, gânditor.

Nutrea un respect profund pentru intuiţia mamei sale, dar în acele momente spaima ei era nejustificată. Barbados se afla la mare distanţă. Şi chiar dacă Robert ar fi venit în Virginia, ce rău i-ar fi putut face lui Jay?

CAPITOLUL 31

În vechea aripă unde se aflau camerele copiilor, Mack găsi o hartă.

Terminase de redecorat două dintre cele trei camere şi acum se ocupa de sala pentru lecţii. Se apropia seara şi avea de gând să se apuce serios de muncă a doua zi. În încăpere descoperi un cufăr plin de cărţi mucegăite şi călimări goale, iar el cercetă lucrurile gândindu-se ce merita păstrat. Tot acolo era şi harta, împachetată cu grijă într-o copertă din piele. O deschise şi începu să o studieze.

Era o hartă a Virginiei.

La început îi veni să sară în sus de bucurie, dar emoţia i se temperă când îşi dădu seama că nu ştia să o citească.

Denumirile îl uimiră la început, apoi realiză că erau scrise într-o limbă străină – franceză, bănuia el. Virginia se scria „Virginie”, teritoriul din nord-vest se numea „Parie de New Jersey” şi tot ce se afla la vest de munţi era denumit „Louisiane”, chiar dacă acea parte a hărţii era albă.

Apoi începu să desluşească informaţiile. Liniile subţiri erau râurile, cele groase

reprezentau graniţa dintre colonii, iar cele foarte groase erau lanţurile muntoase. O studie cu emoţie şi cu fascinaţie: era paşaportul lui pentru libertate.

Descoperi că Rappahannock era unul dintre cele câteva râuri care traversau Virginia dinspre lanţurile muntoase vestice către Golful Chesapeake din est. Constată că Fredericksburg se afla pe malul sudic al Râului Rappahannock. Nu putea estima distanţa, dar Pepper Jones îi spusese că erau aproape o sută de mile până la munţi. Dacă harta era corectă, distanţa era aceeaşi şi până la cealaltă parte a munţilor, dar nu exista niciun drum marcat.

Era deopotrivă vesel şi trist. Ştia unde se află, dar harta îi spunea că nu are nicio scăpare.

Lanţul muntos se îngusta spre sud şi Mack studie acea parte, încercând să detecteze izvorul râurilor şi să descopere pe unde şi-ar fi putut croi drumul. Descoperi o trecătoare în sud, în zona de unde izvora Râul Cumberland.

Îşi aminti că Whitey pomenise de o trecătoare numită Cumberland.

Asta era: pe aici putea trece!

Era un drum lung. Mack bănuia că ar fi trebuit să fie cel puţin patru sute de mile, echivalentul distanţei dintre Edinburgh şi Londra. *Acea* călătorie dura două săptămâni cu poştalionul, iar unui om care călătorea singur călare i-ar fi luat mai mult. Călătoria pe drumurile accidentate şi pe potecile de vânătoare din

Virginia ar fi fost cu mult mai lungă.

Odată ajuns în zona acelor munţi îndepărtaţi, orice om era liber.

Împături cu grijă harta şi o puse în copertă, apoi îşi văzu de treabă. Plănuia să o studieze mai târziu.

Numai dacă ar fi găsit-o pe Peg, se gândea el în timp ce făcea curăţenie în cameră. Trebuia să afle dacă este bine înainte să fugă. Dacă era fericită, avea de gând să o lase acolo, dar dacă avea un stăpân dur, intenţiona să o ia cu el.

Se întunecase şi nu mai putea lucra.

Plecă din camera copiilor şi coborî scările. Îşi luă vechea haină de blană din cui şi se îmbrăcă – afară era frig. Când ieşi, câţiva sclavi extrem de tulburaţi se apropiară de el. În mijlocul oamenilor se afla Kobe, care purta pe braţe o femeie. Mack o recunoscu imediat: era Bess, sclava cea tânără care leşinase pe plantaţie cu câteva săptămâni în urmă. Avea ochii închişi şi halatul îi era pătat de sânge. Femeia suferise un accident.

Mack ţinu uşa deschisă şi Kobe intră. Probabil că familia Jamisson era la masă.

— Du-o în salon, am s-o chem pe doamna Jamisson, spuse Mack.

— În salon? întrebă Kobe cu îndoială.

În afară de sufragerie, era singura încăpere încălzită.

— Crede-mă, asta ţi-ar spune şi doamna Jamisson, răspunse Mack.

Kobe dădu din cap.

Mack bătu la uşa sufrageriei şi intră.

Lizzie şi Jay stăteau împreună la o măsuţă rotundă, iar chipurile le erau luminate de un candelabru. Lizzie era plinuţă şi atrăgătoare într-un halat cu rever care-i dezvăluia rotunjimea sânilor şi care se desfăşură apoi ca un cort peste abdomenul proeminent. Mânca stafide, în timp ce Jay spărgea nuci. Mildred, camerista înaltă cu pielea perfectă de culoarea tutunului, îi turna lui Jay vin. Focul ardea în şemineu. Era o scenă domestică liniştită, dar pentru o clipă Mack tresări cu un aer surprins, pentru ca imediat să-şi aducă aminte că el şi Lizzie erau de fapt soţ şi soţie.

Îi privi din nou. Jay stătea de o parte a mesei, întors invers faţă de locul în care se afla Lizzie. Privea pe fereastră cum se lăsa noaptea peste râu. Lizzie era poziţionată în cealaltă direcţie şi o urmărea pe Mildred în timp ce turna vin în pahare. Nici Jay şi nici Lizzie nu zâmbeau. Păreau nişte străini care împărţeau aceeaşi masă într-o tavernă, fără ca vreunul să fie interesat de celălalt.

Jay îl văzu pe Mack şi spuse:

— Ce naiba vrei?

Mack i se adresă lui Lizzie:

— Bess a avut un accident şi sângerează – Kobe a dus-o în salon.

— Vin imediat, spuse Lizzie, ridicându-se de pe scaun.

Jay interveni:

— Sper că nu va murdări cu sânge tapiseria

galbenă de mătase!

Mack ţinu uşa şi o urmă pe Lizzie.

Kobe aprinsese câteva lumânări. Pielea închisă a lui Bess devenise palidă şi buzele îi păreau lipsite de sânge. Avea ochii închişi şi respira rar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lizzie.

— S-a tăiat, răspunse Kobe, în timp ce-şi trăgea sufletul. Tăia o frânghie cu o macetă. Lama i-a alunecat pe sfoară şi i-a sfârtecat stomacul.

Mack tresări. O privi pe Lizzie încercând să lărgească gaura din halatul lui Bess pentru a ajunge la rană. Arăta rău. Pierduse mult sânge şi rana părea adâncă.

— Unul dintre voi să se ducă la bucătărie şi să-mi aducă nişte cârpe curate şi un vas cu apă caldă.

Mack îi admiră hotărârea.

— Mă duc eu, spuse el.

Se îndreptă în grabă spre bucătărie, care se afla într-un alt corp al casei. Sarah şi Mildred spălau vasele de la cină. Sarah, lac de sudoare ca de obicei, întrebă:

— E bine?

— Nu ştiu. Doamna Jamisson a cerut nişte cârpe curate şi apă caldă.

Sarah îi dădu un vas.

— Uite, ia apă caldă de pe foc. Îţi aduc şi cârpe.

Câteva clipe mai târziu, se întorcea în sufragerie. Lizzie tăiase halatul lui Bess în jurul

rănii. Înmuie o cârpă în apă şi îi curăţă pielea. Pe măsură ce rana devenea mai vizibilă, se putea vedea mai limpede cât de grav era. Mack se temea că îi fuseseră afectate organele interne.

Lizzie fu de aceeaşi părere.

— Nu mă pot ocupa de asta, spuse ea. Are nevoie de un doctor.

Jay veni în cameră, se uită spre Bess şi păli.

Lizzie îi spuse:

— Trebuie să trimit după doctorul Finch.

— Cum vrei, răspunse el. Eu mă duc *la Ferry House* – e o luptă de cocoşi.

Apoi ieşi. „Bună scăpare”, îşi spuse Mack dispreţuitor.

Lizzie se uită la Kobe şi la Mack.

— Unul dintre voi trebuie să meargă până în Fredericksburg, pe întuneric.

Kobe răspunse:

— Mack nu e un călăreţ prea bun, mă duc eu.

— Are dreptate, interveni Mack. Aş putea merge cu şareta, dar se deplasează mai greu.

— Aşa rămâne, spuse Lizzie. Fii precaut, Kobe, dar mergi cât poţi de repede – fata asta poate să moară.

*

Fredericksburg se afla la zece mile distanţă, dar Kobe ştia drumul, aşa că în două ore fu înapoi.

Când intră în salon, era negru de supărare. Mack nu-l mai văzuse niciodată atât de nervos.

— Unde este doctorul? întrebă Lizzie.

— Doctorul Finch nu iese din casă la ora asta pentru o sclavă de culoare, spuse Kobe cu voce tremurândă.

— Blestemat să fie acest nenorocit! spuse Lizzie furioasă. Se uitară cu toţii la Bess. Avea trupul acoperit de sudoare şi respiraţia îi devenise sacadată. Din când în când gemea, dar nu mai deschisese ochii. Sofaua galbenă din mătase era plină de sânge. Fata era pe moarte.

— Nu putem sta aşa, fără să facem nimic, spuse Lizzie. Fata asta ar putea fi salvată!

Kobe spuse:

— Nu cred că mai are mult de trăit.

— Dacă doctorul nu vine, o s-o ducem noi la el, spuse Lizzie. Să o ducem în şaretă!

Mack interveni:

— Nu e bine să o mutăm.

— Dacă nu o facem, moare oricum! strigă Lizzie.

— Bine, bine. Pregătesc şareta.

— Kobe, ia salteaua de pe patul meu şi pune-o în spate, ca să poată sta pe ea. Ia şi câteva pături.

Mack se duse în grabă la grajduri. Băiatul care se ocupa de cai plecase, dar nu îi luă mult să-l înhame pe Stripe, poneiul. Luă o făclie din bucătărie şi aprinse lămpile şaretei. Când termină, îl găsi pe Kobe în faţă, aşteptându-l.

În timp ce Kobe aranja aşternutul, Mack intră în casă. O găsi pe Lizzie îmbrăcându-şi haina.

— Vii? o întrebă Mack.

— Da.

— Crezi că este bine, în situaţia în care te afli?

— Mă tem că afurisitul acela de doctor va refuza să o trateze dacă nu vin.

Mack ştia că nu era cazul să insiste când ea era într-o astfel de dispoziţie. O luă cu grijă pe Bess şi o duse afară. O aşeză atent pe saltea, iar Kobe o înveli cu păturile. Lizzie urcă în trăsură şi se aşeză lângă Bess, ţinându-i capul în braţe.

Mack se aşeză în faţă şi luă frâiele. Pentru ponei era dificil să tragă trei persoane şi Kobe fu nevoit să împingă şareta ca să se urnească din loc. Mack porni apoi pe drumul spre Fredericksburg.

Luna nu se zărea, însă stelele care străluceau pe cer făceau suficientă lumină cât să poată fi văzut drumul. Acesta era bolovănos şi plin de pietre, iar şareta se zgâlţâia în permanenţă. Mack îşi făcea griji de fiecare dată când Bess era zdruncinată, însă Lizzie poruncea în continuare:

— Mergi mai repede! Mai repede!

Drumul şerpuia pe traiectoria râului, prin păduri dese şi plantaţii care semănau cu cea a familiei Jamisson. Nu întâlniră pe nimeni în drum. Oamenii nu circulau după lăsarea întunericului decât dacă erau absolut nevoiţi să o facă.

Cum Lizzie îl zorise pe Mack pe tot parcursul drumului, reuşiră să ajungă în Fredericksburg în jurul orei cinei. Mai erau încă oameni pe străzi şi se vedeau lumini la ferestre. Mack trase şareta în faţa casei doctorului Finch. În timp ce Lizzie se

duse la uşă, Mack o înveli pe Bess în câteva pături şi o ridică cu atenţie. Era inconştientă, dar încă trăia.

Uşa fu deschisă de doamna Finch, o femeie timidă de aproximativ patruzeci de ani. O invită pe Lizzie în salon, iar Mack o urmă, purtând-o în braţe pe Bess. Doctorul, un bărbat îndesat cu porniri violente, se simţi extrem de vinovat când îşi dădu seama că, din cauza lui, o femeie însărcinată fusese nevoită să călătorească pe timpul nopţii, ca să-i aducă un pacient acasă. Îşi ascunse jena agitându-se şi dându-i ordine precipitat soţiei sale.

După ce studie rana, o rugă pe Lizzie să meargă să se odihnească în camera de lângă. Mack i se alătură, în timp ce doamna Finch rămase să-şi ajute soţul.

Pe masă mai erau câteva resturi de la cină. Lizzie se aşeză pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Mack.

— Drumul acesta mi-a provocat o durere de spate îngrozitoare. Crezi că Bess va fi bine în cele din urmă?

— Nu ştiu. Nu este foarte puternică.

În încăpere intră o servitoare, care-i oferi lui Lizzie ceai şi prăjituri, iar ea acceptă. Femeia îl măsură pe Mack din cap până-n picioare şi, când îşi dădu seama că face parte din rândul servitorilor, îi spuse:

— Dacă vrei ceai, poţi să vii la bucătărie.

— Vreau să mă uit mai întâi la cal, spuse el.

Mack ieşi din casă şi duse poneiul în grajdul doctorului Finch, unde îi dădu apă şi grăunţe. Apoi aşteptă în bucătărie. Casa era mică, aşa că îl putea auzi pe doctorul Finch vorbind cu soţia sa în timp ce îşi făcea treaba. Camerista, o negresă de vârstă mijlocie, strânse masa din sufragerie şi luă cana de ceai a lui Lizzie. Mack decise că ar fi fost o prostie să aştepte în bucătărie în timp ce Lizzie stătea în sufragerie, aşa că i se alătură, în ciuda nemulţumirii servitoarei. Lizzie era palidă, aşa că hotărî să o ducă acasă de îndată ce era posibil.

În cele din urmă, doctorul Finch intră în cameră, ştergându-se pe mâini.

— Este o rană urâtă, dar cred că am făcut tot ce se poate, spuse el. Am oprit sângerarea, am cusut tăietura şi i-am dat ceva de băut. Este tânără şi se va face bine.

— Slavă Domnului, spuse Lizzie.

Doctorul aprobă din cap.

— Sunt sigur că este o sclavă valoroasă. În seara asta nu trebuie să mai călătorească. Poate să rămână aici şi să doarmă alături de sclavii mei. Puteţi trimite pe cineva după ea mâine sau poimâine. Când se va vindeca rana, am să-i scot firele – până atunci nu trebuie pusă la munci grele.

— Desigur.

— Aţi luat cina, doamnă Jamisson? Vă pot oferi ceva?

— Nu, mulţumesc. Vreau doar să ajung acasă cât mai repede şi să intru în pat.

Mack spuse:

— Aduc şareta în faţă.

Câteva minute mai târziu, erau din nou pe drum. Cât timp străbătură oraşul, Lizzie rămase în faţă, dar după ce trecură de ultima casă, se întinse pe salteaua din spate.

Mack conducea şareta încet şi de data aceasta nu mai auzi din spate sunete nerăbdătoare. După aproape o jumătate de oră de mers, spuse:

— Dormi?

Cum nu primi niciun răspuns, presupuse că Lizzie adormise.

Din când în când, mai arunca câte o privire în spate – Lizzie era agitată, se muta de pe o parte pe alta şi mormăia în somn.

Străbăteau un loc pustiu, aflat la două sau trei mile distanţă de plantaţie, când liniştea fu întreruptă de un strigăt.

Era Lizzie.

— Ce este? Ce este? strigă Mack agitat, în timp ce trăgea de frâie.

Înainte ca poneiul să oprească, sări în spate.

— Mack… mă doare! strigă ea.

O luă de umeri şi o ridică puţin.

— Ce este? Ce te doare?

— Doamne! Cred că se naşte bebeluşul…

— Dar nu este termenul…

— Încă două luni…

Mack nu se pricepea la asemenea lucruri, dar bănuia că naşterea fusese grăbită fie din motive

medicale, fie din cauza drumului accidentat către Fredericksburg – fie din ambele motive.

— Cât timp avem?

Femeia scoase un geamăt lung şi puternic, apoi îi răspunse:

— Nu prea mult.

— Credeam că durează câteva ore.

— Nu ştiu. Probabil că durerea de spate se datora travaliului. Poate că bebeluşul se pregătea să iasă în tot timpul acesta.

— Să merg mai departe? Ajungem într-un sfert de oră.

— Prea mult. Rămâi aici şi ţine-mă de mână.

Mack îşi dădu seama că salteaua era udă şi lipicioasă.

— De ce e udă salteaua?

— Mi s-a rupt apa, cred. Aş fi vrut ca mama să fie cu mine.

Lui Mack i se păru că pe saltea era sânge, dar nu spuse nimic.

Femeia gemu din nou. După ce durerea se mai domoli, Lizzie începu să tremure. Mack o acoperi cu haina lui.

— Îţi dau înapoi haina, îi spuse bărbatul şi ea zâmbi slab înaintea următorului spasm.

Când reuşi să vorbească din nou, îi spuse:

— Trebuie să iei copilul după ce iese.

— Bine, fu el de acord, deşi nu era sigur ce însemna asta exact.

— Așează-te între picioarele mele, îi ceru ea.

Bărbatul îngenunche la picioarele ei şi îi

ridică fusta. Avea lenjeria udă. Mack dezbrăcase două femei – pe Annie şi pe Cora –, dar niciuna nu purta chiloţi, aşa că nu prea avea idee cum erau prinşi. În cele din urmă reuşi să-i scoată. Lizzie îşi ridică picioarele şi le aşeză pe umerii bărbatului.

Mack se holba cuprins de teamă la peticul de păr negru dintre picioarele ei. Cum putea ieşi pe acolo un copil? Nu avea idee cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta. Apoi încercă să se calmeze. Acest lucru se întâmpla de o mie de ori pe zi în toată lumea. Nu era nevoie să înţeleagă – copilul avea să iasă fără ajutorul lui.

— Mi-e frică, spuse Lizzie într-un scurt moment de linişte.

— Voi avea eu grijă de tine, spuse el în timp ce-i mângâia picioarele, singura parte a trupului ei pe care o putea atinge.

Copilul ieşi foarte repede.

Mack nu fu în stare să vadă mare lucru în lumina slabă a stelelor, dar după ce Lizzie gemu cu putere, ceva începu să iasă dintre picioarele ei. Mack îşi aşeză mâinile tremurânde lângă ea şi simţi cum un obiect cald şi alunecos îşi croieşte drum afară. O clipă mai târziu, ţinea în mâini capul copilului. Lizzie se odihni câteva clipe, apoi începu din nou să împingă. Mack îi ţinea cu o mână capul şi cu cealaltă sprijinea umerii firavi ai fiinţei care apărea pe lume. O clipă mai târziu, se ivi şi restul trupului.

Bărbatul ţinea în mâinile sale fiinţa micuţă şi delicată şi o privea uimit: avea ochii închişi, un

smoc de păr de culoare închisă în vârful capului şi membre foarte mici.

— E fată, spuse el.

— Trebuie să plângă, zise Lizzie îngrijorată.

Mack auzise că un nou-născut trebuie lovit ca să respire. Deşi îi venea greu, ştia că trebuie să o facă – o aşează pe burtică şi îi trase uşor o palmă peste fund.

Nu se întâmplă nimic.

Ţinându-i pieptul mic în palma sa mare, îşi dădu seama că se întâmplase ceva îngrozitor – nu-i simţea bătăile inimii.

Lizzie făcu un efort să se ridice.

— Dă-mi-o mie! îi ceru ea.

Mack îi puse copilul în braţe.

Femeia îl apucă şi îi cercetă faţa. Îşi aşează buzele peste cele ale micuţei, ca într-un sărut, apoi îi suflă aer în gură.

Mack spera ca bebeluşul să tragă aer în plămâni şi să înceapă să plângă, dar nu se întâmplă nimic.

— E moartă, spuse Lizzie.

Puse copilul la piept şi îi acoperi trupul cu haina de blană.

— Copilul meu e mort, zise ea şi începu să plângă.

Mack le luă în braţe pe amândouă şi le ţinu strâns până când Lizzie îşi plânse tot amarul.

CAPITOLUL 32

După ce fiica ei se născu moartă, Lizzie

începu să trăiască într-o lume de culori cenuşii, printre oameni tăcuţi, în ploaie şi ceaţă. Lăsă de izbelişte organizarea gospodăriei, realizând vag, într-un târziu, că Mack preluase conducerea. Nu mai vizita plantaţia în fiecare zi. Lăsase câmpurile cultivate cu tutun în seama lui Lennox. Le vizita câteodată pe doamna Thumson şi pe Suzy Delahaye, fiindcă erau dispuse să discute despre copil atât cât îşi dorea ea. Dar nu mai participă la baluri sau la petreceri. Mergea la biserica din Fredericksburg în fiecare duminică, iar după slujbă zăbovea în cimitir o oră sau două, privind mormântul mic şi imaginându-şi cum ar fi fost viaţa alături de copilul ei.

Era convinsă că totul se întâmplase din vina ei. Continuase să călărească până la patru sau cinci luni, nu se odihnise aşa cum ar fi trebuit şi călătorise în trăsură zece mile, cerându-i lui Mack să meargă din ce în ce mai repede, în noaptea în care se născuse copilul.

Era furioasă pe Jay, care plecase de acasă tocmai în noaptea aceea, pe doctorul Finch, fiindcă refuzase să acorde îngrijiri unei sclave, şi pe Mack, fiindcă îi făcuse pe plac şi mersese atât de repede. Dar cel mai tare era supărată pe ea însăşi. Se dispreţuia şi se considera o mamă denaturată, reproşându-şi impulsivitatea, nerăbdarea şi incapacitatea de a asculta sfaturile celor din jur. „Dacă nu aş fi fost astfel, se gândea ea, dacă aş fi fost o persoană normală, sensibilă, raţională şi precaută, acum aş fi avut o fetiţă.”

Nu putea discuta cu Jay despre acest subiect. La început, soţul ei se înfuriase. Se răzvrătise împotriva lui Lizzie, jurase că-l va ucide pe doctorul Finch şi ameninţase că va cere ca Mack să fie biciuit. Dar ura îi trecuse când aflase că era o fetiţă, iar acum se purta ca şi cum Lizzie nu ar fi fost niciodată însărcinată.

O vreme, femeia discutase cu Mack despre acest eveniment. Naşterea îi apropiase. El o învelise cu haina lui, o ţinuse de genunchi şi se purtase cu multă grijă faţă de copil. La început, bărbatul îi adusese multă alinare, dar după câteva săptămâni, simțise că şi el îşi pierde răbdarea. Nu era copilul lui, credea ea, şi nu-i putea împărtăşi cu adevărat durerea pe care o simţea. Nimeni nu putea. Aşa că se retrase în sine.

Într-o zi, la aproape trei luni de la naştere, Lizzie merse în aripa unde se aflau camerele copiilor, proaspăt vopsită şi redecorată, şi rămase acolo singură. Îşi imagina o fetiţă care stătea în leagăn, gângurind fericită sau plângând ca să fie alăptată, îmbrăcată într-o rochiţă albă şi cu botoşei drăgălaşi, sugând la sânul ei sau lăsându-se îmbăiată într-o cădiţă. Imaginea era atât de intensă, încât simţi cum ochii i se umplu de lacrimi, care i se rostogoliră apoi pe obraji; nu scoase niciun sunet.

Mack intră în cameră şi o găsi în această stare. În timpul unei furtuni, câteva reziduuri căzuseră în şemineu şi el îngenunche lângă cămin şi începu să le cureţe. Nu pomeni nimic despre

lacrimile ei.

— Sunt atât de nefericită, îi spuse ea.

Bărbatul nu-şi întrerupse activitatea.

— Asta nu-ţi face bine, răspunse el pe un ton aspru.

— Mă aşteptam la mai multă compasiune din partea ta, spuse ea cu tristeţe.

— Nu-ţi poţi petrece restul vieţii stând în camera copiilor şi plângând. Fiecare om moare mai devreme sau mai târziu. Ceilalţi trebuie să continue să trăiască.

— Eu nu mai vreau. Pentru ce să trăiesc?

— Nu fi patetică, Lizzie, nu-ţi stă în fire!

Femeia fu şocată. Nimeni nu-i mai vorbise atât de urât după naştere. Ce drept avea Mack să o facă să se simtă chiar şi mai nefericită?

— Nu ar trebui să-mi vorbeşti pe tonul acesta, spuse ea.

Bărbatul o luă prin surprindere. Dând drumul periei, o apucă de ambele mâini şi o ridică de pe scaun.

— Nu-mi spune tu ce drepturi am, îi spuse el.

Era atât de nervos, încât femeia se temu că ar putea deveni violent.

— Lasă-mă în pace!

— Sunt mult prea mulţi oameni care te lasă în pace, îi spuse el, dându-i drumul.

— Şi ce ar trebui să fac? întrebă ea.

— Orice vrei. Ia un vas spre casă şi du-te să locuieşti cu mama dumitale la Aberdeen. Poţi să ai o aventură cu colonelul Thumson. Treci frontiera

cu un iresponsabil. Făcu o pauză şi o privi cu asprime: Sau… bagă-ţi minţile în cap, fii soţia lui Jay şi fă un alt copil.

Reacţia lui o surprinse.

— Am crezut…

— Ce ai crezut?

— Nimic.

Ştia de ceva vreme că Mack era îndrăgostit de ea. După eşecul petrecerii plănuite pentru muncitori, Mack o luase în braţe şi o mângâiase cum numai un îndrăgostit o poate face. Îi sărutase lacrimile fierbinţi de pe faţă, iar în îmbrăţişarea lui era mai mult decât compasiune.

Cât despre reacţia ei, era mai mult decât nevoia de a găsi alinare. Se agăţase de trupul lui viguros şi se bucurase de buzele lui care îi atinseseră pielea – şi nu era nimic care să aibă de-a face cu mila.

Toate sentimentele acelea slăbiseră după moartea copilului. Inima ei era goală. Nu mai simţea pasiune – avea doar regrete.

Se simţise jenată şi ruşinată din cauza acelor dorinţe. Soţia lascivă care-l seduce pe servitorul cel tânăr şi mândru era un personaj ridicol din romanele comice.

Mack nu era doar un muncitor mândru, fireşte. Îşi dăduse seama că era omul cel mai remarcabil pe care îl cunoscuse. În acelaşi timp însă, era arogant şi încăpăţânat. Sentimentul importanţei personale era dezvoltat peste măsură, ceea ce-l împinsese spre nenumărate greşeli. Dar

nu putea să nu admire modul în care se ridica împotriva autorităţii tiranice, indiferent că era vorba de minele din Scoţia sau de plantaţiile din Virginia. E drept că avusese multe probleme, însă de cele mai multe ori pentru că ţinuse partea altcuiva.

Jay era totuşi soţul ei. Era slab şi nechibzuit şi o minţise, dar ea îl luase de bărbat şi trebuia să-i fie loială.

Mack o privea în continuare. Ea se întrebă ce-i trecea prin minte. Crezuse că se referise la el atunci când îi spusese „Treci frontiera cu un iresponsabil”.

Mack întinse mâna şi o mângâie pe obraz. Lizzie închise ochii. Dacă mama ei ar fi asistat la această scenă, cu siguranţă ar fi ştiut ce să spună. „Te-ai măritat cu Jay şi ai promis că îi vei fi loială. Eşti femeie sau copil? O femeie îşi ţine cuvântul şi la greu, nu doar atunci când este uşor. Asta înseamnă o promisiune.”

Iar ea se afla în faţa altui bărbat, care o mângâia. Deschise ochii şi îl privi pe Mack îndelung. În ochii lui verzi se citea dorinţa. Îşi oţeli voinţa. Un impuls puternic o determină să acţioneze şi îl plesni peste faţă cât de tare putu.

Simţi că loveşte o piatră. Bărbatul nici nu se clinti. Doar expresia feţei i se schimbă – femeia nu-i rănise faţa, ci inima. Era atât de şocat şi de speriat, încât Lizzie simţi o nevoie extraordinară de a-l lua în braţe şi a-şi cere scuze. Se împotrivi acestui imbold cu toate puterile. Cu voce

tremurândă, spuse:

— Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată!

Bărbatul nu scoase o vorbă, ci doar o privi speriat şi rănit. Cum nu mai avea puterea să privească chipul lui suferind, se ridică şi părăsi încăperea.

*

Mack îi spusese: „Bagă-ţi minţile în cap, fii soţia lui Jay şi fa un alt copil”. Toată ziua cumpănise la această frază. Gândul că ar fi trebuit să-l primească din nou pe Jay în patul ei nu-i făcea deloc plăcere, însă era datoria ei de soţie. Dacă refuza această obligaţie, nu merita să aibă un soţ.

În aceeaşi după-amiază, decise să facă o baie. Era un proces complicat, care presupunea introducerea unei căzi din metal în dormitor şi prezenţa a cinci sau şase tinere puternice, care să ducă în grabă pe scări vase cu apă fierbinte. După baie, obişnuia să se îmbrace cu haine curate înainte de a coborî pentru cină.

Era o seară rece de ianuarie şi focul trosnea în cămin. Lizzie bău puţin vin şi încercă să sporovăiască vesel cu Jay, aşa cum obişnuiau să facă înainte de căsătorie. El nu-i răspunse. Reacţia lui era de aşteptat, se gândi ea, de vreme ce nu mai fusese o companie plăcută de atât de mult timp.

După masă, Lizzie îi spuse:

— Au trecut trei luni de la naşterea copilului. Acum sunt bine.

— Ce vrei să spui?

— Corpul meu şi-a revenit.

Nu avea de gând să-i dea alte detalii. Sânii ei nu mai produceau lapte de la câteva zile după naştere. Sângerase o perioadă destul de lungă, dar şi acest lucru încetase.

— Vreau să spun că abdomenul meu nu va mai fi la fel de plat, dar… cu alte cuvinte, m-am vindecat.

Bărbatul tot nu înţelegea.

— De ce-mi spui toate astea?

Încercând să-şi ascundă enervarea, ea spuse:

— Putem face dragoste din nou, asta încerc să-ţi spun.

Jay mormăi ceva, apoi îşi aprinse pipa. Nu era reacţia la care s-ar fi aşteptat o femeie.

— Vrei să vii în camera mea în noaptea asta? insistă ea.

Jay păru deranjat de această invitaţie.

— Bărbatul e cel care ar trebui să facă asemenea propuneri, răspunse el iritat.

Femeia se ridică.

— Voiam doar să ştii că sunt pregătită, îi spuse ea.

Jignită, se retrase în camera ei.

Mildred veni după scurt timp ca să o ajute să se dezbrace, în timp ce-i scotea jupoanele, o întrebă pe un ton calm:

— Domnul Jamisson s-a dus la culcare?

— Nu cred că s-a dus.

— Este tot jos?

— Cred că a ieşit.

Lizzie privi faţa drăguţă a servitoarei. Expresia ei avea ceva ciudat.

— Mildred, îmi ascunzi ceva?

Mildred era tânără – avea aproape optsprezece ani – şi nu ştia să se prefacă. Îşi coborî privirea şi şopti:

— Nu, doamnă Jamisson.

Lizzie era convinsă că fata minte. Dar de ce?

Mildred începu să perie părul lui Lizzie. Femeia se întreba unde plecase soţul ei. E drept că obişnuia adesea să iasă din casă după cină. Uneori îi spunea că merge la o partidă de cărţi sau la o întrecere de cocoşi. Alteori nu-i spunea nimic. Presupunea că merge să bea rom într-o tavernă împreună cu alţi bărbaţi. Dar dacă ar fi fost vorba doar de atât, Mildred i-ar fi spus. Lizzie se gândea acum la alte lucruri.

Soţul ei avea o altă femeie?

*

Trecuse o săptămână şi Jay tot nu apăruse în camera ei.

Lizzie era deja obsedată de ideea că soţul ei avea o altă relaţie. Singura persoană la care se putea gândi era Suzy Delahaye. Era tânără şi drăguţă, iar soţul ei era plecat în permanenţă – ca mulţi alţi locuitori ai Virginiei, era obsedat de

întrecerile de cai şi era capabil să călătorească chiar şi două zile numai ca să participe la o asemenea competiţie. Oare Jay se strecura din casă după cină şi mergea până la locuinţa familiei Delahaye, ca să urce în acelaşi pat cu Suzy?

Îşi spunea că începuse să aibă fantezii, dar gândul acesta nu-i dădea pace.

În cea de-a şaptea noapte, în timp ce se uita pe fereastra dormitorului său, văzu cum lumina unei lumânări se deplasează prin întunericul din faţa casei.

Hotărî să-l urmărească.

Era întuneric şi frig, dar nu zăbovi prea mult cu îmbrăcatul. Îşi luă în grabă un şal şi îşi acoperi umerii, în timp ce cobora în viteză scările.

Ieşi din casă pe furiş. Cei doi câini de vânătoare, care dormeau pe verandă, o priviră curioşi.

— Vino, Roy, vino, Rex! le strigă ea.

Fugea prin iarbă urmată de câini, ghidându-se după lumina lămpii. În scurt timp, lumina dispăru în pădure, dar Lizzie apucase deja să vadă că Jay – dacă era într-adevăr el – o luase pe aleea care ducea spre depozitele de tutun şi locuinţa supraveghetorilor.

Poate că Lennox îl aştepta cu un cal înşeuat care să-l ducă la reşedinţa familiei Delahaye. Cu siguranţă Lennox era implicat în toată povestea asta, se gândea Lizzie. Acest om era implicat în orice greşeală de-a lui Jay.

La un moment dat nu mai văzu lampa, dar

găsi foarte uşor coliba. Erau două şi Lennox ocupa una dintre ele. Cealaltă îi aparţinuse lui Sowerby şi acum era liberă.

Dar cineva era totuşi înăuntru.

Obloanele fuseseră lăsate din pricina frigului, dar se putea vedea lumină prin crăpături.

Lizzie se opri, sperând că bătăile inimii îi vor încetini, dar frica – nu efortul – o făcea să tresalte atât de tare. Se temea de ce ar fi putut vedea înăuntru. Ideea de a-l vedea pe Jay ţinând-o în braţe pe Suzy Delahaye, la fel cum o îmbrăţişase pe Lizzie, şi atingând-o cu aceleaşi buze pe care le sărutase şi ea o umplea de furie. Se gândi chiar să se întoarcă. Dar era mult mai grav să nu afle ce se întâmpla de fapt.

Încercă uşa. Nu era încuiată. O deschise şi intră.

Casa avea două camere. Bucătăria, în faţă, era goală, dar auzea o voce venind dinspre dormitorul din spate. Erau deja în pat? Merse în vârful picioarelor până la uşă, puse mâna pe clanţă, trase aer în piept şi deschise uşa.

Suzy Delahaye nu se afla în cameră.

Însă Jay era acolo. Stătea pe pat, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă, cu picioarele goale şi fără haină.

La capătul patului se afla o sclavă.

Lizzie nu ştia numele fetei – era una dintre cele patru pe care Jay le cumpărase la Williamsburg. Era cam de vârsta lui Lizzie, slabă şi foarte frumoasă, cu ochi cafenii. Era complet

dezbrăcată şi Lizzie îi putea vedea sânii robuşti şi ciocolatii şi părul negru şi creţ de pe pubis.

În timp ce rămăsese cu privirea suspendată, fata îi aruncă o căutătură pe care Lizzie nu credea că avea să o uite vreodată: era o privire superioară, dispreţuitoare şi triumfătoare. Poţi fi tu stăpâna casei, spunea privirea, dar el vine în fiecare noapte în patul meu, nu în al tău.

I se păru că aude vocea lui Jay de la mare distanţă:

— Lizzie, Dumnezeule!

Femeia îşi întoarse faţa spre el şi văzu că este speriat. Dar frica lui nu-i oferea nicio satisfacţie. Ştia de mult timp că era un om slab.

Într-un final, Lizzie îşi regăsi vocea.

— Să te ia dracu, Jay! spuse ea încet, după care se întoarse şi părăsi încăperea.

*

Lizzie se întoarse în camera ei, luă nişte chei dintr-un sertar şi coborî în camera unde se aflau armele.

Puştile ei Griffin se aflau în acelaşi rastel cu armele lui Jay, dar le lăsă şi luă în schimb o pereche de pistoale de buzunar aflate într-o cutie din piele. În cutie găsi un corn cu praf de puşcă, multă vată şi câteva cremene de rezervă, dar niciun fel de gloanţe. Cercetă încăperea, dar nu găsi alice, ci doar câteva bucăţi mici din plumb. Luă o bucată de plumb şi un cleşte, după care

părăsi încăperea şi încuie uşa la loc.

În bucătărie, Sarah şi Mildred o priviră cu ochii măriţi de spaimă când o văzură cu arma sub braţ. Fără să scoată vreo vorbă, se duse la dulap, de unde scoase un cuţit mare şi o cratiţă mică şi grea din fier, cu un orificiu de scurgere. Apoi se întoarse în dormitorul ei şi încuie uşa.

Înteţi focul până când se făcu atât de cald, încât nu mai putea rezista lângă el mai mult de câteva secunde. Apoi puse bucata de plumb în vas şi vasul pe foc.

Îşi amintea că Jay se întorsese din Williamsburg cu patru sclave tinere. Îl întrebase de ce nu luase bărbaţi, iar el îi răspunsese că fuseseră mai ieftine şi, în plus, femeile erau mai obediente. În acel moment nu dăduse prea mare importanţă opţiunii sale. Îşi făcea mai multe griji din pricina noii trăsuri extravagante. Acum înţelegea.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi vocea lui Jay.

— Lizzie?

Bărbatul apăsă clanţa şi încercă să deschidă uşa. Când îşi dădu seama că uşa era încuiată, spuse:

— Lizzie, mă laşi să intru?

Femeia îl ignoră. În acele momente era speriat şi se simţea vinovat. Mai târziu ar fi găsit cu siguranţă o metodă prin care să o convingă că era lipsit de vină, apoi s-ar fi enervat, chiar dacă pe moment nu ar fi devenit violent.

Bătu la uşă şi strigă aproape un minut, după

care renunţă şi plecă.

După ce plumbul se topi, Lizzie luă cratiţa de pe foc. Cu mişcări iuţi, turnă puţin plumb în cleşte printr-un orificiu. La capătul instrumentului se afla o cavitate sferică, pe care acum o umplu cu plumb topit. Introduse apoi cleştele într-un bol cu apă de pe lavoarul ei, pentru ca plumbul să se răcească şi să se întărească. Deschizând braţele cleştelui, din vârf căzu un glonţ perfect rotund. Îl ridică de jos – era perfect, cu excepţia unei mici cozi datorate plumbului care rămăsese în orificiu. Tăie surplusul cu ajutorul cuţitului de bucătărie.

Continuă apoi să toarne şi alte gloanţe, până când rămase fără plumb. Apoi încărcă ambele pistoale şi le aşeză lângă pat. Verifică încuietoarea uşii, apoi merse la culcare.

CAPITOLUL 33

Mack o ura pe Lizzie pentru palma primită. De câte ori îşi amintea, se umplea de furie. Îi dăduse semnale false, apoi îl pedepsise atunci când el îi răspunsese. Era o ticăloasă, se gândea el. O femeie fără inimă din înalta societate, căreia îi plăcea să flirteze, jucându-se cu sentimentele lui.

Pe de altă parte însă, ştia că nu era adevărat, iar după o vreme îşi schimbă din nou punctul de vedere. Îşi dădea seama că era victima unor sentimente contradictorii. Se simţea atrasă de el, însă era soţia altui bărbat. Avea un sentiment al datoriei foarte dezvoltat şi se temea că începea să

se erodeze. Disperarea o împinsese să pună capăt acestei dileme, certându-se cu el.

Bărbatul ar fi vrut să-i atragă atenţia că Jay nu-i merita loialitatea. Toţi sclavii ştiau că Jay îşi petrecea de câteva luni nopţile într-o colibă cu Felia, o tânără atrăgătoare şi uşuratică din Senegal. Era sigur că Lizzie ar fi aflat mai devreme sau mai târziu, ceea ce se şi întâmplase cu două nopţi în urmă. Avusese o reacţie extremă: se încuiase în dormitor, păstrând lângă ea două pistoale.

Cât putea continua în felul acesta? Cum aveau să se termine toate? „Treci frontiera cu un iresponsabil”, îi spusese, gândindu-se la el. Dar femeia nu răspunsese acestui imbold. Cu siguranţă nu s-ar fi gândit să-şi petreacă viaţa alături de Mack. Fără îndoială, îl plăcea. Fusese pentru ea mai mult decât un simplu servitor; o ajutase să nască şi, în plus, îmbrăţişările lui o făcuseră fericită. Cu toate acestea, tânăra nu ar fi fost capabilă să-şi părăsească soţul şi să fugă împreună cu el.

Se frământa în pat înainte de ivirea zorilor, chibzuind la toate aceste evenimente, când auzi un nechezat de cai.

Cine putea să fie la o asemenea oră? Coborî iritat din pat şi se îndreptă spre uşa colibei, îmbrăcat numai în pantaloni şi cămaşă.

Aerul era rece şi începu să tremure imediat ce deschise uşa. Era o dimineaţă ceţoasă şi ploua încet, dar în lumina argintie a zorilor reuşi să

distingă două siluete de femei, care intraseră în complexul de locuinţe, una dintre ele conducând un ponei.

Femeia mai înaltă era Cora. Dar de ce călătorise pe timpul nopţii până acolo? Cu siguranţă avea veşti proaste.

Apoi o recunoscu şi pe cealaltă.

— Peg! strigă el fericit.

Fata îl văzu şi fugi spre el. Crescuse, după cum îşi dădu el seama. Era mai înaltă cu câţiva centimetri şi trupul i se împlinise, însă avea acelaşi chip. Fata i se aruncă în braţe.

— Mack! spuse ea. Vai, Mack, mi-a fost atât de frică!

— Am crezut că n-am să te mai văd niciodată, răspunse el. Ce s-a întâmplat?

Cora îi răspunse la întrebare:

— Are probleme. A cumpărat-o un fermier pe nume Burgo Marler. A încercat să o violeze şi ea l-a înjunghiat cu un cuţit de bucătărie.

— Biata Peg, spuse Mack luând-o în braţe. Bărbatul e mort?

Peg încuviinţă din cap.

Cora spuse:

— Din păcate, povestea a fost anunţată în *Virginia Gazette* şi acum toţi şerifii din colonii o caută pe Peg.

Mack era şocat. Dacă ar fi fost prinsă, Peg urma să fie spânzurată.

Ceilalţi sclavi fură treziţi de discuţia celor trei. Câţiva deţinuţi le recunoscură pe Peg şi pe

Cora şi se bucurară să le revadă.

Mack o întrebă pe Peg:

— Cum ai ajuns la Fredericksburg?

— Am mers pe jos, răspunse ea cu o urmă de mândrie. Ştiam că trebuie să mă îndrept spre est ca să ajung la Râul Rappahannock. Am călătorit numai noaptea şi am primit indicaţii de la oamenii pe care i-am întâlnit – sclavi, fugari, cei care au dezertat din armată sau indieni.

Cora interveni:

— Am ascuns-o la mine acasă timp de câteva zile – soţul meu este plecat la Williamsburg cu treburi. Apoi am auzit că şeriful de aici are de gând să inspecteze locuinţele tuturor celor care au călătorit pe *Boboc de trandafir.*

— Asta înseamnă că o să vină şi aici! spuse Mack.

— Da, probabil că va ajunge în scurt timp.

— Cum?

— Sunt sigură că se îndreaptă încoace! Când am părăsit oraşul, se pregătea să plece.

— Şi atunci, de ce ai adus-o aici?

Cora căpătă o expresie dură.

— Fiindcă e responsabilitatea ta, spuse ea. Eu am un bărbat bogat, o casă frumoasă şi propria strană în biserică şi nu vreau ca şeriful să dea peste o criminală la mine în grajd!

Ceilalţi deţinuţi începură să murmure dezaprobator. Mack era mut de uimire – cândva sperase că-şi va petrece toată viaţa alături de această femeie.

— Dumnezeule, ai o inimă de piatră! spuse el furios.

— Am salvat-o, nu-i aşa? răspunse Cora pe un ton indignat. Acum trebuie să mă salvez şi pe mine!

Peg interveni:

— Îţi mulţumesc, Cora. Într-adevăr, m-ai salvat.

Kobe asistase la conversaţie fără să intervină. Mack se întoarse automat spre el, ca să discute împreună despre această problemă.

— O putem ascunde la familia Thumson, spuse el.

— Da, atâta vreme cât şeriful nu decide să caute şi acolo, răspunse Kobe.

— La naiba! Nu m-am gândit la asta. Unde s-ar putea ascunde? Vor căuta peste tot – în colibe, în grajduri, la depozitele de tutun…

Cora interveni:

— Nu te-ai culcat cu Lizzie Jamisson până acum?

Mack fu surprins de întrebare.

— Cum adică „până acum”? Sigur că nu am făcut-o.

— Nu fi prost! Sunt sigură că te vrea.

Lui Mack îi displăcu atitudinea lipsită de romantism a Corei, dar nici nu putea să facă pe inocentul.

— Ce importanţă are asta?

— Ar fi dispusă să o ascundă pe Peg… de dragul tău?

Mack nu era prea convins. Cum ar fi putut să-i adreseze lui Lizzie o asemenea întrebare? Nu putea iubi o femeie care ar fi refuzat să ajute un copil aflat într-o asemenea situaţie! Cu toate acestea însă, nu era convins că Lizzie ar fi fost de acord. Din anumite motive, această situaţie îl umplu de furie.

— Ar face un asemenea gest din bunătate, răspunse Mack pe un ton dur.

— Se poate. Dar dorinţa egoistă este un motiv în care poţi avea mai multă încredere.

Mack auzi lătrând câinii de vânătoare de pe prispa casei principale. Oare ce-i agitase? Apoi, alţi câini răspunseră de pe malul râului.

— Sunt câini necunoscuţi în zonă, spuse Kobe. Asta i-a agitat pe Roy şi pe Rex.

— Se poate să fie oamenii şerifului? întrebă Mack înspăimântat.

— Aşa cred, răspunse Kobe.

— Speram că vom avea mai mult timp ca să punem la cale un plan!

Cora se întoarse şi încălecă pe ponei.

— Trebuie să dispar de aici înainte să mă vadă cineva.

Apoi se îndepărtă călare pe ponei.

— Noroc! le ură ea încet, după care dispăru în ceaţă ca un mesager-fantomă.

Mack se întoarse spre Peg.

— Nu mai avem timp. Hai cu mine în casă! Este singura noastră şansă.

Fata părea speriată.

— Fac cum spui…

Kobe interveni:

— Mă duc să văd cine sunt vizitatorii. Dacă sunt oamenii şerifului, încerc să-i reţin cât mai mult.

Mack, de mână cu Peg, traversă în grabă câmpul îngheţat până la peluza umedă din faţa casei. Câinii săriră în întâmpinarea lor. Roy linse mâna lui Mack, în timp ce Rex o adulmeca curios pe Peg – nu scoaseră însă niciun sunet.

Cum uşile din spate nu erau niciodată închise, Mack o conduse pe Peg spre intrarea din spate. Se furişară apoi împreună pe scări. Mack aruncă o privire pe fereastră şi văzu, în tonurile alb-negre ale zorilor, cinci sau şase bărbaţi însoţiţi de câini, care veneau din direcţia râului. Grupul se împărţi în două: doi oameni se îndreptară spre casă, în timp ce restul merseră spre colibele sclavilor, însoţiţi de câini.

Mack se apropie de uşa dormitorului lui Lizzie. „Nu mă lăsa tocmai acum”, se gândi el. Încercă uşa.

Era încuiată.

Bătu încet, de teamă să nu-l trezească pe Jay, care se afla în camera alăturată.

Nu se întâmplă nimic.

Bătu apoi mai tare.

Auzi zgomotul unor paşi, apoi vocea lui Lizzie.

— Cine e acolo? întrebă ea.

— Taci! Sunt Mack! spuse el în şoaptă.

— Ce naiba faci aici?

— Nu e ce crezi tu, deschide uşa!

Auzi cheia răsucindu-se în broască, apoi uşa se deschise. O zări cu greu în întunericul din cameră. Ea se întoarse, iar Mack o urmă, trăgând-o după el pe Peg. În cameră era întuneric.

Lizzie traversă încăperea şi ridică un oblon. Mack văzu în lumina slabă că purta o cămaşă de noapte şifonată, în care părea extrem de atrăgătoare.

— Aştept o explicaţie cât mai repede! spuse ea. Şi sper să fie una bună.

Apoi o văzu pe Peg şi îşi schimbă atitudinea.

— Nu eşti singur.

— Peg Knapp, spuse el.

— Îmi amintesc, răspunse ea. Ce mai faci, Peggy?

— Am intrat din nou în bucluc, răspunse fata.

Mack îi explică:

— A fost vândută unui fermier care a încercat să o violeze.

— Dumnezeule!

— Iar ea l-a omorât pe bărbatul acela…

— Biata copilă, spuse Lizzie. O luă în braţe pe Peg şi şopti: Biata copilă…

— Şeriful o caută. Acum este afară, face percheziţie în colibele sclavilor.

Mack se uită la faţa slăbită a lui Peg şi îşi aminti de eşafodul din Fredericksburg.

— Trebuie s-o ascundem! spuse el.

Lizzie răspunse:

— Lasă-l pe şerif în seama mea.

— Ce vrei să spui? o întrebă Mack.

Se enerva de fiecare dată când Lizzie încerca să preia controlul.

— Îi voi spune că Peg se apăra împotriva tentativei de viol.

De câte ori Lizzie era sigură de ceva, îşi imagina că nimeni nu ar trebui să o contrazică. Era o mentalitate jignitoare. Mack clătină din cap nerăbdător.

— Nu e bine, Lizzie. Şeriful va spune că numai judecătorul poate decide dacă este sau nu vinovată.

— Poate sta aici până la proces.

Ideile lui Lizzie erau atât de nechibzuite, încât Mack fii nevoit să facă eforturi ca să-i poată vorbi pe un ton calm şi politicos.

— Nu poţi împiedica un şerif să aresteze o persoană acuzată de crimă, indiferent ce crezi tu despre caz.

— Poate că o vor chema doar în instanţă. Dacă este nevinovată, nu o vor acuza…

— Lizzie, fii realistă! izbucni Mack exasperat. Ce tribunal din Virginia ar achita un condamnat acuzat de uciderea stăpânului său? Se tem cu toţii că ar putea fi atacaţi de sclavi oricând! Chiar dacă îi vor crede povestea, o vor spânzura ca să dea un exemplu!

Lizzie se enervase şi tocmai se pregătea să-i dea un răspuns lui Mack, când Peg începu să plângă. Avu o ezitare, îşi muşcă buza şi spuse:

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Un câine începu să mârâie afară şi Mack auzi vocea unui bărbat care încerca să-l calmeze.

— Aş vrea să o ascunzi aici pe Peg, cât timp oamenii aceştia cercetează locurile. Eşti dispusă să faci asta?

O privi în ochi. „Dacă spui nu, se gândi el, înseamnă că nu m-am îndrăgostit de cine trebuie.”

— Sigur că da, răspunse ea. Drept cine mă iei?

Zâmbi fericit, simţindu-se dintr-odată eliberat. O iubea atât de mult, încât făcu eforturi să-şi oprească lacrimile. Înghiţi în sec şi spuse pe un ton sec:

— Cred că eşti extraordinară!

Vorbeau în şoaptă şi Mack auzi zgomote dinspre dormitorul lui Jay, aflat de cealaltă parte a zidului. Mai erau multe de făcut înainte ca Peg să fie pe deplin în siguranţă.

— Trebuie să plec de aici, spuse el. Noroc!

Apoi ieşi pe coridor şi coborî în grabă scările. Când ajunse în hol, i se păru că aude uşa de la dormitorul lui Jay deschizându-se, dar nu aruncă nicio privire în urmă.

Se opri în hol şi respiră adânc. „Sunt doar un servitor şi nu ştiu ce ar putea căuta şeriful aici”, îşi spuse. Îşi luă apoi un zâmbet politicos şi deschise uşa.

Pe verandă se aflau doi bărbaţi. După haine, păreau nişte locuitori prosperi ai Virginiei: purtau cizme de călărie, vestoane lungi şi tricornuri. Amândoi aveau pistoale îmbrăcate în tocuri din

piele prinse pe umăr şi miroseau a rom: se îmbărbătaseră ca să facă faţă nopţii răcoroase.

Mack rămase în dreptul uşii, pentru a-i descuraja să intre în casă.

— Bună dimineaţa, domnilor, li se adresă el.

Îşi dădea seama că inima îi bătea foarte tare, dar se străduia să păstreze un ton calm şi relaxat.

— Căutaţi pe cineva?

Bărbatul mai înalt spuse:

— Sunt şeriful comitatului Spotsylvania şi caut o fată pe nume Peggy Knapp.

— Am văzut câinii. I-aţi trimis la colibele sclavilor?

— Da.

— Aţi procedat foarte bine, domnule şerif. În felul acesta îi veţi surprinde pe sclavi dormind şi nu vor mai putea ascunde fugara.

— Mă bucur că eşti de acord, spuse şeriful cu o undă de sarcasm. Vom intra puţin în casă.

Un deţinut nu avea niciun drept atunci când primea un ordin de la un om liber, aşa că Mack fii nevoit să se dea la o parte şi să le permită să intre în hol. Spera totuşi că nu vor considera necesar să percheziţioneze toată casa.

— Cum se face că eşti treaz? îl întrebă şeriful cu o umbră de suspiciune în glas. Ne aşteptam să trezim pe toată lumea.

— De obicei mă trezesc devreme.

Bărbatul mormăi nemulţumit.

— Stăpânul tău este acasă?

— Da.

— Du-ne la el.

Mack nu voia să-i ducă sus – ar fi ajuns mult prea aproape de Peg.

— Cred că l-am auzit pe domnul Jamisson mişcându-se prin casă. Vreţi să-l rog să coboare?

— Nu, nu vreau să-l deranjez şi să fie nevoit să se îmbrace.

Mack înjură în barbă. Era clar că şeriful urmărea să ia pe toată lumea prin surprindere. Dar nu se putea opune.

— Pe aici, vă rog, zise el, apoi îi conduse sus.

Mack bătu la uşa lui Jay. Acesta deschise o clipă mai târziu, purtând un halat peste cămaşa de noapte.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el nervos.

— Sunt şeriful Abraham Barton, domnule Jamisson. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar o căutăm pe ucigaşa lui Burgo Marler. Numele Peggy Knapp vă spune ceva?

Jay se uită la Mack, apoi spuse:

— Sigur că da. Fata asta a fost dintotdeauna o hoaţă şi nu mă miră că a devenit o criminală. L-aţi întrebat pe McAsh dacă ştie unde se află?

Barton se uită surprins la Mack.

— Aşadar, tu eşti McAsh! Nu mi-ai spus!

— Nu m-aţi întrebat, răspunse Mack. Barton nu părea mulţumit de acest răspuns.

— Ştiai că voi ajunge aici în dimineaţa asta?

— Nu.

Jay spuse pe un ton suspicios:

— Şi atunci de ce eşti treaz la ora asta?

— Când lucram în mina tatălui dumneavoastră, obişnuiam să mă trezesc la ora două dimineaţa. Şi acum mă scol devreme.

— Nu am remarcat asta.

— Pentru că dumneavoastră încă dormiţi.

— Încetează cu obrăznicia!

Barton i se adresă lui Mack:

— Când ai văzut-o ultima dată pe Peggy Knapp?

— Acum o jumătate de an, când am debarcat de pe *Boboc de trandafir.*

Şeriful i se adresă apoi lui Jay:

— E posibil ca negrii să o ascundă. Am adus şi câinii cu noi. Jay făcu un semn generos din mână.

— Continuaţi să faceţi tot ce este nevoie.

— Trebuie să percheziţionăm şi casa.

Mack îşi ţinu respiraţia – sperase că nu vor mai considera necesar să facă acest lucru. Jay se încruntă.

— Nu este posibil ca fata să se afle aici.

— Cu toate acestea, pentru ca procedura să fie completă… Jay ezită, iar Mack speră pentru o clipă că va avea curajul să-i spună şerifului să se ducă naibii. După ce chibzui câteva clipe, ridică din umeri şi spuse:

— Desigur.

Inima lui Mack încetă să mai bată. Jay continuă:

— În această casă locuim doar eu şi cu soţia mea. Restul casei este gol. Dar căutaţi peste tot,

nu e nicio problemă. Va las singuri.

Apoi închise uşa.

Barton îl întrebă pe Mack:

— Care este camera doamnei Jamisson?

Mack înghiţi în sec şi zise:

— Următoarea uşă.

Merse mai departe pe coridor şi bătu la uşă. Cu inima la gură, strigă:

— Doamnă Jamisson, sunteţi trează?

Urmă o pauză, apoi Lizzie deschise uşa. Prefăcându-se adormită, întrebă:

— Ce Dumnezeu vreţi la ora asta?

— Şeriful caută o fugară.

Lizzie deschise uşa larg.

— Ei bine, nu am aşa ceva aici.

Mack se uită prin cameră, întrebându-se unde se ascunde Peg.

Barton i se adresă lui Lizzie:

— Putem intra o clipă?

O urmă de teamă se văzu în ochii lui Lizzie şi Mack se întrebă dacă Barton observase. Lizzie ridică din umeri, încercând să pară nepăsătoare, apoi spuse:

— Vă rog!

Cei doi bărbaţi intrară, privind contrariaţi. Lizzie purta halatul deschis la gât, ca şi cum ar fi fost un accident. Privirea lui Mack fu atrasă de felul în care i se aşeza halatul pe sânii rotunzi. Cei doi bărbaţi avură acelaşi gest reflex. Lizzie îl privi în ochi pe şerif şi acesta se întoarse, cu un aer vinovat. Se străduia să-i facă să se simtă

stânjeniţi, ca să se grăbească.

Şeriful se întinse pe podea şi se uită sub pat, în timp ce asistentul său căuta în dulap. Lizzie se aşeză pe pat. Cu o mişcare iute, luă un colţ al păturii şi îl întinse. Mack zări câteva secunde un picior murdar.

Peg era în pat.

Era atât de slabă, încât abia i se distingea silueta sub pături.

Şeriful desfăcu un cufăr cu lenjerie şi celălalt se uită în spatele unui paravan. Nu erau multe locuri în care puteau căuta. Oare aveau de gând să ridice şi păturile de pe pat?

Probabil că acelaşi gând îi trecu şi lui Lizzie prin cap, fiindcă spuse:

— Acum, dacă aţi terminat, aş vrea să mă culc.

Apoi se urcă în pat.

Barton se uită lung la Lizzie şi la pat. Avea oare îndrăzneala de a-i cere să se dea jos? El nu credea însă că stăpâna sau stăpânul casei ar fi fost în stare să ascundă un asasin – cerceta locuinţa doar ca să se asigure că a eliminat orice posibilitate. După o clipă de ezitare, spuse:

— Vă mulţumesc, doamnă Jamisson. Ne cerem scuze pentru deranj. Mergem acum să verificăm locuinţele sclavilor.

Mack se simţi uşurat. Le ţinu uşa, încercând să-şi ascundă bucuria.

— Noroc! le spuse Lizzie. Şi, domnule şerif, după ce vă terminaţi treaba, veniţi aici cu oamenii

dumneavoastră să luaţi micul dejun!

CAPITOLUL 34

Lizzie rămase în camera ei în timpul în care bărbaţii şi câinii cercetară plantaţia. Discută în şoaptă cu Peg, iar aceasta îi povesti istoria vieţii sale. Lizzie fu îngrozită şi emoţionată în acelaşi timp – Peg era doar o copilă, slabă, drăguţă şi îndrăzneaţă. Copilul ei mort fusese tot o fată.

Îşi povestiră apoi visurile. Lizzie îi mărturisi că i-ar fi plăcut să-şi petreacă timpul în aer liber, îmbrăcată în haine bărbăteşti şi călărind cu arma pe umăr. Peg scoase din furou o hârtie împăturită şi deteriorată – era un desen care înfăţişă o mamă, un tată şi un copil în faţa unei căsuţe drăguţe de la ţară.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu fetiţa din desen, spuse ea. Acum îmi doresc să fiu mama…

Ca de obicei, Sarah sosi cu o tavă pe care se afla micul dejun al lui Lizzie. Când auzi bătaia din uşă, Peg se ascunse repede sub pătură, însă femeia intră şi îi spuse lui Lizzie:

— Ştiu totul despre Peggy, aşa că nu vă faceţi griji.

Peg ieşi de sub pătură şi Lizzie o întrebă amuzată:

— E cineva care să *nu* ştie?

— Domnul Jamisson şi domnul Lennox.

Lizzie îşi împărţi micul dejun cu Peg. Fata înfulecă şunca prăjită şi omleta de parcă nu mai mâncase de o lună.

Oamenii şerifului plecară în timp ce ea înghiţea ultimele îmbucături. Lizzie şi Peg se apropiară de fereastră şi priviră cum oamenii se îndepărtează pe câmpul din faţa casei, îndreptându-se spre râu. Erau dezamăgiţi şi supuşi, cu umerii plecaţi, iar câinii îi urmau ascultători, împărtăşindu-le starea de spirit.

După ce oamenii dispărură cu totul, Lizzie oftă uşurată şi spuse:

— Acum eşti în siguranţă.

Femeile se îmbrăţişară fericite. Peg era numai piele şi os, iar Lizzie avu un sentiment matern faţă de bietul copil.

— Întotdeauna sunt în siguranţă cu Mack, spuse Peg.

— Trebuie să rămâi în această cameră până când ne vom asigura ca Jay şi Lennox nu bănuiesc nimic.

— Nu te temi că domnul Jamisson va veni aici? o întrebă Peg.

— Nu, nu vine niciodată.

Peg părea uimită, dar nu-i mai adresă nicio întrebare. În schimb, îi spuse:

— Când am să cresc, mă voi mărita cu Mack.

Lizzie avu sentimentul ciudat că tocmai primise un avertisment.

*

Mack stătea în vechea cameră a copiilor – unde avea siguranţa că nu va fi deranjat de nimeni

–, cercetându-şi trusa pentru supravieţuire. Avea un ghem de bumbac pe care-l furase şi şase cârlige pe care i le făcuse fierarul Cass, pentru pescuit; avea o cană din metal şi o farfurie, cum primiseră toţi sclavii; avea o cutie cu iască pentru foc şi o tigaie din fier în care să-şi pregătească mâncarea. Mai avea un topor şi un cuţit mare, pe care le furase atunci când tăiase copaci ca să facă butoaie.

Pe fundul sacului, învelită într-o bucată de pânză, se afla cheia de la camera armelor. Înainte să plece, avea de gând să fure o puşcă şi muniţie.

În sacul de pânză mai erau romanul său, *Robinson Crusoe,* şi brăţara din fier pe care o adusese din Scoţia. Luă în mână brăţara şi îşi aminti cum reuşise să o spargă în fierărie în noaptea în care evadase din Heugh. Îşi aminti cum dansase în lumina lunii, fericit că este liber. Un an mai târziu îşi pierduse din nou libertatea, dar nu renunţase.

Întoarcerea lui Peg înlăturase ultimul obstacol care l-ar mai fi putut reţine să părăsească Mockjack Hall. Fata se mutase acum în locuinţele sclavilor şi stătea într-o colibă împreună cu alte femei singure. Toţi ştiau să păstreze secretul. Întotdeauna îi protejau pe cei asemenea lor. Nu era prima dată când un fugar era ascuns în locuinţele lor: orice evadat primea un vas de mămăligă şi un pat dur în care să doarmă, în orice plantaţie din Virginia.

În timpul zilei, fata colinda prin păduri,

încercând să se ascundă până la căderea nopţii. Apoi se întorcea la colibe şi mânca împreună cu muncitorii. Mack ştia că această situaţie nu mai putea continua prea mult. În scurt timp, plictiseala ar fi determinat-o să devină mai nepăsătoare şi ar fi ajuns să fie prinsă. Nu mai putea să trăiască astfel mult timp.

Acest gând îl umplea de emoţie pe Mack. Cora se măritase, Peg era în siguranţă, iar harta îi arăta drumul. Ceea ce-şi dorea era libertatea. Oricând ar fi decis, putea pleca împreună cu Peg la sfârşitul unei zile de muncă. Până în zori ar fi ajuns la treizeci de mile distanţă. Ziua ar fi stat ascunşi şi ar fi călătorit pe timpul nopţii. Ca toţi fugarii, ar fi putut cerşi mâncare de la sclavii de pe cea mai apropiată plantaţie, dimineaţa şi seara.

Spre deosebire de alţi evadaţi, Mack nu avea de gând să-şi caute o slujbă înainte de a fi ajuns la cel puţin o sută de mile distanţă. În felul acesta erau prinşi de obicei. El avea de gând să meargă mult mai departe. Ţinta lui era sălbăticia de dincolo de munţi. Acolo putea fi liber.

Dar Peg venise de o săptămână şi el era încă la Mockjack Hall.

Se uită la hartă, la cârligele de pescuit şi la cutia cu iască. Se afla la un pas de libertate, dar nu putea face acel pas.

Se îndrăgostise de Lizzie şi nu putea accepta gândul că urma să o părăsească.

*

Lizzie stătea goală în faţa oglinzii din dormitor şi îşi privea trupul.

Îi spusese lui Jay că trupul ei revenise la normal după sarcină, dar adevărul era că nu avea să mai fie niciodată la fel. Sânii îi reveniseră la dimensiunea anterioară, dar nu mai erau la fel de fermi ca înainte. Abdomenul nu avea să mai revină niciodată la normal, îşi dădea ea seama: pielea aceea umflată şi flască avea să rămână acolo pe veci. În locurile în care pielea se întinsese, apăruseră câteva linii argintii. Începuseră să se mai estompeze, însă nu complet, şi îşi dădea seama că aveau să rămână acolo. Chiar şi locul pe unde ieşise copilul era diferit. Cândva fusese atât de mic, încât abia îşi putea strecura un deget. Acum părea cu totul altfel…

Se întreba dacă din acest motiv nu o mai dorea Jay. Nu-i mai văzuse trupul gol după naştere, dar poate că ştia sau bănuia cum arată şi i se părea dezgustător. Sclava Felia nu avusese niciun copil. Trupul ei era încă perfect. Jay avea să o lase însărcinată mai devreme sau mai târziu şi apoi avea să o părăsească, la fel cum procedase şi cu Lizzie, pentru o altă femeie. Oare aşa avea de gând să-şi trăiască viaţa în continuare? Toţi bărbaţii erau astfel? Lizzie ar fi vrut să-i adreseze mamei sale această întrebare.

Era tratată ca un obiect uzat care nu mai era

bun de nimic, ca o pereche de pantofi tociţi sau ca o farfurie spartă. Asta o înfuria. Copilul care-i crescuse în pântec, care îi deformase abdomenul şi îi lărgise vaginul era al lui Jay. Nu avea dreptul să o respingă acum. Femeia suspină. Nu avea niciun rost să se enerveze. Alegerea ei se dovedea acum un gest prostesc.

Se întreba dacă cineva avea să îi mai considere vreodată trupul atrăgător. Simţea lipsa unei mâini de bărbat care să o atingă plin de dorinţă. Voia ca cineva să o sărute cu tandreţe, să-i strângă sânii şi să-şi înfigă degetele în ea. Nu putea accepta gândul că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

Inspiră adânc, trăgându-şi stomacul şi împingând pieptul înainte. Iată – aşa arăta înainte de sarcină. Îşi cântări sânii, apoi îşi atinse părul dintre picioare şi gâdilă locul în care simţea plăcerea.

Apoi, deodată, uşa se deschise.

*

Mack avea de reparat o placă spartă de la şemineul din camera lui Lizzie. O întrebase pe Mildred:

— Doamna Jamisson s-a trezit?

Aceasta îi răspunsese:

— Tocmai s-a dus la grajduri.

Probabil că înţelesese *domnul* Jamisson.

Toate acestea îi trecură prin minte într-o

fracţiune de secundă. Apoi nu se mai gândi decât la Lizzie.

Era dureros de frumoasă. Cum stătea în faţa oglinzii, îi putea vedea trupul din ambele părţi. Stătea cu spatele şi el simţi deodată nevoia să-i mângâie curbele şoldurilor. În oglindă îi putea vedea rotunjimea sânilor şi sfârcurile delicate şi roz. Părul pubian avea aceeaşi culoare precum buclele rebele şi întunecate de pe cap.

Înţepeni fără să scoată vreo vorbă. Ştia că ar fi trebuit să se scuze şi să iasă în grabă, însă picioarele îi înţepeniseră pe podea.

Femeia se întoarse spre el. Avea chipul tulburat şi el se întrebă de ce. Dezbrăcată, părea vulnerabilă şi speriată.

În cele din urmă, Mack îşi recăpătă vocea.

— Eşti atât de frumoasă, îi spuse el în şoaptă.

Chipul ei căpătă o altă expresie, de parcă tocmai i s-ar fi adresat o întrebare.

— Închide uşa, îi ceru ea.

El împinse uşa şi străbătu camera din trei paşi. O clipă mai târziu, o ţinea în braţe. Îi lipi cu putere trupul gol de al lui, simţindu-i atingerea sânilor moi. O sărută pe buze şi ea deschise imediat gura. Limbile li se întâlniră într-un amestec de umezeală şi de dorinţă. Simţindu-l înfierbântat, femeia îi trase coapsele mai aproape şi începu să se mişte şi să se lipească de el.

Bărbatul se îndepărtă gâfâind, de teamă să nu ejaculeze. Ea îl prinse de veston şi de cămaşă, încercând să pătrundă până la piele, pe sub haine.

El îşi aruncă vestonul şi îşi trase cămaşa. Ea îşi aplecă puţin capul şi îi atinse un sfârc cu buzele. Îl sărută, apoi îl linse cu vârful limbii şi în cele din urmă îl muşcă uşor cu dinţii din faţă. El simţi o durere ascuţită şi suspină de plăcere.

— Acum vreau să o faci, îi spuse ea.

Femeia îşi arcui spatele, apropiindu-şi sânii de buzele lui. El îi ridică un sân şi îi sărută sfârcul. Era excitat şi savura momentul.

— Nu aşa de uşor, îi şopti ea.

El supse cu putere, apoi o muşcă, la fel cum procedase şi ea. Simţi cum zvâcneşte. Se temu să nu o rănească, dar ea continuă:

— Mai tare! Vreau să mă doară!

El o muşcă din nou.

— Aşa, spuse ea, trăgându-i faţa peste sâni.

Bărbatul se opri, de teamă să nu o facă să sângereze. Când se ridică, ea se aplecă până în dreptul şoldului, îi desfăcu legătura care-i ţinea pantalonii şi îi trase jos de pe el. Penisul bărbatului ieşi la iveală – ea îl prinse cu ambele mâini, îl frecă de obraji şi îl sărută. Plăcerea îl copleşise atât de tare, încât Mack fu nevoit încă o dată să se îndepărteze, ca să nu ejaculeze prea repede.

Privi spre pat.

— Nu acolo, spuse Lizzie. Aici.

Se întinse pe spate pe covoraşul din faţa căminului. El îngenunche între picioarele ei, delectându-se cu priveliştea pe care o avea în faţă.

— Acum, mai repede, îi ceru ea.

Bărbatul se aşează deasupra ei, sprijinindu-se pe un cot, în timp ce ea îl ajuta să o pătrundă. Se uită la chipul ei drăgălaş – avea obrajii îmbujoraţi şi gura întredeschisă, lăsând să se vadă buzele umede şi dinţii mici. Privea cu ochii măriţi cum se mişca deasupra ei.

— Mack, gemu ea. Ah, Mack…

Trupul ei se balansa odată cu al lui, în timp ce-şi înfigea degetele în spatele său musculos.

Bărbatul o sărută, mişcându-se cu blândeţe – ea însă îi ceru mai mult. Femeia îi prinse între dinţi buza superioară şi o muşcă. El simţi gustul sângelui.

— Mai repede! îi porunci ea frenetic, iar el se lăsă purtat de aceeaşi disperare şi începu să se mişte tot mai repede, împingându-se în ea cu brutalitate, până când ea exclamă: Da, aşa!

Apoi închise ochii, bucurându-se de senzaţie, şi în cele din urmă scoase un strigăt. El îi acoperi gura cu mâna, ca să o liniştească, dar ea îl muşcă tare, apoi îi trase coapsele cu putere şi se contorsionă sub el, în timp ce Mack încerca să-i acopere strigătele cu palma, balansându-şi coapsele în sus şi în jos, ca într-o goană nebună, până când, în cele din urmă, se opri epuizată.

El îi sărută ochii, nasul şi bărbia, în timp ce o pătrundea acum cu blândeţe. Respiraţia ei se linişti, deschise ochii şi îi spuse:

— Priveşte în oglindă.

El se uită în oglindă şi văzu un alt Mack deasupra lui Lizzie, cu coapsele unite de ale ei. Îşi

urmărea penisul intrând şi ieşind.

— Arată bine, îi şopti ea.

Mack o privi îndelung. Cât de întunecaţi erau ochii ei! Aproape negri…

— Mă iubeşti? o întrebă el.

— Ah, Mack, cum poţi întreba aşa ceva?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sigur că da. Te iubesc, te iubesc!

În acel moment, bărbatul atinse culmea plăcerii.

*

Când prima recoltă de tutun fu gata de vânzare, Lennox se urcă pe un şlep care se îndrepta spre Fredericksburg cu câteva butoaie. Jay aştepta nerăbdător să se întoarcă. Era curios să afle ce câştig putea obţine de pe urma tutunului.

Nu avea să încaseze bani lichizi – nu aşa funcţiona piaţa. Lennox trebuia să ducă tutunul la un depozit public, unde un inspector avea să-i emită un certificat din care să reiasă că era „vandabil”. Aceste certificate, cunoscute drept chitanţe pentru tutun, erau folosite în loc de bani în toată Virginia. Deţinătorul unei asemenea chitanţe putea obţine în schimbul ei bani sau, mai degrabă, diferite mărfuri importate din Anglia de la căpitanii vaselor. Aceştia mergeau cu chitanţa la depozite şi o schimbau pentru tutun.

Jay putea folosi aceste chitanţe ca să-şi

acopere datoriile cele mai urgente. Fierarului nu-i mai ceruse nimic de o lună, fiindcă nu mai avea fier din care să facă unelte şi potcoave pentru cai.

Din fericire, Lizzie nu observase că rămăseseră fără bani. După naşterea copilului mort, trăise într-un fel de amorţeală timp de aproape trei luni. Apoi, după ce îl prinsese pe Jay împreună cu Felia, se refugiase într-o tăcere plină de ură.

Acum avea din nou o dispoziţie bună. Părea mai fericită şi avea o atitudine prietenoasă.

— Care mai sunt noutăţile? îl întrebă ea la cină.

— Sunt probleme în Massachusetts, răspunse el. Un grup de rebeli care îşi spun „Fiii libertăţii” a avut îndrăzneala de a-i trimite bani nenorocitului ăluia de John Wilkes la Londra.

— Mă surprinde că ştiu cine este Wilkes.

— Ei cred că luptă pentru libertate. Acum, comisarii vamali se tem să mai pună piciorul în Boston. S-au refugiat pe vasul Maiestăţii Sale, *Romney.*

— Se pare că locuitorii din colonii se pregătesc de revoltă.

Jay clătină din cap.

— Au nevoie de o doză din medicamentul pe care l-am administrat hamalilor – un foc de arme şi câteva capete spânzurate.

Lizzie se cutremură şi nu mai puse alte întrebări.

Terminară masa în linişte. Lennox apăru în

timp ce Jay îşi aprindea pipa.

După cum lesne se putea observa, în afară de afaceri Lennox avusese timp şi pentru ceva băutură în Fredericksburg.

— Toate bune, Lennox?

— Nu chiar, răspunse Lennox cu obişnuita sa insolenţă.

Lizzie interveni nerăbdătoare:

— Ce s-a întâmplat?

Lennox răspunse fără să se uite la ea:

— Tutunul nostru a fost ars, asta s-a întâmplat.

— Ars! exclamă Jay.

— Cum adică? întrebă Lizzie.

— De către inspector. Ars ca un gunoi. Nu este vandabil.

Jay simţi o arsură puternică în stomac. Înghiţi şi spuse:

— Nu ştiam că pot face asta.

Lizzie întrebă:

— Ce a fost în neregulă?

Lennox părea extrem de tulburat, ceea ce nu-l prea caracteriza. Nu scoase nicio vorbă.

— Haide, spune, îi ceru Lizzie înfuriată.

— Au spus că este fertilizat în exces, spuse Lennox în cele din urmă.

— Ştiam eu! izbucni Lizzie.

Jay nu avea idee despre ce vorbeau.

— Cum adică „fertilizat în exces”? Ce înseamnă asta?

Lizzie răspunse pe un ton detaşat:

— Înseamnă că vitele au fost lăsate pe terenul unde s-a cultivat tutun. Când pământul are prea mult bălegar, tutunul capătă o aromă puternică şi neplăcută.

Jay spuse furios:

— Cine le dă dreptul acestor inspectori să-mi ardă recolta?

— Sunt numiţi de Camera Reprezentanţilor, îi spuse Lizzie.

— Este revoltător!

— Ei au datoria de a păstra calitatea tutunului din Virginia.

— Voi apela la justiţie.

Lizzie îi spuse:

— Jay, în loc să apelezi la justiţie, nu ar fi mai bine să te ocupi de plantaţie? Cu puţină grijă, poţi cultiva aici tutun de calitate.

— Nu am nevoie de o femeie care să-mi spună cum să-mi conduc afacerile! strigă el.

Lizzie se uită la Lennox.

— Nu ai nevoie nici de un prost, spuse ea.

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte lui Jay.

— Cât tutun din recolta noastră a fost cultivat astfel?

Lennox nu răspunse.

— Ei bine? insistă Jay.

Lizzie răspunse:

— Tot.

În momentul acela, Jay îşi dădu seama că este ruinat: plantaţia fusese ipotecată, era înecat în datorii şi toată recolta de tutun era lipsită de

valoare.

Realiză că nu mai poate respira. Avea senzaţia că ceva îl strânge de gât. Deschise gura ca un peşte, însă fără să poată inspira aer.

Apoi trase adânc aer în piept, asemenea unui om care, înainte să se înece, iese la suprafaţă pentru ultima dată.

— Dumnezeu să mă ajute, spuse el, îngropându-şi faţa în palme.

*

În noaptea aceea, bătu la uşa lui Lizzie.

Ea stătea în faţa focului îmbrăcată în cămaşă de noapte, gândindu-se la Mack. Era extrem de fericită. Îl iubea, iar el îi împărtăşea sentimentele. Dar ce puteau face? Îşi pironise privirea înspre foc, încercând să analizeze totul practic, însă gândurile o purtau spre momentul în care făcuseră dragoste pe covoraşul din faţa oglinzii. Ar fi vrut să o mai facă.

Bătaia din uşă o sperie. Sări de pe scaun şi se uită spre uşa încuiată.

Clanţa zdrăngăni, dar uşa rămase ferecată, aşa cum fusese în fiecare noapte de când îl prinsese pe Jay împreună cu Felia. Auzi vocea lui Jay:

— Lizzie, deschide uşa!

Femeia nu răspunse.

— Mâine-dimineaţă plec la Williamsburg ca să mai împrumut nişte bani. Vreau să te văd

înainte să plec.

Ea tot nu răspunse.

— Ştiu că eşti acolo! Deschide!

Părea beat.

O clipă mai târziu, Lizzie auzi o bubuitură, ca şi cum el s-ar fi izbit cu umărul de uşă. Ştia că nu poate face nimic – balamalele erau din alamă şi uşa era mult prea grea.

Îi auzi apoi paşii, dar se gândi că el nu avea să renunţe atât de uşor şi avu dreptate. După câteva minute, Jay reveni şi îi spuse:

— Dacă nu deschizi uşa, am s-o sparg.

Apoi se auzi din nou o bubuitură, mai puternică de această dată. Lizzie bănui că adusese un topor. Următoarea lovitură crăpă placa de lemn şi tăişul toporului pătrunse prin ea.

Lizzie începu să se teamă. Ar fi vrut să-l aibă pe Mack pe aproape, dar el dormea în patul său de lemn din colibele sclavilor. Trebuia să se descurce singură.

Tremurând, se apropie de măsuţa toaletei şi scoase pistoalele.

Jay continua să lovească în uşă; toporul izbea cadrul de lemn cu sunete asurzitoare, sfărâmând panoul şi făcând să tremure pereţii casei din lemn. Lizzie îşi verifică pistoalele. Cu o mână nesigură, turnă puţin praf de puşcă în fiecare armă. Ridică închizătorile de siguranţă şi armă ambele pistoale.

„Acum nu-mi mai pasă, se gândi ea. Orice s-ar întâmpla!”

În cele din urmă uşa se deschise şi Jay dădu

buzna în cameră, roşu la faţă şi gâfâind. Se apropie de Lizzie cu toporul în mână.

Femeia ridică mâna stângă şi trase un glonţ peste capul lui Jay.

În spaţiul redus, lovitura păru ca de tun. Jay se opri şi ridică mâinile într-un gest defensiv, părând speriat.

— Ştii cât de bine pot să ţintesc, îi spuse ea. Dar mi-a rămas doar un singur glonţ, aşa că următoarea lovitură o vei primi în inimă.

Pe măsură ce vorbea, nu îi venea să creadă că era capabilă să îi adreseze cuvinte atât de violente bărbatului pe care îl iubise cândva. Voia să plângă, dar strânse din dinţi şi îl privi cu hotărâre.

— Javră fără suflet, îi spuse el.

Era o înţepătură inteligentă – se simţea cu adevărat vinovată fiindcă îl tratase cu atâta răceală. Apoi lăsă pistolul. Desigur, nu avea de gând să-l împuşte.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

El dădu drumul toporului.

— Să mă culc cu tine înainte să plec, răspunse el.

Lui Lizzie i se făcu greaţă. Îi veni în minte chipul lui Mack – nimeni în afară de el nu mai putea face dragoste cu ea. Gândul că ar fi trebuit să se apropie de Jay o îngrozea de-a dreptul.

Jay prinse pistoalele de ţeavă şi ea îl lăsă să le ia. Dezarmă arma nefolosită, apoi le aruncă.

Lizzie îl privea îngrozită. Nu-i venea să creadă că era nevoită să treacă prin aşa ceva.

El se apropie apoi de ea şi o lovi cu pumnul în stomac.

Femeia scoase un strigăt de durere şi de spaimă, apoi se îndoi.

— Să nu mai îndrepţi niciodată o armă asupra mea! strigă el.

O lovi apoi cu pumnul în faţă şi femeia căzu pe podea.

După care o lovi în cap şi ea îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL 35

În dimineaţa următoare, Lizzie se trezi cu o durere de cap atât de severă, încât abia dacă putea vorbi.

Sarah păru îngrozită când îi aduse micul dejun. Lizzie sorbi puţin din ceai, apoi închise ochii din nou.

Când bucătăreasa se întoarse să ia tava, ea o întrebă:

— Domnul Jamisson a plecat?

— Da, doamnă. A plecat la Williamsburg la prima oră. L-a luat cu el şi pe domnul Lennox.

Lizzie se simţi puţin mai bine auzind veştile.

Câteva minute mai târziu, Mack dădu buzna în camera ei. Rămase lângă patul ei, tremurând de furie. Întinse mâna şi îi mângâie faţa cu degete şovăitoare. O atingea cu grijă să nu-i facă rău, iar gestul său îi aduse un pic de alinare. Îi luă mâna şi îi sărută palma. Rămaseră o vreme fără să-şi vorbească. Durerile lui Lizzie începură apoi să

cedeze. După o vreme, adormi. Când se trezi, bărbatul nu mai era lângă ea.

În timpul după-amiezii, Mildred intră în cameră şi ridică jaluzelele. Lizzie se ridică, iar Mildred începu să o pieptene. Apoi apăru Mack, însoţit de doctorul Finch.

— Nu am trimis după dumneata, îi spuse Lizzie.

— Eu l-am adus, zise Mack.

Lizzie se simţea ruşinată din pricina celor întâmplate şi nu ar fi dorit ca Mack să meargă după doctor.

— De ce crezi că sunt bolnavă?

— Ai stat în pat toată după-amiaza.

— Poate că mi-a fost lene.

— Şi poate că eu sunt guvernatorul Virginiei!

Femeia se înduioşă şi zâmbi. O iubea şi asta o făcea fericită.

— Îţi sunt recunoscătoare, spuse ea.

Doctorul interveni:

— Mi s-a spus că vă doare capul.

— Nu sunt chiar bolnavă, răspunse ea.

„La naiba, se gândi ea, de ce să nu spun adevărul?”

— Mă doare capul fiindcă soţul meu m-a lovit.

— Hmm… Finch părea jenat.

— Cum staţi cu vederea, aveţi tulburări? continuă el.

— Nu.

Îi puse apoi mâinile pe tâmple şi apăsă uşor cu degetele.

— Aveţi ameţeli?

— Dragostea şi căsătoria îmi dau ameţeli, dar nu din cauza loviturilor la cap. Au!

— Aici aţi fost lovită?

— Da, la naiba!

— Aveţi noroc. Părul des şi ondulat a mai atenuat impactul. Aveţi cumva şi greţuri?

— Numai când mă gândesc la soţul meu. Îşi dădu seama că devenise arţăgoasă.

— Dar asta nu te priveşte pe dumneata, doctore, adăugă ea.

— Am să vă dau un medicament care să vă calmeze durerile. Nu luaţi totuşi prea mult, dezvoltă dependenţă. Chemaţi-mă dacă apar probleme cu vederea.

După plecarea doctorului, Mack se aşează pe marginea patului şi o ţinu de mână. După un timp, îi spuse:

— Dacă vrei să nu mai primeşti lovituri, trebuie să-l părăseşti. Femeia încercă să găsească un motiv pentru care să rămână cu soţul ei. Dar el nu o iubea. Nu aveau copii şi, după cum stăteau lucrurile, nici nu puteau să aibă vreodată. Viaţa de familie era o pedeapsă. Nu exista nimic care să o reţină.

— Nu ştiu unde aş putea pleca.

— Eu ştiu. Era emoţionat când adăugă: Am de gând să evadez. Inima lui Lizzie încetă să mai bată. Nu putea îndura gândul că l-ar fi putut pierde.

— Peg vine cu mine, adăugă el.

Lizzie îl privi fără să rostească vreo vorbă.

— Vino cu noi, îi spuse el.

Acum pricepea. Îi dăduse de înţeles acest lucru – *Fugi cu un iresponsabil,* îi spusese –, însă acum nu mai era doar o aluzie. Ar fi vrut să-i răspundă: *Da, da, astăzi, acum!* Dar se abţinu. Era speriată…

— Unde te vei duce? îl întrebă ea.

Mack scoase din buzunar o cutie din piele şi despături o hartă.

— La o sută de mile spre vest se află un lanţ muntos. Începe în Pennsylvania şi merge spre sud până într-o zonă pe care nu o cunoaşte nimeni. Sunt munţi înalţi. Dar oamenii spun că în apropiere există o trecătoare – Pasul Cumberland – de unde izvorăşte Râul Cumberland. Dincolo de munţi e sălbăticie. Se spune că acolo nu sunt nici indieni, fiindcă triburile Sioux şi Cherokee se luptă de multă vreme şi nimeni nu a reuşit să preia controlul în zonă.

Lizzie deveni agitată.

— Cum vei ajunge acolo?

— Eu şi Peg vom merge pe jos. Ne îndreptăm spre colinele din vest. Pepper Jones spune că există un drum care se îndreaptă spre sud-vest, paralel cu munţii. Putem urma acest drum până la Râul Holston, care apare aici pe hartă. Apoi o apucăm prin munţi.

— Şi… dacă nu ai fi singur?

— Dacă vii cu mine, putem lua o căruţă şi mai multe provizii: unelte, seminţe şi mâncare. Atunci

nu aş mai fi un fugar. Aş fi un slujitor care îşi însoţeşte stăpâna şi pe servitoarea acesteia, în acest caz aş lua-o înspre sud, către Richmond, şi apoi spre vest, către Staunton. Călătoria este mai lungă, dar Pepper spune că drumurile sunt mai bune. Poate că Pepper nu are dreptate, dar este cea mai bună informaţie pe care o am.

Lizzie era speriată şi emoţionată în acelaşi timp.

— Şi când ajungi la munţi?

Mack zâmbi.

— Căutăm o vale cu râuri pline de peşti şi păduri populate de căprioare şi poate chiar o pereche de vulturi care să aibă cuib în cei mai înalţi copaci. Acolo ne construim casa.

*

Lizzie începu să strângă pături, ciorapi din lână, foarfeci, ace şi aţă. În timp ce împacheta, sentimentele ei oscilau între emoţie şi groază. Era extrem de fericită la gândul că va fugi cu Mack. Îşi imagina cum aveau să călărească unul lângă celălalt prin pădure şi să doarmă împreună sub aceeaşi pătură, adăpostiţi de copaci. Apoi se gândi la pericole. Ar fi fost nevoiţi să vâneze în fiecare zi, ca să-şi poată asigura hrana, să construiască o casă, să planteze porumb, să se îngrijească de cai. Indienii puteau fi ostili. Era posibil să existe criminali în acele zone. Ce se întâmpla dacă aveau să fie blocaţi între zăpezi? Puteau muri de foame!

Se uită pe geam şi văzu o trăsură de la taverna *MacLaine* din Fredericksburg. Pe scaunul pasagerilor era o singură persoană, care avea bagajul în spate. Birjarul, un beţivan bătrân pe nume Simmins, greşise cu siguranţă plantaţia. Lizzie ieşi din casă pentru a le oferi lămuriri.

Dar când ajunse pe verandă, recunoscu pasagerul: era mama lui Jay, Alicia, îmbrăcată în haine negre.

— Doamnă Jamisson! strigă Lizzie speriată. Ar trebui să fiţi la Londra!

— Bună, Lizzie, îi răspunse soacra sa. Sir George a murit.

*

— Inima i-a cedat, îi spuse ea lui Lizzie câteva minute mai târziu, în timp ce stăteau în sufragerie la o cană de ceai. A căzut în timp ce se afla la birou. L-au transportat până în Grosvenor Square, dar a murit pe drum.

Alicia vorbea despre moartea soţului ei fără să suspine sau să lăcrimeze.

Lizzie şi-o amintea ca fiind o femeie tânără, mai degrabă drăguţă decât frumoasă; acum însă rămăsese doar foarte puţin din ţinuta ei tinerească. Era o femeie de vârstă mijlocie care ajunsese la capătul unei căsnicii pline de dezamăgiri. Lui Lizzie i se făcu milă de ea. „Nu voi fi niciodată ca ea”, îşi jură ea.

— Vă lipseşte? o întrebă Lizzie ezitant.

Alicia îi aruncă o privire ascuţită.

— M-am măritat cu el pentru avere şi poziţie şi de asta am avut parte. Olive a fost singura femeie pe care el a iubit-o şi a avut grijă să nu uit asta niciodată. Nu am nevoie de compasiune! Eu am ales şi am suportat această situaţie timp de douăzeci şi cinci de ani. Dar nu-mi cere să-l jelesc! Nu simt decât uşurare.

— E îngrozitor, spuse Lizzie în şoaptă.

„Ce soartă i-a fost hărăzită”, se gândi Lizzie cu un fior de groază. Ea nu avea de gând să accepte o astfel de situaţie. Avea de gând să evadeze, dar trebuia să se ferească de Alicia.

— Unde este Jay? o întrebă Alicia.

— E plecat la Williamsburg, încearcă să mai obţină ceva bani împrumut.

— Înseamnă că plantaţia nu merge prea bine.

— Recolta de tutun ne-a fost confiscată.

O umbră de tristeţe se aşternu pe chipul Aliciei. Lizzie îşi dădu seama că Jay era o dezamăgire şi pentru mama sa, la fel cum era şi pentru ea – deşi Alicia nu ar fi recunoscut asta niciodată.

— Bănuiesc că te întrebi ce testament a lăsat Sir George, spuse Alicia.

Lizzie nu se gândise niciodată la testament.

— Avea ceva de lăsat? Credeam că are probleme cu afacerile.

— L-au salvat minele din High Glen. A murit foarte bogat.

Lizzie se întrebă dacă îi lăsase ceva Aliciei. În

caz contrar, era posibil ca ea să-şi dorească să stea împreună cu fiul şi cu nora ei.

— Sir George v-a lăsat ceva şi dumneavoastră?

— Ah, da… averea mea a fost stabilită dinaintea căsătoriei. Mă bucur că s-a întâmplat aşa.

— Şi Robert a moştenit totul?

— La asta ne aşteptam. Dar soţul meu a lăsat un sfert din avere primului nepot legitim care se va naşte la cel mult un an de la moartea sa. Aşadar, copilul vostru este bogat. Când pot să-l văd? Ce este?

Era clar că Alicia plecase din Londra înainte să primească scrisoarea lui Jay.

— O fetiţă, răspunse Lizzie.

— Ce drăguţ! Va fi o femeie bogată.

— Copilul s-a născut mort.

Alicia nu arătă niciun semn de compasiune.

— La naiba, spuse ea. Trebuie să faci un alt copil, şi asta cât mai repede!

*

Mack încărcase căruţa cu seminţe, unelte, frânghii, cuie, mălai şi sare. Deschisese camera armelor cu cheia lui Lizzie şi luase de acolo toate armele şi muniţia. Luase şi un brăzdar. Când aveau să ajungă la destinaţie, avea de gând să transforme căruţa în plug.

Urma să înhame la jug patru iepe şi hotărâse

să ia şi doi armăsari, pentru împerechere. Cu siguranţă Jay Jamisson avea să se înfurie foarte tare când urma să constate că îi fuseseră furaţi armăsarii preţioşi. Mai mult ca sigur această pierdere avea să îl deranjeze mai mult decât dispariţia lui Lizzie.

În timp ce încărca proviziile, Lizzie se apropie de el.

— Cine este musafira? o întrebă el.

— Mama lui Jay, Alicia.

— Dumnezeule! Nu ştiam că vine.

— Nici eu.

Mack se încruntă. Alicia nu reprezenta un pericol pentru planurile lor, dar soţul ei cu siguranţă putea fi.

— A venit şi Sir George?

— E mort.

Această veste era o uşurare.

— Foarte bine. Lumea a scăpat de el, zise Mack.

— Mai putem pleca?

— Nu văd de ce nu. Alicia nu ne poate opri.

— Dar dacă se duce la şerif şi îl anunţă că am fugit şi că am furat toate acestea? zise ea, făcând semn spre proviziile din căruţă.

— Nu uita povestea noastră. Mergem în vizită la un văr care şi-a construit o fermă în Carolina de Nord. Toate acestea sunt cadouri.

— Chiar dacă suntem faliţi…

— Locuitorii Virginiei sunt renumiţi pentru generozitatea lor, atunci când îşi permit.

Lizzie încuviinţă.

— Am să mă asigur că Suzy Delahaye şi colonelul Thumson vor afla de planurile mele.

— Spune-le că soacra ta nu e de acord şi că va încerca probabil să-ţi creeze probleme.

— E o idee bună. Şeriful nu va fi dispus să se amestece într-un conflict de familie.

Făcu o pauză. Privirea ei îl emoţionă pe Mack. Apoi spuse ezitând:

— Când… când plecăm?

Mack zâmbi.

— Înainte de ivirea zorilor. Voi trage căruţa lângă locuinţele sclavilor la noapte, ca să nu facem mult zgomot când plecăm. Până când se va trezi Alicia, noi vom fi deja plecaţi.

Femeia îl strânse uşor de braţ, apoi intră iute în casă.

*

Mack veni în patul lui Lizzie în noaptea aceea.

Ea era trează când el apăru în camera ei, gândindu-se cu teamă şi cu emoţie la aventura care urma să înceapă în dimineaţa următoare. O sărută pe buze, îşi aruncă hainele şi intră uşor în pat alături de ea.

Făcură dragoste, apoi discutară în şoaptă despre ce urma să se întâmple a doua zi, după care făcură dragoste din nou. Spre zori Mack aţipi, însă Lizzie rămase trează, urmărindu-i

trăsăturile în lumina focului şi gândindu-se la călătoria care-i purtase în timp şi în spaţiu, de la High Glen şi până acolo.

El se trezit în scurt timp. Se sărutară din nou – un sărut lung şi pătimaş –, apoi se ridicară din pat.

Mack se duse la grajduri, în timp ce Lizzie începu să se pregătească. Pe când se îmbrăca, inima îi bătea cu putere. Îşi strânse părul cu agrafe, îmbrăcă o pereche de pantaloni, o cămaşă şi un veston, apoi îşi puse cizmele de călărie. Îşi împachetă şi o rochie, pentru situaţia în care ar fi fost nevoită să revină la înfăţişarea de femeie. Îşi făcea griji în privinţa călătoriei, dar nu avea absolut nicio îndoială în legătură cu Mack. Era atât de apropiată de el, încât simţea că ar putea avea încredere în el până la sfârşitul vieţii.

Când Mack veni după ea, Lizzie stătea lângă fereastră, îmbrăcată în haină şi purtând un tricorn. El îi zâmbi, văzând-o îmbrăcată în hainele ei preferate. Coborâră scările ţinându-se de mână şi ieşiră din casă.

Căruţa fusese aşezată în mijlocul drumului, într-un loc retras. Peg îşi ocupase deja locul, învelită într-o pătură. Jimmy, grăjdarul, înhămase patru cai şi legase alţi doi în spate. Toţi sclavii se adunaseră ca să-şi ia rămas-bun. Lizzie le sărută pe Mildred şi pe Sarah, iar Mack dădu mâna cu Kobe şi cu Cass. Bess, sclava care fusese rănită în noaptea în care Lizzie îşi pierduse copilul, o luă în braţe, suspinând. Stăteau cu toţii nemişcaţi în

lumina stelelor, privindu-i pe Mack şi pe Lizzie urcând în căruţă.

Mack luă frâiele şi spuse:

— Să mergem!

Caii o luară din loc, căruţa scrâşni şi se puseră în mişcare.

Când ajunseră în drum, Mack întoarse caii în direcţia oraşului Fredericksburg. Lizzie privi în urmă. Muncitorii le făceau semne cu mâna, tăcuţi.

Apoi, într-o clipă, se făcură nevăzuţi.

Lizzie privi înainte. În zare, soarele începea să răsară.

CAPITOLUL 36

Matthew Murchman nu se afla în oraş când Jay şi Lennox ajunseră la Williamsburg. „E posibil să se întoarcă mâine”, îi anunţă servitorul acestuia. Jay îi scrise avocatului un bilet prin care îl înştiinţa că are nevoie de încă un împrumut şi că ar vrea să se vadă de îndată ce ar fi fost posibil. Părăsi biroul nervos. Afacerile lui erau un dezastru şi era nerăbdător să facă ceva în această privinţă.

A doua zi, forţat să piardă timpul, se plimbă prin clădirea din cărămidă roşie a Capitoliului. Dizolvată de guvernator cu un an înainte, adunarea se reunise după alegeri. Camera Reprezentanţilor era o încăpere modestă şi întunecată, cu bănci pe ambele părţi şi cu un pupitru pentru vorbitor în mijloc. Jay rămase în spate, după o bară, împreună cu o mână de

observatori.

Îşi dădu repede seama că politicienii din colonii erau agitaţi. Virginia, cea mai veche colonie britanică de pe continent, părea pregătită să-şi înfrunte regele de drept.

Reprezentaţii discutau despre cea mai recentă ameninţare care venea de la Westminster: parlamentul englez decretase că orice persoană acuzată de trădare avea să fie adusă la Londra pentru a fi judecată, în virtutea unor legi care datau încă de pe vremea lui Henric al VIII-lea.

Situaţia devenea din ce în ce mai tensionată în cameră. Jay privea dezgustat cum, unul după altul, proprietarii respectabili îl atacau pe rege. În final adoptară o rezoluţie prin care se spunea că statutul trădării era contrar dreptului unui supus britanic de a fi judecat de un juriu format din concetăţenii săi.

Ajunseră apoi la eternele nemulţumiri legate de plata taxelor, deşi nu aveau niciun reprezentant în parlamentul de la Westminster.

— Nu mai plătim taxe dacă nu avem reprezentanţi, pretindeau cu toţii în cor.

Merseră chiar mai departe de atât şi afirmară că aveau dreptul de a coopera cu alte adunări coloniale care se opuneau cererilor Coroanei.

Jay era sigur că guvernatorul nu va fi de acord cu această lege şi avea dreptate. Exact înainte de ora cinei, când reprezentanţii discutau un subiect local mai puţin important, aprodul întrerupse dezbaterile anunţând:

— Domnule preşedinte, un mesaj din partea guvernatorului.

Îi înmână apoi o foaie de hârtie grefierului, care o citi şi spuse:

— Domnule preşedinte, guvernatorul vă ordonă să vă prezentaţi de urgenţă în sala de consiliu.

„Acum vor avea probleme”, se gândi Jay uşurat.

Îi urmă pe reprezentanţi pe scări şi apoi pe coridorul care ducea spre sala de consiliu. Spectatorii stăteau afară şi se uitau prin uşile deschise. Guvernatorul Botetourt, întruchiparea vie a pumnului de fier înveşmântat într-o mănuşă de catifea, stătea în capul unei mese ovale. Li se adresă foarte scurt:

— Am aflat deciziile dumneavoastră, spuse el. Mă forţaţi să vă dizolv. Ca atare, declar adunarea dizolvată.

Urmă o tăcere mormântală.

— Asta e tot, spuse el nerăbdător.

Jay îşi ascunse bucuria la vederea reprezentanţilor care părăseau spăsiţi camera. Jos îşi adunară hârtiile şi se răspândiră prin curte.

Jay plecă apoi la taverna *Raleigh* şi se aşeză la bar. Comandă masa de prânz şi flirtă cu o chelneriţă care se îndrăgosti de el pe dată. În timp ce aştepta, fu surprins să-i vadă trecând pe mulţi dintre reprezentanţi, care se îndreptau spre o masă mai mare din spate. Se întrebă dacă puneau la cale un nou complot.

După ce mâncă, se duse să cerceteze.

Aşa cum bănuia, reprezentanţii dezbăteau situaţia fără să încerce să-şi ascundă răzvrătirea. Erau convinşi de dreptatea cauzei lor, ceea ce le conferea o încredere nebunească. Oare nu-şi dădeau seama, se întrebă Jay, că vor atrage mânia unuia dintre cei mai mari monarhi ai lumii? Credeau că pot scăpa? Nu erau oare conştienţi că puterea armatei britanice îi va învinge mai devreme sau mai târziu?

Cu siguranţă nu erau, fiindcă nimeni nu protestă când Jay se aşează în spatele camerei, deşi mulţi dintre ei ştiau că este loial Coroanei.

Unul dintre capetele înflăcărate începu să vorbească şi Jay îl recunoscu pe George Washington, fost ofiţer, care câştigase o mulţime de bani din speculaţii cu terenuri. Nu era un mare orator, dar avea o hotărâre de fier, care-l uimi foarte tare pe Jay.

Washington avea un plan. În coloniile din nord, spunea el, liderii formaseră asociaţii ai căror membri căzuseră de acord să nu mai importe bunuri din Anglia. Dacă locuitorii Virginiei doreau cu adevărat să pună presiune asupra guvernului londonez, erau cu toţii nevoiţi să facă acelaşi lucru.

„Dacă am auzit vreodată un discurs cu adevărat trădător, îşi spuse Jay mânios, cu siguranţă acesta este!”

Afacerile tatălui său ar fi avut de suferit dacă Washington şi-ar fi pus planul în aplicare. Pe lângă

deţinuţii deportaţi, vasele tatălui său mai transportau ceai, mobilă, frânghie, utilaje şi o mulţime de produse de lux şi obiecte realizate manual care nu se fabricau în colonii. Afacerile sale din nord pierduseră deja câteva procente – motiv pentru care ajunseseră în criză cu un an în urmă.

Nu toţi fură de acord cu Washington. Câţiva reprezentanţi subliniară faptul că în coloniile din nord industria era mai dezvoltată şi puteau produce multe mărfuri de bază, în timp ce sudul depindea de importuri. Ce vom face, întrebau ei, fără aţa pentru cusut sau pânză?

Washington spuse că puteau exista şi excepţii şi adunarea începu să studieze aspectele în detaliu. Unii propuseră să se interzică sacrificarea oilor pentru creşterea producţiei de lână. Apoi, Washington propuse înfiinţarea unui comitet care să se ocupe de detaliile tehnice. Propunerea fu acceptată şi apoi fură aleşi membrii comisiei.

Jay părăsi încăperea dezgustat. După ce ieşi în hol, Lennox se apropie de el cu un mesaj. Era de la Murchman. Se întorsese în oraş, citise biletul lui Jay şi era încântat să-l primească pe domnul Jamisson la ora nouă dimineaţa.

*

Criza politică îi distrăsese lui Jay atenţia pentru scurt timp, însă acum problemele personale îi reveniseră în minte şi nu reuşi să

doarmă toată noaptea. Câteodată îl învinuia pe tatăl său fiindcă îi dăduse o plantaţie de pe urma căreia nu putea face bani. Apoi îl blestema pe Lennox, pentru că folosise prea mult îngrăşământ în loc să defrişeze terenuri noi. Se întreba dacă nu cumva recolta lui de tutun fusese bună, dar inspectorii se hotărâseră să o ardă ca să-l pedepsească pentru loialitatea sa faţă de regele Angliei. În timp ce se agita şi se întorcea pe toate părţile în patul său mic, ajunse chiar să creadă că Lizzie ucisese cu bună ştiinţă copilul ca să-i facă în ciudă.

Ajunse devreme la locuinţa lui Murchman. Era singura lui şansă. Indiferent unde era greşeala, nu reuşiseră să facă plantaţia profitabilă. Dacă nu mai primea un împrumut, creditorii aveau să-i execute ipoteca şi ar fi rămas fără casă şi fără bani.

Murchman părea nervos.

— Am discutat cu creditorul – va veni imediat să vă întâlnească, spuse el.

— Creditorul? Mi-aţi spus că este vorba de un sindicat.

— Ah, da, o mică greşeală, îmi pare rău. Persoana a dorit să-şi păstreze anonimatul.

— Aşadar, acum s-a decis să-şi dezvăluie identitatea?

— Eu… nu ştiu ce să spun.

— Ei bine, presupun că are de gând să-mi împrumute banii de care am nevoie – altfel de ce ar vrea să ne întâlnim?

— Cred că aveţi dreptate – însă nu mi-a pomenit nimic.

Jay auzi o bătaie în uşa din faţă şi câteva voci discutând în şoaptă.

— Cine este?

— Cred că e mai bine să-l las să se prezinte singur.

Uşa se deschise şi în încăpere intră Robert, fratele lui Jay.

Jay sări în picioare, uimit.

— Tu! exclamă el. Când ai ajuns aici?

— Acum câteva zile, răspunse Robert.

Jay îi întinse mâna şi Robert i-o strânse cu un gest rapid. Trecuse aproape un an de când Jay nu-l mai văzuse şi constată că Robert semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lor: era gras, încruntat şi arţăgos.

— Tu ai fost cel care mi-a împrumutat banii? îl întrebă Jay.

— Tata a fost, răspunse Robert.

— Slavă Domnului! Mă temeam că nu mai pot obţine ceva în plus de la un străin.

— Dar tata nu mai este creditorul tău, răspunse Robert. A murit.

— A murit?

Jay se prăbuşi pe un scaun. Şocul era serios – tatăl lor nu avea nici măcar cincizeci de ani.

— Cum…?

— I-a cedat inima.

Jay simţi că-şi pierduse punctul de echilibru. E drept că tatăl lui se purtase destul de rău cu el,

dar fusese întotdeauna acolo, consecvent şi aparent indestructibil. Dintr-odată, lumea devenise un spaţiu nesigur. Deşi era aşezat, Jay simţi nevoia să se sprijine de ceva.

Îşi privi din nou fratele. Pe chipul lui Robert se instalase o expresie de triumf răzbunător. De ce era aşa de încântat?

— Mai e şi altceva, adăugă Jay. Pentru ce pari atât de mulţumit?

— Acum eu sunt creditorul tău, spuse Robert.

Jay înţelese brusc ce va urma. Se simţea de parcă tocmai primise un pumn în stomac.

— Porcule, spuse el în şoaptă.

Robert încuviinţă.

— Îţi execut ipoteca. Plantaţia de tutun îmi aparţine. Am făcut acelaşi lucru şi cu High Glen: am cumpărat ipotecile şi le-am executat. Acum îmi aparţine.

Jay nu reuşi să scoată nicio vorbă.

— Bănuiesc că ai plănuit totul, spuse el făcând un efort.

Robert încuviinţă.

Jay se strădui să-şi reţină lacrimile.

— Tu şi tata…

— Da.

— Am fost ruinat de propria familie.

— Tu singur te-ai ruinat. Eşti leneş, prost şi slab.

Jay îi ignoră insultele. Nu se putea gândi decât la faptul că propriul său tată complotase la prăbuşirea lui. Îşi aminti că scrisoarea lui

Murchman venise la numai câteva zile după sosirea lui în Virginia. Probabil că tatăl lor o scrisese dinainte, ordonându-i avocatului să-i ofere o ipotecă. Anticipase că plantaţia va avea probleme şi intenţiona să o recupereze de la Jay. Tatăl lui era mort, dar îl respingea şi de dincolo de mormânt.

Jay se ridică foarte greu, cu un efort dureros, ca un bătrân. Robert îl privea în tăcere, cu o atitudine superioară şi dispreţuitoare.

Murchman avu prezenţa de spirit să se poarte ca şi cum s-ar fi simţit vinovat. Cu o privire jenată, se îndreptă spre uşă şi o deschise, pentru ca Jay să poată ieşi. Acesta ieşi cu paşi înceţi în hol şi de acolo în strada noroioasă.

*

Înainte de cină, Jay era deja beat.

Era atât de beat, încât nici măcar Mandy, chelneriţa care păruse îndrăgostită de el, nu mai dădea vreun semn de interes, în noaptea aceea bău la *Raleigh* până când îşi pierdu cunoştinţa. Probabil că Lennox îl cărase până în cameră, fiindcă în dimineaţa următoare se trezi în patul său.

Îi trecu prin cap să se sinucidă. Nu mai avea pentru ce să trăiască: nici casă, nici viitor, nici copii. Nu mai putea obţine nimic în Virginia după ce rămăsese falit şi nu ar fi suportat să se întoarcă în Anglia. Soţia lui îl ura şi acum până şi Felia îi

aparţinea fratelui său. Singura întrebare era dacă să-şi tragă un glonţ în cap sau să bea până ar fi dat ortul popii.

A doua zi, la ora unsprezece dimineaţa, pe când bea coniac în acelaşi bar, îşi făcu apariţia mama sa.

Când o văzu, îşi închipui că îşi pierduse deja minţile. Se ridică în picioare şi se holbă la ea speriat. Bănuind, ca întotdeauna, ce-i trece prin cap fiului său, ea spuse:

— Nu, nu sunt o fantomă.

Îl sărută şi se aşează.

Când îşi recăpătă sângele rece, Jay o întrebă:

— Cum m-ai găsit?

— Am ajuns în Fredericksburg şi mi s-a spus că eşti aici. Pregăteşte-te pentru un şoc: tatăl tău este mort.

— Ştiu.

Replica lui o surprinse.

— De unde ştii?

— Robert este aici.

— De ce?

Jay îi istorisi toată povestea, explicându-i că Robert era acum atât proprietarul plantaţiei, cât şi al terenului din High Glen.

— Chiar mă temeam că cei doi ar putea pune la cale un asemenea plan! spuse ea plină de amărăciune.

— Sunt ruinat, spuse el. Mă gândeam să mă sinucid.

Femeia făcu ochii mari, apoi spuse:

— Se pare că Robert nu ţi-a spus ce conţine testamentul tatălui tău.

Jay văzu dintr-odată licărul unei raze de speranţă.

— Mi-a lăsat ceva?

— Nu ţie. Copilului tău.

Jay se întristă din nou.

— Copilul s-a născut mort.

— Un sfert din moştenire îi revine oricărui nepot al tatălui tău născut la cel mult un an de la moartea lui. Dacă nu vor exista nepoţi, după un an, Robert moşteneşte întreaga avere.

— Un sfert? Asta înseamnă o avere!

— Nu trebuie decât să o laşi însărcinată din nou pe Lizzie.

Jay rânji.

— Ei bine, măcar asta ştiu să fac.

— Nu fi atât de sigur! A fugit împreună cu minerul!

— Cum?!

— A plecat cu McAsh.

— Dumnezeule! M-a părăsit? A fugit cu un deţinut?

Situaţia era extrem de umilitoare. Jay îşi întoarse privirea.

— Nu am să las lucrurile aşa! zise el. Dumnezeule mare!

— Copila aceea – Peggy Knapp – este cu ei. Au luat o căruţă cu şase cai şi suficiente provizii cât să întemeieze câteva ferme.

— Hoţi nenorociţi!

Era scos din minţi şi complet neajutorat.

— Nu i-ai putut opri?

— Am încercat să apelez la şerif, dar Lizzie a fost deşteaptă. I-a vândut o poveste cum că merge să-şi viziteze un văr din Carolina de Nord şi îi duce acestuia cadouri. Vecinii i-au spus şerifului că sunt o soacră arţăgoasă şi îi că fac numai probleme.

— Toţi mă urăsc fiindcă îi sunt loial regelui!

Oscilaţia între speranţă şi disperare fusese prea mult pentru Jay şi căzuse acum în letargie.

— Nu se întâmplă nimic bun, spuse el. Soarta e împotriva mea.

— Nu renunţa!

Mandy, chelneriţa, îi întrerupse ca să o întrebe pe Alicia dacă doreşte ceva. Ea comandă ceai. Mandy îi aruncă lui Jay un zâmbet cochet.

— Nu aş putea avea un copil cu o altă femeie, spuse Jay după ce Mandy se îndepărtă.

Alicia privi cu dispreţ spre fundul unduitor al chelneriţei şi spuse:

— Nu ar ajuta la nimic. Nepotul trebuie să fie legitim.

— Pot divorţa de Lizzie?

— Nu. Ar fi nevoie de o decizie din partea parlamentului, ar costa o grămadă de bani şi oricum nu avem timp. Atâta vreme cât Lizzie este în viaţă, copilul trebuie să fie al ei.

— Habar nu am unde s-ar putea duce.

— Eu ştiu.

Jay se uită fix la mama lui. Nu înceta să-l uimească cu inteligenţa ei!

— De unde ştii?

— I-am urmărit.

Bărbatul clătină din cap cu admiraţie.

— Cum ai făcut asta?

— Nu a fost prea dificil. Am întrebat oamenii dacă au văzut o trăsură cu patru cai în care se aflau un bărbat, o femeie şi o copilă. Circulaţia nu este atât de intensă încât oamenii să poată ignora cine trece.

— Unde se duc?

— Merg în sud până în Richmond. De acolo o vor lua pe un drum care se numeşte Three Notch Trail şi se vor îndrepta spre vest, către munţi. Eu am luat-o spre est şi am venit aici. Dacă pleci în dimineaţa asta, vei fi cu numai trei zile în urma lor.

Jay chibzui la acest plan. Îi displăcea ideea de a-şi urmări soţia fugară: îl făcea să pară un prost. Dar era singura şansă de a intra în posesia moştenirii. Iar un sfert din averea tatălui său însemna o moştenire uriaşă.

Dar ce putea face după ce se întâlnea cu ea?

— Şi dacă Lizzie nu o să vrea să se întoarcă acasă? întrebă el.

Pe chipul mamei sale se aşternu o grimasă hotărâtă.

— Există o singură posibilitate, desigur, spuse ea.

Se uită spre Mandy, apoi întoarse către Jay o privire rece.

— Poţi lăsa însărcinată o altă femeie şi apoi

să te căsătoreşti cu ea, după care obţii moştenirea – asta dacă Lizzie moare subit.

Jay rămase cu ochii pironiţi la mama sa.

Ea continuă:

— Se îndreaptă spre sălbăticie, o zonă în care nu există legi. Acolo se poate întâmpla orice: nu există nici şerifi, nici procurori. Moartea subită este un fenomen normal şi nimeni nu pune întrebări.

Jay înghiţi în sec şi întinse mâna după pahar. Mama sa puse mâna pe pahar şi îl preveni:

— Opreşte-te! Trebuie să pleci. Jay îşi retrase mâna plin de silă.

— Ia-l cu tine pe Lennox, îl sfătui ea. Dacă se întâmplă ce este mai rău şi nu o vei putea convinge sau forţa pe Lizzie să vină cu tine, el va şti ce trebuie să facă.

Jay încuviinţă.

— Foarte bine, spuse el. O voi face.

CAPITOLUL 37

Vechiul drum de vânătoare de bizoni, cunoscut drept Three Notch Trail, se întindea spre vest, milă după milă, pe teritoriul nesfârşit al Virginiei. Mergea în paralel cu Râul James, după cum văzuse Lizzie pe harta lui Mack. Drumul trecea printre nenumărate creste şi văi formate de sutele de pâraie care se vărsau în sud în Râul James. La început trecură pe lângă multe proprietăţi asemănătoare celor din Fredericksburg, dar pe măsură ce avansau către

vest, casele şi câmpurile deveneau din ce în ce mai rare, iar pădurile tot mai răspândite.

Lizzie era fericită. Era speriată, emoţionată şi se simţea vinovată, dar nu se putea abţine să nu zâmbească. Se afla în natură, călare pe un cal, alături de bărbatul iubit, la începutul unei aventuri. Mintea ei se temea de pericole, dar inima îi cânta de bucurie.

Forţară caii să meargă mai repede, de teamă că vor fi urmăriţi. Alicia Jamisson nu putea sta liniştită în Fredericksburg, aşteptându-l pe Jay să se întoarcă acasă. Probabil că trimisese un mesager la Williamsburg sau se dusese acolo chiar ea, ca să-şi prevină fiul. Dacă nu ar fi fost veştile despre Sir George, probabil că Jay ar fi ridicat din umeri şi i-ar fi lăsat să plece. Acum însă avea nevoie de soţia lui ca să-i facă un copil. Cu siguranţă urma să plece în urmărirea lui Lizzie.

Fugarii aveau un avantaj de câteva zile, însă Jay se putea deplasa mult mai repede, fiindcă nu avea nevoie de o căruţă cu provizii. Cum putea da de urma fugarilor? Cu siguranţă avea să-i întrebe pe oamenii din casele şi din tavernele întâlnite pe drum, nutrind speranţa că cineva observase ceva. Nu erau prea mulţi călători şi o căruţă nu putea trece neobservată.

În cea de-a treia zi ajunseră într-o zonă de coline. Terenurile cultivate făceau loc păşunilor şi în zare se vedea un lanţ de munţi albăstrui. Milă după milă, caii erau din ce în ce mai obosiţi, se împiedicau tot mai des pe drumul accidentat şi se

încăpăţânau să încetinească ritmul. Pe povârnişuri, Lizzie, Mack şi Peg coborau din căruţă ca să uşureze povara, dar nu era de-ajuns. Capetele cailor atârnau epuizate, mergeau tot mai încet şi nu mai răspundeau la comanda biciului.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Mack agitat.

— Trebuie să le dăm ceva mai bun de mâncare, răspunse Lizzie. Supravieţuiesc numai din ce păşunează noaptea. Ca să poată trage căruţa o zi întreagă, au nevoie de ovăz.

— Ar fi trebuit să luăm cu noi nişte ovăz, spuse Mack supărat. Nu m-am gândit – nu mă prea pricep la cai.

În aceeaşi după-amiază ajunseră la Charlottesville, o aşezare nouă construită la intersecţia dintre Three Notch Trail şi Seminole Trail, un vechi drum al indienilor. Oraşul avea străzi paralele care porneau din drumul principal şi urcau pe deal, dar erau şi multe locuri pustii, în ciuda faptului că fuseseră construite câteva zeci de case. Lizzie văzu un tribunal, în faţa căruia se afla stâlpul unde erau biciuiţi condamnaţii, şi o tavernă marcată printr-o tăblie pe care fusese pictată o lebădă.

— Putem lua de aici ovăz, spuse ea.

— Nu vreau să ne oprim, spuse Mack. Nu aş vrea ca oamenii să ne reţină figurile.

Lizzie înţelese la ce se gândea. Jay ar fi avut o problemă la răscruce, fiindcă nu ar fi ştiut dacă ei porniseră spre sud sau continuaseră să meargă

spre vest. Oprindu-se la o tavernă ca să-şi împrospăteze proviziile, i-ar fi făcut sarcina mai uşoară. Caii mai aveau puţin de îndurat.

La câteva mile după Charlottesville, opriră într-un loc în care drumul se intersecta cu o potecă aproape invizibilă. Mack aprinse focul şi Peg pregăti mămăliga. Cu siguranţă erau peşti în izvor şi căprioare în pădure, însă fugarii nu aveau timp pentru vânătoare, aşa că se mulţumiră cu terciul. Lizzie constată că acesta nu avea niciun gust, iar compoziţia glutinoasă era dezgustătoare. Se forţă să mănânce câteva linguri, apoi i se făcu greaţă şi aruncă restul. Îi era ruşine că muncitorii erau obligaţi să mănânce zilnic aşa ceva.

În timp ce Mack spăla vasele în râu, Lizzie legă picioarele cailor, în aşa fel încât să poată paşte pe timpul nopţii, dar să nu poată fugi. Apoi, cei trei se înfăşurară în pături şi se adăpostiră sub căruţă, unul lângă celălalt. Lizzie tresări în timp ce se aşeza şi Mack o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă doare spatele, răspunse ea.

— Eşti obişnuită cu saltelele din fulgi.

— Prefer să dorm cu tine pe pământul rece decât să stau singură pe o saltea din pene.

Nu făcură dragoste cu Peg alături de ei, dar când fură convinşi că fata a adormit, vorbiră în şoaptă despre tot ce li se întâmplase.

— Îţi mai aminteşti când te-am scos din râu şi te-am şters cu jupoanele mele? întrebă Lizzie.

— Desigur. Cum aş putea uita?

— Ţi-am şters spatele, apoi te-ai întors şi… avu o ezitare timidă… erai excitat.

— Foarte tare. Eram atât de epuizat, încât abia mă mai ţineam pe picioare, dar chiar şi atunci aş fi vrut să fac dragoste cu tine.

— Nu mai văzusem niciodată un bărbat într-o asemenea postură. Mi s-a părut emoţionant. M-am gândit de multe ori la ce s-a întâmplat. Mă simt prost la gândul că mi-a plăcut atât de tare.

— Te-ai schimbat atât de mult! Erai doar o femeie arogantă.

Lizzie izbucni în râs.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru despre tine!

— Că sunt arogant?

— Sigur! Să te ridici în mijlocul bisericii şi să citeşti o scrisoare de faţă cu stăpânul!

— Cred că am fost.

— Poate că ne-am schimbat amândoi.

— Mă bucur că s-a întâmplat aşa. Mack o atinse pe obraz şi adăugă: Cred că atunci m-am îndrăgostit de tine – în faţa bisericii, când m-ai înfruntat.

— Te-am iubit mult timp fără să ştiu. Îmi amintesc de bătaia la care ai participat. Fiecare lovitură pe care o primeai mă durea şi pe mine. Mi-a displăcut să văd cum trupul tău frumos era distrus. Apoi, când erai inconştient, te-am alintat. Ţi-am atins pieptul. Cred că te voiam şi atunci, înainte să mă căsătoresc, dar nu am avut curajul să o recunosc.

— Am să-ţi spun cum a început pentru mine.

În mină, când mi-ai căzut în braţe şi ţi-am atins din greşeală sânii, mi-am dat seama cine eşti.

Femeia chicoti.

— Şi m-ai ţinut în braţe ceva mai mult decât era cazul?

El privi sfios spre foc.

— Nu. Dar după aceea mi-a părut rău că nu am făcut-o.

— Acum poţi să mă ţii în braţe cât vrei.

— Da.

O îmbrăţişă şi o trase mai aproape de el. Apoi se aşternu liniştea şi adormiră în poziţia aceea.

*

În ziua următoare trecură munţii printr-un defileu, apoi coborâră din nou într-o câmpie. Lizzie şi Peg mergeau în căruţă, în timp ce Mack călărea în faţă pe unul dintre caii liberi. Lizzie avea dureri de spate din pricina pământului dur pe care dormise şi începea să simtă lipsa mâncării bune. Dar era nevoită să se obişnuiască – aveau încă un drum lung înainte. Strânse din dinţi, gândindu-se la viitor.

Îşi dădu seama că Peg era preocupată de ceva. Lizzie ajunsese să o îndrăgească pe Peg. De câte ori o privea, se gândea la copilul ei care murise. Şi Peg fusese cândva un bebeluş pe care mama ei îl îndrăgise. De dragul acelei mame, Lizzie avea de gând să o iubească şi să o îngrijească pe Peg.

— Ce te preocupă? o întrebă Lizzie.

— Fermele astea de pe deal îmi amintesc de proprietatea lui Burgo Marler.

„Trebuie să fie îngrozitor, se gândi Lizzie, să ucizi pe cineva”. Dar simţea că mai era şi altceva şi în scurt timp Peg o întrebă:

— De ce te-ai hotărât să fugi cu noi?

Era dificil să-i dea un răspuns exact la această întrebare. Lizzie se gândi puţin, apoi îi răspunse:

— În principal pentru că soţul meu nu mă mai iubeşte. Expresia de pe chipul lui Peg o determină să adauge: Mi se pare că ai fi preferat să rămân acasă.

— Păi… ţie nu-ţi place mâncarea noastră şi nu poţi dormi pe pământ şi, dacă nu ai fi fost tu, n-am mai fi fost nevoiţi să luăm căruţa şi am fi mers mai repede.

— Am să mă obişnuiesc. Iar proviziile ne vor ajuta să ne construim o casă în sălbăticie.

Peg era încă îmbufnată, aşa că Lizzie bănui că o mai nemulţumea şi altceva. După o clipă de tăcere, fata continuă:

— Îl iubeşti pe Mack, nu-i aşa?

— Sigur că da!

— Dar abia ai scăpat de soţul tău – nu e… prea devreme?

Lizzie se cutremură. În momentele de îndoială, acelaşi lucru credea şi ea însăşi. Dar o deranja să audă o asemenea critică de la un copil.

— Soţul meu nu m-a mai atins de şase luni,

cât crezi că ar trebui să mai aştept?

— Mack mă iubeşte pe mine!

Situaţia se complica.

— Ne iubeşte pe amândouă, îi spuse Lizzie. Dar în feluri diferite.

Peg clătină din cap.

— Pe mine mă iubeşte. Sunt sigură.

— Ţie ţi-a fost ca un tată. Iar eu voi încerca să-ţi fiu ca o mamă, dacă-mi dai voie.

— Nu! strigă Peg. Nu aşa vor sta lucrurile!

Lizzie nu ştia ce i-ar mai fi putut răspunde. Privi în faţă şi văzu un râu cu apă mică, alături de care se înălţa o casă joasă din lemn. Cu siguranţă râul putea fi traversat printr-un vad, iar clădirea era o tavernă la care poposeau probabil călătorii. Mack legă caii de un copac aflat lângă clădire.

Lizzie opri căruţa. Un bărbat solid, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni din piele de cerb, fără cămaşă şi cu o pălărie uzată, le ieşi în întâmpinare.

— Vrem să cumpărăm ovăz pentru cai, îi spuse Mack.

Omul îi răspunse cu o întrebare:

— Oameni buni, nu vreţi să vă odihniţi şi să intraţi să beţi ceva?

Lizzie îşi dădu seama dintr-odată că o halbă de bere era lucrul pe care şi-l dorea cel mai tare. Luase cu ea ceva bani – nu mulţi, dar suficient cât să le ajungă pentru proviziile din timpul călătoriei.

— Da, spuse ea cu hotărâre, apoi sări din căruţă.

— Eu sunt Barney Tobold – mi se spune Baz, se prezentă cârciumarul.

Apoi se uită uimit spre Lizzie: purta haine bărbăteşti, dar nu se machiase, aşa că i se putea vedea faţa. Cu toate acestea, bărbatul nu făcu niciun comentariu şi îi pofti înăuntru.

După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, Lizzie văzu că taverna consta într-o singură cameră, fără duşumea, în care se aflau doar două banchete, o tejghea şi câteva căni de lemn pe un raft. Baz întinse mâna spre un butoi de rom, dar Lizzie i-o luă înainte şi spuse:

— Nu rom, doar bere, vă rog.

— Eu vreau rom, spuse Peg pofticioasă.

— Nu şi dacă plătesc eu, o contrazise Lizzie. Bere pentru amândouă, te rog, Baz.

Bărbatul turnă bere dintr-un butoiaş în două halbe de lemn. Mack intră cu harta în mână şi întrebă:

— Ce râu este acesta?

— Îi spunem Râul din Sud.

— După ce traversezi, încotro duce drumul?

— Într-un oraş numit Staunton, aflat la vreo douăzeci de mile distanţă. După aceea, nu mai e mare lucru: câteva poteci şi forturi de frontieră, apoi munţii pe care nu i-a trecut nimeni, niciodată. Voi încotro mergeţi, oameni buni?

Mack ezită, aşa că Lizzie răspunse:

— Mă duc în vizită la un văr.

— În Staunton?

Lizzie fu tulburată de întrebarea bărbatului.

— Ah… undeva pe acolo.

— Chiar aşa? La cine?

Lizzie spuse primul nume care-i veni în minte:

— Angus… Angus James.

Baz se încruntă.

— Ce ciudat! Am crezut că ştiu pe toată lumea din Staunton, dar nu cunosc acest nume.

Lizzie improviză:

— Probabil fiindcă ferma lui se află ceva mai departe de oraş! Nu am mai fost niciodată acolo!

De afară se auzi zgomotul unor copite. Lizzie se gândi la Jay. Era oare posibil să-i fi ajuns din urmă atât de repede? Zgomotul îl nelinişti şi pe Mack, care spuse:

— Dacă vrem să ajungem în Staunton înainte de căderea serii…

— …nu mai avem timp, continuă Lizzie.

Îşi goli repede halba.

— Abia v-aţi udat gâtlejul! Mai luaţi câte o halbă!

— Nu, răspunse Lizzie hotărâtă. Îşi scoate portofelul şi spuse: Vreau să plătesc.

Imediat intrară doi bărbaţi, orbecăind prin lumina slabă. Păreau localnici. Amândoi purtau pantaloni din piele de cerb şi ghete fabricate manual. Cu coada ochiului, Lizzie o văzu pe Peg tresărind, apoi întorcându-se cu spatele şi încercând să-şi ascundă faţa.

Unul dintre bărbaţi spuse vesel:

— Bună ziua, străinilor!

Era un bărbat urât, cu nasul rupt şi cu un

ochi închis.

— Eu sunt Chris Dobbs şi mi se spune Dobbo Ochi-Mort. Mă bucur să vă întâlnesc! Care mai sunt noutăţile prin est? Domnii reprezentanţi ne mai cheltuiesc banii pe palate şi petreceri alese? Daţi-mi voie să vă ofer ceva de băut! Baz, rom pentru toată lumea, te rog!

— Noi tocmai plecam, spuse Lizzie. Mulţumim oricum.

Dobbs o cercetă cu atenţie şi spuse:

— O femeie în pantaloni de piele!

Femeia îl ignoră şi spuse:

— La revedere, Baz, şi mulţumim pentru informaţii!

Mack ieşi înainte ca Lizzie şi Peg să ajungă la uşă. Dobbs se uită la Peg şi exclamă surprins:

— Te cunosc, spuse el. Te-am văzut cu Burgo Marler, Dumnezeu să-l aibă în pază!

— N-am auzit niciodată de el, spuse Peg cu îndrăzneală, după care trecu pe lângă el.

În următoarea secundă, bărbatul trase şi o concluzie:

— Dumnezeule, tu trebuie să fii micuţa nenorocită care l-a omorât!

— Stai aşa, interveni Lizzie.

Şi-ar fi dorit ca Mack să nu fi ieşit atât de repede.

— Nu ştiu ce idee nebună îţi trece prin cap, domnule Dobbs, dar Jenny este camerista mea de când avea zece ani şi nu a cunoscut niciodată o persoană cu numele Burgo Marler, ca să nu mai

vorbim de posibilitatea de a-l fi ucis.

Bărbatul nu avea însă de gând să renunţe aşa de uşor.

— Numele ei nu este Jenny, ci mai degrabă ceva de genul Betty sau Milly, sau Peggy. Asta e! Fata asta este Peggy Knapp.

Lizzie simţi că i se face rău de frică.

Dobbs se întoarse spre tovarăşul său şi îl întrebă:

— Nu-i aşa că ea este?

Celălalt bărbat ridică din umeri.

— Nu am văzut-o pe deţinuta lui Burgo decât o dată sau de două ori şi copilele ca ea seamănă foarte tare una cu alta, spuse el şovăind.

Baz spuse:

— Cu toate astea, se potriveşte perfect cu descrierea din *Virginia Gazette.*

Îşi coborî mâna sub tejghea şi scoase de acolo o muschetă.

Teama lui Lizzie fu înlocuită de mânie.

— Sper că nu ai de gând să mă ameninţi, Barney Tobold, spuse ea pe un ton extrem de hotărât.

Bărbatul răspunse:

— Poate că ar fi bine să rămâneţi cu toţii pe loc până când îi trimit un mesaj şerifului din Staunton. I-ar părea rău dacă nu ar prinde-o pe cea care l-a omorât pe Burgo. Sunt sigur că îşi va dori să vă verifice povestea.

— Nu am de gând să aştept pentru ca dumneata să te convingi că ai greşit.

Bărbatul îndreptă arma spre ea.

— Mă tem că veţi fi nevoită.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva. Am să plec de aici împreună cu acest copil, iar dumneata trebuie să ştii un singur lucru: dacă o vei împuşca pe soţia unui gentleman bogat din Virginia, nicio scuză din lumea nu te va scuti de spânzurătoare.

O luă de umeri pe Peg, se aşeză între ea şi armă şi se deplasă în faţă.

Baz armă flinta cu un clic asurzitor.

Peg o strânse de mână pe Lizzie şi ea îi răspunse la fel, simţind că fata ar fi vrut să o rupă la fugă.

Nu erau decât trei metri până la uşă, însă distanţa părea cu mult mai lungă.

Nu se auzi nicio detunătură de armă.

Lizzie se lumină la faţă.

Nu se mai putu abţine: o împinse pe Peg înainte şi o luă şi ea la fugă.

Mack era deja în şa. Peg sări în căruţă urmată de Lizzie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mack. Arătaţi de parcă tocmai aţi văzut o fantomă.

— Să plecăm mai repede de aici! spuse Lizzie apucând frâiele. Individul acela chior a recunoscut-o pe Peg!

Lizzie întoarse căruţa spre est. Dacă ar fi continuat drumul către Staunton, ar fi fost nevoiţi să treacă prin vad, ceea ce ar fi durat prea mult şi ar fi fost prinşi de şerif. Erau nevoiţi să se întoarcă pe drumul pe care veniseră.

Privind în urmă peste umăr, îi văzu pe cei trei bărbaţi în uşa tavernei; Baz avea muscheta în mână. Femeia biciui caii pentru a porni în galop.

Baz nu trase însă niciun foc.

Câteva secunde mai târziu, nu se mai vedeau.

— Dumnezeule, izbucni Lizzie, a fost un moment tare neplăcut!

Drumul cotea spre pădure şi se făcură nevăzuţi. După o vreme, Lizzie slăbi trapul cailor şi Mack veni alături de ea.

— Am uitat să cumpărăm ovăz, spuse el.

*

Deşi se bucura că scăpaseră, Mack regreta decizia lui Lizzie de a se întoarce. După părerea lui, ar fi trebuit să treacă vadul şi să meargă mai departe. E drept că Staunton era locul unde fusese ferma lui Burgo Marler, dar ar fi putut găsi un drum secundar, care să ocolească oraşul, sau ar fi putut călători noaptea. Cu toate acestea nu o critică, căci fusese forţată să ia rapid această decizie.

Se opriră în acelaşi loc în care campaseră şi cu o noapte înainte, la răscrucea dintre Three Notch Trail şi un drum mai mic. Scoaseră căruţa din drumul principal şi o ascunseră în pădure. Acum se ascundeau şi de justiţie.

Mack cercetă harta şi hotărî să se întoarcă în Charlottesville, apoi să o ia spre sud, pe Seminole Trail. După o zi sau două se puteau îndrepta din

nou spre vest, fără să se apropie de Staunton.

Dimineaţă, Mack se gândi că şi Dobbs s-ar fi putut îndrepta spre Charlottesville. Era posibil să fi trecut pe întuneric pe lângă tabăra lor secretă şi să fi ajuns în oraş înaintea lor. Îi mărturisi lui Lizzie ce-l îngrijora şi îi propuse să călătorească singur până la Charlottesville, ca să verifice dacă zona este sigură. Ea fu de acord.

Mack merse foarte repede şi ajunse în oraş înainte de răsăritul soarelui. Când se apropie de prima casă, temperă trapul calului. Locul era liniştit: nu se mişca nimic, cu excepţia unui câine care se scărpina în mijlocul drumului. Uşa tavernei *Lebăda* era deschisă şi prin horn ieşea fum. Mack descălecă, îşi legă calul de un tufiş şi se apropie cu grijă de tavernă.

Nu era nimeni la bar.

Poate că Dobbs şi tovarăşul său o luaseră în direcţie inversă, spre Staunton.

De undeva venea un miros care te făcea să salivezi.

Se duse în spate şi văzu o femeie de vârstă mijlocie care prăjea şuncă.

— Vreau să cumpăr nişte ovăz, îi spuse el.

Fără să-şi ridice privirea, femeia îi răspunse:

— Este un depozit peste drum de tribunal.

— Mulţumesc. L-aţi văzut cumva pe Dobbs Ochi-Mort?

— Cine naiba mai e şi ăsta?

— Nu contează.

— Vreţi să mâncaţi ceva înainte să plecaţi?

— Nu, mulţumesc, din păcate nu am timp!

Îşi lăsă calul la tavernă şi urcă dealul spre tribunal. În piaţă văzu o clădire mai mică, cu o tăblie pe care scria *Negustor de seminţe.* Uşa era încuiată, dar în anexa din spate găsi un bărbat îmbrăcat pe jumătate, care se bărbierea.

— Vreau să cumpăr nişte ovăz, îi spuse el.

— Iar eu vreau să mă bărbieresc.

— Nu am timp să aştept. Dacă nu-mi vinzi acum doi saci, mă duc să-i cumpăr de lângă vad.

Bodogănind, bărbatul se şterse pe faţă şi îl conduse pe Mack la depozit.

— Ceva străini prin oraş? îl întrebă Mack.

— Tu, răspunse el.

Părea că Dobbs nu trecuse pe acolo noaptea trecută.

Mack plăti cu banii lui Lizzie şi luă în spate sacii. Pe când ieşea din depozit, auzi nu departe tropot de copite şi văzu trei călăreţi care veneau în grabă dinspre est.

Inima încetă să-i mai bată.

— Prieteni de-ai tăi? întrebă negustorul.

— Nu.

Se grăbi să ajungă pe deal. Călăreţii poposiră la *Lebăda.* Mack încetini pasul şi îşi trase pălăria peste ochi. Îi studie în timp ce descălecau.

Unul dintre ei era Jay Jamisson.

Mack înjură în barbă. Aproape că-i prinsese din cauza problemelor care apăruseră la South River.

Din fericire, Mack fusese precaut, aşa că

acum nu trebuia decât să ajungă la cal şi să plece neobservat.

Îşi dădu seama dintr-odată că era cu un cal furat de la Jay, pe care-l legase la nici trei metri de locul în care acesta poposise.

Jay îşi iubea caii. Era suficientă doar o singură privire ca să-l recunoască. Apoi şi-ar fi dat seama imediat că fugarii erau prin preajmă.

Mack sări peste un gard rupt şi ajunse pe un teren cu buruieni, de unde încercă să-i urmărească din spatele unui tufiş. Jay era însoţit de Lennox şi cu ei mai era un bărbat necunoscut. Lennox îşi priponi calul alături de armăsarul lui Mack, zădărnicind parţial posibilitatea ca Jay să observe calul furat. Lui Lennox nu-i plăceau caii şi nu exista pericolul de a recunoaşte animalul. „Intră! Intră!” strigă Mack în gând, dar Jay se întoarse şi îi spuse ceva lui Lennox. Acesta îi răspunse, iar celălalt bărbat izbucni în râs. Pe fruntea lui Mack se adunaseră stropi de sudoare, care îi pătrunseră în ochi; clipi ca să-i îndepărteze. Când îşi recăpătă vederea, cei trei intraseră la *Lebăda.*

Mack răsuflă uşurat. Dar încă nu scăpase.

Ieşi dintre tufişuri, aplecat sub greutatea sacilor pe care-i purta în spate, şi traversă în grabă drumul spre tavernă. Mută sacii în spinarea cailor.

Apoi auzi un zgomot în spatele lui.

Nu îndrăzni să se uite în jur. Puse un picior în scară, apoi auzi o voce care i se adresa:

— Hei, tu!

Mack se întoarse încet. Cel care-i vorbise era străinul. Trase adânc aer în piept şi întrebă:

— Ce este?

— Vrem să luăm micul dejun.

— Întrebaţi-o pe femeia din spate, zise Mack încălecând.

— Hei!

— Ce mai e?

— A trecut cumva pe aici o căruţă cu un bărbat, o femeie şi o fată?

Mack păru că se gândeşte.

— De curând, nu, răspunse el.

Dădu apoi pinteni calului şi o porni din loc.

Nu îndrăzni să se uite în spate.

Era nerăbdător să ajungă la Peg şi la Lizzie, însă era nevoit să meargă încet din cauza sacilor cu ovăz. Când ajunse la răscruce, era deja foarte cald. Ieşi din drumul principal şi o luă pe poteca ce ducea spre tabăra lor secretă.

— Jay este în Charlottesville, îi spuse el lui Lizzie de îndată ce o văzu.

Femeia păli.

— Atât de aproape!

— Probabil că ceva mai târziu va porni pe Three Notch Trail. Dar când va ajunge la vadul Râului din Sud, va afla că noi ne-am întors. În felul acesta vom avea un avans de numai o zi şi jumătate. Va trebui să abandonăm căruţa.

— Şi toate proviziile noastre!

— Cele mai multe. Avem trei cai de rezervă;

putem lua cu noi atât cât pot căra ei.

Mack privi drumul îngust care ducea spre sud.

— În loc să mergem spre Charlottesville, zise el, am putea să o luăm pe drumul acesta spre sud. Probabil că taie o porţiune şi se întâlneşte cu Seminole Trail la câteva mile de oraş. Şi pare bun şi pentru cai.

Lizzie nu era genul care să se plângă. Pe chipul ei se aşternu o expresie hotărâtă:

— Foarte bine, zise ea pe un ton sec. Să despachetăm.

Fură nevoiţi să abandoneze plugul, cufărul lui Lizzie cu lenjerie călduroasă şi o bună parte din mălai, dar reuşiră să păstreze armele, uneltele şi seminţele. Legară între ei caii liberi, apoi încălecară.

La jumătatea dimineţii erau deja pe drum.

CAPITOLUL 38

Timp de trei zile urmară vechiul drum Seminole către sud-est, parcurgând văi şi trecători impresionante, care se unduiau printre munţi cu păduri luxuriante. Trecură pe lângă ferme izolate, dar întâlniră doar foarte puţini oameni şi nu văzură niciun oraş. Cei trei călăreau în faţă, în timp ce caii liberi veneau legaţi în spatele lor. Pe Mack îl obosise poziţia de călărie, dar se simţea bine şi era vesel. Munţii ofereau o privelişte magnifică, soarele strălucea, iar el era un om liber.

În dimineaţa celei de-a patra zile ajunseră la un deal şi văzură, în valea de dedesubt, un râu lat cu apă tulbure, care avea în mijloc o serie de insuliţe. Pe malul opus se înălţau câteva clădiri din lemn. Un feribot de dimensiuni mari era ancorat pe chei.

Mack struni caii.

— Cred că acesta este Râul James, iar construcţia se numeşte *Feribotul lui Lynch.*

Lizzie intui imediat ce-i trecea prin cap.

— Vrei să o luăm din nou spre vest.

Mack încuviinţă.

— În ultimele trei zile nu am prea văzut oameni – prin urmare, lui Jay îi va fi greu să ne ia urma. Dar dacă luăm feribotul, ne vom întâlni cu luntraşul şi va fi greu să-i evităm pe cârciumar, pe negustor şi pe toţi ceilalţi care au magazine aici.

— Este o idee bună, fu de acord Lizzie. Dacă schimbăm aici direcţia, Jay nu va şti pe ce drum am apucat.

Mack îşi cercetă harta.

— Valea duce spre nord-est până la o trecătoare. Dincolo de ea, ar trebui să întâlnim drumul care merge spre sud-vest de Staunton.

— Foarte bine.

Mack îi zâmbi lui Peg, care tăcea indiferentă.

— Tu eşti de acord? o întrebă el, încercând să o implice în discuţie.

— Cum spui tu, răspunse fata.

Părea nefericită, dar Mack presupuse că se temea să nu fie prinsă. Probabil că era şi obosită.

Câteodată uita cât de tânără era Peg.

— Ar trebui să fii mai veselă! îi spuse el. O să scăpăm!

Fata se uită în altă direcţie. Mack o privi pe Lizzie, care ridică din umeri neputincioasă.

Părăsiră drumul şi coborâră o pantă împădurită, pentru a ajunge la râul aflat la aproximativ o jumătate de milă distanţă de aşezare. Mack spera să nu fi fost observaţi.

Un drum şerpuia de-a lungul râului câteva mile, ducând spre vest. Apoi se îndepărta de râu, ocolind pe la poalele unor dealuri. Urcuşul era greu, aşa că cei trei fură nevoiţi să descalece şi să urce pe jos, alături de cai, un povârniş pietros. Mack însă nu-şi pierdu nici măcar o clipă sentimentul profund de libertate.

Îşi încheiară ziua de mers lângă un pârâu cu apă iute. Lizzie împuşcă un pui de căprioară care venise să se adape dintr-o baltă. Mack o tăie, apoi făcu o groapă unde să o pună pe foc. O lăsă pe Peg să păzească focul şi coborî la râu să-şi spele mâinile murdare de sânge.

Coborî într-un loc în care apa formase o baltă mai adâncă, îngenunche pe o stâncă şi se spălă pe mâini în apa curgătoare. Apoi hotărî să facă o baie şi se dezbrăcă. După ce-şi scoase pantalonii, o văzu pe Lizzie.

— De câte ori îmi scot hainele şi intru într-un râu…

— Descoperi că eu te urmăresc!

Izbucniră amândoi în râs.

— Vino să te îmbăiezi cu mine, o invită el.

Inima începu să-i bată mai repede când o văzu dezbrăcându-se. Îi privea trupul ca un îndrăgostit. Femeia stătea goală în faţa lui cu o expresie nepăsătoare. Se îmbrăţişară şi se sărutară îndelung.

Când se opriră ca să-şi tragă sufletul, lui Mack îi trecu prin cap o idee nebunească.

— Hai să sărim!

— Nu! spuse ea. Apoi fu de acord: Bine…

Se aşezară pe marginea stâncii, ţinându-se de mână, şi izbucniră în râs în timp ce săreau. Când atinseră apa încă se ţineau de mână. Mack se scufundă şi îi dădu drumul lui Lizzie. Când ieşi la suprafaţă, o văzu câţiva metri mai departe, pufnind, lovind apa şi râzând în acelaşi timp. Apoi înotară împreună spre ţărm, până când simţiră pământul sub picioare şi se opriră să se odihnească.

Mack o trase mai aproape de el. Un val de emoţie îl copleşi când îi simţi coapsele lipite de ale lui. Nu voia să o sărute, ci doar să-i admire chipul. Îi mângâie coapsele; ea îi prinse în palme penisul ţeapăn, îl privi în ochi şi zâmbi fericită. El simţi că explodează.

Femeia îl prinse cu braţele de gât şi îşi ridică picioarele în aşa fel încât coapsele ei să-i cuprindă mijlocul. El îşi înfipse picioarele în pământ şi o ridică în braţe. O ţinu astfel timp de câteva secunde. Femeia chicoti şi se lipi de el. El o pătrunse cu uşurinţă, ca şi cum ar fi exersat

această mişcare ani întregi.

După ce se îmbăiară în apa rece, trupul ei părea un ulei cald ce-i atingea pielea. Avu impresia că visează. Făcea dragoste cu fiica lui Lady Hallim, într-un râu din Virginia: cum putea fi posibil?

Femeia îşi vârî limba printre buzele lui şi el o supse. Ea chicoti, apoi deveni din nou serioasă şi căpătă un aer preocupat. Se prinse de gâtul lui, apoi îşi ridică şi îşi coborî trupul de mai multe ori. Gâfâia de plăcere, cu ochii închişi, în timp ce el o privea vrăjit.

Mack observă cu coada ochiului mişcându-se ceva pe mal. Îşi întoarse capul şi văzu o pată de culoare, care apoi dispăru. Cineva îi urmărea. Oare Peg dăduse peste ei întâmplător sau era un străin? Ştia că era un motiv de îngrijorare, însă Lizzie gemea din ce în ce mai tare şi el abandonă gândul. Femeia începu să strige, izbindu-şi coapsele de el din ce în ce mai repede, apoi îşi lăsă trupul să se prăbuşească peste al lui şi ţipă şi mai tare; el o strânse cu putere, împingând până când rămase fără putere.

*

Când se întoarseră, Peg dispăruse.

Mack avu un presentiment sumbru.

— Mi s-a părut că văd pe cineva când eram la râu şi făceam dragoste. A fost ca o nălucă, aşa că nu mi-am putut da seama dacă era un bărbat, o

femeie sau un copil.

— Sunt sigură că era Peg, spuse Lizzie. Cred că a fugit.

Mack făcu ochii mici.

— De ce eşti atât de sigură?

— Este geloasă fiindcă mă iubeşti.

— Cum aşa?

— E îndrăgostită de tine, Mack. Mi-a spus că vrea să se mărite cu tine. Desigur, e doar o fantezie copilărească, dar ea nu înţelege. E tristă de câteva zile şi cred că ne-a văzut făcând dragoste şi a fugit.

Mack avu straniul sentiment că Lizzie avea dreptate. Încercă să îşi imagineze cum se simţea Peg şi acest gând nu-i dădea pace. Biata copilă rătăcea acum singură în noapte, prin munţi.

— Dumnezeule, ce ne facem? spuse el disperat.

— O căutăm.

— Da, spuse Mack repede, revenindu-şi. Cel puţin nu a luat niciun cal. Nu se poate să fi ajuns prea departe. O căutăm împreună. Hai să facem nişte torţe. Probabil că s-a întors pe drumul pe care am venit. Pun pariu că o găsim adormită lângă vreun tufiş.

*

O căutară toată noaptea.

Merseră înapoi pe acelaşi drum timp de câteva ore, luminând ambele laturi ale potecii.

Apoi se întoarseră în locul în care poposiseră, făcură alte torţe şi urcară muntele de-a lungul râului, cercetând fiecare piatră. Nu găsiră niciun indiciu.

În zorii zilei mâncară din vânat, încărcară caii cu provizii şi apoi plecară.

Era posibil ca fata să se fi îndreptat spre vest, iar Mack spera să dea de ea pe drum, însă călătoriră toată dimineaţa fără să o găsească.

La prânz întâlniră un alt drum. Era o potecă accidentată, ceva mai lată decât o căruţă, şi în noroi se vedeau urme de copite. Mergea dinspre nord-est către sud-vest şi în depărtare se zăreau piscurile unor munţi înalţi.

Acesta era drumul pe care-l căutaseră – cel care ducea în Pasul Cumberland.

Cu inima grea, o porniră spre sud-vest.

CAPITOLUL 39

În dimineaţa următoare, Jay Jamisson coborî dealul de lângă Râul James şi văzu de cealaltă parte a apei aşezarea numită *Feribotul lui Lynch.*

Jay era epuizat, deprimat şi îl dureau toate oasele. Îl ura pe Binns, ticălosul pe care-l angajase Lennox în Williamsburg. Se săturase de mâncarea proastă, de hainele murdare, de zilele lungi petrecute călare şi de nopţile scurte în care dormise pe pământul dur. În ultimele zile, speranţele lui urcaseră şi coborâseră asemenea dealurilor nesfârşite pe care călătoreau.

Fusese extrem de fericit când, ajungând la

vadul Râului din Sud, aflase că Lizzie şi tovarăşii ei infractori fuseseră nevoiţi să se întoarcă. Cu toate acestea, se miră că trecuseră pe lângă ei pe drum.

— S-au întors din drum pe undeva, îi spuse Dobbo Ochi-Mort plin de încredere, în timp ce stăteau la taverna de lângă râu.

Dobbs îi văzuse pe cei trei fugari cu o zi înainte şi o recunoscuse pe Peg Knapp drept deţinuta fugară care-l omorâse pe Burgo Marler.

Jay fu nevoit să-i dea dreptate.

— Dar s-au îndreptat spre nord sau spre sud? întrebă el îngrijorat.

— Dacă te ascunzi de lege, sudul e direcţia bună – cât mai departe de şerifi, de tribunale şi de magistraţi.

Jay nu era convins. Erau o mulţime de locuri în cele treisprezece colonii în care o familie aparent respectabilă – compusă din soţ, soţie şi o servitoare – îşi putea face o casă şi astfel i se pierdea urma. Dar bănuiala lui Dobbs părea plauzibilă.

Jay îi spusese lui Dobbs – cum anunţase de altfel pe toată lumea – că oferea o recompensă de cincizeci de lire englezeşti celui care-i prindea pe fugari. Banii – o sumă suficient de mare pentru a cumpăra o fermă mică în zona aceea – proveneau de la mama sa. Când se despărţiră, Dobbs traversă vadul şi porni către vest, spre Staunton. Jay spera că avea să împrăştie vestea referitoare la recompensă. Dacă fugarii scăpaseră până

atunci de Jay, puteau fi prinşi de ceilalţi.

Jay se întoarse la Charlottesville, sperând să afle că Lizzie trecuse prin oraş, îndreptându-se spre sud. Din nefericire, căruţa nu mai fusese văzută. Jay bănui că evitaseră oraşul şi găsiseră un alt traseu spre Seminole Trail care ducea spre sud. Bazându-se pe această presupunere, porni împreună cu oamenii săi pe acest drum. Însă regiunea devenea din ce în ce mai pustie şi nu întâlniră nicio persoană care să-şi amintească să fi văzut pe drum un bărbat însoţit de o femeie şi un copil.

Spera totuşi să obţină mai multe informaţii acolo, la *Feribotul lui Lynch.*

Ajunseră pe ţărm şi strigară la oamenii aflaţi de cealaltă parte a râului. Un om ieşi dintr-o clădire şi se urcă într-o barcă. Aruncă o frânghie de pe un mal pe celălalt, iar feribotul fu legat într-un mod ingenios, în aşa fel încât presiunea cursului râului să poată împinge barca peste râu. Ajunşi lângă apă, Jay şi tovarăşii săi îşi urcară caii pe vas. Barcagiul trase de sfori şi barca începu să se mişte în direcţia inversă.

Bărbatul purta haine de culoare închisă şi avea comportamentul sobru al unui quaker. Jay îi plăti şi începu să-i pună întrebări.

— Căutăm un grup format din trei oameni: o femeie tânără, un scoţian cam de aceeaşi vârstă şi o fată de vreo paisprezece ani. Au trecut cumva pe aici?

Bărbatul clătină din cap.

Jay se întunecă. Se întreba dacă nu cumva alesese drumul greşit.

— E posibil ca cineva să fi trecut pe aici fără să fie văzut?

Omul chibzui o clipă, apoi răspunse:

— Ar trebui să fie un înotător foarte bun.

— E posibil să fi traversat râul prin altă parte?

Omul făcu din nou o pauză, apoi spuse:

— Asta înseamnă că nu au ajuns aici.

Binns chicoti şi Lennox îl reduse la tăcere cu o privire răutăcioasă.

Jay se uită peste râu şi înjură în barbă. Lizzie nu mai fusese văzută de şase zile. Reuşise cumva să scape. Putea fi oriunde – putea fi în Pennsylvania. Probabil că se întorsese în est şi luase un vapor spre Londra. O pierduse. Îl păcălise şi îl lăsase fără moştenire. „Dacă o mai văd vreodată, se gândi el, mă jur pe Dumnezeu că o împuşc în cap.”

De fapt, nu ştia ce ar fi făcut dacă ar fi prins-o. Îşi tot punea această întrebare tulburat, în timp ce călătorea pe drumurile accidentate. Ştia că ea nu l-ar fi urmat de bunăvoie. Ar fi fost obligat să o aducă înapoi legată de mâini şi de picioare. Probabil că nu i-ar mai fi cedat după acest eveniment: ar fi fost nevoit să o violeze. Acest gând îl umplea de o emoţie stranie. Pe drum fu tulburat de amintiri lascive: îşi aduse aminte cum se mângâiaseră în mansarda casei goale din Chapel Street, în timp ce mamele lor îi aşteptau

afară; o văzu pe Lizzie sărind goală şi fără ruşine în patul lor; îşi aminti cum făcuseră dragoste, iar Lizzie stătuse deasupra lui, mişcându-se şi gemând. Dar cât a fost însărcinată, cum ar fi putut s-o determine să stea liniştită? Ar fi putut să o ţină încuiată până la naştere?

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă Lizzie ar fi murit. Nu era nicio îndoială: altminteri, ea şi McAsh ar fi pus la cale o luptă. Jay nu şi-ar fi închipuit vreodată că va fi nevoit să-şi ucidă soţia cu sânge-rece. Încă spera că ea va muri într-o luptă. Apoi se putea însura cu o chelneriţă sănătoasă, pe care să o lase repede însărcinată, şi se putea duce la Londra ca să-şi ceară moştenirea.

Acesta era însă numai un vis fericit. În realitate, ştia că atunci când urma să o întâlnească trebuia să ia o decizie. Fie o lua cu el acasă, lăsând-o fără posibilitatea de a-i distruge planurile, fie o omora.

Dar cum s-o ucidă? Nu omorâse pe nimeni în viaţa lui şi îşi folosise spada împotriva altor oameni doar o singură dată – în timpul revoltei hamalilor, când îl prinsese pe McAsh. Chiar şi în momentele în care o ura cel mai tare pe Lizzie, nu-şi închipuia cum ar fi putut înfige sabia în trupul femeii cu care făcuse dragoste. Odată îşi îndreptase puşca spre fratele său şi ridicase piedica. Dacă ar fi fost nevoit să o împuşte pe Lizzie, ar fi trebuit să o facă de la distanţă, ca şi cum ar fi omorât o căprioară. Dar nici aşa nu era sigur de reuşită.

Feribotul ajunse pe celălalt mal. Pe ţărm se afla o clădire înaltă din lemn, cu două etaje şi mansardă. Pe dealul abrupt de lângă râu mai fuseseră construite alte câteva case. Locul părea populat de o comunitate mică de negustori prosperi. În timp ce debarcau, luntraşul îi anunţă pe un ton indiferent:

— Vă aşteaptă cineva în tavernă.

— Pe noi? întrebă Jay uimit. De unde ştia că venim?

Barcagiul îi răspunse:

— Un individ dubios cu un ochi închis.

— Dobbs! Cum a ajuns aici înaintea noastră?

Lennox adăugă:

— Şi de ce?

— Întrebaţi-l, spuse barcagiul.

Vestea îl bucură pe Jay, care era nerăbdător să afle răspunsul.

— Ocupaţi-vă voi de cai, le ordonă el tovarăşilor săi. Eu mă duc să văd ce are de spus Dobbs.

Taverna era o clădire cu două etaje aşezată lângă chei. Jay intră şi îl văzu pe Dobbs la o masă, mâncând tocană dintr-un castron.

— Dobbs, ce naiba cauţi aici?

Dobbs îşi ridică ochiul cel bun şi răspunse cu gura plină:

— Am venit să cer recompensa, căpitane Jamisson.

— Despre ce vorbeşti?

— Uite acolo! zise el, făcând semn spre colţul

încăperii.

Legată de un scaun, era Peg Knapp.

Jay se uită la ea. Ce noroc nesperat!

— De unde naiba a apărut?

— Am găsit-o pe drumul care ducea spre Staunton.

Jay se încruntă.

— Pe ce drum o apucase?

— Către nord, spre oraş. Eu ieşeam din oraş şi mă îndreptam spre *Moara lui Miller.*

— Mă întreb cum a ajuns acolo.

— Am întrebat-o, dar nu vrea să vorbească.

Jay privi din nou spre fată şi îi văzu rănile de pe faţă. Dobbs nu se purtase prea blând cu ea…

— Să vă spun ce cred eu, spuse Dobbs. Au ajuns până aici, dar nu au traversat râul, ci s-au întors spre vest. Probabil că au abandonat căruţa pe undeva. Au plecat călare în susul văii, spre drumul care duce la Staunton.

— Dar ai găsit-o singură pe Peg.

— Da.

— Şi ai prins-o.

— Nu a fost aşa de uşor, protestă Dobbs. Fuge ca vântul şi, de câte ori o prindeam, îmi scăpa printre degete. Dar eu eram călare şi ea era pe jos, aşa că în cele din urmă a obosit.

O femeie quaker îşi făcu apariţia şi îl întrebă pe Jay dacă doreşte ceva de mâncare. El îi făcu semn să se îndepărteze. Era mult prea nerăbdător să-l chestioneze pe Dobbs.

— Dar cum se face că ai ajuns aici înaintea

noastră?

Bărbatul rânji.

— Am coborât pe râu cu o plută.

— Se poate să se fi certat, spuse Jay emoţionat. Criminala asta mică i-a părăsit pe ceilalţi şi a pornit spre nord. Probabil că cei doi au pornit spre sud. Se încruntă şi zise: Oare unde cred că pot ajunge?

— Drumul duce către Fort Chiswell. Mai departe zona nu este locuită. Spre sud se află un loc numit Wolf Hills, după care e ţinutul indienilor Cherokee. Nu au de gând să devină Cherokee, deci cred că după Wolf Hills vor merge spre vest şi vor urca dealurile. Vânătorii vorbesc despre Pasul Cumberland, care trece prin munţi, dar eu nu am ajuns niciodată până acolo.

— Ce este de cealaltă parte a munţilor?

— Sălbăticia, aşa se spune. Un loc bun pentru vânat. Un tărâm al nimănui, aflat între taberele de Cherokee şi Sioux. Se numeşte „Ţinutul cu iarbă albastră”.

Jay înţelesese – Lizzie plănuia să înceapă o viaţă nouă într-un ţinut neumblat. „Dar va eşua”, se gândi el emoţionat. Avea de gând să o prindă şi să o aducă înapoi vie sau moartă.

— Copila asta singură nu valorează mare lucru, îi spuse el lui Dobbs. Trebuie să ne ajuţi să-i prindem pe ceilalţi doi dacă vrei cele cincizeci de lire.

— Vreţi să vă fiu ghid?

— Da.

— Au un avans de câteva zile şi acum pot călători mai repede dacă nu mai au căruţa. Avem nevoie de cel puţin o săptămână ca să-i prindem.

— Dacă reuşim, primeşti cele cincizeci de lire.

— Sper să-i prindem când părăsesc drumul şi ajung în sălbăticie.

— Amin pentru asta, spuse Jay.

CAPITOLUL 40

La zece zile după fuga lui Peg, după ce străbătură o câmpie vastă şi joasă, Mack şi Lizzie ajunseră la impresionantul Râu Holston.

Mack era fericit. Traversaseră multe pâraie şi izvoare, dar acum nu mai încăpea vreo îndoială că acela era râul pe care-l căutau. Era mult mai lat decât celelalte şi avea o insuliţă lungă în mijloc.

— Aici este, îi spuse el lui Lizzie. Acesta este sfârşitul civilizaţiei.

În ultimele zile avuseseră senzaţia că sunt singuri pe lume. Cu o zi înainte văzuseră un bărbat alb – un vânător – şi trei indieni pe un deal îndepărtat. În ziua respectivă nu mai apăruse niciun alb, ci doar câteva grupuri de indieni. Aceştia nu erau nici prietenoşi, nici ostili – preferau să rămână la distanţă.

Mack şi Lizzie nu mai întâlniseră de mult timp un teren cultivat. Pe măsură ce fermele se răreau, vânatul era din ce în ce mai des întâlnit: bizoni, căprioare, iepuri şi milioane de păsări comestibile: curcani, raţe, cocoşi de munte sau

prepeliţe. Lizzie împuşcase mai mult decât puteau mânca ei doi.

Vremea fusese blândă. Plouase o dată şi cei doi fuseseră nevoiţi să se târască prin noroi toată ziua, după care tremuraseră uzi leoarcă peste noapte. Dar a doua zi soarele îi uscase. Obosiseră din pricina călăriei şi îi dureau toate oasele, dar caii rezistaseră, întăriţi de iarba grasă pe care o întâlneau pretutindeni şi de ovăzul cumpărat de Mack în Charlottesville.

Nu întâlniseră nicio urmă din care să reiasă că pe acolo ar fi trecut Jay, dar asta nu însemna mare lucru: Mack presupunea că se afla în continuare pe urmele lor.

Adăpară caii în Holston şi se aşezară să se odihnească pe malul stâncos. Drumul se terminase după ce traversaseră câmpia şi dincolo de râu nu se mai vedea nicio potecă. Spre nord, terenul era din ce în ce mai înalt şi, la aproape zece mile distanţă, o stâncă uriaşă se înălţa ameninţător spre cer. Acela era locul spre care se îndreptau.

Mack spuse:

— Trebuie să existe o trecătoare.

— Nu o văd, răspunse Lizzie.

— Nici eu.

— Dacă nu e acolo…

— Vom căuta alta, spuse el hotărât.

Deşi vorbea cu convingere, inima lui era îndoită de teamă. Pătrundeau într-un teritoriu care nu se afla pe hartă. Puteau fi atacaţi oricând de leii de munte sau de urşii sălbatici. În această

zonă, chiar şi indienii puteau fi periculoşi. Acum se găsea suficientă mâncare, dacă aveai o armă, dar ce se întâmpla pe timpul iernii?

Îşi scoase harta, deşi aceasta nu se dovedise foarte exactă.

— Aş vrea să întâlnim pe cineva care ştie drumul, spuse Lizzie.

— Am întâlnit câţiva oameni.

— Şi fiecare ne-a spus altceva.

— Dar toţi vorbeau despre acelaşi lucru, spuse Mack. Văile râului sunt înclinate de la nord-est către sud-vest, exact ca pe hartă, iar noi trebuie să ne îndreptăm către nord-vest, acolo unde râul face un unghi drept, şi să urcăm pe nişte stânci.

— Problema va fi să găsim trecătorile care străbat lanţurile muntoase.

— Trebuie să mergem în zigzag. Dacă întâlnim o trecătoare care merge spre nord, ne îndreptăm în acea direcţie. Dacă ajungem în dreptul unei stânci care pare de netrecut, ne îndreptăm spre vest, urmăm cursul văii şi căutăm următoarea posibilitate de a o lua spre nord. E posibil ca trecătorile să nu fie acolo unde figurează pe hartă, dar tot trebuie să fie undeva.

— Nu avem altceva de făcut decât să încercăm, spuse ea.

— Dacă întâmpinăm probleme, trebuie să ne retragem şi să căutăm un alt drum, asta e tot.

Lizzie zâmbi.

— Prefer să fac asta decât să merg în vizite în

Berkeley Square.

Mack zâmbi şi el – era capabilă de orice şi asta îi plăcea cel mai tare la ea.

— E mai bine şi decât să sapi după cărbune.

Lizzie deveni din nou serioasă.

— Aş fi vrut să fie şi Peg aici.

Mack avea acelaşi sentiment. Nu-i mai dăduseră de urmă după ce fugise. Speraseră să o găsească în prima zi, dar nu se întâmplase asta.

Lizzie plânsese toată noaptea. Avea sentimentul că pierduse doi copii: primul era al ei şi al doilea era Peg. Nu aveau nicio idee unde ar fi putut să ajungă sau dacă mai era în viaţă. Făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să o găsească, dar acest gând nu-i consola. După câte pătimise împreună cu Peg, în cele din urmă Mack tot o pierduse… Ochii i se umpleau de lacrimi ori de câte ori se gândea la ea.

Mack şi Lizzie puteau face dragoste acum sub lumina stelelor în fiecare noapte. Era primăvară şi vremea era blândă. Curând aveau să-şi construiască propria casă şi să facă dragoste înăuntru. Apoi aveau să-şi facă provizii pentru iarnă – carne sărată şi peşte afumat. Între timp, Mack avea să cureţe un câmp şi să planteze seminţe…

Bărbatul se ridică în picioare.

— A fost o pauză cam scurtă, spuse Lizzie.

— Mă voi simţi mai bine când vom trece de acest râu, răspunse Mack. Jay poate bănui deja pe ce drum am apucat – dar numai până aici, acum va

trebui să-i stricăm planul.

Amândoi se uitară înapoi, spre drumul pe care veniseră. Nu se vedea nimeni. Însă Jay se afla pe acel drum, Mack era sigur de asta.

Apoi îşi dădu seama că cineva îi priveşte.

Văzuse o mişcare cu coada ochiului, apoi observă din nou ceva. Întoarse încet capul: doi indieni se aflau la doar câţiva metri distanţă de ei.

Era frontiera nordică a ţinutului Cherokee şi indienii îi ţinuseră sub supraveghere în ultimele trei zile fără ca cineva să se apropie.

Erau doi băieţi de aproximativ şaptesprezece ani. Aveau părul negru şi drept şi pielea roşiatică specifică aborigenilor americani. Purtau tunici din piele de căprioară şi pantaloni al căror model fusese imitat de noii imigranţi.

Băiatul mai înalt ţinea în mână un peşte uriaş, asemănător cu somonul.

— Am nevoie de un cuţit, spuse el.

Mack îşi dădu seama că cei doi pescuiseră în râu.

— Vrei să facem un schimb? îl întrebă Mack.

Băiatul zâmbi.

— Am nevoie de un cuţit.

Lizzie îi spuse:

— Nu avem nevoie de peşte, dar ne trebuie un ghid. Pun pariu că ştie unde este trecătoarea, îi zise ea lui Mack.

Era o idee bună. Ar fi fost o mare uşurare dacă ar fi aflat spre ce zonă se îndreptau. Mack îl întrebă nerăbdător:

— Vrei să fii ghidul nostru?

Băiatul zâmbi, dar era clar că nu înţelegea. Tovarăşul său rămăsese tăcut şi nemişcat.

Mack încercă din nou:

— Vrei să fii ghidul nostru?

Băiatul îl privi speriat.

— Nu comerţ azi, răspunse el suspicios.

Mack suspină supărat. Îi spuse lui Lizzie:

— Este un băiat întreprinzător care a învăţat câteva cuvinte în engleză, dar nu înţelege limba.

Era îngrozit de gândul că s-ar fi putut rătăci din pricina unei probleme de comunicare cu localnicii.

Lizzie îi spuse:

— Lasă-mă şi pe mine să încerc.

Se apropie de unul dintre caii încărcaţi cu provizii, desfăcu un sac din piele şi scoase de acolo un cuţit cu lama lungă.

Fusese fabricat în fierăria plantaţiei şi pe mânerul din lemn era inscripţionată litera „J”, de la Jamisson. Era un cuţit simplu, spre deosebire de cele care puteau fi cumpărate din Londra, dar cu siguranţă era superior celor fabricate de indienii Cherokee. I-l arătă băiatului. Acesta zâmbi.

— Îl cumpăr, spuse el, apoi întinse mâna. Lizzie se feri.

Băiatul îi întinse peştele şi ea îl refuză. Părea din nou îngrijorat.

— Uite, îi spuse Lizzie.

Se aplecă peste o piatră mare. Cu vârful cuţitului începu să schiţeze un desen. Întâi trase o

linie zimţată şi îi făcu semn spre vârful muntelui. Apoi desenă o linie.

— Asta este stânca, spuse ea.

Mack nu-şi dădea seama dacă băiatul înţelegea ceva de la Lizzie.

Sub stâncă desenă doi oameni şi făcu semn spre ea şi Mack.

— Aceştia suntem noi, îi spuse ea. Acum, uită-te cu atenţie! Desenă încă o stâncă, apoi un spaţiu în formă de „V” între cele două.

— Aceasta este trecătoarea, continuă ea.

În cele din urmă, puse un deget pe litera „V”.

— Trebuie să găsim trecătoarea, spuse ea, aşteptând un răspuns de la băiat.

Mack îşi ţinu respiraţia.

— Cumpăr asta, spuse băiatul, oferindu-i peştele lui Lizzie. Mack suspină.

— Nu-ţi pierde încrederea, se răţoi ea la Mack. Apoi i se adresă din nou indianului: Asta este stânca. Aceştia suntem noi. Aici e trecătoarea. Trebuie să găsim trecătoarea.

Apoi îi făcu băiatului un semn către el.

— Dacă ne duci la trecătoare, primeşti cuţitul.

Băiatul se uită către munţi, apoi la desen şi în cele din urmă la Lizzie.

— Trecătoarea, spuse el.

Lizzie îi făcu semn înspre munţi.

El desenă în aer un „V”, apoi făcu semn prin el.

— Trecătoare, repetă el.

— Asta vreau eu să cumpăr, spuse Lizzie.

Băiatul rânji cu toată gura şi încuviinţă cu putere.

Mack spuse:

— Crezi că a înţeles mesajul?

— Nu ştiu.

Femeia avu o ezitare, apoi apucă frâiele şi plecă.

— Mergem? îl întrebă ea pe băiat, invitându-l prin gesturi.

Acesta începu să se deplaseze alături de ea.

— Haleluia! strigă Mack.

Celălalt indian se alătură grupului.

Merseră împreună pe malul unui râu. Caii aveau acelaşi pas susţinut care-i purtase preţ de cinci sute de mile în douăzeci şi două de zile. Treptat, creasta se mări, dar Mack nu văzu nici urmă de trecătoare.

Terenul se înălţa neîndurător, dar pământul părea mai puţin dur şi caii mergeau ceva mai repede. Mack îşi dădu seama că băieţii urmau un drum cunoscut doar de ei. Conduşi de indieni, continuau să urce spre culme.

Străbătură tot drumul aflat la poalele muntelui şi apoi o luară spre est şi, spre enorma uşurare a lui Mack, în depărtare se văzu trecătoarea.

— Bravo, pescarule! îi spuse Mack plin de veselie.

Apoi traversară un râu şi înconjurară încă un munte ca să poată ajunge de cealaltă parte a

stâncii. Când soarele era aproape de apus, cei patru ajunseră într-o vale îngustă, străbătută de un râu lat de aproape şapte metri, care curgea spre nord-est. În faţa lor se afla o altă stâncă.

— Să oprim aici, propuse Mack. Dimineaţă mergem în vale şi căutăm o altă trecătoare.

Mack se simţea bine. Nu merseseră pe un drum vizibil, iar trecătoarea nu putea fi detectată de pe malul râului. Jay nu-i putea urmări până acolo. Începea să creadă că, în sfârşit, scăpaseră.

Lizzie îi dădu cuţitul băiatului mai înalt.

— Mulţumesc, pescarule, îi spuse ea.

Mack spera ca indienii să rămână cu ei. Le-ar fi oferit oricâte cuţite ar fi vrut dacă i-ar fi călăuzit prin munţi. Dar ei se întoarseră pe drumul pe care veniseră, băiatul cel înalt ducându-şi în continuare peştele.

Câteva minute mai târziu, dispărură în lumina crepusculară.

CAPITOLUL 41

Jay era convins că avea să o prindă pe Lizzie în ziua aceea. Merseseră într-un ritm alert, mânând caii cu putere.

— Nu pot fi prea departe, spunea el întruna.

Cu toate acestea, când ajunseră pe înserat la Râul Holton, nu întâlniseră niciun semn care să le indice că fugarii trecuseră pe acolo. Era supărat.

— Nu putem merge pe întuneric, le spuse el tovarăşilor săi în timp ce-şi adăpau caii. Credeam că îi vom prinde până acum.

— Nu putem fi cu mult în urma lor, linişteşte-te, îi spuse încăpăţânat Lennox.

Pe măsură ce se îndepărtau de civilizaţie, devenea din ce în ce mai obraznic.

Dobbs interveni:

— Nu putem şti pe unde au luat-o de aici. Nu există niciun drum peste munte – fiecare nebun merge pe drumul lui.

Priponiră caii şi o legară pe Peg de un copac, în timp ce Lennox pregătea mămăliga pentru masa de seară. De patru zile nu mai întâlniseră nicio tavernă şi Jay se săturase de terciul cu care-şi hrănea sclavii, dar era prea târziu ca să mai poată vâna ceva.

Erau cu toţii plini de băşici şi complet epuizaţi. Binns rămăsese la Fort Chiswell, iar Dobbs începuse să se simtă descurajat.

— Ar trebui să renunţ şi să mă întorc, spuse el. Chiar nu merită să te rătăceşti prin pădure şi să mori pentru cincizeci de lire.

Jay nu ar fi vrut să plece – era singurul care cunoştea cât de cât zona.

— Dar încă nu am prins-o pe soţia mea, protestă el.

— Ce-mi pasă mie de soţia dumitale?

— Mai stai o zi! Toată lumea spune că drumul printre munţi se află spre nord. Să vedem dacă putem găsi trecătoarea. Poate o prindem chiar mâine.

— Sau poate că ne pierdem timpul!

Lennox turnă terciul plin de cocoloaşe în

castroane. Dobbs îi dezlegă lui Peg mâinile cât să poată mânca, apoi o legă la loc şi aruncă peste ea o pătură. Nimeni nu era interesat de sănătatea ei, însă Dobbs voia să o predea şerifului din Staunton. Credea că va fi admirat pentru captura sa.

Lennox scoase o sticlă de rom. Se înveliră cu toţii în pături, trecură sticla de la unul la altul şi discutară despre nimicuri. Orele trecură şi soarele apuse. Jay adormi. La un moment dat, deschise ochii şi văzu o figură străină de cealaltă parte a focului.

Fu atât de speriat, încât nu scoase niciun sunet. Era o persoană tânără cu o faţă ciudată şi îşi dădu seama că era un indian.

Faţa de lângă foc zâmbea, însă nu lui Jay. Urmărindu-i privirea, Jay înţelese că îi zâmbea lui Peg. Ea se strâmba la indian şi, în câteva clipe, Jay realiză că încerca să-l convingă pe acesta să o dezlege.

Jay privea scena nemişcat.

Erau doi indieni tineri. Unul dintre ei se apropie încet. Avea în mână un peşte. Îl lăsă uşor pe pământ, scoase un cuţit şi se aplecă deasupra lui Peg.

Lennox se mişcă deodată iute ca un şarpe, astfel că Jay abia dacă văzu secvenţele următoare. Din câteva mişcări, Lennox prinse băiatul sub braţ. Cuţitul îi căzu pe pământ. Peg scoase un strigăt deznădăjduit.

Al doilea indian deja dispăruse.

Jay se ridică în picioare.

— Ce-avem noi aici?

Dobbs se frecă la ochi şi se holbă la ei.

— Doar un indian care încerca să ne jefuiască. Ar trebui să-l spânzurăm, ca să le dăm o lecţie celorlalţi.

— Nu încă, spuse Lennox. Poate că i-a văzut pe cei pe care îi urmărim.

Această idee îl umplu de speranţă pe Jay. Se aşeză în faţa băiatului.

— Spune ceva, sălbaticule.

Lennox răsuci cu mai multă putere mâna băiatului. Acesta începu să plângă şi să protesteze în limba maternă.

— Vorbeşte englezeşte, tună Lennox.

— Ascultă-mă, îi spuse Jay pe un ton ridicat. Ai văzut cumva doi oameni – un bărbat şi o femeie – pe drumul acesta?

— Nu comerţ astăzi, spuse băiatul plângând.

— Vorbeşte englezeşte! izbucni Dobbs.

— Nu cred că ne poate spune ceva, răspunse Jay descumpănit.

— Ba da, sigur că poate, spuse Lennox. Dobbs, te rog să-l ţii. Dobbs îl prinse şi Lennox ridică de jos cuţitul pe care-l scăpase.

— Ia uitaţi-vă aici! Este un cuţit de-al nostru – are litera „J” inscripţionată pe mâner.

Jay îl cercetă. Era adevărat – cuţitul fusese fabricat pe plantaţia lui.

— Aşadar, asta înseamnă că s-a întâlnit cu Lizzie! Lennox răspunse:

— Exact.

Jay îşi recăpătă subit încrederea.

Lennox ţinu cuţitul sub ochii indianului şi spuse:

— Încotro au luat-o, băiete?

Indianul ridică din umeri, dar Dobbs îl strânse mai tare.

— Nu comerţ azi, spuse băiatul cu o voce plină de groază. Lennox îl apucă de mâna stângă. Înfipse vârful cuţitului sub unghia degetului arătător.

— Pe unde? strigă el, apoi îi smulse unghia. Băiatul şi Peg începură să strige în acelaşi timp.

— Opriţi-vă! strigă Peg. Lăsaţi-l în pace!

Lennox îi smulse încă o unghie. Băiatul începu să plângă cu sughiţuri.

— Care-i drumul spre trecătoare? îl întrebă Lennox.

— Trecătoare, spuse băiatul, indicând spre nord cu mâna sângerândă.

Jay scoase un suspin de satisfacţie.

— Poţi să ne duci acolo, spuse el.

CAPITOLUL 42

Mack visă că traversa râul spre un loc numit Libertate. Apa era rece, fundul râului era inegal şi era purtat de un curent puternic. Se lupta să înainteze, dar malul nu se apropia şi râul devenea din ce în ce mai adânc cu fiecare pas. În acelaşi timp însă, ştia că va ajunge în cele din urmă acolo dacă nu avea să renunţe. Dar apa era din ce în ce mai adâncă şi în cele din urmă îi trecu de nivelul

capului.

Se trezi gâfâind. Îşi dădu seama că auzise unul dintre cai nechezând.

— Ceva i-a tulburat, spuse el.

Nu primi niciun răspuns. Se întoarse şi văzu că Lizzie nu era alături de el.

Poate că se dusese în spatele unui tufiş să urmeze chemarea naturii. Avu însă o presimţire sumbră. Îşi dădu repede pătura la o parte şi sări în picioare.

Cerul era cenuşiu. Cele patru iepe şi cei doi armăsari stăteau nemişcaţi, de parcă ar fi auzit alţi cai în depărtare. Cineva se apropia.

— Lizzie! o strigă el.

Apoi Jay ieşi din spatele unui copac cu arma îndreptată spre inima lui Mack, care îngheţă de spaimă.

În clipa următoare apăru Lennox, cu câte un pistol în fiecare mână.

Mack rămase nemişcat. Disperarea îl inundă asemenea râului din vis. Nu mai avea scăpare: până la urmă îl prinseseră.

Dar unde era Lizzie?

Chiorul din vadul Râului din Sud, Dobbo Ochi-Mort, era călare, înarmat, iar Peg fusese urcată pe un alt cal, cu picioarele legate sub burta animalului, ca să nu poată fugi. Nu părea rănită, dar arăta extrem de rău, şi Mack ştia că se considera vinovată pentru toată situaţia. Pescarul indian mergea alături de calul lui Dobbs, legat cu o frânghie lungă de şaua acestuia. Probabil că el îi

condusese acolo. Avea mâinile pline de sânge. Mack era uimit: băiatul nu fusese rănit înainte. Apoi realiză că fusese torturat. Simţi un val de dezgust faţă de Jay şi de Lennox.

Jay se holba la păturile întinse pe pământ. Era evident că Lizzie şi Mack dormiseră împreună.

— Porc nenorocit, strigă el, cu faţa neagră de mânie. Unde este soţia mea?

Întoarse arma şi-l lovi cu putere pe Mack în faţă, cu patul puştii. Bărbatul se clătină şi căzu.

— Unde este, animal de miner, unde e soţia mea?

Mack scuipă sânge.

— Nu ştiu, zise el.

— Dacă nu ştii, voi avea satisfacţia de a te împuşca direct în cap!

Mack îşi dădu seama că Jay nu glumea. Era plin de sudoare. Simţi impulsul de a-i cere să-l lase în viaţă, dar strânse din dinţi.

Peg strigă:

— Nu… nu trageţi, vă rog!

Jay ţinti spre capul lui Mack. Vocea lui se transformă într-un strigăt isteric.

— Asta este pentru toţi anii în care m-ai insultat! urlă el.

Mack se uită la chipul lui şi îi citi în ochi nevoia de a ucide.

*

Lizzie stătea întinsă pe burtă, pe un smoc de

iarbă din spatele unei stânci, cu puşca în mână, aşteptând.

Îşi alesese locul de noaptea trecută, după ce inspectase malul râului şi văzuse urmele copitelor şi excrementele de căprioare. Pe măsură ce lumina creştea, ea aştepta nemişcată ca animalele să vină la adăpat.

Priceperea ei la mânuirea armelor avea să-i ţină în viaţă, se gândi ea. Mack era capabil să construiască o casă, să cureţe câmpul şi să semene seminţele, dar trebuia să treacă cel puţin un an până când aveau să strângă suficiente cereale pentru o iarnă întreagă. Din fericire, printre proviziile lor se aflau şi trei saci mari cu sare. Lizzie stătuse de multe ori în bucătăria lor din High Glen urmărind-o pe Jeannie, bucătăreasa, în timp ce punea în butoaie bucăţi sărate de şuncă şi de vânat. Ştia cum trebuie afumat peştele. Aveau nevoie de foarte multe. După cum mergeau lucrurile în ultima vreme, cu siguranţă înainte de sfârşitul anului aveau să fie trei guri de hrănit. Zâmbi fericită.

Se auzi un foşnet printre copaci. În următoarea secundă, o căprioară tânără ieşi din pădure şi se apropie încet de malul apei. Îndoi capul, scoase limba şi începu să bea.

Lizzie ridică fără zgomot cocoșul puştii.

Înainte să ţintească, mai apăru o căprioară şi, în doar câteva clipe, se adunară acolo douăsprezece sau cincisprezece. „Dacă aşa e viaţa în sălbăticie, cu siguranţă ne vom îngrăşa”, îşi

spuse Lizzie.

Nu voia să vâneze o căprioară mare. Caii erau deja foarte încărcaţi şi nu puteau căra prea multă carne. În plus, animalele tinere aveau carnea mai fragedă. Îşi alese prada, ţinti în dreptul inimii animalului şi ridică arma deasupra umărului. Respira regulat şi încerca să-şi păstreze calmul, aşa cum învăţase în Scoţia.

Ca de obicei, simţi o undă de regret pentru animalul frumos pe care urma să-l ucidă.

Apoi apăsă pe trăgaci.

*

Împuşcătura venea din susul văii, de la două sau trei sute de metri distanţă.

Jay îngheţă, cu arma îndreptată spre Mack.

Caii tresăriră, însă împuşcătura venea de la o distanţă mult prea mare ca să-i poată speria cu adevărat.

Dobbs îşi ţinu calul în frâu, apoi vorbi tărăgănat:

— Dacă tragi acum, Jamisson, ea o să audă şi o să fugă.

Jay ezită, apoi lăsă arma.

Mack se aplecă uşurat.

— Mă duc după ea, spuse Jay. Voi rămâneţi aici.

Mack îşi dădu seama că Lizzie ar fi putut scăpa dacă reuşea să o avertizeze într-un fel. Ajunsese să regrete că Jay nu-l împuşcase. În felul

acesta ar fi salvat-o pe Lizzie.

Jay părăsi poiana şi se îndreptă în susul râului, cu arma pregătită.

„Trebuie să-l fac pe unul dintre ei să tragă”, îşi spuse Mack.

Exista o singură modalitate: trebuia să încerce să fugă.

„Dar dacă mă împuşcă? Nu-mi pasă, mai bine mor decât să fiu din nou sclav.”

Şi, înainte ca teama să-i slăbească hotărârea, o luă la fugă.

Urmă o clipă de linişte, până când îşi dădură seama cu toţii ce se întâmplă.

Apoi, Peg începu să strige.

Mack fugi înspre copaci, aşteptându-se în orice clipă ca un glonţ să i se înfigă în spate.

Se auzi o bubuitură de armă, apoi alta.

Dar nu simţi nimic – gloanţele îl rataseră.

Înainte să mai fie trase şi alte focuri, se opri şi îşi ridică mâinile.

O făcuse. Reuşise să o avertizeze pe Lizzie, fără să fie împuşcat.

Se întoarse încet, cu mâinile ridicate. „Acum totul depinde de tine, Lizzie, gândi el. Noroc, dragostea mea.”

*

Jay se opri când auzi împuşcăturile. Veneau de undeva din spatele lui. Nu era Lizzie cea care trăsese, ci o persoană din poiană. Rămase

nemişcat, apoi nu se mai auzi niciun foc de armă.

Oare ce însemna asta? Ar fi fost dificil ca McAsh să pună mâna pe o armă şi să o încarce. Oricum, fusese miner: nu se pricepea la arme. Jay bănui că Lennox sau Dobbs îl împuşcase pe McAsh.

Indiferent care era adevărul, sarcina lui cea mai importantă era să o prindă pe Lizzie.

Din nefericire, împuşcătura o avertizase că este în pericol.

Îşi cunoştea soţia. Oare ce avea de gând să facă? se întrebă el.

Răbdarea şi precauţia nu se numărau printre calităţile ei. Ezita foarte rar. De obicei reacţiona rapid şi convingător. Probabil că pornise deja în grabă în direcţia aceea şi avea să ajungă în poiană înainte să-şi facă un plan.

Găsi un loc de unde putea vedea treizeci sau patruzeci de metri din malul râului. Se ascunse în spatele unor tufişuri, apoi ridică cocoşul armei.

Începu să se macine, nehotărât. Ce trebuia să facă după ce ea îi apărea în bătaia puştii? Dacă ar fi împuşcat-o, toate problemele lui ar fi dispărut. Încercă să pretindă că este la vânătoare de căprioare. Trebuia să o ţintească în inimă, chiar sub umeri, pentru ca reuşita să fie sigură.

O văzu apoi pe Lizzie.

Mergea repede, împiedicându-se de asperităţile malului. Era îmbrăcată în haine bărbăteşti, dar i se vedeau sânii mişcându-se din cauza efortului. Purta două arme sub braţ.

Ţinti spre inima ei, dar o văzu dintr-odată goală, mişcându-se în sus şi în jos în patul lor din Chapel Street, cu sânii tremurând, în timp ce făceau dragoste. Nu fu în stare să tragă.

Când ea ajunse la zece metri mai departe, ieşi din ascunzătoare.

Ea se opri şi scoase un strigăt de groază.

— Bună, draga mea, îi spuse el.

Femeia îi aruncă o privire plină de ură.

— De ce nu m-ai lăsat în pace? strigă ea. Nu mă iubeşti!

— Nu, dar am nevoie de un copil, răspunse el.

Ea îl privi cu dispreţ.

— Mai bine mor.

— Asta e cealaltă alternativă, spuse el.

*

După ce Lennox trase în Mack, urmă un moment de haos.

Caii se speriară din pricina bubuiturii împuşcăturilor. Peg reuşi să fugă. Cu mâinile legate, trase de frâiele calului, dar nu îl putu opri şi dispărură amândoi printre copaci. Calul lui Dobbs începu să lovească din copite şi el încercă să-l ţină sub control. Lennox se grăbi să-şi reîncarce puştile.

În acel moment, pescarul indian începu să acţioneze.

Fugi spre calul lui Dobbs, îi sări în spate şi îl dărâmă din şa pe acesta.

Mack realiză bucuros că încă nu fusese învins.

Lennox dădu drumul pistoalelor şi o luă la fugă, ca să se salveze.

Mack întinse un picior şi îi puse piedică lui Lennox.

Dobbs căzu de pe cal, iar o gleznă îi rămase prinsă în frânghia cu care fusese legat de cal pescarul indian. Calul se ridică în două picioare, speriat. Pescarul indian se agăţă de gâtul lui, ca să-şi salveze viaţa. Calul o luă la fugă, târându-l după el pe Dobbs.

Mack se întoarse către Lennox cu o bucurie sălbatică. Rămăseseră doar ei doi în poiană. Aveau în sfârşit ocazia să lupte cu pumnii. „Am să-l omor”, se gândi Mack.

Lennox se rostogoli şi apăru imediat cu un cuţit în mână.

Făcu o fandare spre Mack, dar acesta reuşi să îl evite, apoi îl lovi pe Lennox în rotulă şi se îndepărtă.

Lennox se apropie de el şchiopătând. De data aceasta simulă o lovitură, îl lăsă pe Mack să se aplece în direcţia greşită şi îl lovi din nou cu cuţitul. Mack simţi o durere ascuţită în partea stângă, îşi balansă pumnul drept şi îi aplică lui Lennox o lovitură puternică în tâmplă. Lennox închise ochii şi ridică pumnalul.

Mack se retrase. Era mai tânăr şi mai puternic decât Lennox, dar acesta avea mai multă experienţă în mânuirea cuţitelor. Îl trecu un fior

de spaimă când realiză că nu putea învinge un bărbat înarmat cu un cuţit într-o luptă corp la corp. Trebuia să-şi schimbe tactica.

Se întoarse şi fugi câţiva metri, în căutarea unei arme. Îi căzură ochii pe o piatră de dimensiunea pumnului său. Se aplecă, o ridică şi se întoarse.

Lennox îl atacă, iar Mack aruncă piatra. Reuşi să îl izbească pe Lennox în frunte şi scoase un strigăt triumfător. Lennox se împiedică, ameţit. Mack era acum nevoit să profite de avantajul său. Era momentul în care trebuia să-l dezarmeze pe Lennox, întinse piciorul şi îl lovi în cot.

Lui Lennox îi scăpă cuţitul din mână şi scoase un strigăt înspăimântat – Mack îl învinsese.

Îl lovi apoi în bărbie, cu toată forţa. Lovitura îi provocă o durere puternică în mână, dar îi oferi o satisfacţie extraordinară. Lennox încercă să se retragă, cu lacrimi în ochi, însă Mack îl urmărea cu repeziciune. Îl pocni în burtă, apoi în fiecare dintre tâmple. Ameţit şi speriat, Lennox se împiedică. Era terminat, dar Mack nu se putea opri. Voia să-l ucidă. Îl prinse de păr, îl izbi cu capul de pământ şi îi apăsă genunchii pe faţă. Lennox începu să strige şi sângele îi ţâşni pe nas. Căzu în genunchi şi începu să tuşească şi să vomite. Mack se pregătea să-i mai aplice încă o lovitură când auzi vocea lui Jay:

— Opreşte-te sau o omor!

Lizzie păşi în luminiş urmată de Jay, care ţinea arma îndreptată spre capul ei.

Mack paralizã cu ochii cãscaţi. Îşi dãdea seama cã arma lui Jay era încãrcatã. Dacã s-ar fi împiedicat, puşca lui i-ar fi zburat creierii lui Lizzie. Mack se îndepãrtã de Lennox şi se apropie de Jay. Se purta ca un sãlbatic.

— Ai un singur glonţ, mormãi el spre Jay. Dacã tragi în Lizzie, te omor.

— Atunci, poate cã ar trebui sã te împuşc pe tine, spuse el.

— Da, rãspunse Mack înnebunit, îndreptându-se spre el. Împuşcã-mã!

Jay mutã puşca spre el.

Mack fu cuprins de o bucurie sãlbaticã – arma nu mai era îndreptatã spre Lizzie. Se deplasã liniştit spre Jay.

Acesta ţinti spre Mack. Apoi se auzi un zgomot ciudat şi, dintr-odatã, un cilindru îngust din lemn ieşi prin obrazul lui Jay.

Acesta începu sã strige de durere şi scãpã arma, care se descãrcã şi bubui, iar glonţul trecu pe lângã capul lui Mack.

Jay fusese lovit în cap de o sãgeatã.

Mack simţi cum i se înmoaie genunchii.

Zgomotul se auzi din nou şi urmãtoarea sãgeatã se înfipse în gâtul lui Jay.

Acesta cãzu la pãmânt.

În poianã îşi fãcu apariţia pescarul indian, însoţit de prietenul sãu şi de Peg, iar în urma lor veneau cinci sau şase indieni înarmaţi cu arcuri.

Mack începu sã tremure de bucurie. Îşi imaginã cã, atunci când Jay îl prinsese pe tânãrul

pescar, celălalt indian plecase după ajutor. Probabil că salvatorii întâlniseră pe drum caii care fugiseră. Nu ştia ce se întâmplase cu Dobbs, dar observă că unul dintre indieni purta cizmele lui.

Lizzie stătea aplecată deasupra lui Mack, uitându-se la el, în timp ce acesta îi acoperise gura cu mâna. Apoi se ridică şi o luă de umeri. Îl priviră pe omul care zăcea întins pe pământ. Din gură îi curgea sânge – săgeata îi deschisese o venă din gât.

— Moare, spuse Lizzie tremurând.

Mack încuviinţă.

Pescarul făcu un semn către Lennox, care stătea în genunchi. Ceilalţi indieni îl prinseră şi îl trântiră la pământ. Urmă o conversaţie între pescar şi cel mai bătrân indian. Pescarul îi arătă degetele. Se vedea că-i fuseseră smulse unghiile şi Mack bănui că Lennox îl torturase pe băiat.

Indianul mai vârstnic scoase o secure de la cingătoare. Cu o mişcare scurtă şi puternică, îi reteză lui Lennox mâna dreaptă, de la încheietură.

Mack exclamă:

— Iisuse Cristoase!

Din ciot ţâşni sânge şi Lennox leşină.

Omul ridică de jos mâna amputată şi, cu un aer oficial, i-o oferi pescarului.

Băiatul o primi cu un aer solemn. Apoi se întoarse şi o azvârli. Mâna zbură pe deasupra copacilor şi căzu undeva în pădure.

În rândul indienilor se auzi un murmur aprobator.

— O mână pentru o mână, spuse Mack în şoaptă.

— Dumnezeu să-i ierte, zise Lizzie.

Dar indienii nu terminaseră. Îl ridicară pe Lennox şi îl duseră sub un copac. Îi legară de gleznă o frânghie şi prinseră celălalt capăt de creanga unui copac, apoi îl ridicară până când acesta începu să atârne cu capul în jos. Sângele ţâşnea din braţul său retezat, formând sub el o baltă. Indienii se aşezaseră în jurul lui, urmărind priveliştea îngrozitoare. Păreau decişi să-l păzească până când îşi dădea sufletul. Mack îşi aminti mulţimea adunată în faţa eşafodului din Londra.

Peg se apropie de ei şi le spuse:

— Ar trebui să facem ceva în legătură cu degetele indianului.

Lizzie îşi îndepărtă privirea de la soţul ei muribund.

— Avem ceva cu care să-i bandajăm mâna? întrebă Peg.

Lizzie închise ochii şi încuviinţă.

— Am nişte uleiuri şi o batistă pe care o putem folosi pe post de bandaj. Mă duc să le caut.

— Nu, răspunse Peg pe un ton ferm. Lasă-mă pe mine.

— Dacă vrei…

Lizzie găsi un borcan cu unguent şi o batistă din mătase şi i le dădu lui Peg.

Fata îl desprinse pe băiatul pescar din grupul care se adunase sub copac. Deşi nu-i cunoştea

limba, părea să comunice destul de bine cu el. Îl duse la râu şi îi spălă rana.

— Mack, şopti Lizzie.

Mack se întoarse spre ea. Femeia plângea.

— Jay e mort, spuse ea.

Mack se uită la el – era alb ca varul. Sângerarea încetase şi pulsul nu se mai simţea.

— Cândva l-am iubit, zise ea.

— Ştiu.

— Aş vrea să-l îngropăm!

Mack scoase o lopată din desagă. În timp ce indienii îl urmăreau pe Lennox murind, Mack săpă o groapă. Ridică împreună cu Lizzie trupul lui Jay şi îl aşezară în groapă. Lizzie se aplecă şi îndepărtă cu grijă săgeţile din trupul lui. Mack aruncă pământ peste corpul celui mort şi Lizzie îi acoperi mormântul cu pietre.

Apoi, dintr-odată, Mack simţi nevoia să plece din locul acela însângerat.

Adună caii. Acum aveau zece: cei şase luaţi de pe plantaţie şi încă patru aduşi de Jay şi de tovarăşii lui. Lui Mack îi trecu prin cap gândul ciudat că era acum bogat – avea zece cai... Se apucă să încarce proviziile.

Indienii începură să se agite. Lennox părea mort. Plecară de lângă copac şi se apropiară de locul în care Mack îşi pregătea caii. Bărbatul mai vârstnic i se adresă lui Mack. Deşi nu înţelegea nimic, îşi dădu seama că i se adresa pe un ton oficial. Bănuia că bărbatul îl anunţa că se făcuse dreptate.

Erau pregătiţi de plecare cu toţii.

Pescarul şi Peg se întorseseră împreună de la râu. Mack se uită la mâna băiatului... Peg făcuse o treabă bună.

Pescarul spuse ceva, după care urmă un schimb de replici în limba aborigenilor, ce părea să fie o ceartă. În cele din urmă plecară toţi indienii, cu excepţia pescarului.

— El rămâne? o întrebă Mack pe Peg.

Fata ridică din umeri.

Ceilalţi indieni se îndreptară spre est, către soarele crepuscular, şi curând dispărură în pădure.

Mack încălecă. Pescarul urcă şi el pe unul dintre caii liberi. Mergea înaintea tuturor, iar Peg stătea alături de el. Mack şi Lizzie îi urmau.

— Crezi că pescarul o să ne conducă? întrebă Mack.

— Aşa se pare.

— Dar nu ne-a cerut niciun ban.

— Nu.

— Mă întreb ce vrea.

Lizzie îi privi pe cei doi tineri care călăreau unul lângă celălalt.

— Nu ghiceşti? întrebă ea.

— Ah! exclamă Mack. Crezi că s-a îndrăgostit de ea?

— Cred că vrea să petreacă mai mult timp cu ea.

— Bine, bine, spuse Mack îngândurat.

În timp ce se deplasau spre vest, urmând

valea râului, soarele se mută în spatele lor, făcând ca umbrele lor să se profileze pe câmpul din faţă.

*

Era o vale largă, dincolo de creasta cea mai înaltă, printre munţi, străbătută de un izvor iute cu apă rece şi pură, plină de peşti. Pe dealuri creşteau păduri dese, abundând în vânat. Pe creasta cea mai înaltă, o pereche de vulturi aurii veneau şi plecau, asigurând mâncarea puilor…

— Îmi aminteşte de casă, spuse Lizzie.

— Atunci o să-i spunem High Glen, răspunse Mack.

Descărcară caii în locul cel mai drept din toată valea – acolo urmau să-şi construiască o casă şi să cultive pământul. Îşi stabiliră tabăra pe un petic de pământ cu ierburi uscate, la umbra unui copac bogat.

Peg şi pescarul cotrobăiau printr-un sac încercând să găsească un fierăstrău, când Peg dădu peste brăţara ruptă din fier. O scoase şi se uită la ea mirată. Încercă să descifreze literele, însă nu învăţase niciodată să citească.

— De ce ai adus asta cu tine? întrebă ea.

Mack o privi pe Lizzie. Îşi aminteau amândoi scena de la râu din High Glen, în Scoţia, când Lizzie îi adresase lui Mack aceeaşi întrebare.

El îi dădu acum acelaşi răspuns lui Peg, numai că de data aceasta nu mai avea amărăciune în glas, ci numai speranţă.

— Ca să nu uit niciodată, spuse el zâmbind. Niciodată.

MULŢUMIRI

Datorez mulţumiri următoarelor persoane, care mi-au oferit un ajutor de nepreţuit în realizarea acestei cărţi:

Editorilor mei, Suzanne Baboneau şi Ann Patty;

Cercetătorilor Nicholas Courtney şi Daniel Starer;

Istoricilor Anne Goldgar şi Thad Tate;

Ramsey Dow şi John Brown-Wright de la Longannet Colliery;

Lawrence Lambert de la Scottish Mining Museum;

Gordon şi Dorothy Grant de la Glen Lyon;

Gordon Brown, Martin O'Neill şi John Smith;

Ann Duncombe;

Colin Tett;

Barbara Follett, Emanuele Follett, Katya Follett şi Kim Turner; şi, ca de obicei, lui Al Zuckerman.

Un roman al libertății și al revoluției extraordinar de convingător, un savuros amestec de istorie, dragoste și aventură transatlantică.

Povestea – clocotitoare, alertă și fascinantă – aduce laolaltă eroi și răufăcători, îndrăgostiți și rebeli, ipocriți și păcătoși, pe care destinul îi aruncă într-o luptă care le va schimba viețile pentru totdeauna.

Captivant... o poveste extrem de antrenantă.
CHICAGO TRIBUNE

Fascinant și elocvent...
SAN FRANCISCO CHRONICLE

O experiență irezistibilă...
MINNEAPOLIS STAR TRIBUNE

www.ken-follett.com

ISBN 978-606-609-706-2

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com